

NANCY THAYER

*Pasi
pe nisip*

NANCY THAYER

Paşı pe nisip

NANCY THAYER

Pași pe nisip

Traducere din limba engleză
Anca Cristina Ilie

*Pentru
Marthe Foshee
Cea mai bună soră din lume!*

„Căci orice am pierde (pe unul ca tine sau ca mine)
întotdeauna ne găsim pe noi înșine în mare.“

e.e. cummings
Maggie and Milly and Molly and May

înainte

– Ia priviți! le spuse mama.

Era sfârșitul lunii octombrie, iar Danielle își adusese fiicele aici la Surfside, plaja care înfrunta, singură și neprotejată de diguri, porturi sau debarcadere, valurile uriașe ale Oceanului Atlantic.

Marea era cătrănită astăzi, de o culoare albastru-închis neprimitoare, și vântul dezordonat de toamnă îi agita suprafața, dând naștere unor valuri neliniștite. Fetele învățaseră deja să identifice stările de spirit ale oceanului. Vara era jucăuș, scânteietor, seducător, azvârlindu-și spuma în zgomote ca de sărutări. În noiembrie, oceanul șuiera, iar talazurile scui-pau și se scufundau în nisip, trăgând plase întunecate de spumă înapoi, în adâncurile-i flămânde, ca și când marea însăși ieșea la vânătoare. Iarna parcă era un câmp de luptă, valurile se năpusteau spre țărm în batalioane ridicându-se și năvălind înapoi în jos bubuind, cu vântul gălăgios în spinare. Iar când cerul era albastru și vântul ușor, oceanul strălucea de parcă în străfunduri ar fi avut propriul soare albastru.

Oricum ar fi fost vremea, valurile aduceau mereu la mal adevărate comori; așa le învățase mama. Mama lor fusese cea care pusese bazele Clubului „Comorile de pe Plajă“.

Universul ne vorbește întruna, le spunea Danielle fiicelor sale. Ne trimite mici mesaje, provoacă tot felul de coincidențe și ne aduce în fața ochilor mici obiecte de valoare, ne amintește să ne oprim, să aruncăm o privire în jur, să credem în altceva, în ceva *mai mare*. Iar cei care au norocul să trăiască înconjurați de ocean au mai multe șanse decât alții să vadă, să cunoască. Trebuie să fii dispus să ieși din ceea ce este îndeobște considerat o viață

normală. Trebuie să ai imaginație. Trebuie să fii conștient că toți facem parte dintr-un joc minunat și misterios.

Veneau pe plajă cel puțin o dată pe săptămână, indiferent de anotimp sau vreme. Pășeau pe marginea plajei, mama și cele trei fiice, cu capetele aplecate în față, scrutând nisipul, se opreau când vreuna dintre ele găsea un premiu, și de obicei aruncau lucrurile găsite înapoi în apa care le veghea, dar uneori strecurau piatra sau scoica sau ciobul în gentuțe ca să le ia acasă, pe Fair Street.

Acolo se adunau în jurul mesei din bucătărie și așteptau până când mama le aducea cești înspumate cu ciocolată fierbinte și bezele sau limonadă ale cărei cuburi de gheață zornăiau în paharele aburite. Mama lor se așeza în capul mesei – ea era judecătorul suprem – iar fetele își prezentau descoperirile: o carapace de midie cu străluciri indigo, precum capul unui graur. Un melc de mare spart, cu interiorul răsucit ca o scară în spirală perfectă, neted ca un os. Un ciob de formă pătrată, ca un ochi de cer căzut pe pământ. Uneori un obiect omenesc: toarta unei ceșcuțe de porțelan diafan, o brățară sau o agrafă de păr, un breloc, o sticlă.

Își treceau comorile de la una la alta, apoi o votau pe cea mai bună, iar fericita piesă câștigătoare era pusă cu mândrie între cărțile de bucate – pe cea mai joasă etajeră, ca s-o poată vedea și Lily – până când era adusă o nouă comoară. Cele nealese erau duse de obicei înapoi pe plajă săptămâna următoare, dar un număr uimitor dintre ele rămâneau în casă. Pervazurile dormitoarelor erau încărcate cu trofee oceanului.

Abbie, care era cea mai mare și mai înțeleaptă, voia să facă ordine și se hotăra să-și facă curat în cameră și să arunce toate comorile marine, dar apoi zărea o piatră oarecare. În prima clipă se gândea că e doar o piatră amuzantă, sunt catralioane de pietre ca asta pe plajă. Dar când o lua de pe raft își amintea imediat de ce o păstrase, pentru felul în care se potrivea în palma ei ca o promisiune

secretă sau ca o garanție a perenității, și apoi mai păstra încă o piatră, pe cea albă, pentru că era însemnată cu o nervură încovrigată, de culoare bleu-gri, ca un mesaj scrijelit pe care era sigură că-l va putea înțelege într-o bună zi, doar să aibă răbdare.

Emma prefera scoicile în formă de papucei. Întoarse, acestea deveneau leagăne pentru numeroșii ei bebeluși. Bucățelele de lemn răsucit deveneau canapele, scaune, birouri și paturi pentru casa de păpuși pe care mama lor le ajutasă să o construiască din câteva cutii de carton.

Micuței Lily îi plăceau cel mai mult lucrurile drăguțe. Canelurile aripii unui înger alb ca zăpada sau șerpuiala de coral adânc dintr-un melc de mare cu creștături o încântau, dar cel mai mult îi plăcea să descopere cioburi tocite de vreme, iar culoarea ei preferată era albastru de cobalt. Uneori, mama le unea scoicile cu fire colorate ca să facă din ele brățări sau coliere.

Acum Emma le striga triumfătoare pe celelalte. Găsise o sticlă, întreagă, nespertă, o sticlă de modă veche, cu gâtul lung, de un turcoaz pal, transparent. Lily și Abbie se îngămădiră în jurul ei pentru a vedea mai bine descoperirea, verificând mai întâi, desigur, dacă nu există o scrisoare rulată și vârată înăuntru. Dar sticla era goală. Apoi cercetară să vadă dacă nu avea vreo inscripție, pentru că uneori găsiseră pe această plajă obiecte cu texte în portugheză sau franceză. Pe sticla aceasta nu era scris nimic. O ridicară la nivelul ochilor, încercând să ghicească ce conținuse.

Doar Abbie își dădu seama că, în timp ce ele erau concentrate asupra sticlei, mama lor contempla marea, iar înșăși persoana ei emana un dor atât de puternic, încât pe Abbie o durea s-o vadă așa.

– Mami, rosti Abbie, chemând-o înapoi la ele din reverie.

Mama lor își mută imediat atenția asupra fetei.

– Sunt aici.

Se lăasă în genunchi. O cuprinse pe Lily cu brațul după mijloc, o trase mai aproape de ea și le spuse:

–Fetelor, priviți! Își umezi vârful degetului, atinse nisipul și apoi ridică degetul pentru ca ele să vadă. Sufală ușor, iar mare parte din firele de nisip căzură. Vedeți acest grăunte de nisip? Acesta de aici. Acum priviți oceanul. Gândiți-vă la mărimea oceanului, comparată cu dimensiunea acestui grăunte de nisip. Asta suntem și noi în univers. Gândiți-vă la asta. Cât de mare este universul. Cât de mici suntem noi!

Emma se scutură. Nu-i plăcea când mama le vorbea astfel.

–Gândiți-vă la creaturile care înoată în adâncurile oceanului, continuă mama lor. Era frumoasă, cu părul lung, castaniu, pe care îl lăsa să i-l ciufulească vântul. Balene și sirene, monștri și țipari agitați, pești vărgați cu aur și argint. Nici măcar n-am descoperit tot ce se ascunde în cele mai mari adâncuri ale oceanului. Se uită în sus, deasupra apei: Atât de multe mistere! urmă ea. Să nu credeți că pe lume există doar locul unde vă aflați voi.

–Mami, mi-e frig, bombăni Lily plictisită, înfometată și înfrigurată, îndepărtându-se de ea.

Mama o sărută pe creștet. Se ridică.

–Bine, copii, haideți să ne întrecem la mașină. Cine câștigă merge pe locul din față!

–Ura! strigă Lily și o luă la fugă pe plajă.

Abbie și Emma o urmau cu pași mai domoli, o lăsau pe Lily să câștige, pentru că știau că însemna atât de mult pentru ea.

Abbie se întoarse să o privească pe mama lor. Stătea nemișcată, cu fața spre ocean, arzând de dorință față de adâncurile lui.

în prezent

capitolul 1

Abbie, Lily și Emma, într-un fel

SUBIECT: AJUTOR!

DE LA: Lily

DATA: 5 iunie 2009

CĂTRE: Abbie

Of, Merișor, nu pot să sufăr să nu te pot prinde la telefon. Unde ești? De ce nu ai mobilul deschis? Te rog, te rog, poți să-mi scrii un e-mail imediat? Suntem într-o mare harababură aici și avem nevoie să vii acasă.

SUBIECT: Dar nu te panica

DE LA: Lily

DATA: 5 iunie 2009

CĂTRE: Abbie

Nu lua în considerare e-mailul precedent. Mă rog, nu-l desconsidera cu totul, dar nimeni n-a murit sau așa ceva. Doar că tata are niște probleme financiare, plus o femeie sexy se dă la el, iar Emma și-a pierdut slujba ȘI, în plus, Duncan a rupt logodna cu ea. Emma a venit acasă de la Boston și nu face altceva decât să zacă în pat și să verse lacrimi cât e ziua de lungă. E atât de slabă, mi-e frică pentru ea. Încerc să țin pasul cu casa și cu toate cele, dar mi-a început sezonul nebun la revistă. Mai bine nu mă suna,

pentru că ești cu șase ore înainte sau în urmă sau nu știu cum, și probabil că nu pot să vorbesc atunci când poți tu, plus că știu că nu-ți place să cheltuiești pe convorbiri transatlantice. Doar că te rog, te rog, vino acasă!

SUBIECT: Ajutor
DE LA: Abbie
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Lily

Îi voi scrie astăzi un e-mail Emmei. Dar draga mea, nu era și timpul ca tata să aibă o prietenă? Mama s-a dus de cincisprezece ani. Probabil că se simte singur. Și poate că exagerezi cu problemele lui financiare. Vreau să spun că toată lumea are probleme anul ăsta. Ți-a spus el că este îngrijorat din cauza banilor?

DE LA: Abbie
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Emma

Bună, Emma, ce mai faci? Lily mi-a spus că te-ai întors acasă. Dumnezeuule, trebuie să fii foarte disperată. Scrie-mi, spune-mi că ești bine, OK?

SUBIECT: Căsuța de joacă
DE LA: Lily
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Abbie

Tata nu a spus că își face griji, dar se poartă ca atare și a închiriat Căsuța de joacă (acelei femei, așteaptă s-o vezi!), plus că, din câte zice, va scoate barca

la vânzare. Și știu multe persoane care l-au angajat să le renoveze casele și apoi și-au anulat comenzile. Văd cu ochii mei cât de puțin are de lucru vara asta. Cred că dacă ai veni aici, ar sta de vorbă cu tine. Știu că în ochii lui eu sunt tot o fetiță.

SUBIECT: Te rog
DE LA: Abbie
DATA: 7 iunie 2009
CĂTRE: Emma

Trimite-mi un e-mail micuț, bine? Nu trebuie să spui nimic. Doar apasă butonul de răspuns!

SUBIECT: Vin acasă
DE LA: Abbie
DATA: 8 iunie 2009
CĂTRE: Lily

Am rezervare la British Airways. Sosesc acasă mâine. Probabil în jur de ora trei, dacă am legături bune.

capitolul 2

Marina

Deci iat-o aici, la Nantucket. Într-o căsuță închiriată, pe o insulă fermecată. Cel puțin, spera să fie fermecată. O aștepta o nouă zi fără familie sau dragoste sau planuri pentru viitor.

Totuși, se simțea puțin mai bine.

Cum stătea chircită în pat, se chinui să găsească cinci lucruri pentru care era recunoscătoare. Era un exercițiu pe care Christie o sfătuisese să-l facă în fiecare dimineață, la trezire, și în fiecare seară, înainte de culcare. Christie îi spusese că măcar avea să-i structureze puțin gândurile, un exercițiu de ordine cu care să înceapă dimineața și să-și încheie ziua, care s-o facă să se simtă că are ceva clar de făcut.

În regulă, așadar început.

Marina era recunoscătoare că reușise să doarmă toată noaptea fără să aibă nevoie de somnifere. Îi era teamă că devenea dependentă de ele. În ultimele luni, divorțul o aruncase într-o stare de mâhnire și disperare cumplită, care noaptea devenea mânia furioasă și un fel de teroare inimaginabilă – care era rostul vieții ei? Oare nu însemna *nimic* pe lume? Dar acolo, pe insulă, în ultimele patru săptămâni, descoperise că ceva din aerul mării funcționa ca o vrajă și o făcea să cadă într-un somn adânc, relaxant. Christie avusese dreptate să o îndemne să vină aici ca să se vindece.

În al doilea rând – ei bine, era recunoscătoare că găsisese această căsuță. Aducea cu o casă de păpuși, cu trandafirii sălbatici agățători peste tot acoperișul și clopoței

și glicine pline de ciorchini de flori mov pe spalierele de pe pereți. Ferestrele aveau forma celor de la căsuțele din povești. Ușa era de un albastru strălucitor. Înăuntru, o încăpere mare servea de living, loc de luat masa și bucătărie. Scările duceau sus, la mansarda deschisă în care se afla patul. Ferestrele de pe trei părți ale casei ofereau vederii priveliștea păsărilor care-și aveau cuibul într-un măr în dreapta, un pin în stânga și un păducel chiar în față.

Interiorul era decorat – în fine, nu exista nici un decor, de fapt. Puținele mobile aveau un aer ponosit și neîngrijit, dar erau în primul rând sigure și confortabile. La geamuri nu atârnavă perdele. Pereții nu erau împodobiți cu tablouri. Podelele nu erau înveselite de covoare, dar înțelegea de ce. Era atât de ușor să intri cu nisip în casă, iar podelele erau din lemn, răcoroase, și le simțea netede la tălpi.

Era recunoscătoare că se afla în mijlocul orașelului. Acesta era al treilea lucru, care de altfel se afla pe lista ei în fiecare dimineață și în fiecare seară. Căsuța se găsea la capătul unei străduțe idilice din cartierul istoric. Putea merge pe jos până la magazinul alimentar, la farmacie, la poștă și la bibliotecă. Ascunsă la capătul unei grădini lungi, locuința fusese odinioară căsuța de joacă a familiei care crescuse în conacul uriaș din față. Proprietarul și una dintre fiicele sale stăteau acolo. Prezența lor o făcea pe Marina să nu se simtă atât de singură. Îi plăcea să vadă luminile care se aprindeau pe rând în diferite camere ale casei. Fiica, Lily, era drăguță, dar nu prea prietenoasă. Ei bine, avea doar douăzeci și doi de ani. Marina probabil că îi părea o băbătie.

Jim Fox, pe de altă parte, era foarte amabil. Îi adusese pește proaspăt de câteva ori deja și, adesea, pe seară, când se întorcea de la muncă, sărea din camioneta lui roșie și traversa peluza ca să vină să stea de vorbă cu ea. O întreba dacă avea nevoie de ceva. Dacă da, nu trebuia decât să ceară, iar el ar fi fost fericit să o ajute. Îi plăcuse peștele sabie? Voia să-i mai aducă atunci când avea să iasă din

nou la pescuit? Era atât de atent, încât Marina se întreba uneori dacă nu cumva se dădea la ea. Se îndoia. Era sigură că ea nu mai transmitea nici un fel de vibrații sexuale, de vreme ce sexualitatea ei se ascundea sub o carapace, ca o țestoasă rănită. Însă recunoștea măcar față de sine însăși că Jim era un bărbat teribil de atrăgător, înalt, musculos și destul de confortabil în trupul său puternic pentru a se purta atent și amabil.

În al patrulea rând, era recunoscătoare pentru prietenia răbdătoare și susținută a lui Christie și în special pentru înțelepciunea ei din acea vară.

Ciudat cum s-au brodit lucrurile.

Cu mult timp înainte, când începuse clasa a șaptea, Marina se împrietenise la cataramă cu două fete complet diferite. Christie era prietena ei *bună*, drăguță, veselă, populară și deșteaptă. Dara era prietena ei *captivantă*, mereu gata să încerce ceva nou și imoral, mai mult atrăgătoare decât frumoasă. Au rămas cele mai bune prietene atunci când toate au intrat la aceeași universitate mare din Columbia, Missouri, dar în vacanța de dinainte de anul al doilea, lucrurile s-au schimbat. Christie și Marina s-au hotărât să meargă pe insula Nantucket să lucreze ca ospătărițe. Auziseră că se plătea bine, că peisajul era minunat și că puteau să se distreze în timpul liber. Darei nu-i venea să creadă că aveau să lucreze ca personal de servire – ea considera astfel de slujbe cu mult sub demnitatea ei. În plus, nu avea nevoie de bani la fel ca prietenele sale; prin urmare, a plecat cu alți colegi cu rucsacul în spate prin Europa.

Marina și Christie se distraseră de minune, așa că s-au întors pe insulă și în următoarele două veri. În timpul anului universitar, continuau să petreacă mult timp împreună, însă Dara ieșea adesea cu un grup agitat, iar trioul nu a mai fost la fel după aceea. După absolvire, fiecare și-a văzut de drumul ei. Dara voia bani. Marina voia să-și

construiască o carieră din dragostea ei pentru culoare și design. Christie îl voia doar pe iubitul ei din liceu, Bob.

Christie s-a măritat cu Bob imediat după facultate – Marina i-a fost domnișoară de onoare. Câțiva ani mai târziu, când Marina s-a măritat cu Gerry Warren, Christie i-a fost doamnă de onoare, legănându-se în cele opt luni de sarcină. După aceea, Marina s-a văzut foarte puțin cu Christie. Viețile lor luaseră cursuri diferite și amândouă erau foarte ocupate. Christie și Bob trăiau într-un fericit haos cu sute de copii – în realitate, doar cinci până la urmă –, pe marginea unui lac de lângă Kansas City.

Marina și Gerry s-au cunoscut în colegiu. El arăta bine, cu părul blond, bogat și drept și cu ochi de safir. În plus, era deștept și amuzant. La început, fetei i se părea că e prea ferchezuit și superficial, dar el o dorea pe Marina, o urmărea pas cu pas, iar felurile și originalele lui încercări de a o cuceri erau irezistibile. Poate că nu îl iubea pe Gerry, dar a fost sedusă iremediabil de dorința lui.

Aveau și ambiții asemănătoare, iar asta i-a adus împreună în mod firesc. El era un om de vânzări dinamic; ea era artistă și creativă. Marina și Gerry au înființat o agenție de design grafic și publicitate în zona Kansas City. Și-au investit în firmă timpul și banii împrumutați de la părinți și au lucrat zi și noapte. Vreme de câțiva ani, munca era chiar aerul pe care-l respirau. Și-au făcut cunoscută agenția, și-au clădit un renume, au devenit apreciați și și-au plătit datoria față de părinți. Și-au cumpărat un apartament și niște mașini elegante pe care le afișau ca dovezi ale succesului lor – un Jaguar pentru Gerry, un Saab decapotabil pentru Marina. Pe nesimțite însă, lunile și anii treceau, iar ei nu-și găseau timp să se relaxeze. Erau ca un ceas, viețile lor reprezentau cele două brațe ale orologiului, ticăind în jurul cadranului zi și noapte, fără nici o secundă de oprire.

Cum agenția lor creștea în dimensiuni și reputație, biroul lor devenise un fel de câmp de bătălie pe care

trebuiau să poarte lupte în fiecare zi. Marina și Gerry lucrau cinci zile pe săptămână, menținându-se în formă, cu trupurile zvelte și tonifiate. Marina purta costume negre strânse pe corp și pantofi cu tocuri de zece centimetri și avea părul tuns scurt, șic și ușor de întreținut. Făcea mai puțină muncă de creație și petrecea mai mult timp cu diverși clienți, directori executivi, avocați, oameni tehnici și contabili. Seara, ea și Gerry lucrau adesea târziu ori scoteau vreun client la cină. Ea se simțea încântătoare, împlinită, de succes. Se simțea bine că producea bani și arăta extraordinar.

Între timp, oala sub presiune sexuală numită Dara s-a măritat, ba încă de două ori. Marina i-a fost domnișoară de onoare prima dată. A doua oară, Dara și-a luat zborul cu iubitul ei bogat la Pago Pago pentru nuntă și o lună de miere prelungită. Cel de-al doilea soț al Darei deținea o companie imobiliară de înaltă clasă în Kansas City. Când acesta a semnat pentru un contract de publicitate cu Warren Design & Advertising, afacerile și contactele acestuia au făcut compania Marinei și a lui Gerry să țâșnească direct în stratosfera economiei.

Marina îi era recunoscătoare Darei pentru acest lucru. Prietenia lor a primit astfel un nou impuls. Marina și Dara luau parte la aceleași petreceri, mergeau la cumpărături împreună și flecăreau în cursul unor prânzuri luate la restaurante elegante. Dara era obsedată de propria înfățișare – și-a făcut implanturi la sâni la treizeci de ani și lifting facial la treizeci și doi –, dar Marina o înțelegea. În fond și la urma urmei, se învârtea în lumea publicității. Cunoștea importanța prezentării.

De-a lungul anilor, Dara și-a pierdut interesul pentru prietena lor domesticită, însă la fiecare câteva luni, Marina își găsea timp ca să-i facă o vizită lui Christie. În mijlocul mulțimii ei de copii, câini și pisici, Christie era un stâlp de susținere calm, se mișca încet, fără graba de a termina vreun proiect sau de a ajunge altundeva.

Se afla exact acolo unde dorise să fie. Marina admira ritmul, profunzimea, confortul vieții lui Christie. Marina se simțea tot timpul în tensiune, se grăbea, împingea pentru a ajunge undeva.

Iar odată cu trecerea timpului, Marina avansa în vârstă și descoperea că începuse pur și simplu să o invidieze pe Christie.

Într-o după-amiază arzătoare de iulie, i-a mărturisit lui Christie un secret adânc îngropat. I-a spus lui Christie înainte de a-i spune Darei. I-a spus lui Christie chiar înainte de a-i spune lui Gerry. Cuvintele păreau atât de ciudate în gura ei.

–Christie, vreau un copil. De fapt, aproape că sunt obsedată de asta. Nu vreau cinci copii, cum ai tu. Dar vreau un copil al meu.

–Ei bine, draga mea, răspunse Christie râzând, ăsta este un lucru pe care poți să-l obții fără să porți costumele alea strâmte criminale.

Christie i-a dat curajul să i se confeseze lui Gerry. El a părut amuzat, dar i-a plăcut ideea. Așa că în mijlocul uraganului care era viața lor, Marina și Gerry au purces să facă un copil.

Însă copilul nu venea.

Amândoi au fost șocați. Istoria lor comună era una de împliniri și succese, nu de eșecuri.

Au încercat totul. Teste. Grafice. Poziții. Suplimente hormonale și din ierburi. Nimic nu funcționa. Au mers la câțiva doctori care, în unanimitate, i-au declarat pe Marina și Gerry perfect sănătoși și capabili de reproducere. Și totuși, nu se întâmpla nimic.

I-a mărturisit Darei, iar Dara i-a spus:

–O, dragă, ia-o ca pe o binecuvântare. Un copil ți-ar distruge corpul.

Marina nu înțelegea. Începea să se relaxeze pe tema asta, dar când vedea o femeie cu un sugar, începea s-o roada invidia. Visa noaptea numai bebeluși și tânjea la unul

al ei în fiecare clipă. Pe măsură ce lunile treceau numai în eșecuri și mâhnire, începuse să se urască pe sine.

Într-o după-amiază, cum stătea în biroul ei elegant din crom și sticlă, cu ochii în ecranul calculatorului, se gândea iar și iar, într-un neîndurător cerc de durere: de ce nu putea să rămână însărcinată, ce era în neregulă cu ea? Simți deodată ceva umed în palmă. Nu puteau să fie lacrimi. Nu-și dădea voie să plângă la birou. Se uită în jos și văzu că își tăiasse palma cu vârful cuțitașului de scrisori din argint. Aruncă obiectul pe birou. Luă o grămadă de șervețele și le ținu apăsate în palmă, își înșfăcă geanta și ieși năvalnic din birou. Nici măcar nu se opri să-i spună asistentei unde pleacă. Nici nu știa de fapt unde pleacă – pur și simplu voia să lase în urmă durerea.

Odată ajunsă în mașină, știa exact unde voia să fie, așa că merse acasă la Christie. Era ianuarie și o zăpadă proaspătă acoperise trotuarele și acoperișurile cu zahăr alb strălucitor de cofetărie. Soarele era sus, pe un cer albastru curat, iar aerul era pătrunzător și rece.

În sufrageria lui Christie ardea focul în șemineu. Toți copiii erau la școală. Ea tricota un pulover și asculta muzică – în mijlocul zilei! Marina nu-și putea imagina să trăiască o astfel de viață.

Christie îi spuse Marinei să-și arunce pantofii din picioare și să se cuibărească pe canapea. Îi aduse ciocolată caldă și fursecuri, de parcă Marina ar fi fost unul dintre copiii ei. O ascultă pe Marina și plânse împreună cu ea – cât de recunoscătoare îi era Marina pentru asta, pentru că avea o prietenă cu care să-și împărtășească sincer suferința.

–Sunt atât de furioasă, Christie, plângea Marina. Sunt atât de rănită. De ce eu? Ce nu e în regulă la mine? Știu că Gerry crede că eu sunt de vină, chiar dacă doctorii spun că suntem amândoi perfect sănătoși fizic. Dar ne răscolește căsnicia. Iar eu încep să devin obsedată, și acra,

și furioasă; mă transform într-o persoană care nu-mi place. Nu știu ce să fac!

Christie era tăcută – tricota un rând în timp ce se gândea.

– Ai putea să te oprești, să nu mai încerci, sugeră ea. Ai putea să încetezi să speri. Ai putea să renunți. Ai putea să adopți.

– Gerry nu vrea să adoptăm.

– Atunci, las-o așa. Christie ajunse la capătul rândului și își puse mâna pe mâna Marinei. Pur și simplu, las-o așa. Ai atât de multe, Marina. Ai munca de care te bucuri, ai un soț pe care îl iubești. Ești minunată, ești liberă. Ar trebui să-ți iubești viața.

– Vreau o familie. Vreau viața ta, insistă Marina. Vreau copiii tăi.

Christie izbucni în râs.

– Glumești? Hai să-ți fac o propunere, stai aici în weekend cu gașca mea. Bob și cu mine plecăm într-o mică excursie împreună și te lăsăm responsabilă. Văzu panica din privirea Marinei și începu să râdă și mai tare.

Marina râse și ea. Deja se simțea mai bine și, pe drumul de întoarcere cu mașina, în lumina crepusculară a iernii, hotărî să-i comunice lui Gerry că dacă nu rămânea însărcinată până în ziua când împlinea patruzeci de ani, avea să înceteze să mai încerce. Trebuia să meargă mai departe. Așa făcu, iar el îi acceptă decizia.

Poate că Marina sperase în secret că ultimatumul către ea însăși – sau către Soartă sau Destin sau oricine dădea bebeluși femeilor – îi va face corpul să se așeze, să reflecteze și să se pună pe treabă. Să rămână însărcinată.

Apoi a venit ziua când a împlinit patruzeci de ani.

Și totul s-a schimbat.

Acum Marina își repetă: *Fără tăvălit în noroi, fără autocompătimire! Mergi mai departe!* Se așează pe marginea

patului, își lăsă picioarele pe podeaua rece de lemn și își privi amuzantul dormitor-mansardă.

Concentrează-te, își spuse ea.

Ce era numărul cinci? Bine, al cincilea lucru pentru care trebuie să fie recunoscătoare era mutarea pe acea insulă. Frumusețea strălucitoare, generoasă, îi rănea și îi vindeca sufletul deopotrivă. În unele zile, intensitatea mării albastre sălbatice, norii denși de trandafiri cățărați îi mergeau direct la suflet ca o săgeată, străpungând-o cu emoții, încât trebuia să se ghemuiască pe pământ, cu genunchii la piept, ca să nu plângă. Dar în unele zile frumusețea care-i săgeta inima o înveselea.

Era convinsă că într-o bună zi, *în curând*, va putea să se plimbe pe plajă și să zâmbească.

capitolul 3

Abbie

– Abbie!

În clipa în care Abbie coborî din camioneta lui Jason și păși pe alee, sora ei mai mică deschise ușa de la intrare și zbură afară din casă. Lily așteptase cu ochii pe fereastră, iar asta îi merse la inimă lui Abbie. Lily avea douăzeci și doi de ani acum, era femeie în toată firea, dar avea să rămână mereu sora cea mică a lui Abbie. Iar Lily chiar *era* mică, cu vreo zece centimetri mai scundă decât Abbie și cu o osatură delicată.

– Abbie, mă bucur atât de mult că ai venit! Lily aproape că țopăia de fericire.

– Și eu, puștoaico! Abbie o cuprinse într-o îmbrățișare fără sfârșit.

Lily era frumusețea familiei, cu părul ei roșcat și ochii verzi de pisică. Era atrăgătoare și deopotrivă conștientă de farmecele ei. Abbie simți dintr-odată că atenția lui Lily se orientase către Jason, localnicul care venise cu același avion și se oferise s-o conducă acasă de la aeroport.

Jason scotea bagajul lui Abbie din portbagaj. Era cu doi ani mai în vârstă decât Lily și cu șase ani mai tânăr decât Abbie. Tocmai ieșise din armată, unde se maturizase și crescuse, inclusiv fizic. Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, cu părul de culoare închisă și ochii negri, și avea, per ansamblu, un aspect exotic pe care îl moștenise de la strămoșii din Capul Verde.

Abbie își luă geanta de umăr și valiza pe roți.

– Jason, mulțumesc că m-ai adus.

– Nici o problemă, dădu Jason din cap către Lily. Bună, Lily.

– Bună, Jason. Mersi că ai adus-o pe Abbie acasă, spuse fata, dând din genele ei lungi. Vrei să intri la un ceai cu gheață sau așa ceva?

– Poate altă dată. Abbie zice că n-a mai fost acasă de mult. Aveți ceva de recuperat. Jason se urcă zâmbind în camionetă și plecă.

Lily apucă brațul surorii sale, trăgând-o în casă.

– Nu-mi vine să cred că ești chiar aici! Am fost la magazinul lui Bartlett și am luat o grămadă de rucola...

Holul de la intrare era răcoros și întunecat; spatele casei primea tot soarele. Lăsându-și bagajele pe scări, Abbie zări praful așezat pe șipcile de lemn, pe rama oglinzii și pe globurile de sticlă ale lampadarului din tavan.

– Uite, făcu semn Lily către masa din hol, unde se afla o vază cu flori de câmp, alături de un bol de alamă în care membrii familiei își lăsau cheile. Pentru tine!

– Ce drăguț, Lily. Mulțumesc! Abbie își strânse din nou în brațe sora, dar nu putea să se abțină să nu măture cu privirea casa peste umerii fetei. Fusese plecată doar optsprezece luni. Cum se putea ca această casă să devină atât de dezordonată într-un timp atât de scurt?

– Unde este Emma?

– În camera ei. Poate că doarme. Doarme mult. Lily urmări privirea lui Abbie. N-am mai apucat să spălăm geamurile de ceva vreme. Eu nu mă gândesc niciodată la asta până când... mă rog, nu mă gândesc niciodată la asta.

Și atunci parcă toată casa se prăbuși în jurul lui Abbie, care parcă ținea pe umeri greutatea ferestrelor și a canapelei și a scaunelor și a prafului, ținându-o la pământ atât de tare, încât abia mai putea să respire. Și nici măcar nu ajunsese la bucătărie încă!

De la vârsta de cincisprezece ani, Abbie se ocupase de casă, avusese grijă de Lily și de Emma, gătise și făcuse curat. Nu putuse să meargă la facultate după moartea

mamei, cu toate responsabilitățile pe care i le-a adus acest lucru. Uneori se gândea că nu va putea niciodată să-și întemeieze propria familie, să aibă viața ei personală. Își iubea surorile și tatăl, dar își dorea să poată vedea măcar puțin din lumea asta mare.

Când împlinise douăzeci și opt de ani, cu doi ani în urmă, acceptase o slujbă cu jumătate de normă, pe perioada verii, la o familie și călătorise împreună cu ei la Londra. Era plătită pentru muncă, și totuși niciodată nu avusese atât de mult timp liber pentru ea însăși. Copiii de care avea grijă aveau zece și respectiv doisprezece ani, erau bine-crescuți și n-o solicitau prea mult. Împreună cu ei mergea la muzee, concerte, piese de teatru și să vadă schimbarea gărzii la palatul Buckingham. Seara, se servea cu o carte din biblioteca domnului Vanderdyne. Citea Dickens, Hardy și T.S. Eliot. Viziona DVD-uri cu piesele de teatru ale lui Noël Coward și filmele lui Truffaut. Asista împreună cu copiii la lecțiile de limba franceză și așa a început să învețe și ea această limbă – familia Vanderdyne urma să meargă în Franța în vara următoare.

Atunci au sosit e-mailurile îngrijorate ale lui Lily. Abbie a trebuit să vină acasă.

La început, se simțise bine știindu-se indispensabilă. Și totuși, ce mai treabă făcuse crescând-o pe Lily, dacă Lily era încă dependentă de ea?

Simțind schimbarea din starea de spirit a lui Abbie, Lily se bălbâi:

– Avem atâta treabă, încât nu mai suntem atenți la ștersul prafului. Chiar înainte de căderea burselor din toamna trecută, Nantucket începuse să decadă oarecum. Oamenii nu și-au mai construit case noi. Câțiva dintre clienții tatei și-au retras comenzile. Are tot timpul ceva de lucru, dar știi cum își pune echipa pe primul loc și continuă să le plătească salariile și asigurările de sănătate, chiar dacă nu-i mai rămân bani pentru el. Ajut și eu din punct

de vedere financiar atât cât pot. Plătesc pentru mâncare și lucruri de felul ăsta.

Bine, *asta* era o schimbare, ba încă una serioasă. Când plecase Abbie cu optsprezece luni în urmă, Lily nu avea nici cea mai vagă idee despre ce sumă era nevoie ca să întreții o casă. Având ambele surori plecate, mezina învățase multe.

Lily continuă:

– Vreau să vorbesc cu tine despre bani. Mereu ești atât de bună la lucruri de genul ăsta.

– Bine, sigur. Putem s-o întrebăm și pe Emma, dacă tot este ea expertul în materie de finanțe.

– Nu cred că Emma se simte *prea* expertă la ceva acum, spuse Lily.

Atenția lui Abbie fu atrasă de o fotografie de pe poliță. Mătușa lor Stella făcuse poza la nunta fiicei sale, cu zece ani în urmă. Cele trei surori erau îmbrăcate în rochii identice de domnișoare de onoare, niște fantezii din tul în culoarea levănțicii.

Părul castaniu cârlionțat al lui Abbie fusese netezit, accentuându-i forma frumoasă a capului și lungimea gâtului. Moștenise trupul înalt, lung și subțire, cu umerii lați ca de înotător al tatălui său și în poză stătea cu o înclinare ironică în spatele faldurilor rochiei. Abbie purtase părul tuns scurt toată viața. Era ușor de întreținut – adesea și-l tundea singură – și n-o stânjenea la înot. Avea douăzeci de ani atunci, dar arăta în mod clar ca un adult. Postura ei trăda autoritatea. Zâmbetul îi era sincer, dar poate puțin sardonice.

Emma era doar cu câțiva centimetri mai scundă decât Abbie – mereu se făceau remarci asupra faptului că cele trei surori arătau ca treptele unei scări. Ca și Abbie, avea ochii mari, căprui. Spre deosebire de sora ei mai mare, avea un corp plin, asemenea mamei lor. Nu era grasă, nici măcar durdulie, ci pur și simplu cu *rotunjimi*. Pieptul îi umfla corsajul fără mâneci. Avea talia mică și șoldurile

late. Părul ei castaniu era la fel de cârlionțat ca al lui Abbie, însă Emma avea pistrui pe nas și pe obraji, iar fața ei era mai puțin colțuroasă decât a lui Abbie. Ea era cea „drăguță“, și asta o scotea din minți. Pierdea ore în șir ca să-și usuce părul și să-l îndrepte cu fierul, iar pentru poze își arunca bărbia în față, încercând să pară sofisticată. Dar mereu arăta doar irascibilă.

Lily avea doar doisprezece ani în acel moment. Își netezise buclele roșcate sălbatice într-un coc și-și aplicase fard pe minunații ochi verzi. Era cea mai scundă dintre surori, cea mai tânără și cea mai plină de grație. Pentru poză se întorsese puțin într-o parte, trăgându-și ușor umărul spre obraz într-un gest felin. Parcă era la o paradă a modei pentru copii.

– De ce e chestia asta pe poliță? se întrebă Abbie cu voce tare. Toate arătam atât de tinere!

– Tatei îi place s-o ținem acolo, spuse Lily. Este ultima poză pe care o avem cu toate trei împreună.

Abbie se răsuci ușor în jurul camerei.

– E ca și cum aș intra într-o mașină a timpului. Ridică repede mâna. Nu critic! Doar spun. O studie o clipă pe surioara ei mai mică. Uau, chiar te-ai transformat într-o bombă sexy, nu-i așa?

Lily roși.

– Așa crezi?

– Cum aș putea să nu cred? Ai ceva din Rita Hayworth! Mulțumită, Lily îi întoarse complimentul.

– Iar tu arăți ca Audrey Hepburn.

– Ha! Cred că mai degrabă ca Sigourney Weaver în *Alien*.

Lily dădu din cap entuziasmată.

– Înțeleg totalmente!

– Cum mai arată Emma zilele astea? Abbie își plimba degetele neatentă pe clapele pianului – era ușor dezacordat.

Lily o apucă pe Abbie de braț.

– Hai să urcăm s-o vezi.

capitolul 4

Emma

Emma zăcea pe pat, cu trupul curbat în forma literei S. Cu pisica torcând în scobitura genunchilor, își ținea strâns la piept vechiul ursuleț Paddington. Mare parte din blana animalului de pluș se dusese, iar urechea care-i mai rămăsese era prinsă cu un ac de siguranță, dar îl iubea cu atât mai mult. Paddington fusese alături de ea în multe crize. Blana lui probabil că mai păstra toată sarea lacrimilor pe care le vărsase în anul când i-a murit mama.

Auzi ușa de la parter trântindu-se. Răzbăteau voci până la ea, vocea rapidă și copilăroasă de soprană a lui Lily, glasul mai jos, mai domol al lui Abbie. N-o mai văzuse pe Abbie de doi ani.

Emma a fost extrem de fericită pentru Abbie atunci când aceasta a plecat la Londra. Nimeni nu știa mai bine decât Emma cât de mult își sacrificase Abbie propria viață pentru a ține la un loc familia după ce murise mama lor. Poate că Emma nu era chiar conștientă de asta pe când era adolescentă, prinsă între propria durere și propriile dorințe. Atunci când a primit o bursă la U. Mass./Amherst¹ a acceptat imediat și a plecat pentru patru ani, presupunând că Abbie va rămâne acasă să aibă grijă de Lily și să administreze casa. Asta făcea Abbie. Crezuse că Abbie va fi mereu disponibilă? Da. Toți crezuseră asta. Chiar și, mai ales, tatăl lor.

Jim Fox era antreprenor, un bărbat pe care te puteai baza, prietenos, echilibrat, care nu-și dezamăgise nicio dată clienții. Nu era ambițios, sau dacă era, ambiția lui

---

¹ University of Massachusetts Amherst (n.tr.)

era pur și simplu aceea de a se bucura de fiecare zi. Iubea insula și comunitatea locală. Îi plăcea să-și facă timp ca să stea de vorbă mâncând un sandwich pe post de prânz la drogherie, unde putea să-și dăscălească oamenii, sau rezemat de camioneta lui, adulmecând briza cu un prieten, un alt antreprenor, un agent imobiliar, șeful poliției sau un pescar.

Era un tată bun, plin de răbdare, ferm și iubitor. Își învățase ficele să navigheze, să curețe un pește lufar, să folosească o șurubelniță Philips. Le ducea la târgurile de vară și le construise Căsuța de Joacă din fundul curții.

Dar fusese lovit foarte tare de moartea mamei lor. Amuțise, paralizat de durere, și dacă Abbie nu ar fi preluat lucrurile așa cum o făcuse, cine știe ce s-ar fi ales de familia lor. Tatăl lor continuase să muncească, și muncise din greu, așa încât familia lor nu suferise niciodată din punct de vedere financiar. Însă lumina din priviri i se stinsese și chiar și zâmbetul lui era trist.

Emma avea treisprezece ani când a murit mama lor. Crescând, voise să facă ceva pentru a-și sprijini familia, dar nu poseda nici talentele casnice, nici autoritatea naturală pe care le avea Abbie, așa că vreme de câțiva ani se simțise pierdută. În timpul liceului își dăduse seama treptat că era deșteaptă, iar până când a început facultatea își făcuse deja un plan. Poate că nu era în stare să administreze casa așa cum o făcea Abbie, dar putea să ajute în alte moduri. Era hotărâtă să se salveze pe ea și familia ei.

La facultate se specializase în economie. Nu-i era ușor, dar studia mult. Nu prea mergea la petreceri și nu s-a îndrăgostit. A lucrat cu jumătate de normă la un centru de copiere și și-a economisit banii în loc să-i cheltuie pe rujuri și haine. După absolvire a ajuns la Boston și a găsit o slujbă searbădă într-o puternică firmă de investiții. A început de pe cea mai joasă treaptă, dar a muncit cu asiduitate și și-a făcut treptat un nume ca broker. Și-a agonisit

bănuții până au devenit dolari, apoi i-a investit în acțiuni de risc cu profit mare.

Emma a alocat un cont pentru Nantucket. Pentru tatăl ei. Când avea să ajungă la o sumă grasă, frumoasă, voia să vină acasă și să-i înmâneze un cec. Astfel încât el să fie în siguranță și să poată continua să muncească în felul lui special, liber și fără constrângeri, sau chiar să nu mai muncească deloc.

După trei ani, Emma ducea o viață bună. A început să se întâlnească cu Duncan Fairly, un alt broker de la firmă, un tip energic și ambițios, care admira stilul ei. Au devenit repede un cuplu. Își făceau concediile împreună în Caraibe. Își cumpărau unul altuia haine de designeri renumiți și se distrau împreună. Erau cuplul fermecător din firmă. A invitat-o să se mute în apartamentul lui din cartierul Back Bay, în Boston.

Ea l-a invitat pe Duncan la Nantucket. La început, și-a făcut griji că excentrica lor casă și stilul de viață al tatălui lor erau un pic sub nivelul lui, însă Duncan nu a criticat nimic niciodată. Știa că Nantucket era un loc minunat pentru a-și face contacte. Îi plăcea să navigheze, să joace tenis, să ia masa la restaurante elegante. Și tot acolo a cerut-o de nevastă, în august, când se plimbau pe plajă la apusul soarelui. Fusese perfect, aproape ca și cum Soarta urma un program pe care îl stabilise Emma.

Pe-atunci trecuseră paisprezece ani de la moartea mamei sale. Tatăl lor începuse să iasă din letargie, era mai fericit, mai prezent, dar Emma avea o altă idee despre cum putea să-i lumineze viața. Voia să-i dea nepoți. Lui i-ar fi plăcut foarte mult să aibă nepoți. Ar fi putut să fie un bunic excepțional, răbdător și plin de învățăminte, avea să le arate nepoților murele în rugi, scoicile pe plajă, peștii strălucind în apele din port.

Emma intenționa să aștepte până când era totul gata, contul din bancă să dea pe dinafară, embrionul să fie în pântecul ei, și abia atunci avea să-i aștearnă tatălui

ei viitorul înainte, ca un covor magic. Avea să-i înmâneze tatălui său un cec frumos și instrucțiuni pentru repararea casei, deoarece voia să-și aducă pe insulă copiii cât de des se putea.

În octombrie, bursa a fost lovită mortal.

Banii pe care îi investise Emma au dispărut ca fumul luat de vânt. Toate economiile ei s-au dus. Banii din contul cu investiții agresive, de mare risc, pentru tatăl ei au dispărut cât ai clipi din ochi.

Firma a concediat-o. Încerca să-și amintească faptul că zeci de brokeri fuseseră dați afară odată cu ea, dar liniștea pe care i-o aducea acest gând era rece ca gheața.

Încerca să nu dispere. S-a ținut tare vreme de câteva luni, căutând cu încăpățănare o nouă slujbă, încercând să-și mențină și să-și facă relații la petreceri – puținele petreceri care se mai dădeau. În noua economie era greu să mai fii optimist, dar era tânără. Era îndrăgostită. Duncan nu fusese și el concediat, în fond. El câștiga destui bani. Putea să o susțină pe ea și încă un bebeluș sau doi. Cu siguranță că nu mai puteau să aibă nunta generoasă pe care o plănuiau, dar chiar nu o deranja. Noua lor viață împreună era tot ce conta.

În mai, Duncan a rupt logodna. I-a spus Emmei că se îndrăgostise de Alicia Maxwell, o colegă de la firmă. Un alt broker care nu fusese concediat. Fiica unei familii cu atâția bani, încât această criză financiară însemna pentru ea doar cât înțepătura unui țanțar.

Emma a rămas împietrită de pierdere.

Duncan nu i-a dat timp să sufere. I-a adunat lucrurile de prin apartament ca un agent de la deratizare, le-a îndesat în cutii și le-a trimis înapoi la Nantucket. Ea nu avea o adresă a ei, n-avea unde să se ducă decât în casa părintească.

Acum, cutiile de carton se înălțau pe podeaua camerei ei de copil ca niște stalagmite într-o peșteră întunecată.

Nu avusese inima să le despacheteze. Nu avusese inima pentru nimic.

Era înfrântă, iar sub pojghița de durere îi era foarte teamă. Nu voia să ajungă letargică, așa cum fusese tatăl ei. Dar cum putea să iasă din această groapă de jale?

Auzi vocile surorilor ei urcând scările. Avea să-i facă atât de bine s-o vadă pe Abbie! Era reconfortant că Abbie se afla aici. Emma și Abbie fuseseră mereu apropiate. Le despărțeau doar doi ani, în timp ce Lily era mezina. Copilul adorabil, drăguț, bebelușul-păpușică, poate un pic cam răsfățată, un pic prințesă acum.

Dar Emma trebuia să recunoască meritele surorii ei. De când terminase facultatea, Lily rămăsese acasă și avea grijă de toate. Cumpăra și gătea mâncare decentă; menținea casa destul de curată. În iarnă, când Emma venise acasă de sărbători, găsisse un brad artistic decorat de Lily, dar și o cină adevărată de Crăciun.

Acum că se întorsese Abbie, Emma se întreba cinic cât de repede avea Lily să se eschiveze de la orice responsabilități casnice. Își dădu o palmă peste cap, doar mental. În definitiv, cam câte responsabilități era Emma însăși dispusă să preia? Nu-și putea găsi nici măcar energia să se dea jos din pat.

Ușa dormitorului ei se deschise de perete.

– Emma, uite cine a venit!

Se răsuci pe-o parte și se ridică în capul oaselor, alun-gând-o pe Cinnamon din adăpostul cald. Pisica mieună, își arcui spatelul și le privi disprețuitor pe nou-venite.

Abbie se așeză pe marginea patului și o îmbrățișă pe Emma atât de strâns, încât aceasta trebui să-și țină răsuflarea ca să nu izbucnească în lacrimi. Vai, se gândi ea, uitase cât de lați și de puternici erau umerii surorii ei mai mari, de parcă fusese creată astfel încât să-i aline și să aibă grijă de ei toți.

Dar de data asta, nici măcar Abbie nu o putea ajuta.

capitolul 5

Lily

Lily fu surprinsă să constate cum ieșea la suprafață vechea ei gelozie copilărească, în timp ce se uita la Abbie cum o îmbrățișa pe Emma. Doamne! Avea douăzeci și doi de ani, era adultă; când avea să nu se mai simtă a cincea roată la căruță ori de câte ori își vedea surorile împreună?

Doar era firesc să fie apropiate. Între ele erau doar doi ani, nu prăpastia de opt ani care se căsca între Abbie și Lily, sau șase între Lily și Emma.

Cele două surori chiar și semănau, amândouă moșteniseră părul castaniu cârlionțat al tatălui și ochii mari de culoarea alunei. Lily avea culoarea de la mama lor, ceea ce era un lucru bun; îi plăcea să fie roșcată. Și totuși, era diferită.

Acum Emma se prăbușise în brațele lui Abbie și suspi-
na și bolborosea convulsiv, gata să se sufoc:

– Duncan... bani... vreau să mor.

Se tânguia atât de îngrozitor, încât Cinnamon sări în picioare și o tuli afară din cameră.

Abbie continuă să o țină în brațe. Îi spunea iar și iar:

– Știu, draga mea. Știu.

Lily stătea în picioare la capătul patului. Voia să fie aproape, să fie inclusă, așa că se aplecă și-și puse mâna pe piciorul Emmei.

– Vrei niște ceai cu gheață, Emma? O bere poate?

– Da, sigur, hohoti Emma. Un ceai cu gheață ar schimba totul!

—Încercam doar să fiu de ajutor. Lily se depărtă de pat și se așază în vechiul balansoar de răchită din colțul camerei.

După o vreme, suspinele Emmei se mai potoliră. Se lăsă pe spate și se rezemă de tăblia patului. Abbie îi dădu un șervețel, iar Emma își suflă nasul zgomotos. Vocea ei era încă îngreunată de lacrimi când spuse:

—Nu știu ce să fac. Nu știu cum să merg mai departe.

—Mai întâi, rosti Abbie, iar autoritatea pe care o avusesse asupra lor când erau mici ieși iar la iveală în vocea ei, te ridici, faci un duș, îți speli părul și-ți pui niște haine pe tine.

Emma se chirci.

—Nu vreau.

—Nu-mi pasă, răspuse Abbie calmă. Cât ești la duș, eu și Lily îți schimbăm așternuturile.

—Hei, las-o să-și schimbe singură... începui Lily să protesteze, dar Abbie o săgetă cu privirea.

—Apoi mergem la o plimbare prin oraș și ne oprim undeva să bem ceva.

—N-am bani nici pentru o băutură, obiectă Emma îmbufnată.

—Fac eu cinste, spuse Abbie, și o mângâie afectuos pe coapsă. Mișcă-te. Se ridică și-i făcu semn din cap lui Lily. Adu așternuturi, eu le scot pe cele murdare de pe pat.

Lily se ridică și salută scurt, militărește, spre sora ei mai mare. Era chiar uimitor, se gândi ea ieșind din cameră pe hol și îndreptându-se spre dulapul cu așternuturi din capăt, cum putea Abbie pur și simplu să vină în pași de dans după optsprezece luni și să preia frâiele. Plus că, dintr-odată, totul avea legătură cu Emma. Abbie nici măcar n-o întrebase pe Lily ce mai face!

În camera Emmei, Lily lăsă așternuturile pe birou, găsi cearșaful și îl aruncă peste patul dublu. Abbie apucă celălalt capăt și împreună ridicară colțurile saltelei și vârâră cearșaful dedesubt, peste protecția de saltea.

– Bine, îi spuse Lily lui Abbie și, încercând să creeze un aer conspirativ între ele, făcu semn cu capul spre baie, unde se auzea dușul care curgea la maximum.

– Mititica, murmură Abbie. A muncit atât de mult!

– Și eu muncesc mult! protestă Lily.

– Bineînțeles! Abbie ridică somiera pentru a vârî cearșaful dedesubt. Desigur că făcu asta repede și perfect, de parcă ar fi fost instruită de vreo asociație a casnicilor desăvârșite sau așa ceva. Scrii o rubrică săptămânală pentru *Nantucket Talk*. Povestește-mi despre asta.

– A, este o slujbă excelentă! spuse Lily în timp ce burdușea o pernă în husa ei. Totuși, este o slujbă grea. Trebuie să umblu cu mașina peste tot pe insulă; trebuie să merg la oameni pe care nu-i cunosc și să-i întreb dacă pot să le iau un interviu; trebuie să-mi iau notițe și să țin minte un milion de lucruri în același timp, pentru că nu pot să folosesc reportofonul; trebuie să încerc să țin minte cum arată toți și cum îi cheamă și să mă port frumos.

Abbie râse.

– Pare distractiv, Lily, și perfect potrivit pentru tine. Ai slujba asta tot anul?

– Sigur că da! Tot timpul se întâmplă ceva pe insulă acum. Teatre, concerte, evenimente ale comunității, cum ar fi concursul de ortografie.

Abbie înclină capul:

– Chiar ești atât de ocupată și în extrasezon?

Dintr-odată, Lily cedă sub atacul surorii ei:

– Am grijă și de casă. Cumpăr alimente, îi gătesc tatei cine sănătoase, dau cu aspiratorul...

– Știu. Doar mă întrebam... Perdelele trebuie spălate și lucruri de genul ăsta.

Emma intră în cameră înfășurată într-un prosop, cu buclele castanii încadrându-i fața, aducând cu ea un miros umed de căpșune de la șampon.

Abbie își trecu mâna peste frunte.

–Știi, sunt terminată. Vreau să spun, am început ziua la Londra și este ora nouă seara pentru creierul meu. M-a ajuns desincronizarea dată de decalajul de fus orar.

–Trage un pui de somn, o sfătui Emma. Oricum, n-am chef să ies.

–De fapt, cred că o să trag un pui de somn, spuse Abbie întinzându-se și căscând. Emma, mă trezești tu peste vreo două ore? Vreau să revin la ora Statelor Unite.

–Sigur, încuviință Emma, lăsând să-i cadă prosopul pe podea și strecurându-se în pat. Se întinse după ceasul de pe noptieră și potrivi alarma, apoi se înveli cu pătura, întorcându-le spatele surorilor ei.

–Ne vedem în curând, rosti Abbie peste umăr în timp ce ieșea din cameră. Doamne, chiar m-a lovit oboseala! Despachetez mai târziu.

Lily rămase acolo în picioare o clipă, apoi ieși și ea din cameră, bodogănind:

–Puteai să zici mulțumesc pentru că ți-am schimbat așternuturile.

Emma probabil că n-o auzi, pentru că spuse doar:

–Închide ușa, te rog, Lily.

Dintr-odată, Lily se trezi singură pe hol. Ușile camerelor surorilor sale erau închise, la fel de tăcute și de inaccesibile ca pe vremea când erau adolescente și bârfeau tot felul de secrete exotice, în timp ce nătăfleau de Lily, prea mică pentru a fi primită în compania lor, rămânea pe hol, așteptând să fie și ea chemată înăuntru, sperând să audă pe la uși măcar un singur cuvânt intim.

Ei bine, nu mai era același lucru! Avea o viață proprie! Avea o slujbă!

Dar predase articolul în acea dimineață, iar în seara respectivă de marți nu se întâmpla nimic pe insulă. Era încă prea devreme pentru marile petreceri, gale de binefacere, strângeri de fonduri, chiar și pentru vernisajele de artă.

Ei bine, măcar avea prieteni! Tropăind pe scări își scoase repede telefonul mobil și formă numărul lui Carrie. Carrie era mereu acasă cu bebelușul ei și nerăbdătoare să socializeze.

– Bună, Carrie, mă gândeam să trec pe la tine puțin.

– Aleluia! N-am avut o conversație adevărată toată ziua. Iar Tommy iese la pescuit până se întunecă.

– Ai nevoie de ceva? Vin, pizza?

– Dacă mai mănânc încă o pizza, înnebunesc! Și Tommy la fel. Se pare că n-am niciodată timp sau energie să fac cumpărături pentru o mâncare adevărată, ca să nu mai zic de gătit.

– Îți spun eu cum facem: mă opresc la magazin și iau niște paste, midii, scoici și pătrunjel proaspăt. Ai ulei de măsline și usturoi, nu?

– Da, am. Vrei să-mi gătești cina?

– Nu știu să fac ceva artistic, dar pot să gătesc niște paste cu fructe de mare decente.

– Te iubesc! Am să-ți dau ție următorul meu copil! Vorbesc serios!

Lily râse.

– Pe curând.

capitolul 6

Abbie

După ce au dormit puțin, Emma și Abbie s-au așezat pe terasa din spatele casei, sorbind niște vin roșu și bucurându-se de aerul molcom al serii. Emma purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou larg, iar părul castaniu i se încrețise pentru că nu îl uscase cu föhnul.

Abbie dormise puțin, făcuse un duș și îmbrăcase o rochie de vară veche pe care o găsisese în dulap. O durea capul de la decalajul de fus orar și îi bolborosea stomacul.

–Unde-i Lily? se întrebă Abbie. Apucă un scaun de răchită cu degetele de la picioare și-l trase mai aproape ca să-și odihnească gleznela pe el. A organizat ceva pentru cină?

–N-am nici o idee, răspunse Emma apatică.

Emma era mai slabă decât o văzuse Abbie vreodată și avea cearcăne întunecate în jurul ochilor. Mereu fusese organizată, energică, hotărâtă. Pur și simplu nu era normal ca ea să pară atât de înfrântă. Abbie își alese cu grijă următoarele cuvinte, apoi spuse:

–Lily își face griji pentru tine și îmi dau seama de ce.

Emma se foi pe scaun.

–Sunt bine.

–Da, văd!

–N-o să fac nici o prostie, dacă asta te macină.

–Ai face bine să nu faci! o țintui Abbie cu privirea.

Ține-ți firea, Emma. O să fie bine!

–O să fie? Nu știu. Nici măcar nu-mi pasă.

–Dar așa o să fie. O să treci peste asta. Mulți oameni...

– De unde știi tu? se răsuci Emma pe scaun ca să poată să-i arunce o căutătură de gheață lui Abbie. Când ai fost tu vreodată vulnerabilă în fața unui bărbat? Când ți-ai pierdut tu vreodată inima?

– Vino-ți în fire, draga mea! Pentru informarea ta, am avut câteva relații.

– Serios?

– Serios.

În aceeași clipă, Abbie și Emma își întoarseră spatele și luară câte o înghițitură mare de vin. Conștiente de acțiunile lor paralele, izbucniră în râs.

– Și de ce nu mi-ai povestit niciodată de nici una dintre ele? se interesă Emma.

– Nu știu. Recunosc că n-a fost niciodată o relație serioasă. Își studie atent sora: Cât plănuiești să rămâi aici?

– Să plănuiesc? pufni Emma. Sincer, nu știu. Nu mă pot gândi la asta. Dumnezeu, abia dacă mă pot mișca. Și în plus, investitorii nu prea mai caută brokeri tineri. Sunt inutilă, știi?

– Nu spune asta, o repezi Abbie. Nu ești inutilă.

– Totuși, sunt. Este adevărat. Ai putea foarte bine să recunoști asta.

– Of, Emma... Abbie zări cu coada ochiului o mișcare în fundul grădinii. Acea este Seducătoarea cea Temută?

Rămaseră tăcute o clipă, ca niște vânători la pândă. Femeia ieși din Căsuța de Joacă cu o pungă de plastic transparentă în mână, ocoli garajul până la tomberoanele de gunoi și se întoarse cu mâinile goale. Era scundă, slabă și blondă, dar se aflau prea departe pentru a putea spune dacă era drăguță. Purta pantaloni scurți kaki și un tricou negru.

– Mi se pare destul de normală, observă Abbie încet. Ai cunoscut-o?

– Nu, spuse Emma. Nu țin neapărat s-o cunosc.

– Nu ții neapărat să faci nimic, îi aminti Abbie.

– Așa este.

Femeia nu părea să le fi observat. Înconjură Căsuța de Joacă cu un aer cercetător, se opri aici și colo dând din cap ca pentru sine.

–Ce face? șopti Abbie.

–Păi de unde să știi? mormăi Emma. Poate că vrea să vopsească decorațiunile exterioare? Cu siguranță ar fi nevoie.

–Dar de ce le-ar vopsi *ea*? E doar chiriașă. Pentru cât timp a închiriat?

–Pe perioada verii, cred. Recunosc, nu prea am fost atentă la nimic din ce au spus Lily sau tata în ultima vreme.

–Tata probabil că are probleme cu banii dacă a închiriat Căsuța de Joacă.

–Cred că da, spuse Emma, izbucnind în plâns. Voiam să am grijă de tata. Aveam un cont de economii special pentru el. Și totul pur și simplu *s-a dus!*

–Of, draga mea! făcu Abbie, și se întinse să o ia pe sora ei de mână. Nimeni nu ți-a cerut să faci așa ceva.

–Dar *vreau* eu!

–Știi. Gândește-te totuși. Tata nu e așa de bătrân. Cât are, cincizeci și cinci de ani? Și trebuie să recunoști că arată cu zece ani mai tânăr.

–Și voiam să-i dau nepoți.

–Și ai s-o faci. Sigur că da. Nici măcar nu ai trezeci de ani încă. O să cunoști pe altcineva.

–Nu cred, Abbie. Am obosit atât de tare! Aș putea să mă întorc în pat chiar acum.

–Poate ar trebui să mergi la doctor. Ce-ar fi să încerci un antidepresiv?

–Da, pentru că medicamentele merg foarte bine în familia noastră. Emma se ridică în picioare. Nu mai pot să fac asta. Mă duc să mă culc.

–Te chem la cină.

Poate că nu trebuia să-i menționeze antidepresivele Emmei, se gândi Abbie, cum stătea singură în grădină.

Era un subiect dificil pentru amândouă. Dar Abbie nu se putea abține să nu-și facă griji pentru Emma și știa că Lily avusese dreptate s-o cheme acasă. Emma fusese întotdeauna cea hotărâtă, cea ambițioasă, cea optimistă. Era pur și simplu anormal s-o vadă astfel. Abbie credea că *ea însăși* nu avea gena depresiei, dacă exista așa ceva, însă Emma fusese aproape de adevăr când țipase că nu își permitea să fie vulnerabilă. Abbie nu voia să ajungă în acel punct emoțional pentru că nu era sigură că ar fi putut accepta un eșec. Cât despre sora lor cea mai mică, Lily părea să fie o fire cu inima ușoară, iubitoare de distracții, superficială. Plus că Lily, cu pasiunea ei de a dramatiza totul, lepăda orice presiune neplăcută transformând chiar și cea mai mică problemă într-o telenovelă.

Ce ciudat că dintre cele trei surori, Emma cea optimistă era cea care se lupta cu tendințele depresive! Abbie fusese conștientă de asta toată viața. Când erau copii, treceau săptămâni și luni în care Emma era tăcută și melancolică. Dar mereu reușea să iasă din asta. Iar când a ajuns la colegiu, părea să fi distrus orice cale către lumina strălucitoare a speranței.

Și acum asta. Acum lumea se prăbușea în jurul Emmei. Dar Abbie era sigură că Emma avea să-și revină. Și era începutul verii pe insulă, cea mai leneșă perioadă a anului, când fiecare zi era binecuvântată cu bogății naturale – lumina soarelui, cerul albastru, scânteierea apei, adierea domoală a vântului. Era un moment potrivit pentru a o lua de la capăt.

Cum stătea dusă pe gânduri, Abbie o observă pe femeia din fundul grădinii. Se plimbase în jurul Căsuței, ridicându-și capul ca să scruteze cerul, și studiasse gardul care mergea prin spatele curții. Intră în Căsuță pe ușa albastră din față și reveni cu un scaun roșu de lemn. Un pom fructifer, un măr, se apleca posesiv deasupra Căsuței – chiar și el, observă Abbie, era acoperit de iederă. Femeia așeză scaunul la umbra copacului, rămase o clipă cu mâinile

în șolduri, dădu din cap ca pentru sine și se întoarse în casă. Reveni cărând o măsuță.

Ne-ai luat măsuța de ceai! își zise Abbie indignată. Apoi râse în sinea sa. Trecuseră mai bine de zece ani de când nici una dintre ele nu se mai gândise măcar la vechea piesă de mobilier.

Femeia puse masa lângă scaun. Se așează pe marginea scaunului. Abbie era ascunsă în umbră, sau cel puțin femeia nu părea s-o fi zărit. Se ridică de mai multe ori ca să găsească cea mai bună poziție pentru scaun și masă.

În locul tău, m-aș așeza cu fața la gard. Este acoperit cu caprifoi și clematite, rosti în minte Abbie.

Ca și cum femeia i-ar fi auzit gândurile, se ridică și așează masa și scaunul astfel încât să fie cu fața la gardul natural. Intră din nou în casă și reveni cu un pahar – părea să fie un pahar de vin – și o carte. Când în cele din urmă se așează, era cu spatele la Abbie, lucru care, dintr-un motiv oarecare, o ofensă pe aceasta.

Acum începea să înțeleagă de ce era Lily atât de pornită. Viețile lor nu curseseră fără nici o durere, însă anumite perioade fuseseră divine. Abbie nu-și amintea vreo vreme în care să nu fi existat Căsuța. Tatăl lor se apucase s-o construiască atunci când i se născuse primul copil. Le făcuse scăunele și o măsuță, iar mama lor croise perdele pentru ferestre. De-a lungul timpului, părinții mobilaseră locul cu seturi de ceai miniaturale și pătuțuri de lemn pentru păpușile lor și cu animalele de pluș. Aveau chiar și o mică bibliotecă și un dulăpior pentru farfurii. O saltea veche fusese trasă sus pe scări în zona de dormit și lăsată direct pe podea, pentru a fi acoperită cu tot felul de pături ferfenițite.

Cu timpul, Abbie și Emma aduseseră aici mobilă de adulți uzată, care se amestecase cu mobila mititică pe care încă o folosea Lily. Când Abbie a devenit adolescentă, folosea Căsuța de Joacă pe post de refugiu și sanctuar intim. Stătea pe vechiul și iubitul ei scaun acoperit cu husa

cu trandafirași și citea tot ce-i poftea sufletul, în timp ce afară ploua cu găleata.

Când avea cincisprezece ani, Abbie îl adusese cu ea pe Andy Mitchell. Erau în toiul unor giugiuleli destul de serioase când au auzit ușa trântindu-se de perete și pe tatăl lui Abbie urcând scările cu glas tunător. L-a dat afară pe Andy și a ocărât-o pe Abbie, iar a doua zi a scos salteaua, a băgat-o în camioneta lui și a dus-o la depozitul de gunoaie.

Poate de aceea tatăl lor începuse un proiect lung, complicat de bricolaj, adăugând o baie și o bucătărie adevărată în spatele Căsuței. Le spusese că avea să transforme Căsuța într-o casă pentru oaspeți, pentru vizitele colegilor de la facultate, dar în realitate, se gândea acum Abbie, încerca doar să le țină pe ea și pe Emma afară din Căsuță cât erau adolescente. I-au trebuit cinci ani ca să termine toată treaba, să construiască scheletul, să-i pună șindrilă, să pună pe cineva să instaleze curent electric, apă curentă și canalizare de la aceleași surse cu acelea care alimentau magazia din spatele garajului. A fost păcat pentru Lily, pentru că ea era încă mică și i-ar fi plăcut lumea fantezistă din spatele curții. Mezina avea doisprezece ani când Căsuța a fost din nou gata. A folosit-o și Lily, se gândise mereu Abbie, la fel cum o folosise ea, ca evadare, doar că acum Abbie era cea de care voia Lily să evadeze, să scape. Abbie era cea care luase locul mamei și avea grijă de casă, gătea și făcea curat, le disciplina și le proteja. Abbie fusese cea care înnebunise când le găsisse pe Lily și pe prietenele ei, toate în vârstă de doisprezece ani, fumând în Căsuța de Joacă, și Abbie fusese cea care îl gonise pe primul iubit al lui Lily de pe canapea când i-a prins fără haine pe ei.

Cum stătea Abbie și-și amintea, auzi o camionetă intrând pe alee și parcând lângă casă. Ieși tatăl ei. Nerăbdătoare să-l salute, se ridică pe jumătate, dar el n-o observă. Spre surprinderea ei, se îndreptă spre Căsuță. Căra o cutie frigorifică. Când ajunsese la capătul peluzei, tatăl strigă –

Abbie îi auzi vocea, însă nu distinsese cuvintele –, iar femeia întoarse privirea și apoi se ridică în picioare. În timp ce Abbie privea atent, tatăl ei puse jos cutia frigorifică, vârî mâna înăuntru și-i dădu ceva femeii. Cei doi discutau în largul lor; Abbie își dădea seama după muzica vocilor lor că erau prietenoși.

Profită de ocazie ca să-și studieze tatăl. Nu-l mai văzuse de aproape doi ani, dar părea aproape la fel cum fusese întotdeauna, înalt, musculos și lat în umeri, cu ținuta unui antreprenor-constructor.

Tatăl îi mai spuse câteva cuvinte femeii, ridică lada frigorifică și veni spre casă.

Când era la numai câțiva pași, Abbie se ridică:

– Bună, tată!

Spre surprinderea tinerei, fața lui se făcu roșie ca racul. Oare roșea?

– Ei bine, Dumnezeuule, Abbie, nici măcar nu te-am văzut acolo! Draga mea, arăți minunat! Jim Fox păși spre fica sa, lăsă cutia frigorifică pe terasă și o prinse într-o îmbrățișare de urs grizzly. Mi-a spus Lily că vii, dar nu mi-am dat seama că atât de repede. Ce mai faci?

– Sunt foarte bine. Ce mai faci tu? Doamne, n-ai îmbătrânit deloc! Care ți-e secretul?

Tatăl ei roși din nou. Iar ochii de culoarea alunei îi străluciră.

– Deci ai închiriat Căsuța de Joacă.

Fața continua să-i fie în flăcări când se întoarse spre spatele grădinii.

– Păi, da, în condițiile astea economice, trebuie să spun că banii nu-mi sunt de prisos.

– Cine e chiriașa? E drăguță?

Jim Fox își dresе glasul.

– Se numește Marina Warren. Este din Midwest și da, este foarte drăguță. Tocmai i-am dus niște pește lufar, de fapt. Iggy Holdgate a prins mai mult și mi-a dat și mie. Deschise cutia frigorifică: Unul mare!

– Super! Am să-l gătesc la cină!

– Gătești tu? Draga mea, abia ai ajuns.

– O, sunt bine. Am tras un pui de somn sănătos. Îmi place la nebunie lufarul!

Vorbind, intrară în casă și apoi în bucătărie. Tatăl ei puse peștele în frigider, după care spuse:

– Mă duc să fac un duș.

– Bine. Eu mă apuc de treabă la bucătărie.

– Unde sunt surorile tale?

Abbie se ghemui să scoțoească prin sertarele frigiderului și reuși să dezgroape o pungă cu salată proaspătă și două legături de sparanghel.

Răspunse:

– Lily a zbughit-o – nu știu unde –, iar Emma este sus în camera ei.

Pe fața tatălui ei trecu o umbră de îngrijorare.

– Am stat de vorbă, urmă Abbie, dându-i o bere. O să beau și eu una în timp ce gătesc. Cu un entuziasm forțat spuse: Mă bucur atât de tare că m-am întors!

– Vorbești serios? întrebă el. Știi că nu e ca la Londra.

– Este vară la Nantucket. Nici nu se putea mai bine!

Se mișca prin bucătărie. Totul îi era atât de familiar, toate lucrurile se aflau exact acolo unde fuseseră mereu: cuțitele în suportul de lemn, cu locul pentru cuțitul de pâine tot gol – nu și-au dat seama niciodată unde dispăruse. Spatule noi de cauciuc stăteau alături de linguri vechi de lemn și palete cu găuri în recipientul albastru cu buline, în vreme ce ustensilele mai puțin folosite zăceau amestecate în sertarul de sus în stânga chiuvetei, alături de tot felul de firimituri, încât Abbie bănuia că sertarul nu mai fusese curățat de când fusese ea acasă ultima oară.

Strecurătoarea roșie emailată și spatulele speciale pentru salată erau pe frigider, iar în cămară, agățat pe ușă, se afla atârnat șorțul mamei lor. Pe el scria „Sărută-l pe Bucătar“, iar mama ei și-l făcuse cadou de Crăciun și râdea când le arăta ce scrie. Acela fusese Crăciunul când Abbie

avea cincisprezece ani. Ori de câte ori Abbie venea acasă de la un eveniment la școală, sau de pe plajă ori de la vreo petrecere, mama purta acel șorț în timp ce pregătea cina. Bătea cu palma peste șorț și ridica dintr-o sprânceană.

–Of, mamă, ești așa de copilăroasă, se scandaliza Abbie, dădea ochii peste cap și depunea un sărut pe obrazul mamei înainte de a ieși în fugă din bucătărie.

Acum Abbie bătea cu palma peste șorț, dându-i voie amintirii să o ia pe panta trecutului. Ar fi vrut să fi fost mai drăguță cu mama ei atunci când îi dădea acele sărutări.

Și acolo, pe peretele din față, pe cea mai joasă etajeră cu cărțile de gătit, se afla o scoică mare albă pe care o găsisese chiar ea pe plajă la Pocomo, ultima oară când ieșiera toate în căutare de comori. Abbie o ridică și o ținu în palmă. După moartea mamei, voise să continue tradiția cu Clubul „Comorile de pe Plajă“, dar prima oară când își târâse surorile pe malul mării ca să caute premii sfârșiseră cu toate în hohote de plâns, chinuite de o durere nepuțincoasă. Așa că le-a dus din nou pe plajă abia după un an, dar nu prea aveau chef de asta; plaja nu avea nimic magic – pur și simplu nu mai era același lucru fără mama lor. Nu mai încercaseră apoi niciodată.

Oricum, fetele au crescut, n-au mai avut timp și nu le-a mai interesat să meargă pe plajă în căutare de comori. Au trecut lunile, apoi anii, iar durerea sfâșietoare s-a strâns într-o suferință surdă, iar apoi în ceva ca amintirea unei suferințe. Tatăl lor s-a schimbat după ce i-a murit soția. S-a retras adânc în sine și foarte rar vorbea despre mama lor sau își împărțasea durerea cu fiicele lui. Dar de ziua de naștere a Daniellei le scotea întotdeauna pe fete în oraș la cină și toasta în memoria ei. Abbie își amintea cum ridica paharul cu suc spunând:

–Pentru mămica! La mulți ani, oriunde te afli!

Tatăl lor inventase această formulare. Fetele știau că exact asta i-ar fi plăcut mamei să audă. Asta crezuse ea.

O dată pe an, în fiecare an, Abbie le bătea la cap pe surorile ei ocupate ca să renunțe la o oră din viețile lor sociale și să coboare pe plajă împreună, iar în urmă cu doi ani, chiar înainte de a pleca la slujba ei cu jumătate de normă de la Londra, reușise să le ia într-o excursie pe jos. Toate aveau între douăzeci și treizeci de ani atunci; Emma abia venise acasă pentru o săptămână, Lily terminase primul an de facultate. Erau adulte, însă Abbie putea să se impună atunci când făcea pe șefa, așa că au mers. Nici una dintre ele nu a găsit nimic neobișnuit. Abbie a câștigat premiul cu o stridie, una mare cu interiorul lăptos în jurul unui punct de un albastru translucid. Când era mică, folosisese aceste scoici ca trăsorele pentru cele mai mici păpuși. În acea vară pusese cochilia pe etajera cu trofee și o uitase aproape imediat.

Și iat-o în același loc, un pic mai prăfuită decât înainte. Trecuse atâta timp, atâtea lucruri se schimbaseră, și cu toate astea, se gândea Abbie, scoica asta obișnuită stă pe etajeră ca o tavă de fildeș plină cu amintiri.

O atinse cu vârful degetelor, apoi se duse la chiuvetă să spele salata.

capitolul 7

Marina

Punând peștele lufar în frigider, Marina își dădu seama că zâmbea. Jim Fox era cu adevărat fermecător, iar atracția care scânteiasă între ei o făcea să-și simtă sângele parcă mai cald.

El era în casă acum și stătea de vorbă cu ficele lui. Fusesse conștientă de prezența lor pe terasă în timp ce-și organiza mica terasă de afară. Râsul lor o făcuse să zâmbească, chiar dacă o încerca și un sentiment de pierdere ori de câte ori auzea două femei râzând împreună.

Se aruncă pe canapea îngropându-și capul în palme.

Cu șase luni în urmă, Marinei îi venise menstruația exact în ziua în care împlinea patruzeci de ani. În clipa în care s-a trezit dimineața, primul impuls a fost să urle de durere, dar și-a înghițit urletul și s-a ridicat din pat, fugind la duș. Gerry începuse de ceva vreme să se poarte rece, nepolitic, chiar agasat atunci când ea îi vorbea despre infertilitatea ei. Căsnicia lor trecea printr-una din acele faze distante prin care trec toate căsniciile la un moment dat, probabil din cauza unor probleme la birou. În acea zi, atât ea cât și Gerry aveau programul foarte încărcat. Trebuia să-și ignore viața privată și să se concentreze asupra clienților.

Uneori ea și Gerry mergeau la birou cu aceeași mașină, însă de data aceasta el avea o întâlnire în altă parte a orașului, așa că trebuiau să meargă separat, fiecare cu mașina sa. Se bucura de acest lucru. Simțea nevoia să stea de vorbă cu o prietenă. Christie era ocupată

cu un nou bebeluș, așa că ridică receptorul și formă numărul Darei.

Dara părea amețită.

– Marina, ce s-a întâmplat?

– Dara, azi mi-a venit menstruația.

– Vai, Dumnezeule! Of, Marina, la dracu'! Îmi pare rău! Cum te simți?

– Nu prea bine. Iar la firmă am de lucru ca naiba, ceea ce practic nu e chiar așa de rău. O să mă împiedice să mă gândesc prea mult la asta.

– Bravo ție, Marina. Atitudine pozitivă! Mergi mai departe! Cum îți sărbătorești ziua de naștere?

– Ei, las-o încolo de zi de naștere! Marina accelerează și depășește o Toyota veche care mergea încet în fața ei. Atitudinea voioasă și binedispusă a Darei o agasa. Avea nevoie de cineva care s-o ajute să jelească, s-o ajute să marcheze momentul. Dara tăcu la celălalt capăt al firului. Gerry n-a planificat o petrecere surpriză pentru mine, nu?

Dara izbucni în râs.

– Crezi că ți-aș spune dacă ar fi așa?

– Pentru că n-am chef de petrecere. Cred că mi-ar plăcea doar să mă îmbăt. Mi-ar plăcea să stau cu tine și să bem tequila și să bocesc.

– Fără Gerry?

– Nu. Nu suntem prea apropiați în ultima vreme. În orice caz, cred că s-a săturat de problemele mele.

– Atunci, draga mea, dacă asta îți dorești cu-adevărat, asta vom face. Ne întâlnim la Hoolihan?

– Super! Nu, așteaptă. Mai bine îl întreb pe Gerry dacă avem alte planuri. Adică, doar o dată fac mărtașa vârstă de patruzeci de ani. Sunt sigură că a organizat el ceva. Am ajuns. Vorbim mai târziu.

– Marina? Ascultă, draga mea – vreau doar să-ți spun... Cred că o să fie bine pentru tine. Cred că ești o persoană incredibil de puternică.

– Mulțumesc, Dara. Și eu te iubesc, replică Marina și închise telefonul.

Mai târziu avea să-și amintească ultimele cuvinte pe care i le adresase Darei, iar asta avea să arunce un munte de umilință peste sufletul ei. Cum putuse să fie atât de oarbă?

Cum putuse să fie o prietenă atât de ușor de trădat?

Se organizase o petrecere surpriză pentru aniversarea celor patruzeci de ani, la Dara acasă. Șampania și orice altă băutură curgeau asemenea cascadei Niagara, muzica era asigurată de un DJ, numeroșii invitați dansau și se îmbătau și își strigau tot felul de lucruri nepotrivate. În mijlocul întregii orgii, Marina abia dacă i-a zărit pe Gerry sau Dara. S-a simțit bine și s-a îmbătat și a crezut că și soțul ei făcuse la fel, așa că atunci când Dara a insistat să rămână peste noapte ca să doarmă la ea pentru că erau prea obosiți și băuți ca să meargă acasă, Marina acceptase recunoscătoare.

Sâmbătă dimineață s-a trezit în camera de oaspeți a Darei cu gura uscată și o puternică durere de cap. Se aștepta să-l găsească pe Gerry sforăind în pat alături de ea, dar era singură. Își trase un halat de casă de-al Darei peste trupul gol și-și croi drum pe hol până la bucătărie, de unde venea miros de cafea.

Gerry și Dara nu se sărutau, nu se țineau în brațe, nici măcar nu se atingeau. Stăteau față în față la masa din bucătărie, vorbind încet.

Și totuși, ceva din felul în care stăteau aplecați unul spre celălalt o făcu pe Marina să se simtă dintr-odată foarte trează.

Spuse:

– Ce se întâmplă?

Își îndreptară capetele spre ea cu o sincronizare perfectă.

– Marina, te-ai trezit! Dara se ridică, turnă cafea într-o cană și o puse pe masă.

Marina se așează. Luă o gură de cafea – era tare și avea un gust bogat. Dara era o bucătăreasă excelentă.

Se uită la Gerry, care ținea gura strânsă, așa cum făcea ori de câte ori se certau, mai ales atunci când nu avea dreptate.

Marina rosti domol:

–N-o să-mi placă asta, nu-i așa?

–Nu știi, răspunse Gerry. S-ar putea să-ți placă mult, dacă stai să te gândești. Vreau să divorțăm, Marina.

Se holbă la el. Erau căsătoriți de zece ani. Probabil făcuseră dragoste de un milion de ori. Știa totul despre el, cât de tâmpițel arăta ori de câte ori se agita prin birou când ceva nu mergea cum trebuie, cât de tandru știa să fie atunci când erau singuri. Era foarte chipeș și lucra extrem de mult la acest aspect, făcând mișcare la o sală de sport, petrecând mult timp în magazine după haine și dându-și părul cu spumă – chiar se gândea să facă un lifting facial pentru că trebuia să-și mențină imaginea tânără și proaspătă. Marina știa că succesul fratelui lui Gerry, medic renumit, îl pusese în umbră pe soțul ei, căci părinții lor abia dacă-l vedeau pe mezin, orbiți de strălucirea fiului mai mare. Îl ținuse în brațe pe Gerry când acesta plângea cutremurat de amărăciune, după ce petreceau Crăciunul cu părinții lui. Iubirea Marinei pentru el fusese într-adevăr motivația pentru furia cu care își asaltase propria parte din afacere. Voise să-l protejeze.

E-adevărat, nu prea se mai înțelegeau bine în ultima vreme. Timpul și conversațiile lor împreună se învăteau în jurul muncii. Probabil că se săturase de eșecurile ei repetate în a rămâne însărcinată; cât despre ea, Marina trebuia să recunoască faptul că nu se mai simțise apropiată de el de multă vreme. Și totuși. Să aduci vorba de divorț așa, în fața Darei – ce era în capul lui?

–Ho-ho, spuse ea caustică, drăguț din partea ta să aștepți până la petrecerea de ziua mea ca să-mi spui.

De pe cealaltă parte a mesei vorbi Dara:

– Marina. Mai este și altceva.

Marina se întoase spre prietena ei. Christie și Dara fuseseră primele care au aflat când i-a venit menstruația, primele care au aflat când și-a pierdut virginitatea, primele care au aflat când s-a îndrăgostit de Gerry. Marina fusese persoana la care Dara venise mereu în timpul celor două căsnicii și divorțuri îngrozitoare. Dara era o frumusețe, cu obrazii ca merele și cu sânii mari, senzuală și seducătoare.

Oh!

Gerry își găsisse alinarea la Dara! De aceea Gerry vorbea în fața Darei.

– Tu și Gerry, spuse Marina plat.

Dara dădu din cap aprobator.

– Da. Ridică bărbia provocator. Și, Marina, n-am de gând să mă scuz. Tu nu-l mai iubești pe Gerry. O știi.

– Chiar așa? Ți-am zis eu asta vreodată? întrebă Marina.

Dara roși.

– Mai este ceva.

– La dracu! înjură Marina. Ce-ar mai putea să fie?

Privirea Darei se ridică să o întâlnească pe a lui Gerry. Fața ei deveni luminoasă. Zâmbetul ei era absolut ca al Mona Lisei.

Marina simțea cum un cuțit îi înjunghie trupul. Durerea o lăsa fără suflare.

– Ești însărcinată!

– Cu copilul meu, adăugă Gerry, neputându-și ascunde mândria din voce.

Cât de amețitor și rapid s-a schimbat viața Marinei după asta! Desigur, Gerry și Dara, în bucuria lor egoistă nerăbdătoare, îi plănuseră deja calea. Cu banii Darei, Gerry a cumpărat partea Marinei din afacere. Gerry deja vorbea cu un agent imobiliar care avea un client pentru apartamentul Marinei și al lui. Fără copii și fără

neînțelegeri financiare, aspectele legale ale divorțului au fost rezolvate într-o clipă.

Dintr-odată, în câteva săptămâni, Marina și-a pierdut soțul, slujba, casa și una dintre cele mai bune prietene. Majoritatea prietenilor ei curenți erau prieteni comuni cu Dara și Gerry. Au făcut eforturi s-o susțină pe Marina, fără să-i insulte nici pe Gerry și Dara, iar asta a îngreunat lucrurile pentru toată lumea. Marina a trebuit să renunțe la ei.

Părinții ei se retrăseseră în înșorita Arizona. I-au oferit dragostea și înțelegerea lor, la telefon, însă era ceva de „ți-am zis eu“ în spusele lor. Nu-l plăcuseră niciodată pe Gerry. A mers la vreo doi psihoterapeuți, dar sfaturile lor erau exact ce se aștepta: Trebuie să treci prin această pierdere, nu poți să o ocolești. Ideograma japoneză pentru „criză“ înseamnă și „oportunitate“. Cuvintele lor nu prea îi erau de ajutor noaptea. Cutiile mari de înghețată și filmele alb-negru funcționau mai bine.

Christie i-a salvat viața.

– Trebuie să pleci din oraș, a sfătuit-o ea. Aici te afunzi în suferință, așa cum rămâne înnămolit un cal.

Marina a reușit să izbucnească în râs printre lacrimi.

– Mulțumesc pentru imaginea strălucitoare. Și unde să mă duc?

– Unde vrei să mergi? o întrebă Christie.

Marina își suflă nasul și scutură din cap.

– Nu știu.

Christie strigă la fiii ei:

– Băieți, v-am spus, nu în casă! Apoi se întoarse spre Marina. De ce nu la Nantucket? Vine vara. Ne-am distrat atât de bine în verile acelea, îți amintești?

Marina se lăsă pe spătarul scaunului și cugetă. În timpul facultății, ea și Christie se duseseră în est să lucreze ca ospătărițe într-un hotel uriaș și scump. Nu câștigaseră foarte mulți bani, dar avuseseră casă și masă gratuite și chiar câteva după-amieze libere. Au înotat, au mers

la petreceri, au muncit și s-au întors în Kansas City cu pielea maronie și foarte vesele.

Marina protestă.

—Of, Christie, eram *tinere* atunci. Acum sunt bătrână, ofilită și demnă de milă.

—Cu siguranță vei fi așa dacă nu-ți miști fundul, insistă Christie. Dacă stai aici și te scufunzi în autocompătimire. Gândește-te puțin, Marina! Oceanul albastru, briza sărată a mării, toată *prosperitatea* aceea.

—Nu o să cunosc pe nimeni, spuse Marina.

—Și nu asta e ideea? răspunse prietena ei.

Acum Marina se trezi zâmbind. Îi făcea bine să se gândească la Christie și la optimismul ei practic.

Iar Christie avusese dreptate. Faptul că se afla aici, de parte de *acolo*, era un fel de terapie. Deși ochii care nu se văd nu se uită complet, realitatea cu Gerry și Dara nu mai era una atât de oprimentă.

Dar suferea de singurătate. Nu-i venea ușor să stea fără să facă nimic. Muncise din greu ca să-și învețe meseria, iar împreună cu Gerry truseser sânguincios și fără încetare ca să-și pună pe picioare afacerea. Era obișnuită cu telefoane care sună, cu oameni care vorbesc mereu, cu pași care trec în grabă pe lângă biroul ei; era obișnuită cu presiunea prezentărilor și cu zecile de mici victorii reprezentând conturi de clienți cucerite și bani obținuți. Se pricepea excelent să rezolve mai multe chestiuni în același timp, scana rapoarte în timp ce alerga pe bandă la sală, dicta note în timp ce se afla la volan în drum spre o întâlnire, flirta cu noi contacte de afaceri în timpul unei pauze la o simfonie.

Acum, pe această insulă luminoasă și aerisită, se simțea ca o epavă plutind pe mare, fără busolă sau altă modalitate de a comunica cu ceilalți. Oceanul se întindea în jurul ei. Era singură, la fel de lipsită de importanță ca un dop de plută care iese la suprafață.

Dar nu avea de gând să renunțe.

Apucă ziarul și un pix și începu să încercuiască orice îi atrăgea atenția: concerte de prânz la Biserica Unitariană; o comedie prezentată seara de Atelierul de Teatru. Nu-și dăduse seama până acum cât de multe muzee erau pe insulă. Muzeul Pescuitului de Balene era chiar în oraș; la fel ca și Biblioteca de Știință și Observatorul Maria Mitchell; și Școala Coffin. Iar cineva oferea lecții de pictură. Hmm. Nu era o idee proastă. Gerry fusese mereu cel vizual; dar putea fi amuzant să învețe tehnica acuarelei. Avea să-și facă și abonament la bibliotecă și să recupereze toate acele romane siropoase pe care nu avusese niciodată timp să le citească.

Și poate avea să-i cunoască mai bine pe Jim și pe ficele lui. Orice se putea întâmpla, nu?

capitolul 8

Lily

Întorcându-se acasă de la Carrie, Lily se simțea melancolică. Carrie și bebelușul ei trăiau în propria lor lume de dragoste senzuală, cu atingeri și gângureli. Carrie se mai îngărășase puțin și se mișca de parcă avea picioarele grele, iar când ținea bebelușul în brațe, Lily ar fi putut să meargă în mâini prin cameră și Carrie nu i-ar fi aruncat nici o privire. Lily nu-și dorea un copil, dar i-ar fi plăcut să trăiască, măcar o vreme, viața asta trândavă de dragoste necondiționată.

Ce ar fi vrut *cu adevărat* să aibă era o altă mașină, se gândea ea stând la volanul Vechiturii Ruginite și conducând pe străduțele înguste. Nici măcar nu ar fi cerut o mașină nouă. Doar ceva mai nouă decât asta. Tatăl lor cumpărase berlina Toyota când Abbie avea șaptesprezece ani, pentru ca ea s-o folosească pe insulă. Odată cu trecerea anilor o folosiseră toate fetele, numind-o cu gravitate Vechitura. Nu o deranjase starea jalnică în care se afla atunci când era mai tânără, dar acum, că lucra pentru revistă, ura să își facă apariția la evenimente simandicoase în cutia asta de conserve obosită.

Camioneta tatălui era trasă pe alee, așa că parcă în fața casei. Probabil că el avea să plece mai devreme decât ea a doua zi de dimineață. În timp ce oprea motorul, auzi râsete. Ocoli clădirea și intră pe ușa din spate.

Tata și cele două surori stăteau la masa din bucătărie.

– Bună, draga mea, o salută el. Vrei niște înghețată?
Ți-am păstrat și ție.

– Vai, dar am făcut o plăcintă special pentru întoarcerea lui Abbie!

Sceptică, Abbie ridică o sprânceană.

Emma spuse:

– N-am văzut nici o plăcintă.

– E în cămară, pe pervazul ferestrei. Peste fața lui Lily trecu o umbră de panică. Oare surorile ei presupuseseră pur și simplu că ea se debarasase de toate responsabilitățile pentru cina din această seară? Ei bine, într-un fel, cam așa făcuse.

Merse în cămară și găsi plăcinta. O cutie de cereale căzuse cumva peste ea, așa că nu se vedea dacă nu știați că e acolo. O scoase din cămară și o așeză pe masă.

– Ta-da!

– Uau, Lily, exclamă Abbie. Ce capodoperă!

Lily roși de plăcere.

– Dă-mi voie să-ți tai o bucată mare.

– Măine, spuse Abbie. Tocmai am terminat toată înghețata aia.

– Și eu mai stau puțin înainte să o gust, interveni Emma. Sunt ghiftuită. Tata a adus acasă lufar proaspăt și Abbie l-a gătit perfect.

Da, așa a făcut Abbie, cum să nu? se gândi Lily. Se simțea deopotrivă geloasă și vinovată. Ea ar fi trebuit să pregătească cina pentru prima seară acasă a lui Abbie. Așa avusese de gând. Dar stătuse prea mult la Carrie.

– Eu o să mănânc niște plăcintă, anunță Jim.

În timp ce Lily tăia o bucată pentru tatăl ei și o așeza pe masă, Abbie i se adresă:

– Tocmai discutam despre toate schimbările din oraș de când am plecat eu. Atât de multe restaurante s-au închis, și atât de multe magazine din centru!

– Economia e la pământ peste tot, comentă Emma.

– Cred că asta e bine, zise Lily, încercând să fie spirituală. Într-un fel pesimist de a vedea lucrurile.

– Tată, întrebă Abbie, tu cum o duci?

Jim profită de ocazie ca să termine plăcinta înainte de a răspunde. Dădu din cap aprobator înspre Lily:

– A fost delicioasă, draga mea. Se lăsă pe speteaza scaunului și păru că-și adună efectiv puterile. O să fiu sincer cu tine, Abbie. Sunt vremuri grele. Am avut trei clienți care și-au reziliat contractele de construcție de noi case, iar unul dintre ei de fapt a oprit renovările pe care le făceam deja și nu mi-a mai plătit. Cred că va trebui să-l dau în judecată ca să mai recuperez ceva bani de la el, și nu știu dacă nu cumva angajarea unui avocat o să mă coste chiar mai mult!

– Ce lucrări mai ai acum? se interesă Abbie.

Tatăl lor ridică din umeri și clătină din cap.

– Doar lucrări mici. Vreo două renovări. Nimic substanțial. De aceea am închiriat Căsuța de Joacă. Mereu am știut în adâncul sufletului meu că va fi folositoare la un moment dat.

– Pentru ce perioadă ai închiriat? vru să știe Abbie.

– Marina a închiriat pentru șase luni.

Jim roși când pronunță numele femeii.

Cele trei surori schimbară priviri între ele.

Tatăl lor își drese glasul.

– Dacă tot a venit vorba, probabil că trebuie să vă spun... O să vând barca.

– Tată! se auziră la unison vocile lor uimite.

– Nu poți să vinzi barca! urmă Abbie.

– Dragă mea, știu cât de atașate sunteți de ea. Toți suntem. Nu vreau s-o vând. Dar dacă pot... ar trebui să mă ajute să o mai duc o vreme... și lucrurile poate se vor schimba...

Se vedea clar că îi venea greu să discute despre asta.

– Dacă vând barca, o să câștig ceva timp până când apare un nou contract de construcție, și atunci poate nu va mai trebui să vând casa.

– Să vinzi casa? țipară fetele.

–Știu, știu, nici mie nu-mi place, dar s-ar putea să se ajungă la asta. Acum, poate că o să vă liniștească informația că am niște bani economisiți într-un cont de pensii. Nu prea mulți, dar împreună cu pensia de la stat ar trebui să-mi asigure un trai confortabil pentru restul vieții. Chestia e că nu pot să scot banii din acest cont înainte de a împlini cincizeci și nouă de ani și șase luni, altfel o sumă considerabilă s-ar duce pe taxe și penalități. Deci mai am câțiva ani până când mă pot atinge de acei bani de pensie. Cred că mă pot descurca, dacă sunt foarte atent la cheltuielile mărunte, dar... Ridică mâinile într-un gest de „ce pot să fac?“

–Vai, tată, asta e groaznic! murmură Abbie.

–Ei bine, încă nu o scot pe piață imediat. Vreau doar să știți că este o opțiune. Strânse din umeri: Și, să fim serioși, este mult prea mare pentru mine. Când nu e Lily acasă, mă învârt pe-aici ca o pietricică într-o ditamai cada de baie.

Lily le privi pe surorile ei, căutând o sugestie pe chipurile lor. Dar Abbie și Emma rămăseseră pur și simplu stupefiate.

–Știți, spuse tatăl lor, poate nu e un lucru chiar așa de groaznic să vând casa. Vreau să spun, nu cred că vreuna dintre voi vrea să trăiască pe insulă, iar dacă vând locul ăsta, aș obține o sumă frumoasă și aș putea să vă dau fiecareia câte ceva. Studie fețele fiicelor sale: Abbie? Arăți de parcă tocmai ți-am dat una în cap cu o scândură.

Lily își dădea seama că zâmbetele surorilor ei erau forțate.

–Îmi pare rău, tată, îngăimă Abbie. Cred că decalajul de fus orar îmi încâlcește mintea. Nu mai pot să gândesc corect.

–Păi, nu vă faceți griji, îi spuse Jim. Fetelor, nu vreau să vă faceți griji în legătură cu nimic. Vreau să spun, dacă vreuna dintre voi se mărita și aducea aici copiii

vara și în vacanțe, atunci aș fi văzut rostul să mă lupt să păstrez casa asta mare. Dar așa...

Emma păru că se îneacă și izbucni în lacrimi. Împinse scaunul în spate și se ridică.

– Scuze – și ieși în fugă din bucătărie gonind pe scări până în camera ei.

– Chiar a lovit-o în plin ruptura de Duncan, observă încet Abbie.

– Duncan a fost un tâmpit, remarcă tatăl lor, spre surprinderea lui Lily. Jim vorbea urât foarte rar.

Lily zâmbi.

– Ai dreptate. Îi e mai bine fără el.

Capul familiei își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Cred că mă duc să mai prind ceva din meci înainte de culcare. Vă las să mai vorbiți ca-ntre fete.

– Noapte bună, tată, spuse Abbie.

Depuse un sărut pe capetele fetelor. Apoi îi vorbi lui Abbie:

– Mă bucur că ești acasă. Și îți mulțumesc pentru că ai gătit cina, rosti el ieșind din bucătărie.

– Am fost la Carrie, începu Lily să povestească. Are un bebeluș, o fetiță mititică de numai șapte luni, iar biata de ea este epuizată. Am fost s-o ajut...

Abbie o întrerupse cu un căscat enorm.

– O, Doamne! M-a lovit oboseala. Se ridică: Trebuie să mă bag în pat, altfel cad pe podea. Noapte bună!

– Hm... Noapte bună, răspunse Lily. Rămase singură în bucătărie, cu farfuriile murdare de la o cină la care nu luase parte.

capitolul 9

Emma

Stropii de ploaie loveau în ferestre ca niște lacrimi triste. Perfect pentru starea Emmei! Se uită la ceas: ora 6 dimineața. Mormăi și se răsuci pe-o parte, încercând să adoarmă la loc. În schimb, gândurile îi dădeau un adevărat spectacol în minte, un film întreg cu Duncan și Alicia fericiți împreună. Dădu să ațipească.

Cineva bătu ușor la ușă.

– Emma? Draga mea? Era Jim.

Nu răspunse. Nu voia să-l vadă.

Ușa se deschise. Tatăl intră și se așează pe marginea patului. Mirosea a Old Spice și a combinația lui specială de săpun și praf de lemn.

– Cum o duci? întrebă el cu voce domoală.

Ea murmură:

– Sunt bine, tată. Nu-ți face griji.

– Plouă, îi spuse el. Temperatura a scăzut sub 16 grade Celsius, dacă-ți vine să crezi. Să-ți iei un pulover când ieși. Se pare că o să fie rece și o să plouă toată ziua.

Dacă ar mai fi știut să zâmbească, acum ar fi trebuit s-o facă. Era atât de specific pentru tata, să vină să-i spună prognoza meteo – prognoza *pe ore* – în detaliu. Mereu fusese un fan devotat al canalului TV Meteo. Presupuse că era felul lui de a avea grijă de ficele sale acum că se făcuseră mari.

– Mulțumesc, tată. Am să-mi pun un pulover.

Dacă mă dau jos din pat, ceea ce n-am să fac – își spuse în sinea ei.

– Bine, atunci, am plecat. Tata se aplecă să o sărute pe frunte. Ne vedem diseară.

– Bine.

Jim închise ușa camerei în urma lui. Emma rămase ținută în pat de acele și cuțitele nenorocirii ei.

Unde era Duncan în clipa asta? El nu zăbovea niciodată în pat. Când suna ceasul la ora 6 dimineața, Duncan se trezea imediat și se răsucea deasupra ei, șoptind: „Bună, iubito, hai să-ți servesc una!” – ceea ce acum, dacă se gândea la asta, era ironic, pentru că sexul dimineața se termina mereu atât de repede, încât de fapt nu se alegea cu nimic. Ea știa că pentru Duncan era un punct de pornire, un mod de a-și bifa pe listă prima treabă pentru acea zi. Apoi sărea din pat, se ducea la baie și făcea duș. Ea făcea duș după aceea, în timp ce el se bărbiera, apoi el conducea pe drumul spre muncă, în timp ce ea își aplica puțin machiaj pe față în mașină. Se grăbeau să intre în clădire și lua de la Starbucks, în drum, câte o cafea Java dublă.

Se gândi că acum, cu Alicia, Duncan probabil putea să încetinească ritmul destul cât să se bucure de sex. Cu Alicia, care era deja bogată și nu-și făcea probleme pentru viitor, Duncan nu mai trebuia să se miște atât de repede, pentru că nu mai trebuia să ajungă atât de departe pentru a primi ceea ce voia. Oare Alicia dormea în apartamentul lui Duncan, sau el dormea la ea? Cum o fi fost oare apartamentul ei? Emma îi căutase pe internet adresa. Era pe Commonwealth Avenue, în partea scumpă și elegantă a orașului, nu departe de clădirea în care lucrau. Așa că probabil dormeau la Alicia mai degrabă decât în apartamentul lui drăguț, dar lipsit de pretenții din Watertown. Asta le dădea încă și mai mult timp să zăbovească în pat.

Părul Aliciei era castaniu și drept ca al unui paj. Nu se încrețea niciodată – se născuse cu un păr sofisticat, în vreme ce părul prost al Emmei se ondula în spirale la cea mai mică urmă de umiditate. Ea trebuia să-și usuce

părul cu föhnul, apoi să-l aranjeze cu un fier de coafat ca să-l facă să atârne în jos și să arate îngrijit; nu putuse niciodată să spere la un aspect sofisticat, cu pistruii ei de pe față. Era unul dintre lucrurile care îl înnebuneau pe Duncan; pur și simplu nu înțelegea cât de mult timp îi lua să-și usuce părul. Mereu îi era teamă că vor întârzia la muncă, ceea ce nu se putea întâmpla niciodată, pentru că mereu intrau în clădire cu o oră înaintea tuturor, așa că aveau timp să treacă în revistă știrile și rapoartele bursiere din Asia.

Acum, cu Alicia cea cu părul perfect, Duncan avea încă un motiv de relaxare. Iar seara nu trebuia să se certe ce anume să mănânce la cină sau cine să gătească. Cu banii Aliciei puteau să ia masa în fiecare seară la orice restaurant voiau. Toată lumea probabil că-i admira când își făceau apariția – așa cum îi admiraseră pe Duncan și Emma. Duncan era atât de chipeș, atât de înalt, cu părul castaniu lucios și un profil aristocratic! Hainele scumpe cădeau firesc pe trupul format la orele de sport pe care le făcea în fiecare zi în loc de masa de prânz.

Ce cuplu strălucitor erau, probabil – amândoi supli și emanând de la o poștă un iz de putere și succes sexual... în timp ce ea zăcea aici, pe patul de copil, pe așternuturi tâmpite cu *violete* idioate! În timp ce părul ei se cârlionța ca al unei oi scoțiene, contul ei bancar se căsca gol și nici o speranță n-o aștepta nicăieri! Duncan și Alicia puteau să dea fuga la Paris în weekend. Emma nu se putea da jos din pat.

– Ar trebui să-ți păstrezi inelul de logodnă, îi spusese Duncan în ziua în care se despărțiseră. Te-ar putea ajuta să-ți revii...

– Nu vreau mila ta, țipase ea. Inelul ăsta este un semn al dragostei tale! Inelul ăsta este un semn al speranțelor noastre de viitor! Aruncase cu inelul în el. Inelul cu diamant de două carate, tăiat în formă pătrată.

Idiotul!

Nu putea suferi că-i fusese milă de ea. Dar desigur că îi fusese milă de ea. Era o ratată. Își pierduse slujba. Își pierduse economiile. Își pierduse toate speranțele de viitor.

capitolul 10

Marina

Toată dimineața, ploaia căzuse cu stropi ca niște ace de oțel strălucitoare. Marina fluiera în timp ce-și făcea curat prin căsuță. Îi trimisese un e-mail lui Christie, jucase câteva jocuri pe computer, apoi își făcuse o cană de cafea proaspătă și se așezase pe canapea cu o carte pe care o cumpărase la aeroport, amintindu-și ce lux era să poți să stai întinsă și să citești într-o zi ploioasă. Dar cartea nu prea îi capta atenția.

Mintea i-o lua razna înapoi, pe calea fără sfârșit a autocompătimirii și amintirilor, rememorând scena din bucătărie cu Gerry și Dara. Anunțul lipsit de re-mușcări, triumfător al Darei că era însărcinată cu copilul lui Gerry.

Rememora clipa când intrase în agenția de publicitate să-și strângă lucrurile din birou, trecând pe coridor pe lângă recepționeră și pe lângă birourile copywriterilor, sesizând că toți îi adresau zâmbete atât de *pline de milă*.

Rememora durerea și lipsa de speranță și sentimentul zdrobitor al înfrângerii.

–OK, ajunge! Azvârli cartea pe măsuța de cafea și începu să măsoare încăperea cu pașii. Șterse blatul deja curat de la bucătărie, aranjă sfeșnicul de pe măsuța de lemn, iar acum își dorea să *facă* ceva. Nu era genul ei să stea singură într-o cameră cu o carte, în timp ce ploaia cădea pe acoperiș ca și cum cineva își frângea nervos degetele.

Voia să iasă ca să ia masa de prânz și să meargă apoi la bibliotecă, să ia o altă carte.

Își trase pe ea niște blugi albi și o cămașă roz și-și strecură picioarele în espadrile. Își dădu doar cu o urmă de machiaj pe față și își alese cu grijă cerceii, pentru că de ce s-ar fi grăbit? Avea tot timpul din lume. Timpul era tot ce mai avea!

Își puse treciul kaki, îl legă la mijloc și păși în ploaie. *Umbrelă*, se gândi ea. Își luase atât de puține lucruri când plecase intempestiv de-acasă. Prima oprire avea să fie la drogheria din Nantucket ca să-și cumpere o umbrelă. Vântul bătu în direcția ei, aducându-i picături de ploaie pe față. Străbătu anevoios aleea, ocolind cu grijă bălțile.

Cum ajunse în stradă, apără o camionetă roșie cu Jim Fox la volan.

El coborî geamul:

– Încotro ai pornit-o?

– A, în oraș. Trebuie să-mi cumpăr o umbrelă.

El râse.

– Dacă ai fi rămas în casă, nu ai fi avut nevoie de umbrelă.

– Dacă aș fi rămas în casă, aș fi înnebunit. Apoi continuă repede: Nu că n-ar fi o căsuță micuță și drăguță.

– Iar micuță este cuvântul de bază aici. Ascultă, dă-mi voie să te scot la masa de prânz.

– O, făcu ea surprinsă, iar vederea i se limpezi, astfel încât putu să-l vadă mai bine pe bărbatul din mașină. Era foarte chipeș și cu siguranță se dădea la ea. Era uimită să constate că ceva, adânc înlăuntrul ei, își ridică ușurel capul plin de speranță, ca o floare sub căderea ploii. Bine, în regulă! Apoi deschise ușa din dreapta și urcă.

– Merg la Downy Flake, îi spuse el în timp ce demara.

– Când veneam eu pe insulă, Downy Flake era în centru, în oraș, remarcă ea.

– Corect. S-au mutat cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Un lucru bun, de fapt. Vara, toate restaurantele din oraș sunt pline de turiști, dar localurile din afară mai

au încă locuri pentru noi, băștinașii. Se uită spre ea: Deci veneai pe-aici?

– Am venit trei veri la rând, împreună cu prietena mea Christie. La muncă – și la distracție. Se lasă copleșită de amintiri, în timp ce Jim mergea mai departe pe aleile înguste. Când alte mașini ieșeau de pe străduțe laterale, el punea frână și le făcea semn să o ia înainte.

– Nimeni nu ar mai face asta pe continent, observă Marina.

– Ce, să lase pe altcineva să treacă în față? Nici aici nu face toată lumea asta. Oamenii de pe continent aduc cu ei graba.

În timp ce vorbea, un individ cu un Jaguar negru ieși dintr-o curbă făcându-l pe Jim, care oricum nu mergea repede, să calce frâna.

– Ca tipul ăsta – râse Jim. Să aduci un Jaguar pe insulă! Ar putea la fel de bine să-și lipească un abțibild pe care să scrie: Am nevoie de o mașină șmecheră ca să compenseze pentru – îi aruncă o privire precaută Marinei – hm, biluțele mici.

Marina izbucni în râs.

– Fostul meu soț conducea un Jaguar.

– Serios? Bine că este fostul, atunci.

Surprinsă de replică și de lipsa oricărei urme de milă din vocea lui, Marina spuse:

– Știi ceva, cred că ai dreptate.

– Deci, cum e vara asta pentru tine? Întrebă el.

– O, mă acomodez, serios. Am fost la bibliotecă și vreau să vizitez toate muzeele, toată insula. Este atât de diferită acum, când o văd cu ochi de adult. Îmi dau seama că sunt zone pe care nu le-am văzut niciodată, ca să nu mai spun de toate punctele istorice pe care nu le-am apreciat la adevărata valoare când eram mai tânără. Îi aruncă o privire tovarășului ei de călătorie: Cum a fost vara *ta* până acum? Nu cred că știu cu ce te ocupi.

Jim roși când ea se întoarse spre el, iar pulsul ei o luă la galop. Ce se întâmpla? Marina se gândi că probabil era cu vreo zece ani mai mare decât ea, și chiar nu era genul ei. Gerry avea mai puțin de 1,90 m înălțime și era suplu ca un ogar, cu părul blond și drept. Jim era înalt și corpulent, cu părul brunet și vâlvoi. Plus că, de fapt, se lăsase de bărbați în general. Nu credea că ar fi putut să mai împartă patul cu un bărbat pe tot restul vieții.

Jim spuse:

– Construiesc case. Vara este mereu aglomerată pentru mine, dar anul ăsta lucrurile merg mai greu, cu economia și toate celelalte. Încerc să profit de asta și să mă bucur de anotimp.

– Nu e amuzant cum trebuie să ne chinuim ca să ne distrăm? râse ea.

– Suntem norocoși dacă putem să furăm niște distracție și pentru noi înșine, comentă Jim. Vreau să spun că mulți au dat de necaz. Cele trei fiice ale mele sunt mari acum, deci nu trebuie să-mi mai fac atâtea griji din punct de vedere financiar.

Lăsase discuția în aer, un gol cât Marele Canion. Marina își dresе glasul:

– Eu nu am fost destul de norocoasă să am copii. Și abia am divorțat. Așa că nu trebuie să mă ocup decât de mine.

Nu voia să pară sentimentală, deci continuă:

– Tocmai mi-am vândut partea de cincizeci la sută dintr-o agenție de publicitate, așa că pentru o vreme stau bine. Vreau să-mi dau seama care sunt următorii pași. Dar mai întâi de toate, vreau doar să exist, iar acesta este unul dintre cele mai spectaculoase locuri de pe pământ în care aș putea să fiu.

– Te invidiez că ai ocazia să vezi unele părți ale insulei pentru prima oară. Ai fost vreodată la mlaștini?

– Niciodată. Doar le-am zărit pe o hartă pe care am studiat-o.

– Îți plac hărțile? Am câteva hărți ale insulei Nantucket absolut minunate. Hărți cu bancurile de nisip și epavele. Hărți geologice...

De fapt, Marina își dădea seama că nu știa dacă îi plac hărțile sau nu. Nu se gândise niciodată la asta. Dar entuziasmul lui Jim era contagios și îi păru rău că sosirea lor la restaurant îi întrerupsese reflecția.

Intrând la Downy Flake, toți chelnerii și majoritatea clienților îl salutară pe Jim. Fură conduși la o masă și primiră repede prânzul: cheeseburgeri și cartofi prăjiți sărați. Încercările lor de a face conversație erau destul de dificile, pentru că multă lume se oprea la ei să stea puțin de vorbă. Jim o prezentă tuturor:

– Ea este Marina Warren. Este din Kansas City. A închiriat cabana noastră peste vară și vrea să afle totul despre insulă.

Până și-a terminat prânzul, Marina era deja invitată la două biserici, cu program de cafea după slujbă, iar o femeie îi sugeră să vină să ajute la sortarea volumelor pentru o vânzare de cărți la bibliotecă.

Nu era surprinsă de popularitatea lui Jim. Vocea lui emana o siguranță și o mulțumire ce izvorau dintr-o liniște sufletească profundă. Și chiar *era* chipeș, cu pielea bronzată și părul ondulat și ochii căprui ca aluna. Prima oară când îi arătase cabana îi spusese că era văduv. Se întreba dacă avea vreo iubită și ce-ar fi crezut aceasta dacă ar fi aflat că o scotea pe Marina la prânz. Probabil, dată fiind sociabilitatea lui Jim, nu era deloc ceva neobișnuit pentru el.

Întorcându-se la camionetă, văzură că ploaia se mai domolise. Dintr-odată, norii se dădură la o parte și-i făcură loc soarelui să strălucească.

– Tot mai vrei să mergi în oraș să-ți iei o umbrelă? o întrebă Jim.

– Sigur că da. Țin minte ce mult plouă pe insula asta.

Marina luă loc din nou pe scaunul din dreapta, coborî geamul și inspiră profund aerul proaspăt și curat.

– Sper că nu te superi că întreb asta, dar îmi dai voie să vopesc pereții cabanei?

– Desigur, însă nu trebuie să faci asta. Știu că zidurile alea au nevoie de puțină strălucire. Pot să mă ocup eu sau să-i pun pe băieții din echipă să vină când nu ești acasă.

– O, nu mă deranjează deloc. De fapt, mi-ar face plăcere să vopesc. Îmi place să pictez pereți, să văd cum se profilează noua culoare, și îmi place să fac ceva, să muncesc. E ca un fel de activitate Zen.

El râse.

– Dacă vrei neapărat să faci asta, atunci te rog. Dar lasă-mă să-ți rambursez din chirie banii pe care îi dai pe vopsea.

– S-a făcut.

– Ai ieșit vreodată în zona de vest a insulei?

Ea scutură din cap.

– Nu cred. Cel mai des mergeam la Cisco sau Dionis, pe plajă.

Jim opri într-un loc de parcare pe bulevardul principal din oraș.

– Am ajuns. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Mulțumesc foarte mult pentru prânz! spuse ea întorcându-se cu fața la el; în acea clipă, ceva se simțea plutind între ei. Tresărind, rosti: Mâncarea a fost delicioasă și mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe toți prietenii tăi. Poate că am să mă ofer voluntar la bibliotecă. Nu m-am gândit niciodată serios la voluntariat, dar poate că am s-o fac... Strânse ochii, respiră adânc și apoi îi deschise. Mă bâlbâi.

– Și o faci foarte bine, rânji Jim. Mă duc la Tuckernuck într-una din următoarele zile. Vrei să vii? Am putea să facem un mic picnic.

– Aha. Ai o barcă?

– Da. O bărcuță în portul Madaket, nimic elegant. Probabil că miroase a pește.

– Mi-ar face plăcere să ies cu tine, mărturisi Marina.

– Atunci, așa facem, îi promise el. Curând!

Marina ieși din camionetă, îi făcu semn cu mâna și o porni pe trotuar zâmbind larg.

capitolul 11

Abbie

– Vezi ce voiam să spun? Lily și Abbie se uitau pe fe-reastră pe furiș. Abbie lăasă perdeaua jos.

– Nu are mașină. Tata probabil că a fost de acord s-o ducă undeva.

– Este vremea prânzului. Cred că ies la o întâlnire!

– Și ce dacă ar fi așa, Lily? Tata are voie să aibă întâl-niri. Abbie păși desculță pe hol spre bucătărie. Dormise până târziu și era lihnită de foame. Deschise frigiderul și observă conținutul. Nu e șuncă? Nu-s ouă?

– Tata trebuie să aibă grijă la colesterol, o informă Lily. Iar eu trebuie să am grijă la greutate. Acum suntem o fa-milie pe cereale și tărâțe.

– Căh! Abbie deschise dulapul și scoase un bol și o cană. Unde-i Emma? A ieșit?

– Dacă a ieșit? Glumești? Ai văzut-o ieri. S-a *aplatizat*. Nu a ieșit din casă de când a venit. Lily se uită cercetă-toare la sora ei: Am avut dreptate să te aduc înapoi aici, nu-i așa?

– Oh, nu știu, Lily! Abbie părea agasată. Închise sertarul cu tacâmuri cu șoldul. Oameni buni, voi nu beți cafea?

– Tata bea. O ține în ușa frigiderului. Nu mă între-ba de ce. Ascultă, trebuie să mă duc cu bicicleta până la revistă pentru o ședință de redacție. Ne vedem mai târziu, bine?

– Stai puțin, Lily. Abbie îi aruncă o privire foarte se-rioașă surorii ei. Să nu crezi că pot s-o *repar* pe Emma imediat. Trece printr-o perioadă foarte grea, asta e sigur.

Dar e matură. Nu pot pur și simplu să-i pup juliturile și să sper că totul va fi bine.

– Dar poți să fii cu ochii pe ea, corect?

– Nu pot s-o spionez douăzeci și patru de ore pe zi.

În ochii lui Lily lacrimile stăteau ca-ntr-o fântână, gata să izbucnească:

– Nu vreau ca Emma să fie atât de tristă!

Abbie lăasă bolul jos și traversă bucătăria. O luă pe surioara ei în brațe:

– Nici eu nu vreau să fie tristă, scumpo. Dar uneori viața este pur și simplu grea.

– Dar Emma va fi bine, nu-i așa?

– Sigur că da. Abbie își sărută sora pe frunte și o scutură puțin: Du-te la muncă. O să fac niște cafea și-i duc o ceașcă sus Emmei.

Abbie bătu la ușa Emmei. Nu răspunse nimeni, așa că impinse ușa și intră.

Când erau mici, mama lor le decorase camerele cu o atenție extraordinară la detalii. Camera lui Abbie era galbenă, a Emmei de culoarea levănțicii, iar a lui Lily roz ca floarea de mentă. Un perete al camerei Emmei era plin cu rafturi pe care se găseau păpuși de toate formele și mărimile. Abbie și Lily își modificaseră amândouă camerele când crescuseră: prima lipise pe pereți postere din alte țări, iar cealaltă prinsese în piuneze poze cu vedete rock și actori. Însă Emma nu-și scosese niciodată păpușile din cameră.

Acum se afla în pat, iar Abbie știa că era trează pentru că Emma dormea ca o stea de mare, cu membrele aruncate în toate direcțiile, iar acum era pe-o parte, cu fața la perete, cu pătura trasă până la urechi.

– Știu că te-ai trezit. Ți-am adus niște cafea. Puse cana Emmei pe noptieră și se așeză cu propria cană la capătul patului, rezemată de spetează.

Emma nu se mișcă.

Abbie spuse:

–L-am văzut pe tata luând-o pe femeia aia cu mașina și plecând cu ea. Sorbi din cafea: Nu știu de ce e Lily așa de speriată. Mă rog, este evident mai tânără decât tata și nu e de pe insulă. Pe de altă parte însă, de ce n-ar avea tata o iubită?

Fără să se întoarcă, Emma murmură:

–Lily se teme că femeia aia o să-l ia pe tata de lângă noi.

–Păi, e o prostie. Toate suntem mature. Trebuie să ne întemeiem propriile familii. Plus că noi două nici măcar n-am trăit efectiv pe insulă.

–Dar Lily da. Lily s-a întors acasă imediat ce a terminat facultatea.

–Ea spune că vrea să cunoască pe cineva care s-o ajute să primească o slujbă la New York.

–Da, așa spune. Dar ai vedea-o pe Lily la New York? Ea... Însă cuvintele murmurate de Emma dispărură sub pățuri.

Abbie o înghionti cu piciorul în spate:

–Întoarce-te! Ridică-te! Nici măcar nu te aud.

Emma nu se mișcă. Abbie își vârî piciorul pe sub pătură până la spatele Emmei.

–Oprește-te! țipă aceasta.

Abbie nu se opri.

–Doamne, ce mă enervezi! Emma se răsuci și se ridică în șezut.

–Acum bea-ți cafeaua! ordonă Abbie.

–Nu o vreau.

–Bea-o oricum.

–Nu, Abbie, vorbesc serios. Nu pot să beau cafea. Orice are cafeină mă transformă într-o ciudată. De exemplu, mă face să alerg pe hol ori să sar pe fereastră.

–Of, Emma!

Emma strânse din umeri:

–Așa că mi-e mai bine fără cafea. În felul ăsta, vreau doar să zac aici și să mor.

–Nu-mi place când vorbești așa.

–Atunci nu mai vorbi cu mine. Pleacă!

Abbie o studie pe sora ei, încercând să-i evalueze sănătatea. Emma era mai slabă decât fusese vreodată și totul la ea era spălăcit: pielea, ochii, părul.

–Arăți ca Islanda în ianuarie.

Emma pufni:

–E o imagine mult prea optimistă!

–Serios!

–Mă simt ca un rahat de rechin pe fundul oceanului. Am fost mestecată și aruncată. Nu mi-a mai rămas nimic.

–E groaznic să aud asta. Abbie se aplecă să atingă mâna surorii sale. Draga mea, o să fie mai bine. Îți amintești prin ce-am trecut după ce a murit mama? Și a fost mai bine pe urmă.

–Nu pentru mama.

–Of, nu știi. Poate și pentru mama.

–A fost mai bine pentru mama să fie îndepărtată de cele trei fiice ale ei și să zacă moartă în pământ?

–Am discutat despre asta, Emma. Nu știm ce este dincolo. Mama poate că e fericită acolo unde este și se uită la noi.

–Ei, prostii!

Abbie nu mai voia să mai discute despre mama. Ar fi putut să cadă și ea într-un loc adânc și întunecat asemenea surorilor ei, dacă-și dădea voie. Cel puțin, o scosese pe Emma din apatie și o înfuriase. Schimbă subiectul. Trebuie să-mi găsec o slujbă. După cele spuse de tata aseară, vreau să contribui cu ceva bani.

–Cât vei sta aici? întrebă Emma.

–Nu știu sigur. Aș putea să stau toată vara. Este perioada în care se câștigă bani pe insulă. Abbie se ridică, își puse cana de cafea pe masă și se uită prin camera Emmei. Valizele erau tot pe podea, cu conținutul nedespachetat revărsându-se pe margini. Ridică la întâmplare un halat

de casă și înveli una dintre păpuși în el. Nu am nici o calificare anume. Nu vreau să servesc la mese sau la bar, am făcut asta destul când eram mai tânără. Puse păpușa la loc, luă o cămașă aruncată pe scaun și o atârână în dulapul de haine. Tu ce vrei să faci?

Emma se băgase din nou în pat:

– Cred că mă culc.

– Nu, prostuțo, ce fel de *slujbă* vrei să-ți iei?

– Nu vreau să muncesc. Nu vreau să mă mișc. Emma se întoarse cu fața la perete: Pleacă!

– În cele din urmă va trebui să mănânci, îi aminti Abbie. O apucă de picioare. Știu ce facem. Te scot în oraș la prânz. Era greu cu pătura și cearșaful peste picioarele Emmei, dar Abbie reuși s-o gădile.

Dintr-odată, Emma se arcui și se ridică brusc în pat:

– Oprește-te! Oprește-te *dracului* odată! De ce nu înțelegi că vreau să fiu lăsată în pace? Tu poți să plutești pe suprafața pământului, dar eu nu pot să fiu ca tine. Am dat tot ce-a fost mai bun din mine, am încercat din greu și am eșuat! Pentru mine s-a terminat, Abbie. Tot ce mi-am dorit vreodată s-a dus și nu există nici o speranță să se mai întoarcă.

– Emma, ai doar douăzeci și opt de ani, rosti Abbie domol.

Emma era însă pe culmile furiei.

– Da, și viața mea s-a *sfârșit*! Am muncit cât de mult am putut, m-am luptat, am încercat să fiu deșteaptă, am făcut totul cât de bine am putut și totul s-a transformat în rahat! Iar dacă asta vor Soarta sau Destinul sau Dumnezeu sau oricine să facă cu mine, atunci ce dracu pot să fac eu? Unii oameni sunt norocoși, alții nu sunt. Eu sunt ghinionistă. Cum ar putea să-mi fie mai clar de-atât?

Era atât de pornită încât plângea și scuipa cuvintele care zburau prin aer.

– Emma, Emma, gânguri Abbie, liniștește-te, draga mea!

Emma își ascunde fața în palme:

– Mă doare, Abbie. Tot ce fac este să sufăr. Nu pot să pun capăt suferinței. Sufăr cu fiecare răsuflare. Nu mai vreau să respir. Nu mai vreau să trăiesc.

Abbie încercă să o ia în brațe pe sora ei, dar aceasta se trase înapoi.

– Emma...

– N-am de gând să mă sinucid, nu v-aș face asta ție și tatei și lui Lily. Dar trebuie să-ți spun, Abbie, nu văd nici un motiv ca să mai trăiesc. Și nici un mod.

– Cred că trebuie să mergi la un doctor, Emma.

– Nu!

– Ei bine... Abbie nu mai știa ce să spună. Nu vrei să te vadă tata așa.

Emma își îngھیți lacrimile și se șterse pe față.

– Nu vreau. Lasă-mă în pace o vreme, Abbie!

– Cobori la masă diseară?

– Of, bine.

– Promite-mi. Promite-mi că vei coborî la cină.

– Bine, se lasă Emma înduplecată. Promit.

Un tremur scutură trupul lui Abbie în timp ce părăsea camera Emmei. Se simțea neliniștită, îngrijorată, ca și cum lăsase soba în funcțiune și nu se putea întoarce în casă s-o oprească. Trebuia să *facă* ceva. Se repezi în jos pe scări, apucă cheile de la mașină și se îndreptă spre magazin. Aveau nevoie de niște alimente.

La Stop&Shop își umplu căruciorul, apoi se așeză la coada lungă la casele de marcat. În fața ei, două vizitatoare sezoniere ale insulei se plângeau că nu găsesc persoane care să le ajute. Una avea nevoie de cineva care să se priceapă la computere pentru o slujbă constând în introducerea de date, iar cealaltă avea nevoie de o persoană de companie pentru soacra capricioasă care începea să sufere de degenerescență maculară.

Ascultându-le, o idee îi înflori în minte. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai mult, iar până ajunse la casa de marcat și apoi cu sacoșele la mașină, deja vorbea singură cu voce tare.

Acasă băgă repede în frigider ce trebuia să stea la rece și lăsă restul să aștepte. Apucă o bucată de hârtie și un creion. Apoi se repezi pe scări în camera Emmei.

– Mi-a venit cea mai bună idee!

Sora ei mormăi și-și trase perna peste cap.

Fără să se lase intimidată, Abbie se așează pe partea de pat a Emmei.

– Am fost la magazin și am auzit două femei care discutau între ele că au nevoie de ajutor pe perioada verii; m-am gândit că putem să facem asta și să adunăm zeci de referințe de la persoane de pe insulă. Știm să facem orice, dar nu vrem să ne închidem într-o slujbă de la 9 la 5, cel puțin eu nu vreau, așa că ascultă-mă!

Își dresе glasul, apoi citi:

„Aveți nevoie de o tânără educată și responsabilă pentru o slujbă temporară? O bonă disponibilă în două ore care să stea cu șapte copii de la două luni la șaisprezece ani? Cineva stilat care s-o ducă pe bunica la biserică sau la teatru? O secretară instant, care să trimită faxuri, e-mailuri, să bată la mașină? Firma Nantucket Mermaids este gata să vă ajute. Referințe excelente. Garantăm discreția.“ Ce părere ai?

Emma nu scoase nici un cuvânt.

– Minunat! Știam că o să-ți placă! Mermaids – mermaids, te-ai prins¹? Bine, am fugit la ziar ca să dau anunțul pentru ediția de săptămâna asta. Pa!

Abbie se grăbi să iasă din cameră fără să tragă ușa după ea. Cel puțin, asta trebuia s-o facă pe Emma să se ridice din pat, măcar ca să-și închidă ușa.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză în original, pornind de la termenul *mermaid* (sirenă), care are în compunere cuvântul *aid* (ajutor, asistență). (n.tr.)

capitolul 12

Marina

Joi dimineață, Marina merse în oraș. Femeia pe care o întâlnise la Downy Flake îi spusese că sortarea cărților avea loc la parterul bibliotecii, ceea ce Marina își dădu seama că însemna subsolul. În mod ciudat, se simțea intimidată pe când cobora scările de la parter spre subsol, lucru care oarecum îi făcea plăcere. Cel puțin, nu se simțea vrednică de milă.

Ușa sălii din capătul coridorului era deschisă. Marina văzu stive înalte de cutii cu cărți și mese lungi pe care se aflau și mai multe cărți. Câteva persoane scoteau volumele din cutii și le puneau ici și colo. Totul avea aerul liniștit și harnic al unui furnicar.

Intră și se uită după femeia pe care o întâlnise la Downy Flake. N-o zări, dar o femeie firavă pe la cincizeci de ani o văzu pe Marina și zâmbi:

– Bună. Ai venit să ne ajuți?

– Da. Bună. Sunt Marina Warren. Am închiriat o căsuță aici pentru șase luni și o prietenă a lui Jim Fox mi-a spus că ați avea nevoie de ajutor.

– A, deci *tu* ești cea care a închiriat cabana lui Jim Fox! Bine ai venit! Eu sunt Sheila Lester. Și ne bucurăm *atât* de mult că vrei să participi! Jumătate dintre voluntarii noștri n-au apărut, dar cine poate să-i condamne într-o zi atât de minunată ca cea de azi? Precis sunt pe-afară, înoată sau pescuiesc ori își lucrează grădinile, chicoti ea.

Sheila Lester avea un păr grizonant scurt și țepos. Peste tricoul de culoarea mărganului purta un șnur negru

cu o singură mărgea turcoaz care îi accentua și mai tare albastrul-turcoaz al ochilor. Marina o plăcu de cum o văzu.

– Ei bine, eu pot să vin oricât de des doriți.

– Asta e foarte bine. Acum, hai să-ți explic regulile. Cu toate că, așa cum sunt sigură că ai observat deja, nu e nevoie să fii savant ca să înțelegi. În principal, iei o cutie și sortezi cărțile din ea, punându-le pe mesele pe care se potrivesc.

Pe bucăți mari de carton erau scrise, cu litere mari roșii, categoriile: Ficțiune, Non-ficțiune, Cărți de bucate, Grădinărit, Copii și Nantucket.

– Ia-o din colțul acela, îi sugeră Sheila, arătându-i un turn de cutii maronii.

Marina se puse pe treabă. Cea mai apropiată masă de ea era deja plină cu volume, așa că le așeză alături pentru a face loc unei noi grămezi din cutiile ei. În curând se mișca prin cameră, punând cărțile pe categoriile indicate. Ceilalți voluntari erau toți mai în vârstă decât Marina, dar erau plăcuți și amuzanți și se simțea bine să facă parte din acest grup productiv și cultivat. Până să-și dea seama, se făcuse deja amiază.

– Este ora prânzului! anunță Sheila. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit. Ne vedem mâine-dimineată.

Marina șovăi lângă masa pe care scia Nantucket.

– Mă întrebam, oare aş putea să cumpăr câteva dintre acestea acum?

– Dacă vrei, poți să le iei cu împrumut, îi spuse Sheila. Adu-le înapoi când te întorci – mai vii aici, nu-i așa?

– Bineînțeles, o asigură Marina. Luă cinci cărți în brațe. Ieșind din bibliotecă, se opri o clipă pe treptele late ca să se gândească la această zi. De o parte și de alta, în umbra gangurilor, se aflau oameni care stăteau și vorbeau la telefoanele mobile. În grădina Atheneum, oamenii se odihneau pe bănci în timp ce citeau cărți, mâncau cornete cu înghețată și își urmăreau copiii care se agățau

de crengile unor meri uriași. La colțul străzii se opriseră de vorbă trei femei îmbrăcate în rochii vesele de vară.

O altă femeie traversa strada dinspre poștă; avea părul tuns franțuzește, așa cum îl purta și Dara pe al ei. Împingea un cărucior cu un bebeluș uriaș.

Marina își strânse cărțile la piept, dar săgeata invidiei deja îi străpunsese inima. Știa că putea să-și revină după divorț, chiar și după pierderea celei mai bune prietene, dar avea să-i ia mult timp să se resemneze cu lipsa unui copil.

O atingere ușoară pe umăr o smulse din gânduri. Se întoarse și o văzu pe Sheila Lester.

– Vrei să iei prânzul? o întrebă femeia.

– O, sigur!

– Am doar o oră la dispoziție. Hai să mergem la Fog.

La restaurant se așezară într-un separeu, se aplecară una spre cealaltă peste masă și începură să sporovăiască. Marina îi oferii Sheilei o versiune foarte condensată a trecutului ei, dar în loc să împroaște cu noroi în Dara, Gerry și divorț, întoarse firul conversației înapoi spre Sheila. La salatele cu nuci și afine, Sheila îi povesti despre munca ei.

– Fac coșuri împletite din nuiele în tradiția vaselor-far. Știi ceva despre acestea?

– Absolut nimic, recunosc Marina. Povestește-mi.

– Vasele-far erau de fapt niște faruri plutitoare în secolul nouăsprezece, poziționate în anumite locuri în jurul insulei pentru a avertiza vapoarele de prezența unor bancuri de nisip periculoase, astfel încât să nu se piardă în ceață și să le ocolească. Echipajele stăteau în aceste faruri plutitoare vreme de șase luni. Inutil să mai spun că nu aveau televiziune, așa că făceau lucru manual. Unii făceau cadouri pentru iubitele lor, mici combinații complicate de scoici prinse laolaltă pentru a forma un mic

tablou. Alții făceau coșuri, ceea ce necesita multă răbdare la împletirea nuiielelor.

Ridică propriul coș, pe care îl purta ca geantă.

– Îți trebuie multă răbdare să faci unul ca ăsta, admise Marina.

– Da, o aprobă Sheila. Poate vrei să încerci și tu. Țin cursuri și dau și lecții individuale.

– O să mă gândesc la asta. Răbdarea nu este chiar punctul meu forte.

După prânz, pleacă fiecare pe drumul ei. Marina își acordă o stea de aur pentru că și-a făcut o prietenă și nu a mai bâzâit și nu s-a jelit în legătură cu ultimul ei an jalnic. Cealaltă femeie emana un fel de liniște care îi plăcea extrem de mult. Era oarecum asemenea calmului pe care îl emana și Jim Fox. Amândoi erau atenți la ea atunci când le vorbea. Nu se uitau peste umărul ei în căutarea a ceva mai bun.

Înapoi în cabană, Marina răspândi cărțile pe măsuța de cafea și îi plăcu felul în care copertile luminau încăperea. Cea cu un decupaj avea o copertă atât de minunată, cu hortensii albastre, încât o sprijini pe masă ca pe un tablou.

Se uită în program. Hotărâtă să nu-și petreacă viața ascunzându-se ca să plângă, parcursese secțiunile de artă și divertisment ale ziarului și-și planificase evenimente pentru întreaga săptămână. Cu siguranță avea să se ducă, la fiecare în parte. Și acum, că Sheila îi amintise de toate muzeele de pe insulă, intenționa să le adauge și pe acelea în program.

Mai era și insula însăși. Nu mersese încă să înoate. Se uită în calendarul cu evenimente. Citi: vânzare de carte. Înot. Teatru.

Cea mai apropiată plajă era Jetties, care se afla la o distanță destul de mare de mers pe jos de la cabana ei. Se hotărî să închirieze o bicicletă. Se schimbă

cu costumul de baie, își trase un tricou peste el și-și puse șlapi în picioare, apoi puse într-o geantă o sticlă cu apă, un prosop, un roman și cremă de soare. Mergând agale înapoi spre oraș și spre centrul de închiriat biciclete, își dădu seama că era relaxată într-un mod în care nu mai fusese de mulți ani. Se gândea la mărgeaua aceea de culoare turcoaz pe care o purta Sheila. Voia și ea una exact la fel.

Închirie o bicicletă la Young's Bicycle Shop, se urcă pe ea și se îndreptă spre plajă. Nu mai făcuse asta de ani de zile, dar după câteva momente de nesiguranță, se trezi că pedala cu ușurință, simțindu-se surprinzător de grațioasă și mulțumită de sine însăși.

La Jetties își încuie bicicleta în locul special amenajat, își luă cu ea geanta de plajă și coborî spre nisip. După-amiaza era strălucitoare, soarele îți lua ochii la suprafața apei, plaja era plină de înotători și de îndrăgostiți. Își întinse prosopul, îl ancoră cu geanta de plajă și se îndreptă spre apă.

Înotase aici împreună cu Christie în facultate, și își aminti că plaja de la Jetties era foarte lată, iar apa era doar puțin adâncă. Avansă cu greu prin apă și înotă, la început mai rigid, după care capitulă în fața valurilor care o legănau încet. Uitase că e imposibil să gândești în timp ce înoți – oceanul îi acapara toate simțurile. Pluti o vreme îndelungată, lovind din picioare, răsfățată de soarele cald care-i cădea pe față.

Înotând înapoi spre plajă, simți luxul de a fi, în același timp, obosită fizic și relaxată. Își adună lucrurile și pedala pe bicicletă înapoi la cabană. Făcu un duș și se îmbrăcă, mulțumită să constate că prinsese puțin bronz, doar o ușoară strălucire. Fusese o zi bună! Efectuase puțină muncă voluntară, își făcuse o prietenă, învățase ceva despre insulă și se înviorase înotând.

Își puse cartea în poșetă și o porni pe jos spre oraș. Voia să găsească o bancă în grădina bibliotecii și să citească până în jur de ora șase, când avea să bea ceva și să ia cina în curtea interioară la Boarding House, iar apoi intenționa să se plimbe prin oraș până la începerea piesei de teatru.

Își dădu seama că era fericită. Se afla acolo și era vie și fericită. Iar pentru asta merita să fie recunoscătoare!

capitolul 13

Lily

Joi seara, Lily stătea pe ultimul rând de scaune la teatru și scria cât de repede putea, făcând o listă cu numele tuturor celor pe care tocmai îi văzuse la inaugurarea galeriei de la Old South Wharf. Făcuse chiar și câteva poze cu aparatul ei digital și credea că mare parte dintre ele erau bune de folosit. Problema era că pe unii îi știa din vedere de la alte vernisaje, iar ei presupuseseră că Lily le cunoștea numele, așa că nu mai verificase ca să nu-i insulte. Acum își nota cine puteau să fie aceștia și unde îi mai văzuse în ultimele șase luni de zile.

Oamenii umpleau mica sală improvizată de la sub-solul bisericii metodiste. Locurile erau pe niște bănci, iar ea stătea mereu într-un colț în spate, de unde putea să vadă pe toată lumea. Nu-i plăcea să meargă singură la evenimente, cu toate că o încântau privirile pe care i le aruncau oamenii când o vedeau preocupată cu tableta și creionul. Poate că-și imaginau că era de la un ziar de pe continent.

Ceva îi atrase atenția. O văzu intrând pe *femeia aia*, chiriașa. Era zveltă, delicată și extraordinar de șic într-o bluză cu mâneci lungi de culoare neagră, pantaloni mulați negri și pantofi cu tocuri înalte negri. Părul ei blond drept era prins cu o singură clamă la spate. Era o apariție deosebită, sofisticată fără mare fason, elegantă cu naturalețe. Cu siguranță femeia era prea stilată, prea sobră pentru tatăl lui Lily. El era un cocktail margarita la un grătar de pește. Femeia asta arăta ca un martini la operă.

Și eu ce sunt? se întrebă Lily, uitându-se disprețuitor la rochia ei de vară înflorată, cu fusta încrêțită. Sunt o Shirley Temple incorigibilă, hotărî ea, o băutură prea dulce garnisită cu bucățele siropoase de fructe. Doamne, purtase rochia asta și în liceu! Dar știa că avea să fie cald la teatru, iar garderoba ei era atât de limitată, încât trebuia să recicleze totul. Plus că se plictisea în ținutele simple. În adâncul sufletului ei, tânjea să poarte haine și bijuterii țipătoare, extravagante, care să strige „privește-mă!“ Poate acum, că i se întorseseră ambele surori, Lily avea să-și poată păstra ceva bani din salariu pentru haine și să-i dea ceva mai puțin tatălui pentru mâncare și utilități. Nu stătuseră niciodată de vorbă despre asta. Pur și simplu îi oferise banii, iar el îi luase. Dar desigur, dacă ea n-ar fi locuit acasă, ar fi trebuit să plătească chirie și să-și cumpere alimente; știa asta. Nu știa prea bine dacă îl ajuta pe tatăl ei sau dacă îl făcea să cheltuiască bani cu ea. El plătea asigurarea la Vechitură...

Luminile se stinseseră. Se aprinseseră reflectoarele de pe scenă. Lily își concentrează atenția asupra piesei.

Vineri dimineața, Lily luă o gură de ceai cu gheață și se îndreptă spre treptele abrupte ale scărilor din fundul casei care duceau în pod.

– Bună, puștoaico, își vârî Abbie capul în pod de pe scară. Ce faci aici sus?

– A, răscolesc după niște haine vechi, îi spuse Lily. Am nevoie de niște ținute pe care să le port la evenimentele unde merg și cred că mai sunt haine de-ale mamei aici sus.

Abbie urcă și se opri în mijlocul podului cu mâinile în șold.

– Dumnezeule mare! Sunt tone de nimicuri aici! Ce dezordine! Ochii îi căzură pe o acoperitură de pat din bumbac cu niște spirale turcoaz și albastre. Of, Doamne! Mama arunca asta peste șezlongul din dormitorul lor

ca să ascundă rupturile și petele făcute de bietul Rover. Asta poate, cu siguranță, să meargă la Lucruri Vechi.

–Nu te grăbi așa, o sfătui Lily absentă. Căuta printre niște rochii atârinate pe umerase.

–Păi, o vrei? Nu prea o văd potrivindu-se în decolul tău.

–Nu o vreau. Îmi schimb stilul. Gata cu fluturașii galbeni și rochiile de vară cu margarete. Îmi trebuie ceva negru.

–Sună destul de Gothic. Credeam că asta a fost o fază în adolescență.

–Nu Gothic, aiurito. Sofisticat. Apoi, îngustându-și privirea spre sora ei, spuse: Nu mai rânji. Pot să fiu și eu sofisticată.

–Sigur că poți, replică Abbie fără nici o urmă de bunăvoință în voce.

Lily desfăcu fermoarul la o husă de haine și se uită înăuntru:

–Câh! Vechea haină de blană a bunicii! De ce mai păstrăm asta?

–Pentru că, răspuse Abbie, iar vorbele îi erau înăbușite de o cutie asupra căreia se aplecase, familia asta este una psihotic de încăpățânată. Parcă nu putem să aruncăm nimic. Uite, de exemplu! Vechiul nostru joc de Scrabble.

–Minunat! Du-l jos. Poate jucăm într-o zi ploiasă.

–Nu, *nu putem*, deoarece – nu-ți amintești? Lipsesc câteva litere. L-am adus sus aici, pentru că... ce? Am crezut că va produce la loc literele printr-o magie? Dumnezeu, suntem o familie ciudată.

–Nu, Abbie, am crezut că putem să folosim literele rămase pentru un alt joc, cum ar fi Căutarea de Comori sau jocuri de spionaj ori așa ceva.

–Ei bine, merge la gunoi! Abbie îl puse peste o grămadă de lucruri aruncate acolo.

Lily îngenunche lângă un cufăr plin cu animăluțe de pluș.

– Presupun că și unele dintre astea trebuie să dispară. Vreau să spun, putem să păstrăm câteva pentru copiii noștri – eu vreau să-mi păstrez păpușile pentru copiii mei –, dar unele sunt de-a dreptul păduchioase și murdare. Ridică un iepure lung cu o ureche ruptă și un ochi lipsă. Nici măcar nu-mi amintesc de ăsta, tu îți amintești?

Abbie se uită la iepure.

– Nu. Aruncă-l.

Era chiar drăguț că puteau petrece un timp împreună acolo sus. Lily îl iubea pe tatăl lor, dar dusese dorul companiei pe care i-o ofereau surorile ei. Nu ar fi recunoscut cu voce tare, însă îi fusese în special dor de Abbie. Evident, asta se întâmpla mai ales pentru că atunci când Lily avea șapte ani și mama lor a murit, Abbie fusese cea care a intrat în rolul matern. Lily înțelegea asta. Discutase cu diverși consilieri și terapeuți, citise cărți. Dar nu era *dependentă* de Abbie. Abbie fusese plecată aproape doi ani, la urma urmei. Iar Lily își croise propriul drum în viață. Dar pur și simplu, cu Abbie în preajmă, Lily se simțea... ei bine, mai puțin singură.

– Abbie? se auzi vocea Emmei de la baza scărilor. Abbie, am primit două telefoane.

– Vino sus! strigă Abbie, cu capul într-un dulap.

Emma urcă încet scăările. Se așeză în vârf, cu picioarele pe ultimele trepte.

– Ce faceți, oameni buni, în pod? E saună aici!

Abbie îi explică:

– Facem curat. Ia uite ce mizerie!

Făcu semn cu brațele:

E ridicol!

– De ce faceți acum curat în pod? întrebă Emma.

Abbie strânse din umeri:

– De fapt, nu știu. Eu am urcat pentru că am văzut ușa deschisă și Lily era aici.

– Iar eu am urcat aici ca să caut niște haine, spuse Lily. M-am săturat de garderoba mea. Am nevoie de niște haine mai sofisticate. Și știi că nu-mi permit nimic din magazinele de pe insulă, mai ales vara.

Spre surprinderea lui Lily, Emma dădu din cap:

– S-ar putea să am niște lucruri pe care le poți folosi. Va trebui să le mai strâmtăm, ești ca o vrăbiuță.

Lily simțea cum o cuprinde un val de bucurie:

– Vai, Emma, ar fi super!

– Ce-i cu apelurile telefonice? se interesă Abbie, aruncând o grămadă de cearșafuri vechi pe podea.

– O femeie a sunat în legătură cu o bonă sau îngrijitoare. Părea grăbită. Celălalt telefon era de la Sandra Bracebridge. Soacra ei este Millicent Bracebridge, ți-o amintești? O femeie în vârstă care era implicată în toate organizațiile locale. Ei bine, acum are aproape nouăzeci de ani și-și pierde vederea, iar Sandra vrea pe cineva care să-i citească liliacului bătrân.

– Chiar a numit-o pe soacra ei liliac bătrân? vru Abbie să știe.

– Mă rog, nu, dar nu-ți amintești? Millicent Bracebridge a fost mereu o femeie oarecum malefică.

– Despre ce vorbiți voi două acolo? întrebă Lily, uitându-se de la o soră la cealaltă.

– A, nu ți-am spus? Abbie se așeză pe o grămadă de haine. Eu și Emma începem o nouă afacere. Nantucket Mermaids. Facem orice fel de slujbe ciudate pentru care suntem angajate. Anunțul a apărut în ziarul de ieri.

– Aha, își mușcă Lily limba. Iată-le din nou pe cele două surori ale ei partenere, o pereche. Își adună curajul și întrebă: De ce nu mi-ați spus și mie despre asta?

– Draga mea Lily, spuse Abbie, pentru că tu ai deja o slujbă, și din cele spuse de tine, te ține foarte ocupată.

Lily se simți puțin mai bine.

– Ai dreptate, așa este. Adică, de asta am și urcat aici. Am nevoie de mai multe haine pe care să le port la toate

evenimentele la care trebuie să merg. Totuși, se gândi ea, ar fi fost frumos dacă cel puțin ar fi inclus-o în conversație. Avea să rămână mereu bebelușul familiei, dar oare ele nu vedeau că nu mai era un *bebeluș*?

– Sper să găsești ceva, spuse Abbie. Mai târziu te ajut să duci lucrurile de dat la magazinul de caritate. Acum trebuie să mă răcoresc puțin.

– Vin și eu curând, îi spuse Lily.

Coborând scările podului, Emma și Abbie discutau despre cum să-și programeze interviurile, de la cine să ceară referințe și cum să-și împartă între ele slujbele. Pășiră în hol împreună, cu vocile îngemănate ca vița-de-vie. Lily rămase singură, ținând în mână un slip vechi.

capitolul 14

Abbie

De afară, casa semăna cu oricare alta, cu șindrile gri și gard scund de lemn. Abbie intră pe aleea din plăci de piatră și hotărî că hortensia albastră, trandafirii roz cățărători și ghivecele cu petunii multicolore erau atât de perfect așezate, îngrijite și tunse, încât curtea trebuie să fi fost în grija unui profesionist.

Ușa albastră de la intrare era deschisă. Abbie ezită, apoi ciocăni. În timp ce aștepta, studie decorul. Casa fusese renovată și decorată cu o perfecțiune strălucitoare în stilul Nantucket, totul era albastru cu alb și simplu. De o simplitate scumpă! Doar în holul de la intrare zări două carpete lucrate manual de la Claire Murray, o masă de epocă pe care se afla un urcior cu hortensii și o pictură în ulei de Pamela Pindell deasupra mesei din hol. Suvenire marine se înșirau de-a lungul scării și câteva coșuri împletite erau așezate decorativ lângă uși, ducând la camera de zi și spre spatele casei.

Vestea bună, își aminti Abbie, era că oameniiăștia își permiteau să o plătească bine.

Strigă:

– E cineva?

Auzi voci nervoase venind din spatele casei. Așteptă un moment de liniște, apoi strigă din nou:

– E cineva?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Howell, du-te și vezi cine e la ușă. Harry, este ultima ta șansă. Mami pleacă.

Din partea din spate a casei apărură unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care îi văzuse Abbie vreodată. Înalt,

lat în umeri, cu părul de culoarea nisipului peste frunte și ochi albaștri tulburători. Avea undeva în jur de treizeci de ani. Iar faptul că părea jenat și ezitant îl făcea și mai atrăgător.

– Ah, bună ziua, scuze, suntem în toiul unei... desigur, ți-ai dat seama de asta, nu-i așa? Avea un creion prins după ureche. Purta pantaloni scurți și o cămașă în dungi alb-albastre cu nasturii încheiați greșit.

– Sunt Abbie Fox. Îi zâmbi, aranjându-și postura și ținând capul sus. Voia să pară încrezătoare, competentă. Am venit pentru slujba de bonă sau îngrijitoare.

– Slavă Domnului! Intră, intră! El ezită, părând derutat. Vino să-l cunoști pe Harry.

Abbie îl urmă pe hol și apoi în bucătărie. Era imensă, strălucind de ultimele noutăți în materie de frigider, cup-tor și plită de inox. Pe blatul de marmură se găseau toate aparatele de bucătărie la care te puteai gândi.

În mijlocul încăperii stătea o femeie îmbrăcată într-un costum în dungi bleumarin cu alb și pantofi cu tocuri înalte bleumarin. Părul de culoare închisă era tuns drept la nivelul bărbiei și se mișca tot în același timp, ca satinul negru.

– Bine, Harry. A venit bona. Mami pleacă. Mă întorc peste patru noți. Dacă nu mă lași să îți dau un pupic acum, nu vei mai primi pupic de la mami mult timp.

Abbie urmări privirea femeii. Sub masă se afla un băie-țel cu părul scurt blond. Era îmbrăcat într-un slip de baie și cizme de cowboy și ținea în mână un cal mare de plastic. Nu-i răspunse mamei, ci continuă să privească furios în podea.

– Bine. Femeia se întoarse și o inspectă rapid din cap până-n picioare pe Abbie. Tu ești Abbie? Am verificat referințele pe care mi le-ai trimis pe e-mail. O să te descurci. Ți-am făcut niște liste, iar Howell poate să-ți spună cum este programul.

Afară se auzi un claxon.

– Mi-a venit taxiul, spuse femeia. Ridică o frumoasă geantă de piele neagră și o luă spre ușa de la intrare.

Howell o urmă.

Abbie rămase singură în bucătărie. Se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate sub ea și cu fața spre băiat.

– Eu sunt Abbie. Tu trebuie să fii Harry.

Băiatul nu răspunse, dar Abbie văzu cât de tare își strângea calul, cum i se albiseră degetele, cât de înverșunat strângea fălcile, așa cum ar fi făcut un om mare ca să se abțină să nu izbucnească în plâns.

– Știi ceva? Ai doar patru ani. Ai voie să plângi atunci când mama ta pleacă la muncă.

Harry nu clipi.

Howell reveni în bucătărie și se așeză pe podea lângă Abbie.

– Ei bine, băiete, suntem doar noi doi acum, îi spuse fiului său. O, și acum a venit și Abbie. Abbie, călărești?

– Nu, dar am o prietenă care călărește. Are un grajd de cai la Hummock Pond Road. Are trei cai. Howell dădu din cap încurajând-o să continue, ceea ce Abbie și făcu. Unul dintre ei are pielea ca de căprioară, cu coama și coada albe. Și unul este un Appaloosa. Zări tensiunea risipindu-se puțin din trupul copilului în timp ce-i vorbea. Știi ce este un Appaloosa?

Răspunsul lui Harry fu să-și strângă și mai înverșunat fălcile. Tatăl lui răspunse în loc:

– Nu. Ce este un Appaloosa?

– Este un cal indian cu pielea pătată. Unii sunt închiși la culoare cu pete mari albe ici și colo, iar alții sunt pătați ca un leopard.

– Ai putea să-l duci pe Harry cu mașina acolo într-o zi să-i vadă? sugeră Howell.

– Hm, da, sigur. Aș putea. O să fie amuzant! Se uită pe furiș spre Harry. Nici un răspuns.

– Să-ți spun ceva, Harry, i se adresă Howell. Cred că toți avem nevoie de puțină înveselire acum, că mami s-a

întors la muncă, așa că hai să ieșim și să luăm câte un cornet cu înghețată. Se grăbi să-i explice lui Abbie: este prea devreme pentru un cornet cu înghețată, și trebuie să avem grijă să nu-i dăm prea mult zahăr, cel puțin asta fac *eu*, dar uneori regulile trebuie încălcate doar un piculeț, corect?

–Corect, fu de acord Abbie.

–Ceea ce-mi aduce aminte că Sydney ți-a lăsat și ție câteva pe masă.

–Câteva ce?

–Ei, reguli. O listă de reguli. Cred că o să ți se pară foarte, hmm, cuprinzătoare. Își îndreptă din nou atenția spre fiul său. Înghețată? De căpșune sau de vanilie? Poate de fistic.

Harry nici nu se clinti.

–Știți ceva? Mi-ar plăcea să văd camera lui Harry.

–Ți-ar plăcea? Păi Harry...

–Pun pariu că Harry va rămâne exact unde este. N-o să i se întâmple nimic.

Howell deschise gura, ca pentru a o contrazice, dar apoi o închise fără să spună nimic.

–Sigur. Vino, am să-ți arăt camera lui.

Abbie se ridică și îl urmă pe bărbat afară din bucătărie, pe hol și apoi în sus pe scări. Prima ușă de pe partea stângă ducea la o fermecătoare cameră de copil, decorată pe teme maritime în albastru și alb. Pe un perete erau prinse rafturi pline cu jucării și jocuri, majoritatea despre pirați, bărci și balene.

–Povestiți-mi despre Harry, spuse Abbie.

Howell nu păru să se simtă în largul lui.

–Este un băiețel minunat. Isteț și iubitor. Dar sensibil și încăpățânat. Dacă îl lași singur nu îl faci să iasă de sub masă.

Abbie își trecu mâna peste jucării, luând de pe raft o caracatiță de pluș și un far din lemn.

–Este supărat că mama s-a întors în oraș să lucreze?

– Corect! Mereu a fost un copil încăpățânat, dar în ultima vreme a devenit, ei, cred că ai putea să-i spui sfidător. Adică, mereu i-a plăcut rutina, iar acum, recunosc, s-a schimbat mult ordinea stabilită. A avut aceeași bonă cam un an, dar în primăvara asta ea s-a măritat și s-a mutat. Iar soția mea tocmai a devenit partener la firma de avocatură la care lucrează și are mult mai mult de muncă; în plus, este prinsă într-un caz de divorț foarte mediatizat. Este foarte stresată și grăbită la maximum și ne-am gândit că dacă ne petrecem vara aici va fi bine pentru Harry.

– Locuiți aici tot timpul? Întrebă Abbie.

– Păi, eu locuiesc, desigur! Mă rog, sunt norocos că firma îmi permite să lucrez acasă, cu toate că nu pot fi disponibil în fiecare moment, cum vezi. Fac parte din personalul care se ocupă de sănătatea și siguranța mediului la Franklin Pharmaceuticals. Trebuie să fac un raport foarte important pentru care am termen limită 1 septembrie, așa că vara asta este una „pe viață și pe moarte” pentru mine. Dar pot să lucrez acasă, așa că pot să fiu cu Harry în fiecare dimineață și în fiecare seară. Adică, vreau să fiu, dacă poți să te ocupi de orele de după-amiază.

– Aveți nevoie și de menaj?

– Nu cred. Avem o echipă de curățenie care vine de două ori pe săptămână. Ce avem nevoie, cred, este cineva care să cumpere alimentele, să ducă lucruri la curățătorie, să spele, lucruri de genul acesta. Din nou, cred că Sydney a acoperit foarte cuprinzător toate îndatoririle în lista ei.

– Bine! Abbie simțea nevoia să se întindă și să-i încheie corect nasturii la cămașă lui Howell. În schimb, apucă un cal de plastic de pe raft. De ce nu vă întoarceți la treabă, iar eu merg în bucătărie, citesc lista doamnei Parker și îl supraveghez pe Harry? Să văd dacă-l păcălesc să iasă de sub masă și să coborâm la plajă.

– Ăăă, bine, da, însă mai e ceva: n-o să tragi de el ca să iasă, așa-i?

– Sigur că nu!

– Adică, Sydney uneori își pierde răbdarea – Dumnezeu, nu vreau să spun că îi face rău vreodată copilului! Dar vreau să spun, dacă *trebuie* să ajungem undeva... însă ea e mama lui.

– N-o să trag de el, promit, îl reasigură ea. Stau acolo jos și toată ziua, dacă *trebuie*.

– Bine. Asta e bine. Howell ieși pe hol. Camera aceea de acolo este biroul meu. Acolo lucrez. Dar dacă ai nevoie de ceva, absolut orice, vino și ciocănește la ușă, în regulă? Nu mă deranjează să mă întrerupi.

– Am înțeles, îi zâmbi Abbie. Bine, am plecat pe podeaua din bucătărie.

– Iar eu am plecat la muncă. Dar Howell nu se clinti. În schimb, o țintui cu privirea pe Abbie, ca și cum ar mai fi vrut să-i spună ceva.

A fost o clipă, se gândi Abbie, ca altele pe care le cunoscuse, când ea și un bărbat se priveau și erau prinși în încheștarea emoționantă a atracției reciproce.

Uau! Stai puțin! Era nebună? El era însurat. Tocmai o cunoscuse pe soția lui. Roșie în obraji, Abbie se rupse din vrajă și se grăbi să coboare scările spre bucătărie, strigând:

– Pe mai târziu!

Harry își schimbase poziția. Acum stătea întins pe burtă în spatele mesei și își plimba calul înainte și-napoi în galop. Când apăru Abbie, înțepeni în loc.

Abbie se așeză pe burtă alături de băiat. Își puse calul paralel cu calul lui Harry, la numai câțiva centimetri distanță. Harry întoarse brusc capul, astfel încât să se uite în direcția opusă.

Abbie își plimbă calul înainte și-napoi pe podea scoțând din gură sunete specifice.

– Bine, Licorice! E timpul pentru prânz. Uite niște fân!

– Tunet! Îl cheamă Tunet!

Abbie zâmbi către sine însăși.

– Bine, Tunet, spuse ea, vino aici și-ți voi da o grămăjoară bună de fân proaspăt.

Vreme de o oră, stătu întinsă pe podea, plescăind cu calul de plastic împrejur, vorbindu-i băiatului, vorbind cu calul în tot felul de nechezări. Harry nu vorbi cu Abbie, dar treptat începu să-și plimbe propriul cal pe podea, un-duindu-l printre picioarele mesei. Pe Abbie o durea gâtul, așa că se răsuci, stând acum întinsă pe spate. Își strânse genunchii și îl făcu pe Tunet să urce încet, cu multe sforțări și icnete, muntele pe care îl formau picioarele ei.

– Muntele ăsta este atât de înalt! pufăi ea cu cea mai bună voce baritonală pe care o putu găsi – se gândea că Tunet trebuia să aibă o voce masculină. Dar știi că pot să ajung în vârf. Trebuie doar să continui.

Își dădu seama că și Harry se întorsese pe spate și o urmărea. Încet, își conduse calul în sus pe picior și îl făcu să se odihnească pe genunchiul ei.

– Ihaaaaa! necheză ea. Am reușit! Puse calul într-o poziție triumfătoare, făcându-l să se ridice pe picioarele din spate. Ihaaaa! Sunt Tunet, regele cailor!

Howell intră în bucătărie. Îi zâmbi lui Abbie, care se simți ridicolă stând întinsă pe spate.

– Vreau doar să iau o apă minerală din frigider. Howell se ghemui pe vine la nivelul puștiului. Ce faci?

Harry se întoarse pe o parte, cu spatele la tatăl său.

– Este o zi însorită și caldă, Harry. Nu vrei să mergi la plajă cu Abbie?

– Putem să luăm și caii cu noi, propuse Abbie. Putem să facem un staul pentru cai din nisip. Și un șopron.

Harry scutură din cap.

– Poate mâine, spuse Abbie calmă. În orice caz, o să-i ia mult timp lui Tunet să coboare de pe muntele ăsta.

– Tunet pare cam singurel acolo sus, remarcă Howell.

– Știu, fu de acord Abbie. Cu siguranță ar fi frumos dacă Tunet ar avea un prieten cu care să facă tot felul de lucruri.

Howell spuse:

– Harry, ce crezi? Ar vrea Vijelie să urce muntele cu Tunet?

Harry nu răspunse.

– Păi, se resemnă Howell, cred că o să-mi iau apa și o să mă întorc la treabă.

Abbie îl așteaptă să plece pentru a putea începe coborârea dramatică a lui Tunet de pe muntele piciorului.

– Tunet este obosit, o să se culce puțin. Iar eu mă duc să îmi iau ceva de băut. Mi-e sete.

Se ridică, își scutură pantalonii scurți și deschise frigiderul. Era aproape gol, cu excepția unor sucuri și băuturi răcoritoare.

– Vrei niște suc, Harry?

Nici un răspuns.

Luă o apă minerală pentru ea și turnă într-un pahar niște suc de afine pentru Harry.

– Poftim, se aplecă ea ca să pună paharul de suc aproape de Harry.

El nu reacționează.

Se rezemă de bufet în timp ce bea apa, uitându-se afară la ziua însorită. Se întreba dacă putea să-l convingă cumva pe Harry să iasă măcar în curtea din spate.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea. Vin imediat.

Găsi o toaletă de serviciu lângă bucătărie și intră și ieși în câteva minute. Când se așeză din nou pe podea, văzu că paharul de suc al lui Harry era gol. Harry era pe-o parte, cu ochii închiși, și dormea dus.

capitolul 15

Emma

– Bine, spuse Sandra Bracebridge, ai venit la timp.

Stăteau pe trotuarul din fața reședinței Bracebridge, o impunătoare clădire cu arhitectură în stil grecesc, cu o verandă largă în față și coloane. Proprietatea era protejată de ochii lumii de un gard de fier forjat cu vârfuri ascuțite ca niște lănci.

Emma se forță să zâmbească. Citise undeva că ființele umane răspund asemănător la stimuli precum zâmbitul, căscatul, plânsul, așa că făcea un fel de experiment.

Dar nu, Sandra Bracebridge nu-și mișcă buzele. Era posibil ca femeia să nu aparțină speciei umane. În timpul scurtului interviu pe care-l suportase mai devreme Emma cu Sandra Bracebridge, cealaltă femeie rămăsese impasibilă de parcă ar fi fost atinsă de paralizie. Și din ce aflase, Millicent Bracebridge, la optzeci de ani și lup-tându-se cu diverse infirmități, avea să fie chiar și mai puțin prietenoasă.

Millicent Bracebridge, îi spusese Emmei nora ei, căzuse iarna aceasta și-și fracturase șoldul și nu mai reușise să meargă niciodată după operație. La optzeci și opt de ani, asistase la înmormântarea soțului și a majorității prietenilor ei, iar durerea cauzată de artrită și de alte maladii minore o făcea irascibilă. Acum degenerescența maculară care o chinuse ani de-a rândul îi înrăutățise vederea. Și avea tendința să trăiască în trecut, ceea ce o îngrijora pe Sandra. Soțul Sandrei, fiul lui Millicent, murise cu câțiva ani în urmă, iar Sandra avea grijă de bătrână. Nu voia ca soacra ei să o ia razna. Millicent nu ar fi tolerat

internarea într-un azil și, mânată de mândrie, îi dăduse avocatului drept de decizie asupra bunurilor sale, alături de instrucțiuni clare în scris că dacă va trebui să fie vreodată instituționalizată, era obligatoriu să fie dusă într-un sanatoriu privat la Cape sau Boston, în nici un caz în Nantucket. Îi spusese Sandrei că nu dorea ca aceia care o cunoscuseră atunci când se afla în culmea gloriei să o vadă infirmă.

Familia Bracebridge era una dintre familiile fondatoare din Nantucket. Colecția de obiecte de artă și meșteșugărești a lui Millicent Bracebridge era, potrivit zvonurilor, foarte scumpă și semnificativă. Emmei nu-i venea să creadă că urma să lucreze pentru una dintre vechile legende ale insulei, o femeie bogată și de seamă dintr-o familie importantă din Nantucket. Dintre diferitele slujbe pe care le acceptase până atunci, aceasta părea cea mai interesantă.

Acum o urma pe Sandra Bracebridge sus pe scările largi, pe verandă, și apoi în casă, pe ușile mari. Dalele de piatră albe și negre din foaier erau acoperite cu carpete orientale foarte prețioase, iar din tavan arunca lumină strălucitoare un candelabru de cristal. Într-o cutie de cireș ticăia un pendul antic, cu fațada decorată artistic cu soarele, luna și planetele. O pictură în ulei reprezentând un vapor la vânătoare de balene ocupa aproape un perete întreg.

–Uau, făcu Emma cu respirația tăiată. Ce încăpere magnifică!

Sandra o ignoră și merse în living.

–Millicent? Am venit.

Emma o urmă pe angajatoarea ei într-o cameră mare, plină cu tot felul de antichități. Tablouri în ulei în rame sculptate cu migală se întindeau pe toți pereții. Cutii lucrate cu minuție din os de balenă erau așezate pe polița șemineului. Lângă fereastră se aflau șapte coșuri de Nantucket de diferite mărimi, iar mânerele înnegrite stăteau mărturie pentru vârsta lor. Pe măsuțe se aflau lămpi Tiffany

și vase decorative de valoare. Era evident că nici un copil nu avea voie să intre în această încăpere, unde o singură mișcare neatentă putea să producă un dezastru.

– Millicent? Ea este Emma Fox. A venit să-ți citească.

Millicent Bracebridge stătea într-un scaun cu rotile, cu o pătură în carouri peste picioare. Părul alb era tuns ca al unei vedete de cinema din anii '40, strâns în şuvițe egale. Era îmbrăcată într-un costum de lână ușoară cu o broșă de diamant la guler și ciorapi grei de dantelă în pantofii cu tocuri înalte.

– Păi, dă-mi voie să mă uit puțin la tine, spuse Millicent, făcând un gest de nerăbdare.

Emma veni mai aproape de scaunul cu rotile. Sandra îi spusese să se îmbrace conservator; soacra ei nu prea aproba stilul vestimentar din ziua de azi, care expunea vederii o suprafață prea mare de piele. Astăzi purta o cămașă albă, pantaloni lungi kaki și sandale. Era foarte cald afară, dar în această încăpere cu tavanul înalt și cu draperii grele care ascundeau soarele, căldura era moderată, cu toate că umiditatea era apăsătoare.

– Bună ziua, doamnă Bracebridge, rosti Emma.

– Apleacă-te ca să te pot vedea. Am degenerescență maculară. Cu toate astea, dacă vii mai aproape, pot să văd părți din tine.

Emma se aplecă ascultătoare. Făcând asta, prinse parfumul bătrânei, un amestec de pudră de talc și aromă ușor florală.

Millicent Bracebridge întoarse ușor capul, părând că-și îndreaptă ochii negri spre fața Emmei.

– Ești o fată foarte drăguță. Ia cartea aceea de acolo și citește-mi câteva propoziții.

– *Moby Dick!* exclamă Emma. Mi-a plăcut la nebunie cartea asta! Deschizând-o la prima pagină, începu să citească.

După câteva propoziții, Sandra Bracebridge o întrerupse:

– Este în regulă, Millicent? Ești mulțumită de felul cum citește?

– Este foarte bine, dădu ea din mână. Continuă. Nu-ți face griji.

– Baia este pe hol, îi spuse Sandra Bracebridge Emmei. Iar bucătăria e în spatele casei, dacă ai nevoie de un pahar cu apă, sau e posibil să fie ceai cu gheață în frigider.

– Sandra, fata nu e imbecilă, interveni Millicent, cu vocea tăioasă.

– În regulă, atunci. Sandra se aplecă să o sărute pe frunte pe bătrână. Trei ore, da? o întrebă pe Emma.

– Da, confirmă aceasta.

Sandra părăsi încăperea și o clipă mai târziu se auzi ușa de la intrare închizându-se. Emma luă cartea *Moby-Dick* și se așeză pe un colț al canapelei.

– Mă auziți de aici, doamnă Bracebridge? întrebă ea.

– Foarte bine, mulțumesc. Dar înainte de a începe, aș vrea să iei o altă carte. Vezi vitrina cu geam din colț? Pe raftul de sus, în stânga, vei găsi Agatha Christie, *Crimă pe terenul de golf*.

Emma se supuse. Deschise ușa vitrinei, găsi cartea și se întoarse pe canapea.

– Am luat-o.

– Bine. Acuma, este foarte important. După ce citești în fiecare zi, trebuie să pui la loc cartea exact unde ai găsit-o.

– Aha. În regulă. Așa am să fac.

– Vezi tu, din cauza Sandrei. Își face griji pentru mine. Îi e teamă că devin senilă. Că mă pierd în trecut. Și un mic secret: chiar mă pierd în trecut. Cât de des pot. Îmi place foarte mult acolo. Dar Sandra știe că am citit deja opera Agathe Christie de câteva ori. Nu vreau să o alarmez și se va alarma dacă îi spui că-mi citești Agatha Christie. Așa că ăsta va fi secretul nostru, în regulă?

Emma rânji:

–Cu siguranță! Mă pricep foarte bine să țin secrete! Eu...

Millicent îi tăie vorba:

–Tot ce mă interesează este să păstrezi secretul *meu*. Acum, te rog, citește!

Și Emma citi.

După treizeci de minute, Emma se scuză și merse să aducă ceai cu gheață pentru ea și pentru Millicent. Ceaiul oferea tonicitatea necesară; încăperea caldă și întunecată, cu toate carpetele greoaie, canapelele îmbrăcate cu cuverturi de lână în pătrate și cu antichități peste antichități începea să i se pară Emmei claustrofobică. Din stradă nu pătrundea nici un sunet, nu se auzea nici un copil râzând, nici o pasăre cântând. Doar ticăitul pendulei din hol oferea un contrapunct vocii Emmei. Citind, se trezi că dă glas diferit feluritelor personaje, folosește accentul francez pentru detectivul belgian, un accent britanic pompos pentru Hastings și voci înalte, emoționate, pentru femei. Recompensa ei era când o vedea pe Millicent zâmbind ori de câte ori vorbea Poirot. Emma continua să citească, oprindu-se doar atât cât să-și umezească gâtul cu ceai, și în curând pendula bătu ora patru după-amiază.

–Este timpul să plec, doamnă Bracebridge, spuse ea.

–Foarte bine, pune un semn unde ai rămas. Este un semn de carte pe vitrină. Trebuie să ții minte la ce rând ai rămas pe pagină. Nu-mi place să scrii pe cărți cu creionul sau pixul.

–Doriți să vă mai aduc ceva înainte de a pleca? întrebă Emma după ce puse cartea la loc pe raftul ei.

–Sunt în regulă. Doamna Bracebridge căută pe măsuta de lângă ea până găsi telecomanda. Am să ascult televizorul până când vine fata care-mi aduce cina și mă ajută să merg la culcare.

– Bine, atunci, ne vedem mâine. Aceeași oră, aceeași frecvență.

Doamnei Bracebridge îi plăcu asta.

– Da. Aceeași oră, aceeași frecvență.

Ieșind la lumina soarelui, Emma strânse din ochi. Aerul proaspăt o revigoră, o readuse în prezent. Stătu o clipă acolo, bucurându-se pur și simplu că vede o familie mergând cu bicicleta pe stradă, copiii zornăind din clopoței și râzând. Un bărbat cu părul lung, negru și ondulat își plimba pudelul negru, ferestrele caselor de-a lungul străzii străluceau de culoare. Cerul albastru, iluminat de soarele de aur, arunca parcă un baldachin luminos peste copaci și acoperișuri. Vara. Cât de greu trebuie să fie să pierzi toate astea, se gândi Emma.

Sandra Bracebridge îi spusese Emmei că dacă avea să observe cel mai mic semn de senilitate, trebuia s-o informeze imediat. Emma zâmbi. Din punctul ei de vedere, dorința doamnei Bracebridge de a se bucura de iubita ei Agatha Christie era doar un semn de sănătate mintală.

Era timpul să meargă cu mașina la Surfside pentru a lua patru copii, să-i însoțească la magazinul de alimentație sănătoasă Annye's ca să-și aleagă orice doreau să mănânce la cină și să-i ducă acasă la Sconset. Tatăl din familia Bennett era încă la Londra cu afaceri, iar mama era prinsă cu tot felul de angajamente mondene, așa că o plăteau pe Emma ca șofer și femeie pentru tot ce era nevoie în fiecare după-amiază târziu, pentru două ore. Cei patru copii erau gălăgioși și se ciondăneau, dar după liniștea de mormânt de la reședința Bracebridge, Emma primea cu bucurie zarva. Ajunși în fața casei, puștii se împingeau și se îmbrânceau unul pe altul, țipând în timp ce se chinuiau să-și croiască drum afară din mașină.

– Luați-vă prosoapele, copiii! le aminti Emma. Și gențile de plajă!

Uitase că era la fel de invizibilă ca o muscă pentru ei. Se cățără pe bancheta din spate a SUV-ului și adună

prosoapele îmbibate cu apă. Le duse împreună cu una dintre gețile de plajă în spatele casei. Mai făcu încă două drumuri ca să aducă toate catrafusele și mâncarea. Odată ce totul a fost scos din mașină, se duse în spatele curții să scuture nisipul din prosoape înainte de a intra în casă pe ușa din spate, mergând direct la spălătorie. Îndesă prosoapele în cuvă și porni ciclul de spălare, apoi merse în bucătărie și începu să golească gețile de plajă și răcitoarele. În timp ce lucra, o auzea pe doamna Bennett încercând să îi înfrâneze pe copii, care se aflau în camera comună a familiei, cu televizorul dat tare.

Emma tocmai terminase cu lăzile frigorifice când Jody Partridge intră pe ușa din spate ca să-și înceapă tura de bonă de seară. Jody era o insulară în vârstă de aproape patruzeci de ani, căsătorită, și cu doi copii.

– Cum sunt nebunii? o întrebă pe Emma.

Emma își șterse mâinile pe un prosop de bucătărie.

– Nebuni! Distracție plăcută!

Se grăbi să iasă din casă.

Avea o întreagă oră liberă înainte de următoarea slujbă, de bonă la un cuplu care stătea la un hotel modest. În timp ce conducea mașina înspre oraș, încerca să-și amintească ce mâncare mai rămăsese acasă. Nu îi era foame. Uitase cum era să-ți fie foame. Dar nu-și amintea când mâncase ultima oară și tremura din cauza glicemiei scăzute.

Oare ce făceau Duncan și Alicia acum? Poate că se plimbau prin Public Garden, ținându-se de mâini și bucurându-se de aerul plăcut de vară înainte de a se întâlni cu prietenii pentru cina la Taj. Prietenii trebuie că erau bogați, ca Alicia, și probabil că în timp ce mai zăboveau la desert, discutau despre concedii... o, nu. *Nu!* Duncan și Alicia nu aveau de gând să vină la Nantucket în concediu, nu-i așa? Familia lui Duncan avea o casă de vacanță în Maine. Cu siguranță aveau să meargă acolo. Pe de altă parte, lui Duncan îi plăcuse insula Nantucket. Își făcuse

mulți prieteni aici și multe contacte. Dacă se întâmpla cumva ca Emma să fie în plină activitate, împingând un cărucior de bebeluș prin oraș sau alergând într-un magazin să cumpere ceva pentru un client, cu părul încrețit de transpirație, și să dea nas în nas cu Duncan și Alicia plimbându-se pe străzi în toată perfecțiunea cuplului lor?

Era un gând de coșmar. Îi tăia răsuflarea. Iar acum, că își imagina acest lucru, nu-și mai putea scoate din cap scena. Ca o fază care se repetă din nou și din nou, umplând-o de groază.

capitolul 16

Lily

În acea seară, familia Hennerson organiza o petrecere de binefacere pentru viitorul candidat la fotoliul de senator. Avea să fie o adunare cuprinzându-i pe cei mai bogați oameni care-și petreceau vara pe insulă. Era exact genul de eveniment unde putea să întâlnească pe cineva. Pe El. Așa că voia să *strălucească*.

Dar înfățișarea ei pur și simplu nu se aduna. Lily era cât pe ce să izbucnească în plâns, stând în mijlocul dormitorului, înconjurată de toate rochiile și fustele și bluzele pe care le avea. Le încercase pe toate, în toate combinațiile posibile, dar nici una nu *funcționa*. Voia să arate sofisticată. Voia să arate *fabulos*. Voia să poată pur și simplu să iasă în oraș și să-și cumpere o rochie nouă.

Emma avea genul de haine la care jinduia Lily. Haine de pe continent. Mătase fină și materiale delicate, scumpe și subtile. Și Emma se oferise deja să-i împrumute niște ținute de-ale ei.

Lily merse în camera Emmei. Patul nu era făcut, dar în sfârșit își despachetase valizele. Lily își vârî nasul în dulapul de haine și ieși cu o cămașă de mătase transparentă de culoarea măslinii verzi care avea să se combine exploziv cu părul ei roșcat. O luă în camera ei și o probă. Splendid! Era perfectă. Își puse o pereche de pantaloni trei sferturi de mătase crem, își atârână de urechi o pereche de cercei și-și vârî picioarele în sandale cu tocuri înalte. În regulă. De fapt, era foarte drăguță. Își zîmbi în oglindă. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cucerit!

Auzi voci în bucătărie. Bine. Veniseră surorile ei. Se grăbi să coboare scările. Abia aștepta s-o vadă. Abia aștepta să le vadă fețele când aveau să audă că va intra în reședința fabuloasă a familiei Hennerson!

Abbie și Emma erau la bucătărie. Emma scotocea printr-un dulap, în timp ce Abbie era ghemuită și căuta în sertarul de legume al congelatorului.

– Unde-i tata? întrebă Abbie.

Emma răspunse:

– A ieșit la pescuit. Va lua cina la Henry's.

– Untul de arahide s-a terminat, spuse Abbie. Și a mai rămas doar o felie de pâine care e tare ca piatra.

Lily se postă în ușă, cu un șold înainte, ca un fotomodel:

– Ta-da!

Fața lui Abbie când o zări pe Lily nu era plină de admirație, ci de iritare.

– Lily, nu ai fost tu ultima persoană care a luat micul dejun azi-dimineață?

– Păi, poate că da. Și ce-i cu asta?

– Și ai folosit ultima felie de pâine pentru prăjit, corect?

– Păi, de ce nu? Sincer...

– Deci n-ai observat că n-a mai rămas pâine? Nu ți-a trecut prin minte că trebuia să mergi să cumperi pâine? Ca să nu mai zic de fructe, cereale, lapte, iaurt?

Nerăbdătoare, Lily contraatacă:

– De ce trebuia să cumpăr eu? Sunteți aici acum. Și voi mâncați aici.

Emma se alătură discuției, încrucișă mâinile și se uită la Lily:

– Doar pentru că suntem aici nu înseamnă că trebuie să fii din nou bebeluș.

Lily pufni:

– Ei, asta este o răutate!

Abbie spuse pe un ton rațional:

– Haide, Lily. Eu și Emma lucrăm. Plecaserăm deja de acasă și munceam când tu dormeai încă.

– Și eu muncesc! De fapt, trebuie să plec chiar acum la muncă! Ura felul în care o tratau surorile ei, de parcă ele erau adulți, iar ea era un copilaș prostuț și fără speranță.

– Așteaptă o clipă, spuse Abbie. Iei Vechitura?

– Desigur. Petrecerea este sus, pe Cliff Road. N-aș putea să merg pe jos până acolo în pantofi cu tocuri înalte!

– Lily! Acum Abbie era nervoasă. Mă bazam pe ea. Sunt bonă de seară la o familie din Monomoy.

– Poți să mergi cu bicicleta acolo, protestă Lily.

– Monomoy este mai departe decât Cliff Road, susținu Abbie.

– Nu mult mai departe, și apoi, nu poți să-mi ceri să merg cu bicicleta la o petrecere de binefacere în hainele bune!

– Dar tu îmi ceri să merg eu cu bicicleta la Monomoy după ce am muncit toată ziua!

Lily încrucișă brațele defensiv:

– Păi, nu știam asta, nu-i așa?

Vocea Emmei era calmă și serioasă când interveni:

– Lily, știi că avem slujbe. Ți-am spus despre asta. Eu și Abbie ne-am trezit la ora șase și am muncit toată ziua. Tu ai dormit până la Dumnezeu știe ce oră și ai avut toată ziua liberă, corect?

Lily insistă:

– Programul meu de muncă e diferit de al vostru.

– Ai avut toată ziua liberă, repetă Emma. Ți-a trecut măcar prin cap să cumperi alimente? Dădu din mâini în jurul ei. Cu siguranță nu ți-a trecut prin cap să faci curat în bucătărie. Ce-ai făcut astăzi, Lily? Stai, nu-mi spune, știi ce-ai făcut! Ai fost la plajă, nu-i așa?

– Nu înțelegeți. Trebuie să mă mențin bronzată pentru slujba mea. Nu vreau să arăt palidă ca... Intrase la colț și nu știa cum să mai iasă.

–Ca noi cealalalte? sugeră Abbie. Noi, restul, care suntem prea ocupate să muncim toată ziua ca să mai putem sta lungite pe plajă să facem băi de soare?

–Bine, îmi pare rău! le-o reteză Lily. Poate că trebuia să cumpăr alimente. Le cumpăr mâine. Dar acum trebuie să plec. Strângerea asta de fonduri e o chestie importantă. Sunt norocoasă că am primit o invitație de presă. Of, nu mai fiți așa rele cu mine! Dacă plâng, îmi stric rimelul.

–Bine, du-te, cedă Abbie. Mă duc eu la cumpărături după ce termin cu tura de seară. Stop&Shop este deschis toată noaptea acum.

–Stai! spuse Emma făcând un pas spre Lily. Acea este bluza mea?

Când Emma își continuă înaintarea, Lily se simți dintr-odată ca Cenușăreasa din filmul lui Disney, cu cele două surori vitrege care năvălesc asupra sa, rupându-i hainele până le transformă în zdrențe.

–Voiam să te întreb, se bâlbâi ea. Nu am nimic drăguț de îmbrăcat, și petrecerea asta e o chestie foarte importantă, și știam că n-ai nevoie de ea în seara asta, o, te rog, nu mă pune s-o dau jos, nu am nimic sofisticat...

–Nu te mai purta ca un personaj din Dickens, îi ceru Emma. Du-te și poart-o sănătoasă! Trebuia doar să ceri înainte. Și, de fapt, poți s-o păstrezi. Ți se potrivește mai bine decât mie.

–Oh, Emma, mulțumesc! Chiar îmi vine bine?

Dar Emma îi întorsese spatele.

–Ascultă, Abbie, am de stat cu niște copii chiar în oraș, la mică distanță de aici. Mă opresc eu la Grand Union la întoarcere și iau niște lapte și pâine pentru micul dejun de mâine.

–Minunat, Emma. Mulțumesc! Abbie se uită la ceas. Facem mâine-diminează o listă de cumpărături ca să ne ajungă pentru o săptămână sau măcar pentru câteva zile.

–Trebuie să plec, spuse Lily încet.

Abbie nu-i răspunse. Era pe vârfuri, căutând pe cel mai înalt raft al dulapului:

–Nu avem nici o supă la plic sau *orice* în casa asta? Mor de foame!

Lily se grăbi să iasă pe hol, apucă cheile de la Toyota și ieși. Se simțea groaznic, vinovată pentru că ar fi putut să cumpere alimente în cursul zilei – nu era bine că lui Abbie îi era foame și n-avea ce să mănânce; și în același timp furioasă pentru că nu totul era vina ei. În definitiv, Abbie călătorise în afara țării, era supercompetentă, n-avea cum să moară de foame, voia doar s-o facă pe Lily să se simtă prost și vinovată, pentru că iată-le din nou, cele două surori mai mari ale ei făcând front comun, perechea perfectă, întorcând spatele prostuței de soră mai mică.

Porni radioul în timp ce conducea spre Cliff Road, sperând că muzica rock o va ajuta să-și schimbe starea de spirit ursuză. Era o seară superbă, caldă, și chiar dacă mergea doar în interes de serviciu, totuși avea să ia parte la una dintre cele mai elitiste petreceri de pe insulă. Găsi adresa pe o stradă deja plină de decapotabile, Hummeruri și mașini sport. Trebui să meargă la trei străzi distanță ca să găsească un loc de parcare. Grăbindu-se spre poartă, își imprimă un mic legănat în mers, pentru eventualitatea în care o privea cineva.

Un tânăr chipeș în smoching stătea la ușă și verifica invitațiile. Se alătură mulțimii de oameni care intrau în casă și apoi ieșeau pe terasa din spate, cu vedere spre ocean. Între timp, se surprinse într-o oglindă. Îi plăcea cum îi cădea părul lung și roșcat peste umeri. Arăta *bine*.

Dar nu la fel de bine ca restul femeilor prezente. Se plimbă de colo până colo, aruncând un zâmbet în dreapta și stânga și așteptând o ocazie ca să înceapă o conversație, ușor intimidată de ceilalți musafiri. Toate femeile erau bronzate și strălucitoare, cu părul drept prins la spate în cozi simple de cal sau în cocuri, iar în jurul gâtului

le atârnau diamante, smaralde și safire în aranjamente spectaculoase. Hainele lor o făceau să ia foc de invidie. Unele purtau haine de designer, ale căror fuste măturau podeaua, cu bluze cu spatele gol, corsaje asimetrice sau bustiere prinse cu șiraguri de mărgele. Altele purtau tunici atât de scurte, încât picioarele lor zvelte păreau că nu se mai termină. Puține aleseseră să se îmbrace în pantaloni, și de ce-ar fi făcut-o? Era vară, era vremea să-și arate gambele lungi și suple.

Oprește-te! își ordonă Lily. Trebuia să muncească.

Mai întâi, poate ceva de băut ca să-și tempereze emoțiile. Își croi drum spre bar, la capătul terasei.

– Bună, Lily, o salută barmanul.

Lily rămase cu gura căscată.

– Jason! Ce faci aici?

– Ce ți se pare? Lucrez, spuse el, în timp ce îi punea gheață într-un pahar.

– Credeam că ești antreprenor în construcții, îngăimă fata. Nu-i venea să creadă cât de atrăgător era în blugi negri și cămașă albă încheiată la toți nasturii, cu mânecile suflecate. Antebrațele îi erau atât de musculoase, umerii atât de lați. Părul castaniu era tuns periută și nici nu era de mirare că avea un ten foarte bronzat.

– Constructor ziua, barman seara. Am multe talente. Cu ce să te servesc?

Lily se uită peste masă.

– A, perfect, ai Prosecco. Asta aș vrea, te rog.

– Așadar, ai venit pentru rubrica ta din revistă?

Știa despre rubrica ei? Lily roși.

– Corect. Luă o înghițitură de vin spumant. Iată de unde-mi vine curajul, îi mărturisi, ridicând paharul. Trebuie să abordez oameni care-mi sunt absolut străini și să-i întreb dacă pot să le fac fotografii și să le notez numele. Uneori e amuzant, dar alteori sunt ofensați.

– Nu-mi pot imagina pe nimeni să fie altfel decât drăguț cu tine, Lily, spuse Jason.

– Ai fi surprins.

– De fapt, nu cred că o să fiu surprins. Adu-ți aminte, lucrez pentru astfel de oameni.

Ca pentru a-și demonstra punctul de vedere, un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-o bluză sport albastră trânti paharul pe masă.

– Încă unul, îi ordonă lui Jason, apoi se întoarse cu spatele la bar, scrutând mulțimea.

Jason își dresе glasul:

– Ați dori scotch, domnule?

– Exact! răspunse bărbatul fără să se uite măcar la barman.

Jason luă un pahar curat, puse în el câteva cuburi de gheață, adăugă scotch și i-l întinse bărbatului care îl smulse și plecă fără vreun cuvânt de mulțumire.

– Ți-am demonstrat? îi zâmbi el lui Lily.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Totuși, este doar o slujbă, își flutură ea degetele și se strecură prin mulțime.

Știa că gazda dorea să fie fotografiată; discutase cu ea în urmă cu câteva zile. Doamna Hennerson era o figură familiară în paginile mondene și nu-i luă mult lui Lily s-o găsească prin mulțime. Bătrâna îl luă pe candidatul la Senat și amândoi pozară amabili în timp ce Lily le făcu câteva fotografii. După aceea, încurajată de vin, fata își adună curajul și se plimbă prin mulțime în timp ce se prezenta străinilor, stătea de vorbă cu ei, le făcea fotografii și le nota cu grijă numele.

– Hei, prințeso, fă-mi o favoare.

Lily tocmai se strecura cu greu printre două grupuri de oameni când auzi vocea joasă, aspră. Se uită spre capătul terasei. Acolo se afla o femeie mai în vârstă, într-un vârtej de purpură și diamante. Probabil că avea în jur de șaptezeci de ani, dar era evident că trecuse prin multe liftinguri faciale și Botox și Dumnezeu mai știe ce altceva, astfel încât fața ei părea ciudat de lipsită de vârstă și, în același

timp, ciudat de diferită, ca și cum ar fi venit de pe altă planetă și doar se costumase în ființă umană.

– Cu mine vorbeați? întrebă Lily.

– Da, cu tine. Femeia îi întinse paharul. Mi s-a uscat gâtulejul. Adu-mi încă unul.

Ușor insultată, Lily ezită:

– Nu sunt...

– Știu că nu ești chelneriță, dar am nevoie de o băutură și nu am energia să mă lupt prin mulțime. Adu-mi o băutură și te las să-mi faci o fotografie. Redactorului tău o să-i placă să aibă o poză cu mine, crede-mă. Și am să-ți spun și cine e cine în mulțimea asta.

– În regulă. Lily se întinse să-i ia paharul. Ce beți?

– Gin martini. Spune-i barmanului că nu vreau nici măcar să se gândească la cuvântul vermut. Doar două cuburi de gheață, nu mai mult. Umple-l până sus.

Abia terminase cu instrucțiunile, că doi bărbați mai în vârstă apărură lângă ea.

– Dragilor! strigă ea la ei. Dați-mi o țigară înainte să mor!

Lily își croi drum din nou la bar, îi explică lui Jason cum să pregătească băutura, apoi îl întrebă:

– Știi cumva cine este femeia aceea în roșu?

– Dumnezeule, da! Este Eartha Yardley. Soți fără număr și bani fără șir.

– Acea este Eartha Yardley? Arată atât de bătrână!

– Chiar este bătrână. Trebuie să aibă aproape optzeci de ani. Cea mai recentă bărfă este că are un iubit mai tânăr – un iubit cu mult mai tânăr.

– Măi, să fie! Lily ridică paharul pentru doamna în roșu. Mai bine îmi umpli și mie un pahar!

– Sigur, spuse Jason. Dar Lily, doar un cuvânt de avertizare. Ai grijă ce spui în preajma ei. Are reputația unei bârfitoare fără milă.

– Mulțumesc, Jason. Am să țin minte asta. Luă și paharul de Prosecco pentru ea. Ne vedem mai târziu.

– Bine.

Lily se întoarse cu spatele la el.

– Vrei să ieșim împreună într-o zi? Poate la sfârșit de săptămână?

Ea aproape că scăpă din mâini ambele pahare.

– Oh, Jason, mi-ar plăcea foarte mult!

– Te sun eu! spuse Jason, apoi își concentră atenția asupra unor invitate care așteptau să primească niște pahare de vin.

Lily se strecură înapoi la Eartha Yardley. Vara asta începea să devină dintr-odată mult mai interesantă.

capitolul 17

Marina

Marina stătea în soarele dimineții cu o cană de cafea într-o mână și o pensulă în cealaltă, contemplându-și munca. Colorase pereții cabanei într-un albastru pal, de Caraibe. Îi plăcea ritmul în care acoperea pereții cu vopsea, felul în care totul se schimba atât de repede, din câteva mișcări de pensulă.

Puse jos cana de cafea și îngenunche pe ziarele pe care le desfăcuse ca să protejeze podeaua de stropi. Vopsind atent pe lângă plintă, își lăsă gândurile să plutească în derivă.

Era începutul lui iulie. Se afla acolo de o lună și estima că nu se descurcase prea rău. Nu rămăsese aproape de suferință, ci își croia drum ieșind în lume, făcând diverse lucruri. Participa la multe conferințe, piese de teatru și concerte. Dădea o mână de ajutor și la bibliotecă. Chiar își făcuse o prietenă în Sheila Lester.

Se hotărâse să meargă la atelierul Sheilei ca să învețe să confecționeze coșuri împletite. Avea să fie o bună metodă de a se disciplina. Nu era genul de îndeletnicire cu care fusese obișnuită – care consumă multă energie, cu miză mare. Necesita statornicie și răbdare, iar asta o făcea să constituie o provocare pentru ea. Avea s-o învețe cum să se miște cu ușurință prin lume.

Și își cumpăraseră o mică bicicletă. Pedala până pe partea insulei dinspre oceanul Atlantic și înota aproape în fiecare seară. Apoi se plimba pe plajă, adunând la întâmplare scoici și pietricele și privind în zare, la oceanul vast și indiferent, și-și lansa întrebarea către Soartă:

Ce rost am eu pe acest pământ? De ce mă aflu aici?

Nu avea copii, deci nu acesta era scopul ei în viață. Soțul o părăsise, așa că ea nu se afla pe pământ ca să-i ofere susținere perechii sale. Își vânduse partea ei din afacere. Deci ce rost avea ea?

Nu se aștepta să iasă din ocean o creatură care să țină o pancartă cu răspunsul ei. Dar spera să ajungă la un răspuns înainte să părăsească această insulă și să se întoarcă acasă.

Viața ei părea mai mult în construcție, nu arăta ca o ruină sau ca un proces oprit din evoluție.

Chiar avea nevoie să încetinească ritmul. La început fusese neglijentă, împrășcând vopsea pe pervazuri și pe podea când plesnea cu pensula pe perete. A trebuit să se ia singură de ceafă și să se scuture, la nivel metaforic, amintindu-și că nu trebuia să se grăbească. Graba era un obicei de care putea să se debaraseze – *trebuia* să se debaraseze.

În timp ce nivela albastrul pal cremos pe perete, înțelese, dintr-odată, că toată viața încercase să ajungă *acolo*. Se grăbise într-*acolo*, acel loc mitic în care traiul era împlinit și fericit, iar acum acel *acolo* dispăruse. Își dorise numai lucruri normale, credea ea: o casă, un soț, copii, serviciu și mulți bani.

Ei bine, avea o mulțime de bani. Iar dacă asta nu era suficient ca să-și facă o viață, tot era ceva de care putea să fie mândră. Nu-i fusese dat gratis nici măcar un capăt de ață; câștigase tot ce avea. Nu câștigase Oscarul și nici nu zburase pe Lună, ci împreună cu Gerry pusese bazele unei agenții de publicitate și o dezvoltase, făcând din ea o afacere înfloritoare. Purtase niște haine fantastice și făcuse niște vacanțe exotice. Se scrisese despre ea în ziare și reviste și jurnale ale profesiei. Locuise într-un apartament splendid, cu o priveliște de vis.

Așadar fusese, de fapt, *acolo* tot timpul?

Nu. Pentru că voise copii. Dacă ar fi fost să aibă o familie, *acolo* ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi avut o familie, aface-rea ar fi putut să dispară și ea tot s-ar fi considerat *acolo*.

Fusese o persoană bună, era destul de sigură de asta. Nu torturase animale, nu furase de la bătrâni, nu poluase apele. Și atunci de ce Soarta îi refuzase cea mai dragă dorință? Făcuse ceva greșit și era pedepsită? Nu-și putea imagina asta.

Se auzi un ciocănit la ușă, luând-o prin surprindere. Cu grijă, puse pensula în echilibru pe cutia cu vopsea, se ridică și merse la ușă.

Era Jim Fox.

– Sper că nu te întrerup.

Strălucirea soarelui o făcu să clipească.

– Nu, deloc. Zugrăvesc. Vrei să vezi? Se dădu un pas în spate pentru ca el să poată intra.

Un bărbat atât de mare într-o casă atât de mică.

– Bună treabă! Frumoasă culoarea. Dar hai, azi e o zi mare. Am crezut că vrei să mergi la plimbare cu barca.

– Mi-ar plăcea foarte mult! Se uită în jos la pantalonii scurți și tricoul pătat de vopsea. Să mă schimb?

– Poate vrei să-ți pui un costum de baie.

– Bună idee. Și ce să iau cu mine?

– Putem să luăm ceva de pe drum.

– Atunci, în regulă. Doar spăl pensula și mă schimb.

– Ne întâlnim la camionetă.

Marina se simțea liniștită în timp ce spăla pensula în chiuveta din bucătărie. Jim era mai în vârstă decât ea – nu putea să-și dea seama exact cu cât – dar astăzi, în boxerii de înot și tricou, nu încăpea îndoială că era într-o formă fizică foarte bună. Avea antebrațe mari și coapse uriașe, musculoase și păroase. Doar faptul că se gândea la coapsele lui o făcu să chicotească asemenea unei adolescente.

Își puse cel mai conservator, cel mai puțin cochet costum de baie, un Speedo albastru, își trase un tricou și pantalonii scurți peste el, își strecură picioarele în șlapi și-și

găsi geanta de plajă, pe care o ținea pregătită de plecare, cu loțiunea de plajă, sticla cu apă, un prosop mare și o carte înăuntru. Se grăbi să iasă din cabană ca o școlăriță când se încheie cursurile în ultima zi înainte de vacanță.

În mașină, pe Madaket Road, Jim îi arată pista specială pentru biciclete, și Sanford Farm cu aleile minunate pentru plimbare, și Long Pond unde se adunau băieții ca să prindă crabi. Barca lui Jim, o balenieră Boston de peste nouă metri lungime, se legăna molcom în portul Madaket. Jim o ajută să pășească înăuntru, puse gențile de plajă și răcitoarele cu mâncare, se postă în spatele volanului și porni motorul. Marina își scoase tricoul, se unse cu loțiune protectoare de plajă și se așeză în capul oaselor, lăsând soarele să o atingă, în timp ce barca își croia drum afară din port în apele mai sălbatice.

Briza era potolită, iar marea strălucea ca niște plăci lustruite de safir. În depărtare, bărci cu pânze își croiau drum pe linia orizontului, iar silueta distinctivă a unui vas de pescuit se contura în zare. Motorul bărcii torcea ca o felină și chiar și oceanul părea mulțumit.

O plajă îngustă ieșea în afară de pe țărmul estic al insulei Tuckernuck. Deja vreo două bărci fuseseră trase aproape de mal. Jim și-o ancoră pe a lui și săriră în apa de mică adâncime, cu gențile pe umeri. Valurile leneșe îi loveau pielea înfierbântată de soare. După ce-și stabiliră un loc pe nisip, se duseră înapoi în apă. Jim înotă mult mai departe în larg; era un înotător viguros, cu lovitura de braț puternică. Deci așa își făcuse mușchii, se gândea Marina. Ea nu era atât de sigură pe sine, așa că înotă pe lângă țărm și petrecu mult timp plutind pe spate, cu ochii închiși, în vreme ce razele soarelui îi străluceau pe pleoape.

După un timp se întoarseră pe plajă și se așezară pe pătură ca să ia prânzul. De la radioul cuiva plutea în aer o muzică plăcută și o altă barcă trecu încet pe lângă insulă. Pâinea era proaspătă, densă și savuroasă, iar apa îmbuteliată era delicioasă ca un vin de calitate.

–Oasele mele s-au transformat în gelatină, îi spuse Marina.

–Culcă-te puțin.

–Cred că nu am de ales, murmură ea. Se întoarce pe burtă, își încrucișă brațele, puse capul jos și adormi într-o clipă.

Când se trezi, soarele era mai sus pe cer. La numai câțiva metri, Jim dormea cu șapca trasă pe față. Marina îl studie și îi plăcu trupul lui puternic de muncitor. Apoi, rușinată că se holbase la el, se ridică și merse pe plajă, mutându-și privirea spre marginea apei. Se opri ca să ia de jos o scoică mare cu dungi, un schelet de echinoderm și un ciob de sticlă de cobalt. Nisipul îi șoptea sub tălpi, iar oceanul părea că respiră. Luă de jos o midie irizată, cu cele două părți încă prinse una de alta, și o scoică-papuc de culoarea fildeșului. Poate că ar fi fost o idee să facă un сувенир din ele, se gândi ea. Avea nevoie de un recipient totuși, își dădu ea seama când se întoarce de-a lungul țărmului. Avea mâinile pline.

Jim se trezise.

–Ai găsit niște comori, spuse el, și îi dădu o cutie goală tip Tupperware, cu capac potrivit.

–Mulțumesc. E așa de liniște aici!

–Astăzi este, răspunse Jim. Mai înotăm o dată, apoi trebuie să ne întoarcem.

Cât dură parcurgerea domoală a canalului spre port, Marina rămase fascinată cu ochii la apa mării, iar când își puneau lucrurile în camioneta lui Jim declară:

–Simt că tocmai mi s-a făcut o lobotomie.

Jim râse:

–Semnul unei zile perfecte!

Porni radioul pe un post de rock ușor în timp ce conducea înapoi spre oraș.

–N-am nici cea mai mică idee cât este ceasul, murmură ea.

–Contează?

– Știi, cred că de fapt nu contează.

Când ajunseră pe alee, Marina spuse:

– Jim, a fost o zi minunată. Îți sunt recunoscătoare!

– Și mie mi-a plăcut.

– Ascultă, aș vrea să te răsplătesc cumva – lasă-mă să te invit la o cină pregătită de mine.

– Păi... rosti el ezitând, și obrajii prinseră o ușoară culoare roșiatică – sau poate era doar o strălucire după tot soarele zilei. Păi, bine. Nu te deranja prea tare.

– Vineri seară e bine?

– Este foarte bine.

– Mulțumesc încă o dată, repetă ea.

Jim luă cutia frigorifică din portbagajul camionetei și se îndreptă spre casă. Marina își ținea geanta de plajă. Într-un moment în căbănuța ei, își scoase colecția de scoici și le întinse pe masă. Fiecare scoică avea un rotocol sau dungi într-un stil particular. Se așeză pe un scaun și începu să aranjeze cochiliile după modele, făcând din ele trandafiri și ghirlande, și după o vreme își dădu seama că mintea ei era atât de plină de frumusețe că nu mai era loc de cuvinte.

capitolul 18

Abbie

Plaja Jetties era la doar câteva străzi de reședința familiei Parker, însă îi dăduseră voie lui Abbie să ia SUV-ul ca să-l ducă pe Harry la plajă, ceea ce era un lucru bun, pentru că Harry era așa de mocăit încât nu ar mai fi ajuns niciodată la plajă pe jos. Abbie nu mai văzuse niciodată un copil mic care să se miște atât de încet.

Vineri după-amiază, Abbie se așează în genunchi pe nisip, ajutându-l pe Harry să construiască un castel complicat. Potrivit instrucțiunilor amănunțite ale lui Sydney, îl unsese din belșug cu loțiune de plajă, ca să nu se ardă. Îi strânsese bine pe cap o pălărie de soare. Potrivise umbrela de plajă deasupra trupușorului copilului și îl acoperise cu un prosop de plajă când trăsese un pui de somn după gustare, se plimbase încolo și-ncoace pe plajă cu el și încercase să îl convingă să intre în mare mai mult decât până la glezne, dar atât de multă apă și toți copiii care țipau și se împingeau sărind în valuri îl speriau.

Din când în când, câte un copil voia să se joace cu Harry, dar cu fiecare astfel de ocazie Harry se retrăgea rapid pe prosop și se strângea ca o gănganie. Conștientă de privirile critice pe care le schimbau celelalte femei, Abbie voia să-și lipească o pancartă pe care să scrie: *eu sunt bona, nu mama!* Apoi se muștra singură pentru vina de a nu revendica băiețelul în fața lor. Știa că băiatul făcea tot ce putea. Nu credea că era ceva foarte grav, dar era ciudat. Avea de gând să stea de vorbă cu tatăl copilului despre el, însă deocamdată nu se ivise ocazia.

Acum, treaba cu care o însărcinase Harry era să scufunde o găletușă în ocean și să aducă apă pentru a uda nisipul, să fie tocmai bun pentru construcție. Castelul perfect de alături, deja înmuiat, i se părea lui Harry prea aproape de pericolul valurilor. Construisese un castel lucrat cu migală și foarte întins, completat cu șanț de apărare și pod mobil. Avea multă răbdare. Dacă ceda un zid, îl studia din toate unghiurile înainte de a începe reconstrucția.

Abbie avu o idee:

– Știi ceva, Harry? Am să construiesc un mic ocol pentru cai! Dar imediat se corectă: cavalerii nu le numeau ocoale, știu. Nu știu cum le ziceau.

– Țarcuri poate, propuse Harry. Da, ar fi un loc bun pentru cai. Poate ar fi bine să construim și un mic șopron acolo, ca să aibă unde să se adăpostească de soarele fierbinte.

– Încep cu țarcul, se angajă Abbie.

– După ce termin cu zidul ăsta, eu mă apuc de șopron, îi spuse Harry zâmbind.

În timp ce lucra, Abbie își spuse că trebuia să-l ducă pe Harry să vadă grajdurile lui Shelley. Orice avea legătură cu caii părea să-l facă fericit, iar ea remacase că, deși era un copil plăcut, nu părea să fie deloc fericit.

Avea însă momente în care era entuziasmat. La sfârșitul zilei, când Abbie îl aducea pe Harry înapoi acasă, mai întâi îi făcea un duș afară în curte, asigurându-se că i-au căzut din păr toate firele de nisip. Înfașurat într-un prosop curat, Harry alerga apoi pe hol ca să vadă dacă ușa de la biroul tatălui său era deschisă. Howell se ridica de la masa de lucru, traversa camera și îl lua în brațe pe Harry, ținându-l atât de sus că atingea tavanul cu capul.

– Hei, prietene, mă bucur să te văd! îi spunea Howell. Îl strângea la piept atât de tare până când puștiul începea să chicotească.

Acelea erau momentele în care Abbie îl vedea cel mai mult pe Harry zâmbind – când era cu tatăl său.

Abbie zâmbea și ea când îl vedea pe Howell. Pur și simplu avea ceva, un fel de aură delicată, prietenoasă.

Atunci, de ce era fiul lui așa un ghemotoc de nervi?

Harry își termină zidul și se mută alături de Abbie ca să înceapă construcția șopronului. Munciră o vreme în liniște unul alături de celălalt. Abbie vedea deja cum se lungeau umbrele. Oamenii își strângeau șezlongurile de plajă și se îndreptau spre casă.

– Harry, spuse Abbie, am putea să aducem niște iarbă de pe dealul acela de nisip și să punem în jurul șopronului ca să facem un mic izlaz pentru cai.

Fața lui Harry se luminează de un zâmbet uluit.

– Ce idee bună, Abbie! Mă duc să aduc! Și fugi în sus pe plajă, până la deal.

Abbie se surprinse având lacrimi în ochi. *Am reușit*, se gândi ea. *L-am făcut să zâmbească!* Știa că băiatului îi era dor de vechea lui bonă, Donna, și că-și făcea griji pentru că mama lui era plecată toată săptămâna; prin urmare, dacă ar fi putut să realizeze o legătură cu băiețelul ăsta, care să-i poată oferi puțină siguranță...

Un Frisbee portocaliu apărură de nicăieri răsucindu-se prin aer. Trecu razant pe deasupra capului lui Abbie și tăie în două felii castelul de nisip. Castelul se prăbuși în timp ce Frisbee-ul căzu în nisip alături de el.

Harry, alergând în jos pe plajă cu iarbă în mâini, se opri brusc cu ochii holbați.

– O, nu! țipă el. Mi-ai distrus castelul de nisip!

Abbie sări în picioare și se grăbi la copil, care stătea și răcnea din toate puterile, în timp ce lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

– Harry, murmură ea, iubitule, este în regulă.

Încercă să-l cuprindă cu brațele, dar era de-a dreptul furios, sărea și urla. Toată lumea de pe plajă se întoarse să se uite la el, la sursa acestui zgomot neplăcut.

– Harry, calmează-te, încercă Abbie să-l potolească.

Apăru un băiat mai mare, cu pete pe față.

– Hei, piciule, n-am vrut să-ți stric castelul de nisip.

– TE URĂSC! țipă Harry la băiat. TE URĂSC!
TE URĂSC! TE URĂSC!

– *Harry!* Abbie adoptă o voce mai tăioasă. Oprește-te acum!

Spre uimirea ei, copilul se supuse. Dar ea aproape că-și dori să nu se fi oprit, pentru că era evident că își înghițea toată furia și se interioriza. Fremăta din tot corpul și gura îi tremura, iar inima îi bătea cu putere.

Își puse brațele în jurul lui.

– Harry, este aproape timpul să mergem acasă, oricum. O să construim altul mâine și va fi mai bun.

– Îmi pare rău, se scuză adolescentul din nou, simțindu-se groaznic.

– E în regulă, îi spuse Abbie.

Băiatul se îndepărtă în fugă, improșcând nisip din călcâie în timp ce alerga. Abbie, cu mâinile tot în jurul lui Harry, se uită la ceilalți oameni de pe plajă, care încă îl studiau cu un amestec de compasiune și amuzament. După ce suspinele i se domoliră, Abbie îl luă de mână și îl duse încet spre prosopul de plajă. Îl așeză astfel încât să nu stea cu fața la structura distrusă.

– Uite, iepuraș, bea niște suc. O să te simți mai bine.

Se supuse, dar își luase deja mina lipsită de expresie a băiețelului-robot, îngrijorând-o iar. Nu știa dacă lucrurile de genul ăsta erau normale. Fusese bună la mulți copii, dar niciodată nu avusese experiențe similare. Nu voia să părăsească plaja în acel moment, când păstra doar imagini negative. Trebuia să-i abată gândurile în altă direcție.

– Harry, hai să mergem să ne plimbăm pe plajă și să vedem dacă putem zări ceva în apă. Poate o sirenă, poate o balenă, poate o corabie de pirați.

Supus, Harry se ridică în picioare și-i căută mâna. I se rupse sufletul la acel gest, felul în care a ridicat mâna ca să o caute pe a ei. Ea o apucă strâns și împreună merseră de-a lungul plajei, uitându-se spre ocean. Rămaseră destul de departe de valuri, știind că lui Harry îi era teamă de ele.

capitolul 19

Emma

Millicent Bracebridge părea pe jumătate adormită în fotoliul ei, iar Emma nu o condamna. Aerul din cameră era înăbușitor de fierbinte, iar lumina era foarte scăzută. Dar Millicent nu voia să tragă draperiile sau să deschidă fereastra. Zgomotele de afară o deranjau, așa spunea. Emma continuă să citească, insuflând dialogurilor inflexiuni ale vocii și accente care o făceau pe doamna Bracebridge să zâmbescă. Hastings era gata-gata să sărute o actriță acrobată pe nume Bella, lucru care o surprinse pe Emma. Nu-și amintea ca Hastings să aibă vreun fel de gânduri romantice.

Un zgomot puternic venind dinspre partea din față a casei o făcu să tresară și o trezi pe doamna Bracebridge.

– Buni!

Intră un bărbat, și pentru prima oară de când o cunoscutese Emma, fața lui Millicent Bracebridge se deschise într-un zâmbet luminos.

– Spencer! desfăcu ea brațele.

Spencer își îmbrățișă bunica și o sărută pe obraji, apoi îngenunche în fața ei și o studie.

– Arăți răpitor! îi spuse el.

Dintr-odată, chipul bătrânei căpătă strălucire.

– Emma, aș vrea să ți-l prezint pe nepotul meu, Spencer Bracebridge.

Spencer se ridică și se apropie de Emma, luându-i mâna.

Era teribil de chipeș, cu părul negru și ochii ca de abanos. Era îmbrăcat în pantaloni lungi, cămașă albă

și o cravată turcoaz cu bărci cu pânze. Emma deveni dintr-odată conștientă de părul ei creț și de fața fără urmă de machiaj.

– Mă bucur să te cunosc, Emma! Mama mi-a spus despre tine. Își aruncă o privire la cartea din mâinile Emmei. Agahta Christie? Mama mi-a spus că îi citești *Moby-Dick*.

– Las-o pe mama ta să-și păstreze iluziile, Spencer. Vocea lui Millicent era blândă și plină de haz. Mă judecă destul de aspru. Vreau să creadă că, din punct de vedere intelectual, stau încă foarte bine.

Spencer râse.

– E greu de mulțumit, nu-i așa? Nu-ți face griji, va fi micul nostru secret.

– Mulțumesc, dragul meu.

– Dar ce faci, închisă ca-ntr-o cușcă aici, pe o zi atât de strălucitoare cum este astăzi?

– Prefer să fie pace și liniște, începu Millicent Bracebridge.

Nepotul ei o întrerupse.

– Am cam treizeci de minute libere și vreau să le petrec cu tine, dar nu înăuntru. Apucă mânerul fotoliului cu roți al bunicii sale. Haide, îi spuse Emmei. Ieșim în grădină.

– Oh, dragă, se foi bunica lui. Este un plan atât de măreț, să mă scoți pe mine afară și să mă aduci înapoi!

Emma veni după ei, în timp ce Spencer ducea scaunul cu roțile pe hol, prin sala de mese, și apoi afară, pe o mare terasă din lemn. Lumina soarelui era orbitoare după întunericul din interior.

– Ascultă, spuse Spencer. Auzi păsările? Pun pariu că ăsta e cardinalul ăla bătrân și ursuz care gonea toate celelalte păsări de la masă.

Millicent Bracebridge râse.

– Uitasem de el.

Emma întrebă:

– Doriți să fac niște ceai cu gheață?

– Ar fi minunat! exclamă Spencer. Și dacă ai niște prăjiturile, sau chec, sau orice, brânză, biscuiți sărați. Asta e pauza mea de masă. Lucrez la NHA¹ și este destul de ușor de obicei, dar acum avem un sezon foarte aglomerat. Și Emma, te rog ceva. Vrei să tragi draperiile, să deschizi ferestrele și să aerisești sufrageria?

Bunica lui protestă:

– Nu-mi place...

Spencer vorbi mai tare, ca s-o acopere:

– Scumpul meu liliac vampir, o să închidem totul înainte să te duc înapoi în casă.

Emma rămase fără replică, șocată de felul în care îi vorbea nepotul. Dar bunica radia.

Bucătăria casei era vetustă, cu o chiuvetă de porțelan construită într-un dulap metalic și cu un frigider atât de vechi încât trebuia dezghețat manual. Așteptând să fiarbă apa pentru ceai, Emma căută prin dulapuri și găsi biscuiți digestivi, niște gustări rapide cu ghimbir și napolitane. Le puse pe toate pe o farfurie, alături de o bucată de cașcaval. Turnă apa peste niște ceai Earl Grey, umplu un urciur cu gheață și puse trei pahare înalte pe o tavă, împreună cu un bol cu zahăr și trei lingurițe.

Duse totul afară în curtea interioară. Doamna Bracebridge râdea.

În timp ce servea ceaiul, Emma nu se putea abține să nu zâmbească. Spencer povestea o aventură dezastruoasă pe care o avusese împreună cu prietenii pe insulă, când erau copii.

– Ah, uitasem cu totul de asta! chicoti doamna Bracebridge. Râsul o făcea să-i apară bujori în obraji. Biata măică-ta! Cum a supraviețuit cu așa un copil ca tine?

---

¹ NHA – National Historical Association, Asociația Națională de Istorie, în limba engleză în original (n.tr.)

Spencer mănca toți biscuiții și toată brânza pe care le adusese Emma și când termină, se întoarse spre aceasta, spunându-i:

– A fost foarte bun, Emma. Îți mulțumesc. Aș fi murit de foame!

– Mereu poți să mănânci mai mult decât orice persoană pe care o cunosc, observă bunica sa afectuoasă.

Spencer se uită la ceasul de la mână, se încruntă și spuse că trebuia să plece. Emma se grăbi înăuntru să închidă ferestrele și să tragă draperiile. Spencer o duse pe doamna Bracebridge înapoi la locul ei din sufragerie, o sărută pe amândoi obraji și îi zâmbi Emmei.

– Vii des aici?

– În fiecare zi de la ora unu la ora patru.

– Minunat! Am să încerc să-mi iau pauza de masă în acest interval. Și o luă fluierând spre ușă.

Zâmbind în timp ce își relua locurile în sufragerie, Doamna Bracebridge spuse:

– Mereu a fost așa. A fost un băiat fericit și plin de energie, iar acum este un bărbat fericit și plin de energie. Lucrează la teza de doctorat în istorie, știi? Se specializează în istoria insulei Nantucket. Vrea să locuiască aici în final. Ai vrea să vezi cum arăta când era mic? Era cel mai dulce bebeluș!

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd cum arăta când era mic, declară Emma.

– Albumele foto sunt pe raftul de jos al bibliotecii, acolo, în spatele canapelei.

Emma scoase albumele și le aduse la doamna Bracebridge. Trase un scaun lângă fotoliul cu rotile și o ajută pe bătrână să țină albumele destul de aproape ca să poată zări ceva, cu vederea periferică pe care i-o mai îngăduia degenerescenta maculară.

Millicent Bracebridge radia.

–O, aici sunt la petrecerea de logodnă! Uită-te la rochia mea, nu-i așa că era frumoasă?

–Iar soțul dumneavoastră era atât de prezentabil, remarcă Emma.

–Da, așa era, nu?

După-amiaza zbură ca vântul. Când veni vremea să plece, Emma puse albumele la locul lor și mai făcu o inspecție a camerei. Pe măsuța de lângă doamna Bracebridge se afla un pahar cu apă, iar la ora cinci avea să vină altcineva pentru programul de seară. Avea o presimțire că după emoția de a-și revedea nepotul, Millient Bracebridge avea să ațipească, și avea dreptate. Când îi spuse la revedere bătrânei, văzu că doamna Bracebridge deja moțâia, iar bărbia i se odihnea pe piept.

Mergând pe Main Street și pe aleile înguste și ferme-cătoare spre casa tatălui ei, gândurile îi zăboveau încă la priveliștea bunicii și a nepotului. Ce iubire era între ei doi, ce bucurie aveau unul pentru altul! Și-i aminti pe bunicii ei materni, care locuiau în afara Bostonului și care fuseseră exact la fel de iubitori, devotați și admirativi până când au murit, când Emma era adolescentă. Mama tatălui ei murise și ea cu ani în urmă, iar tatăl tatălui trăia acum în Florida cu o nouă soție și se interesa foarte puțin de cele trei nepoate. De fiecare dată, de Crăciun, le trimisese fiecareia un cec de douăzeci de dolari, iar fiecare dintre fete îi trimitea o scrisoare de mulțumire, dar când fiecare împlinise douăzeci și unu de ani, cecurile n-au mai venit.

Așa că nu toată lumea avea o relație caldă, afectuoasă cu bunicii. Știa asta. I-ar fi plăcut să fie bunică într-o bună zi. I-ar fi plăcut să fie atât de iubitoare cum era Millicent Bracebridge cu Spencer.

Dar ca să ajungă să fie bunică, trebuia mai întâi să fie mamă, și cine știe dacă asta se va întâmpla vreodată?

Pentru moment, nu avea o slujbă adevărată, nu avea un loc al ei, nu avea un logodnic sau măcar un iubit. Alicia Maxwell îi furase bărbatul. Alicia Maxwell îi furase viața.

capitolul 20

Lily

Lily fusese plecată până după miezul nopții la petrecerea în beneficiul Muzeului de Știință și când a ajuns acasă era încă surescitată, așa că s-a așezat pe pat și și-a notat însemnările pe laptop cât încă îi erau proaspete în memorie. Nu a apucat să adoarmă decât pe la trei dimineața, iar când a sunat telefonul și a trezit-o la ora zece, primul ei instinct a fost să îl lase să sune până intra căsuța vocală. Apoi a deschis un ochi, a tras telefonul aproape de ea de pe noptieră și a văzut că apelul era de la Eartha Yardley.

Lily s-a ridicat dintr-odată, perfect trează.

Eartha voia ca Lily să vină până la ea acasă ca să discute despre o slujbă. Cât de repede putea să ajungă? Imediat, îi spuse Lily. Închise telefonul și fugi la duș. Se îmbracă în grabă, înhăță cheile mașinii și se repezi afară.

Reședința Earthei Yardley se întindea între dunele înalte de nisip de la Dionis. De ambele părți ale treptelor de la intrarea principală se aflau niște câini mari de piatră care țineau în gură coșuri din piatră pline cu flori sălbatice. Era ora unsprezece dimineața când Lily ciocăni la ușă.

De undeva dinăuntru casei un cățel începu să latre. Lily aștepta, iar între timp lătratul câinelui se auzea tot mai aproape, până când zări și animalul – un Shih Tzu, se gândi Lily – sărind la geam, lătrând scurt și aruncându-se înainte, într-un fel de gimnastică frenetică. Dar la ușă nu apăru nimeni.

Lily ciocăni din nou. Lătratul câinelui mai crescua cu o octavă. Lily se uită înăuntru pe fereastră, dar lumina

cădea invers; nu putea să-și dea seama dacă venea cineva sau nu.

Îi sună telefonul mobil. Lily îl scoase din geantă și răspunse.

– Lily, nu sta acolo ca nevasta lui Lot! Intră! Ușa nu este încuiată. Nu-ți fie frică de Godzy, nu te mușcă. Și Eartha închise telefonul până să apuce Lily să spună ceva.

Împinse ușa și intră. Cățelușul dansa dându-se înapoi, de parcă Lily ar fi fost un monstru cu șapte capete. Îngenunche:

– Bună, Godzy!

Dar animalul nu se lăsa cucerit așa de ușor. Continuă să latre atât de frenetic, că sărea pe loc.

Camera enormă era *atât* de diferită de stilul Nantucket. În loc de albastru, alb și simplu, era foarte colorată și plină de antichități, picturi, pahare de cristal, tapiserii, carpete și mobilă confortabilă mai potrivită iernii în oraș pe continent decât verii pe insulă.

Cățelușul o luă la goană pe hol și apoi printr-o ușă. Lily îl urmă. Dormitorul avea un perete întreg din sticlă, și chiar în fața lui se afla un pat de mărime împăratească cu tăblia matlasată strălucind de cristale și pietre colorate. Lily nu mai văzuse niciodată așa ceva.

În mijlocul patului, printre așternuturi de mătase purpurie, stătea întinsă Eartha Yardley. Părul ei blond, pieptănat spre spate și fixat cu spray ca într-o cască tare, stătea pe-o parte.

– Dumnezeuule, urăsc dimineața, croncăni ea. Nu mă încântă prea tare nici după-amiaza. Adu-mi niște apă, nu de la robinet, ci chestia aia minerală de la frigider.

– Sigur. Mă întorc imediat. Lily ieși repede din cameră, traversă sufrageria și apoi ajunse în bucătărie. Toate aparatele erau de ultimă generație, din inox, strălucitoare și noi. Găsi un pahar, turnă apă în el și reveni în dormitorul Earthei.

– Mulțumesc, dragă! Eartha stătea așezată în pat acum, cu Godzy în poală. Își sorbi apa, înfiorându-se. Nu te mai holba așa la mine. Știi exact ce groaznic arăt dimineața. Plimbă-te prin cameră. Familiarizează-te cu dressingul meu. Așază-te la masa mea de toaletă de acolo și uită-te la bijuterii. Nu numai chestiile care sunt afară, deschide sertarele.

Lily se supuse, simțindu-se ca Alice în Țara Minunilor ajunsă în Paradis. Camera era un amestec de-a valma de haine purtate, pantofi, poșete și lenjerie intimă. Podeaua dressingului mare cât o cameră era un ocean de mătase și satin. Se așază la măsuța de toaletă cochetă, făcută din lemn ușor și fildeș încrustat, oarecum în stilul anilor '30. Bijuterii erau aruncate și amestecate pe masă la fel de neglijent ca scoicile azvârlite de talazurile mării pe plajă.

– Aveți atât de multe lucruri frumoase! se minună Lily.

– Da, ei, să nu-ți vină vreo idee strălucită să iei ceva. Poate că mă port ca o nebună bătrână, dar știi exact ce am. Eartha se chinui să se dea jos din pat și se duse la baie.

Lily deschise sertarele de pe ambele părți ale mesei. Sertarele erau toate compartimentate și prevăzute cu un fel de buzunare de catifea în care se aflau inele, cercei, brățări, coliere, broșe. Un sertar pentru perle. Unul pentru safire. Unul pentru rubine. Unul pentru smaralde. Două pentru diamante. Începu să sorteze grămada de bijuterii de pe masă, potrivit piesele și punându-le la loc în compartimentele dedicate.

Eartha ieși din baie. Era îmbrăcată cu un caftan pictat cu motive sălbatice și își așezase părul pe spate.

– Nu face asta, draga mea. Traversă încăperea, mergând cu pași lenți, precauți. Își puse o mână pe măsuța de toaletă: Uite, spuse ea, arătându-i o agendă de piele pe podea. Trebuie să înregistrăm totul. Se îndreptă spre un fotoliu îmbrăcat în mătase albă și se prăbuși pe el. Țin un registru cu tot ce port la fiecare eveniment. Nu-mi place să repet

hainele și bijuteriile purtate, vezi tu, și merg la prea multe reuniuni ca să le pot ține minte pe toate, presupunând că mi-a mai rămas vreun pic de memorie.

Lily deschise registrul. Era un jurnal standard, cu câte o pagină pentru fiecare zi a anului. Citi ultima intrare:

Prânz. La Kay. Mătase roșie. Lanț de aur. Brățări de aur.

Cocktail. La Henry. Fustă cu spirale de lână. Tunică albă. Turcoaz și argint.

–Așadar, ultima fată pe care am avut-o și-a dat demisia, anunță Eartha luând o țigară dintr-o cutie de argint și vârând-o în gură. A stat la mine destul de mult, dar s-a logodit iarna trecută, când mă aflam la locuința mea din Key Biscayne și îi era prea dor de logodnicul ei, așa că a plecat. Proasta! Plătesc bine, și nu e ca și cum ai lucra în mina de cărbune.

În timp ce Eartha vorbea, cățelușul se apropia timid de Lily. Ea întinse mâna ca să o miroasă Godzy. Patrupedul adulmecă și sări înapoi de parcă s-ar fi fript, dar își adună curajul și reveni. După alte câteva clipe, Lily putu să-l ia de jos și să-l țină în brațe.

–Godzy te place, constată Eartha. Țsta e un semn bun. Și ești foarte drăguță. Nu suport pe nimeni neatrăgător. Deci ce spui? Șase dimineți pe săptămână, doar două sau trei ore, să mă ajuți să mențin lucrurile în ordine.

–Mi-ar plăcea foarte mult. Lui Lily nu-i venea să creadă că va fi și plătită pentru asta. Era ca și cum ar fi fost într-un basm. Și se potrivește foarte bine cu mica afacere pe care au început-o surorile mele. Noi o numim Nantucket Mermaids, și facem tot felul de slujbe ciudate.

–Drăguț, spuse Eartha sec. Mie să-mi spui doar către cine să trimit cecurile.

În mașină în drum spre casă, Lily căscă de îi trosniră fălcile. Seara urma să meargă la o petrecere de binefacere uriașă și trebuia să-și spele părul și să și-l pună pe bigudiuri

ca să cadă în bucle largi, cum le poartă adesea Angelina Jolie. Eartha avea să vină și ea la strângerea de fonduri. Lily știa ce avea să poarte Eartha, dar tot nu știa ce avea să poarte ea însăși.

Casa era goală și încălzită de soarele după-amiezii. Își scoase un baton de proteine din geantă și îl mestecă absentă în timp ce urca scările, își verifica robotul telefonului și controlează încă o dată calendarul. Bine. Avea timp să tragă un pui de somn.

Cinnamon se afla pe patul lui Lily, întins cât era de lung, împietrit de lumina soarelui. Văzând pisica, Lily deveni și ea atât de somnolentă, că abia mai putea să-și țină ochii deschiși. Se dezbracă și se prăbuși pe pat. În timp ce își căuta o poziție confortabilă și închidea ochii, în minte îi veneau toate acele bijuterii halucinante. Cu toate că Eartha vorbea neîncetat, Lily nu dezvăluise prea multe despre ea însăși și promisese că nu avea să folosească în rubrica ei de artă și divertisment nimic din ce îi spunea Eartha. Dar o fată ca ea putea să viseze, iar Lily își lăsa gândurile să plutească în derivă. Eartha nu avea copii. Avusese câțiva soți, însă acum nu avea pe nimeni și i se păruse că singura ei companie era Godzy. Relaxându-se, Lily se lăsa să plutească spre lumea viselor și-și permise o mică fantezie. Ce-ar fi dacă Eartha ar ajunge să țină la Lily? Nu era imposibil. Ce-ar fi dacă ar adopta-o, oarecum, pe Lily? Ce-ar fi dacă ar spune, în stilul ei nepăsător: „Oh, Lily, eu am atât de multe bijuterii. De câte ori te văd la diferite petreceri, tu nu porți nimic autentic. De ce nu-ți alegi câteva piese drăguțe de la mine și să le păstrezi? Eu nu am nevoie de ele, iar tu ai un gât atât de frumos și drept! Ar arăta încântător pe tine, nu crezi?”

Lily adormi zâmbind.

O bufnitură puternică o trezi dintr-un somn adânc atunci când ușa camerei ei fu dată de perete. Emma intră

în cameră ca o furtună, cu fața roșie. Abbie era chiar în spatele ei, cu gura strânsă.

– Lily, doar nu începem iar! Emma era de-a dreptul furioasă.

Lily se ridică în capul oaselor.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

Emma o imită, cu voce de copil:

– *Ce s-a întâmplat?*

– Emma, calmează-te, spuse Abbie încet.

– Îți spun eu ce s-a întâmplat! făcu Emma, cu vocea tremurând de nervi. Eu și Abbie am muncit toată ziua și avem slujbe și diseară, dar *ea* a dereticat în bucătărie și *eu* am făcut curat în băi și am spălat, uscat și împachetat toate prosoapele și ți-am lăsat ție Vechitura. Tot ce ți-am cerut ție a fost să te oprești la magazin și n-ai putut să te deranjezi să faci nici măcar asta?

– Nu știi despre ce vorbești, protestă Lily.

– Vorbesc despre lista pe care ți-am lăsat-o pe masa de la bucătărie! răspuse Emma. Cu numele tău scris deasupra, cu litere mari roșii. Nu-mi spune că n-ai văzut-o.

– Dar *n-am văzut-o*, insistă Lily.

– Of, haide, Lily, cum ai fi putut să n-o vezi? Chiar și Abbie părea irascibilă.

Lily se gândi.

– Cred că n-am intrat azi în bucătărie. Doar m-am îmbrăcat și am mers cu mașina până acasă la Eartha și am luat niște cafea pe drum.

Emma ridică mâinile în sus.

– Sigur că da! Sigur că ai avut grijă doar de tine și nu te-ai deranjat să te gândești la ceilalți care poate avem planuri, sau avem nevoie de mașină, sau poate nu mai avem hârtie igienică...

Abbie adăugă:

– Nu poți să locuiești aici pur și simplu ca la hotel, iar noi să fim slujnicele tale. Nu mai ești copil, chiar dacă vrei.

Lily se uită buimacă la sora ei mai mare. Abbie fusese mereu atât de iubitoare cu ea, atât de protectoare, atât de bună. O cocoloșise mereu. Nu-i venea să creadă ce spunea acum.

–Nu e vina mea, bodogăni ea supărată. Pur și simplu nu am intrat în bucătărie.

–Lily, tonul lui Abbie era mai rațional acum. Luă mâna Emmei și o trase într-o parte, iar ea se așeză pe patul lui Lily, lângă ea. Cred că tu pur și simplu ai presupus că dacă mă întorc eu acasă, o să am grijă de gospodărie cum am făcut mereu.

–Nu am gândit așa, ripostă Lily. Gândurile i se învârtteau repede în cap. Sigur că asta presupusese. Asta făcea mereu Abbie. Abbie avea grijă de casă și Abbie avea grijă de Lily. Lily o voia pe vechea Abbie înapoi.

–Dar acum lucrez, continuă Abbie.

–Și eu la fel, spuse Emma, mai calmă acum. Amândouă avem slujbe de dimineață și slujbe de după-amiază și, de obicei, și slujbe de seară. Nu e cinstit să aștepți să facem noi și treaba de acasă.

Lily se uita țintă la perete și nu rostea nici un cuvânt. Abbie spuse:

–Am o idee. Hai să ne adunăm, toate trei, și să facem un program de îndatoriri. Sunt sigură că Lily vrea să-și asume și ea partea ei de treabă. Nu-i așa, Lily?

Lily aprobă dând din cap, dar înlăuntrul ei un drăcușor mic se răzvrătea. Nu, nu prea voia să facă nici una dintre treburile casei. Cine ar vrea?

Emma spuse:

–Asta înseamnă că trebuie să-ți planifici treburile care-ți revin în zilele tale. Trebuie să-ți pui ceasul să sune și să te trezești înainte de prânz și să nu mai stai atât de mult pe plajă sau în vizită pe la prietene.

Lily ura asta, nu-i plăcea că Emma o făcea să pară atât de iresponsabilă! Apoi își aminti vestea:

– Ah! Voiam să vă povestesc! Eartha Yardley mi-a cerut să o ajut să-și țină în ordine lucrurile și să am grijă de hainele ei. Vrea să lucrez pentru ea în fiecare dimineață. Așa că n-am să mai dorm până la prânz! Se uită triumfătoare la Emma.

– Eartha Yardley. Ce chestie! Cum ai cunoscut-o? întrebă Abbie.

– La o petrecere. Mi-a spus să îi aduc o băutură, și i-am adus, și am stat de vorbă. Mi-a dat telefon azi-dimineață, am fost la ea să o văd. A spus că sunt *drăguță*.

Îi făcea plăcere să-și aducă aminte acest amănunt.

– Bine, deci ai două slujbe acum, conchise Emma. Așadar noi...

Lily o întrerupse, repezindu-se să le povestească restul:

– I-am spus că eu și surorile mele avem o companie numită Nantucket Mermaids. M-am gândit că ar da bine dacă numele ei ar apărea pe lista noastră de clienți.

– E adevărat, Lily, fu de acord Abbie. Ne-ar ridica imaginea și ar impresiona potențialii angajatori. Mulțumesc că te-ai gândit la noi.

– Deci sunt o Sirenă de Nantucket acum? întrebă Lily.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Lily! mormăi Emma acră. Este doar un nume!

Dar Abbie se prefăcu că are o sabie în mână și atinse amândoi umerii lui Lily ca și cum ar fi înălțat-o în rang de cavalier.

– Prin prezenta, îți confer titlul de Sirenă de Nantucket!

– Dar tot trebuie să ajuți și la treburile casei, o complete Emma.

capitolul 21

Marina

Miercuri dimineată, Marina o ajută pe Sheila Lester împreună doi bărbați puternici să care cutiile cu volume de aruncat la camioneta Sheilei. Unele cărți erau într-o stare atât de proastă, pătate cu mâncare sau cu apă sau mai rău, încât nu se mai puteau citi. Altele erau cărți de referință vechi, iar unele erau romane în format de buzunar și tomuri științifice vechi care fuseseră scoase la vânzare pe câțiva bănuți și nu se vânduseră niciodată.

–E cam trist, remarcă Marina în timp ce urca în cabina camionetei. Să arunci cărți.

–Știu ce vrei să spui, încuviință Sheila, manevrând schimbătorul de viteze și demarând. Dar vechiul trebuie să facă loc noului. În plus, multe dintre titluri sunt încă disponibile, doar că în format diferit. Se uită la Marina: ai mai fost la Madaket Mall până acum?

–Madaket Mall? Nu.

Sheila râse.

–Așa îi spunem noi magaziei cu lucruri aruncate. Acolo vom lăsa cărțile. Acolo toată lumea găsește comori. Nu te păcălesc. Mergi cu mine! Te duc direct acolo. O grămadă de oameni adoră locul ăsta. O să vezi!

Sheila avea dreptate, avea să descopere Marina. La capătul parării depozitului de deșeuri se afla un șopron mare din lemn. Înăuntru se găseau mese încărcate cu lucruri aruncate, dar în perfectă stare: haine, cărți, obiecte de uz casnic, jucării. Diversi oameni scotoceau printre articolele de îmbrăcăminte ori studiau ibricele și cratițele; unii păreau săraci, dar alții aveau un aer prosper.

– Aha! Sheila ridică un tricou polo bărbătesc cu mânecă scurtă. L.L.Bean. Fără nici o pată. Perfect pentru soțul meu, spuse ea, și se apucă din nou să scoțocească.

Un vârtej de albastru și turcoaz îi fură atenția Marinei. Îl trase de sub maldărul de haine și îl ridică. Era un cearșaf de pat dintr-o țesătură subțire colorată. Îl răsuci pe braț și se apucă să caute și restul setului.

În fundul magaziei, lângă niște oale ponosite și porțelanuri ieftine, se afla un pick-up portabil. Zâmbi și se duse să-l ia, ca și cum ar fi fost un vechi prieten. Mama ei avusese unul similar când era ea mică. Oare funcționa? Își adusese cu ea iPod-ul, dar era chinuitor să asculte muzică doar la el. Pe podea se afla o cutie de carton plină cu discuri. Îngenunche și citi: Patti Page, „Old Cape Cod“, „Tennessee Waltz“; Rosemary Clooney, „Sway“; Jo Stafford, „You Belong to Me“; The Mills Brothers, „Up a Lazy River“. Melodiile de odinioară îi treceau Marinei prin minte.

– Ia-l acasă, spuse Sheila lângă ea, cu brațele pline de haine. Dacă nu funcționează, poți să-l aduci înapoi.

– Știi ceva, cred că o să-l iau.

Încărcate cu prada lor, se întoarseră în oraș.

– Cum e vara asta pentru tine? întrebă Sheila.

Marina se gândi puțin înainte de a răspunde.

– Este ciudată. Uneori parcă trece prea repede, iar alteori parcă timpul stă pe loc. Când am ceva planificat, dacă sunt la o piesă de teatru sau la o conferință, timpul trece în viteză. Dar dacă am câteva ore libere și mai ales când mă întorc la o cabană goală seara, atunci o oră durează o veșnicie. Presupun că parțial asta este pentru că mereu am avut pe cineva cu care să discut despre nimicuri. Lucruri ne semnificative, cum ar fi că m-am împiedicat pe trotuar și am căzut și am simțit că toată lumea râde de mine. Sau că am văzut o rochie drăguță pe care aș vrea să o cumpăr. Acasă, mereu îl aveam pe Gerry, soțul meu, fostul meu soț, cu care să vorbesc, sau una dintre prietene.

Aici nu am pe nimeni. Nu mă plâng. Îmi place că sunt aici, și eu am ales să fiu aici. Cred că uneori pur și simplu mă simt singură.

– Uneori poți să te simți singură și în căsnicie.

– Da. Cred că este adevărat. Dar de când sunt aici, am ajuns să-mi dau seama că am o fire sociabilă. Îmi plac oamenii. Îmi place să lucrez cu oamenii. Eu și Gerry am avut un birou de ultimă generație și peste zece angajați și zeci de clienți și, poate, cu siguranță în ultimii câțiva ani, m-am lăsat să devin prea ocupată, prea presată. Dar mi-a plăcut tot și îmi e dor de asta.

– Cum de-ai hotărât să petreci așa de mult timp aici singură?

Marina inspiră adânc:

– Soțul meu și cea mai bună prietenă s-au îndrăgostit unul de altul. Vor avea un copil în septembrie. I-am vândut partea mea din afacere și jumătatea mea din apartamentul nostru comun. Și am venit aici. Ca să mă depărtez, cred. Să mă depărtez de toți oamenii care știu de ei doi, să mă depărtez de furia mea. Să o iau de la capăt.

– Mulți oameni vin aici exact pentru același motiv.

– E bine de știut.

La casa familiei Fox, Sheila trase camioneta pe alee și parcă lângă garaj. Sărind din mașină, o ajută pe Marina să-și ducă prada în casă.

– Oho, exclamă Sheila, observând pereții. Ce albastru delicios!

– Poți să mai rămâi la un ceai? o întrebă Marina.

– Sigur!

– Eu am ales culoarea și tot eu am dat cu vopsea.

Scoase un recipient cu ceai din frigider, umplu două pahare cu gheață și ceai, le decoră cu mentă dintr-un ghiveci de la geam. Puse o farfurie cu prăjiturile pe măsuta de cafea și se așeză pe canapea, cu fața la Sheila.

– Probabil că este ciudat să vopsesc un loc în care voi sta doar câteva luni, dar știi, mi s-a părut foarte satisfăcător.

– Îmi imaginez. Să fac coșurile de nuiele are același efect asupra mea.

– De când locuiești pe insulă? se interesă Marina.

Sheila luă o prăjiturică.

– Dintotdeauna. Aici m-am născut, am fost la școală aici. Am plecat la facultate, l-am cunoscut pe soțul meu. El este farmacist, așa că poate să lucreze cam oriunde. Ne-am mutat de colo-colo o vreme, dar când am rămas însărcinată, am hotărât să ne mutăm aici.

– Câți copii aveți?

– Doi. Kirsten are douăzeci și doi de ani, iar Roger douăzeci și șase. Amândoi locuiesc acum în California, dar nu m-aș mira să se mute înapoi, aici, în cele din urmă. Sper să facă asta. Îmi place să-i am prin preajmă.

Se opri puțin.

– Tu ai copii?

– Nu. Am încercat. Nu am putut să rămân însărcinată.

– Este foarte trist. Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Și chiar este trist. Am petrecut o grămadă de timp afundată în tristețe, supărată pe soartă și plină de resentimente. Acum soțul pe care l-am avut timp de cincisprezece ani va avea un copil cu cea mai bună prietenă a mea, iar eu am înnebunit de gelozie. Trebuie să încetez să pierd timpul cu regrete și autocompătămire. Vreau să merg mai departe. Vreau să mă bucur de viață.

– Păi, Nantucket este locul potrivit dacă vrei să te bucuri de viață.

– Cred că ai dreptate. Până acum, mă simt foarte bine. Și – nu-și putu ascunde un zâmbet – l-am invitat aici pe Jim Fox la cină vineri seară.

– Măi, măi! Sheila se înroși la față. Mai întâi la Downy Flake și acum o cină intimă aici.

–M-a dus la Tuckernuck acum vreo două zile. Ne-am petrecut după-amiaza împreună. Pare un bărbat de treabă.

–Chiar este. A depus mari eforturi ca să-și crească singur ficele după ce soția lui a murit.

–Cum a murit?

–Cred că am să-l las pe Jim să-ți povestească asta. Sheila se ridică. Hai să vedem dacă funcționează pickup-ul ăsta.

Marina îl puse pe blatul de la bucătărie și îl băgă în priză. Se aprinse o luminiță, iar platanul începu să se învârtă. Scoțând un disc de vinil din husa de carton, îl puse cu grijă pe platan și așeză ușor acul pe placă.

O voce masculină dulce ca mierea începu să cânte *Blue Moon*. Sunetele parcă învăluite în mătășuri se ridicară în rotocoale în aer, lente, suave, aurii.

–Doamne, discul ăsta nu este zgâriat nici un pic, observă Sheila. O să te distrezi cu pickup-ul. Puse paharul în chiuvetă. Trebuie să ajung acasă. Mulțumesc pentru ceai!

–Mulțumesc pentru că m-ai dus la Mall!

–Mai mergem și altă dată. Distracție plăcută vineri. Și să fii bună, Marina. Toată lumea îl iubește pe Jim Fox.

Vineri seara, aerul era molatec și călduț. Marina ieși de la duș și se îmbracă într-un tricou bleu deschis și o fustă improvizată din materialul subțire de bumbac pe care îl găsisese miercuri la lucruri aruncate. Îl spălase, îl tăiasse și festonase și acum îl simțea fin în jurul coapselor. Își dădu cu cremă pe pielea bronzată frumos și strălucind după o zi la soare, își aplică doar o tușă de rimel și un pic de ruj pe buze. Își prinse părul blond într-o coadă lungă la spate și-și prinse niște brățări de argint la încheietura mâinii.

Nu-și dădu cu parfum. Cabana mirosea halucinant din cauza tocăniței de vită cu ciuperci care fierbea pe ochiul

din spate al plitei. Hotărâse că lui Jim i-ar fi plăcut să facă o schimbare, să mănânce carne de vită de data asta – știa că avea mereu posibilitatea să mănânce o grămadă de pește. O salată creată aștepta să fie aseasonată și făcuse un tort de ciocolată de dimineață, în timp ce asculta toate discurile vechi. Când făcuse ea ultima oară tort? Nu-și amintea nici o ocazie. Mereu îl scosese pe Gerry la vreun restaurant elegant de ziua lui.

Se plimba desculță prin cabana mică, nu atât ca să verifice încă o dată totul, cât pur și simplu pentru că îi plăcea. Cumpărase pahare de vin noi și niște sticle de vin roșu pentru această seară. Luase computerul, ziarele, scrisorile și toate celelalte lucruri inutile de pe masă și o aranjase cu farfuria simple albe și tacâmuri ieftine care se potriveau cu cabana, apoi stinsese luminile și aprinsese câteva lumânări. Lumina caldă făcea totul să capete o patină plăcută.

O luă prin surprindere faptul că inima îi începu să bată cu putere atunci când auzi o bătaie în ușă.

Intră Jim, cu o sticlă de vin roșu în mână. Sporovăiră lejer în timp ce ea turnă vin în două pahare și se așează pe canapea. Puse pe măsută o farfurie cu brânză și biscuiți sărați și se relaxă în timp ce el îi povestea o întâmplare amuzantă din acea zi: o ajutase pe o octogenară să-și recupereze pisica ce se adăpostise în vârful unui copac.

–Doamne, spuse ea, viața ta e un tablou de Norman Rockwell.

Jim râse. Era îmbrăcat în pantaloni sport cu buzunare laterale și cu un tricou verde de rugby.

–Uneori așa pare, știi. Este unul dintre lucrurile bune atunci când locuiești pe o insulă izolată.

Sorbi din vin.

–Povestește-mi despre Kansas City.

–Păi, nu cunosc nici un octogenar acolo. De fapt, acum dacă mă gândesc la asta, nu-l cunoșteam pe nici unul dintre vecinii noștri de apartament. Noi – fostul meu soț Gerry și cu mine – chiar foloseam locul acela

ca pe un fel de saltea de aterizare la circ, eram atât de ocupați cu munca! Și nu am stat niciodată pe lângă pisici sau copaci, cu toate că este un parc minunat în Kansas City, Swope Park. Are o grădină zoologică de primă clasă și o mulțime de locuri minunate unde poți să te plimbi sau să mergi în excursie. Și Starlight Theatre este acolo. Și Nelson Museum of Art, care are o colecție senzațională.

La masă rămaseră la subiecte sigure, ușoare. Jim își puse două porții din tocănița ei de vită cu ciuperci, ceea ce îi făcu Marinei plăcere. Părea total în largul lui. Și ea era relaxată, dar asta se datora vinului. Tot nu putea să-și dea seama spre ce fel de relație se îndreptau.

Când scoase la iveală tortul, fața lui se ilumină.

– Tort de ciocolată! Nici nu știu de când n-am mai mâncat o prăjitură de casă.

Ea puse platoul în fața lui.

– Fiicele tale gătesc?

– Toate sunt foarte ocupate cu munca.

Mânca prăjitura de parcă era flămând, de parcă nu s-ar fi aflat la finalul unei mese copioase.

– Am cunoscut-o doar pe una dintre ele. Lily.

– Cea mai mică. Jim își linse furculița. Doamne, a fost foarte bună!

– Mai vrei o bucată?

El zâmbi:

– Poate mai târziu. Lăsându-se pe spătarul scaunului, adăugă: Cele două fiice mai mari locuiau în afara insulei – așa spunem când cineva de aici locuiește altundeva în lumea asta mare – dar au venit acasă pe perioada verii.

– Cred că este sezonul de câștigat bani, cu turiștii care vin în vacanțe.

– Corect. Iar Emma, adică fiica mea mijlocie, hmm, a avut o perioadă foarte grea în ultima vreme. Și-a pierdut slujba la Boston, iar bărbatul cu care era logodită a rupt logodna ca să fie cu o altă femeie.

Marina mormăi:

– Are toată simpatia mea!

Dar nu voia să vorbească despre Gerry și toată nebulina aceea acum, în această seară plăcută și senzuală, cu bărbatul acesta atât de arătos și plăcut care stătea atât de aproape de ea.

– Și cea mai mare dintre fiice?

– Abbie. Nu știu prea bine de ce a venit ea acasă. A fost plecată aproape doi ani. Nu credeam că o să se întoarcă prea curând.

– Vrei niște cafea fără cofeină? propuse Marina.

– Sună bine!

Îi convenea să-și facă de lucru, întrucât simțea că discuția lor devenise mai profundă. Mulți dintre bărbații pe care îi cunoștea țineau munca și viața de familie oarecum separate, dar își dădea seama că indiferent ce făcea Jim, fiicele lui erau parte integrantă din asta.

Puse ceașca în fața lui.

– Povestește-mi despre Abbie.

Amestecă un cub de zahăr în cafea încet, pe gânduri:

– Avea cincisprezece ani când soția mea a murit. Mereu a fost o fată responsabilă și a preluat totul în grijă. Mai mult ea le-a crescut pe Emma și Lily.

– Cum era ea înainte să moară soția ta? întrebă Marina.

– Cred că este pentru prima oară când mă întrebă cineva asta. Știi, trebuie să mă gândesc. Zâmbi la o amintire: Făcea mereu pe șefa, chiar și când era mică. Când avea vreo doisprezece ani, ne-a spus că vrea să se facă antropolog. Voia să călătorească în toată lumea și să studieze culturi bizare. O tristețe îi umbri fața: Abbie nu a avut șansa să meargă la facultate. Mama ei a murit, iar ea a rămas să aibă grijă de surorile ei. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea!

Scotoci în ceașca de cafea, căutând parcă trecutul acolo:

– Poate că am încărcat-o cu o responsabilitate mult prea mare.

Marina continuă:

–Și fiica ta mijlocie? Emma?

–Emma este cea deșteaptă. Nu că n-ar fi toate deștepte. Dar Emma a avut în școală note maxime pe linie. A primit o bursă la facultate. A terminat „magna cum laude“. A lucrat ca broker de investiții până de curând. Ea era mereu cea organizată, își ținea dormitorul curat, avea o mulțime de păpuși, le schimba hainele în fiecare zi.

Dădu din cap:

–Sunt puțin îngrijorat pentru ea. A avut ghinion, să-și piardă slujba și logodnicul, cu toate că nu mi-a păsat prea tare de Duncan. Cred că, pe termen lung, va fi un lucru bun că s-a despărțit de ea.

–Iar Lily? Este o fată minunată!

–Mulțumesc. Este. Cred că am răsfățat-o pe Lily. Cred că toți am făcut asta. Avea doar șapte ani când a murit mama ei, așa că toți am tratat-o ca pe o păpușă fragilă, de porțelan. E cam obișnuită să facă totul cum vrea ea. Dar trebuie să recunosc că a făcut treabă bună în ultimul an, a ținut casa curată și a gătit mese decente pentru noi.

Se uită la Marina:

–Tu nu ai copii?

–Nu. Mereu îi era greu să spună asta: N-am putut să fac.

Jim întinse mâna și îi atinse obrazul.

–Ai fi avut copii frumoși.

Își ținu mâna pe obrazul ei și Marinei i se păru absolut firesc să-și răsucescă ușor capul, astfel încât să-i atingă mâna cu buzele. Îi auzi respirația schimbată, iar propriul ei puls se accelerează. Când Jim lăasă mâna jos, se simți dezamăgită, dar el își împinse scaunul, se ridică și veni lângă ea.

–Vino aici, murmură el, punându-și mâna pe umărul ei.

Ea se ridică. Rămaseră în picioare uitându-se unul la altul, iar apoi Jim o luă în brațe și o trase mai aproape. Marina își puse capul pe umărul lui și se rezemă de el. Cu tandrețe, o sărută pe gât și îi mângâie spatele.

Ea întoarse capul, dornică să-i simtă gura lipită de a ei. Dar el continuă să o sărute pe gât, pe obraji, pe umăr. Își puse mâinile pe umerii lui și îi plăcu greutatea puternică, plină, masculină pe care parcă o degajau mușchii lui. Se lipi de el cât de mult putu, simțindu-i erecția între ei.

– Hai să mergem sus în dormitor, șopti ea.

El o îndepărtă puțin, întrebând-o:

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

Continuă să-și țină mâna peste a lui în timp ce se apleca să stingă lumânările de pe masă.

– Am lumânări și sus...

Deodată se auzi o bătaie la ușă.

Ușa se deschise de perete și Lily se ivi brusc în cabină. Purta o rochie strâmtă neagră, pantofi negri cu tocuri înalte și o bentiță neagră de catifea în părul lung roșcat.

– Bună seara, oameni buni!

Marina lăsă mâna lui Jim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lily, spuse Jim aspru, nu dai buzna în casele oamenilor.

Lily dădu ochii peste cap.

– *Scuze!* Abia am venit acasă de la o petrecere de binefacere și am văzut biletul tău că ești aici, tată, și nu mai puteam să aștept ca să-ți povestesc că în seara asta l-am cunoscut pe Joe Kennedy!

– Vrei niște tort? întrebă Marina. Spera ca tânăra să nu observe că tremură de enervare.

– Nu, mulțumesc, spuse Lily nerăbdătoare. Eu – oh!

Lily se dădu un pas înapoi, ca străbătută de un curent de o mie de volți.

– Porți cuvertura mamei?

– Ce?

Nedumerită, Marina se uita de la Lily la Jim și invers.

– Aia e cuvertura mamei! O cunosc! Aș recunoaște materialul acela oriunde! Tu nu-l recunoști, tată?

– Draga mea, spuse Jim, poartă o fustă.

–Nu, tată! Privește! Este un material pe care îl pune mama mereu pe șezlongul din camera ei. Marina doar și l-a legat ca o fustă.

Lily întinse mâna și apucă nodul de la mijlocul Marinei.

–N-ar trebui să porți asta!

Marina se dădu un pas înapoi.

–Am găsit-o la magazia cu lucruri aruncate. Sheila Lester mi-a spus că pot să iau orice de-acolo.

Lily își subție buzele de frustrare. Se uită la tatăl ei:

–Chiar, tu ce faci aici, tată?

–Așa cum ți-am scris și pe bilet. Iau cina. Și mă simțeam bine.

Lily se bosumflă.

–Vreau să-ți povestesc câte ceva despre Joe Kennedy. Îi aruncă tatălui o privire supărată. Cred că voi aștepta până vii acasă.

–Sau ne poți povesti amândurora acum, sugeră Jim. Sunt sigur că Marina ar vrea să audă.

Lily scutură din cap:

–Sunt obosită. Mă duc să mă bag în pat. Apoi, ținându-l cu privirea pe tatăl ei: Vii?

–Imediat, spuse el molcom.

Lily se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă ca o furtună în noapte.

–Păi, ar merge de-o reclamă bună la controlul anti-concepțional, glumi Jim obosit.

Marina reuși să-și smulgă un zâmbet fals.

Jim îi puse mâinile pe umeri.

–Îmi pare rău. Putem să încercăm asta din nou, altă dată?

–Sigur, spuse Marina. Își dădu voie să se tragă mai aproape de el, dar acum amândoi erau țepeni și nefirești.

El o sărută pe frunte.

–Păi, hm, mulțumesc pentru cină. A fost excepțională! Și compania ta, de asemenea.

–Cu plăcere.

–Ascultă, Marina. Hai să facem ceva mâine-seară, bine? Să mergem undeva – cină, sau un concert, sau ceva, bine?

–Mi-ar plăcea.

Marina își ascunse bine dezamăgirea și îi zâmbi, iar el ieși pe ușă.

capitolul 22

Abbie

Luni după-amiază, Abbie ciocăni la ușa familiei Parker, apoi apăsă pe clanță și intră. De obicei Harry și tatăl lui se aflau în bucătărie, terminându-și prânzul când ajungea ea, dar astăzi băiețelul parcurse holul în fugă, sărind în sus și-n jos plin de energie. A avea pe el un tricou în dungii pus pe dos și cu spatele în față, astfel încât eticheta îi atârna sub gât.

– Tati și-a scrântit glezna! A căzut pe bicicletă și a trebuit să mergem la spital și *toate celelalte!*

Abbie îl urmă pe micuț în sufragerie, unde Howell Parker stătea întins pe canapea în pantaloni scurți și tricou, cu glezna ridicată pe o pernă și computerul pe genunchi. Grămezi de rapoarte de cercetare în mape și analize statistice erau aruncate peste tot pe podea.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Sunt un nepriceput! zâmbi Howell trist. L-am scos pe Harry aseară cu bicicleta. Am închiriat o bicicletă din acelea în tandem. Pedalam de zor...

– Mergeam foarte *tare!* interveni Harry.

– Am lovit o piatră și am pus piciorul jos ca să opresc bicicleta, dar am dat peste o cărămidă și... *au!* Într-o secundă mi-am scrântit glezna.

– Doare? întrebă Abbie.

– Am luat pastile de durere. Desigur că acestea mă împiedică să lucrez, așa că încerc să nu prea iau.

– Iar eu îl *ajut* pe tati! îi comunică Harry fetei.

– Da, mă ajută, confirmă Howell. Îmi aduce apă și mere și chiar cărți de pe biroul meu de sus.

–Și creionul tău roșu!

–Și creionul meu roșu.

–Cum vă descurcați cu mesele? se interesă ea.

–Nu sunt complet neajutorat. Pot să țopăi de colo-colo. Ne-am descurcat destul de bine la micul dejun și la prânz. Și putem să comandăm mâncare la domiciliu.

–Cât timp trebuie să stai în ghips?

–Patru săptămâni.

–Soția ta poate să vină acasă?

Howell ridică din umeri:

–Poate la sfârșitul săptămânii viitoare. Poate nu.

Din ce-și amintea Abbie de prin bucătărie, stocul de hrană nu era impresionant.

–Mă duc să verific ce provizii aveți.

Intră în bucătărie și cercetă repede dulapurile și frigiderul.

Întorcându-se în sufragerie, propuse:

–Ce-ar fi să-l iau pe Harry cu mine la magazin? Putem să luăm o mulțime de fructe și legume și niște mâncare congelată pentru cină, plus niște gustări sănătoase. A, și aproape că nu mai este lapte.

–E o idee minunată, Abbie! Ne-ai salvat!

Zâmbetul lui era atât de cald, încât Abbie simți că începe să roșească. Orice femeie care s-ar uita la el probabil că ar roși, se gândi ea. Era atât de arătos! Și cum stătea acolo, cu picioarele lungi goale... îi vedea linia mai deschisă la culoare a pielii în locul unde începeau pantalonii scurți. *Oh, Doamne!* se gândi Abbie, *adună-te, fetițo!*

Îngenunche la nivelul lui Harry:

–Hai să vedem. Te-ai spălat pe dinți? Așa vrei să porți tricoul? îi atinse ușor eticheta de la gât.

Spre surprinderea ei, puștiul se bosumflă.

–L-am pus pe dos! Am greșit! Începu să dea din mâini cu putere încercând să-și scoată tricoul peste cap.

–Nu-i nici o problemă, îl asigură ea repede.

–Hei, băiete, încercă Howell să ajungă la fiul său. Nu-ți face griji. E vară, suntem pe insulă, putem să ne îmbrăcăm cum vrem!

Howell își strânse fiul la piept, după ce lăsă laptopul pe canapea ca să-i facă loc lui Harry. Abbie simți că era momentul să-l lase pe băiat cu tatăl său o clipă.

–Mă duc să fac o listă de cumpărături.

Până se întoarse cu lista în mână, tricoul lui Harry era pus corect, iar el zâmbea.

–Dacă mergi la sertarul din dreapta biroului meu, îi spuse Howell lui Abbie, vei găsi carnetul meu de cecuri. Adu-mi-l și am să semnez un cec pentru cumpărături.

–Îl aduc eu, tati, țipă Harry și ieși în goană din încăpere.

Abbie îi zâmbi lui Howell.

–Este un băiețel de toată isprava!

–Poate că este prea de ispravă, răspunse bărbatul încet. Îmi fac griji pentru el.

–El își face griji pentru tine.

–Știu. Ești foarte bună pentru el, Abbie. Îl înseninezi. Sunt doar cinci zile și deja se vede o schimbare.

Apoi adăugă repede: Nu vreau să spun că ai fi cumva responsabilă pentru sănătatea lui mintală, nu. Spun doar că mă bucur că ești bona lui.

–Și eu mă bucur!

Cum stătea acolo, atât de aproape de Howell, Abbie simți un puseu de căldură în stomac. Legătura lor era mai mult decât prietenie. Abbie era conștientă că era mai voluptuoasă, cu forme mai rotunde decât soția lui mărimea zero. Greutatea și robustețea ei o deranjaseră în adolescență, dar odată cu trecerea anilor câștigase încredere în ea însăși. Trupul n-o dezamăgise niciodată și poate că nu era la modă, dar ei nu-i păsa. Știa că el îi remarcase sânii plini și șoldurile rotunde. Privirea lui îi mângâia trupul.

– *Abbie!* Howell îi pronunță numele de parcă îl gusta. Este prescurtarea de la *Abigail*?

– Corect. Vrând să pară mai interesantă, adăugă: Nu prea mă simt *Abigail*, și cu siguranță nu mă simt *Gail*. Totuși, am și alte opțiuni.

– Interesant. În vreme ce, cu Howell, asta-i tot! rânji el. Desigur, poți să ghicești cum mă strigau când eram mic.

– Sigur, *Owl*¹! se amuză *Abbie*. Trebuie că ai fost un băiețel adorabil!

– Iar tu ești o fată adorabilă, replică el.

Ea se îmbujoră, dar rămase pe loc. Cum stătea ținându-l cu privirea, începu să roșească și el dinspre gât spre obraji.

– Uite-l, tati! *Harry* intră în cameră ca o vijelie, cu cecul în mână.

– Am o idee, spuse *Abbie*, în timp ce Howell se aplecă să scrie cecul. În după-amiaza aceasta va fi înnorat. După ce îl duc pe *Harry* pe plajă mai târziu, ce-ar fi să mă întorc și să pregătesc niște caserole cu mâncare? Fac niște macaroane cu brânză pentru *Harry* și o lasagna pentru tine și le puteți congela ca să aveți câteva seri.

– Sunt de acord, răspunse Howell.

Ploaia lovea în ferestre și împrășca apa pe ziduri când bătea vântul, iar cerul se făcuse negru ca cerneala. *Abbie* aprinse luminile în bucătăria familiei *Parker* și se mișca de colo-colo cu ușurință și cu încredere în timp ce gătea fredonând un cântecel. Îi plăceau mirosul cepei sotate și vârtejul sosului de roșii.

Harry stătea întins pe podea, sub masă, cu caii și niște ustensile de bucătărie. Ea îi sugerase să facă un țarc pentru cai din linguri și furculițe. *Harry* fusese îngrozit

---

¹ Joc de cuvinte în limba engleză în original, unde *Owl* înseamnă „bufniță“ (n.tr.)

la început – mama lui nu-i dădea voie să se joace cu uneltele de bucătărie pe motiv că se murdăreau. Abbie îl asigură să totul avea să meargă în mașina de spălat vase la sfârșitul zilei.

Ora cinci după-amiază sosi mai repede decât se aștepta.

Se întoarse în sufragerie. Howell era aplecat deasupra unor foi imprimare cu niște numere.

– Este deja ora cinci? întrebă el.

– Da.

Abbie nu voia să plece. Voia să se transforme în stană de piatră și să rămână acolo pentru totdeauna, uitându-se la el.

Nu. De fapt, nu în piatră. Și nu doar să se uite la el.

– Abbie, spuse Howell. Nu pleca. Rămâi. Hai să bem ceva împreună. Hai să iei cina cu noi.

În spatele lui, Harry țipa:

– Iuhuu! Rămâi, Abbie, rămâi!

– Hmm... Avea o altă slujbă de bonă în seara asta în oraș, la ora opt. Putea ajunge acolo cu bicicleta în cincisprezece minute. Și așa putea să-l pregătesc pe Harry de culcare.

– Mi-ar plăcea foarte mult să stai, insistă Howell.

– În regulă, se hotărî ea. Știa că roșeșete. Doar că... mă duc să verific ceva la bucătărie.

Pentru că Harry se ținea după ea ca o umbră, scoase bolul pentru salată, spălă salata verde și o uscă în aparatul special, dar când Harry ieși din bucătărie puțin, își puse mâinile sub robinet și apoi își stropi obrajii cu apă rece.

Ce naiba crezi că faci? se întrebă ea.

Doar iau cina cu un angajator, își răspunse acră.

După ce se răcori, se întoarse în sufragerie. Harry avea voie să se uite la un DVD treizeci de minute înainte de cină, deoarece Sydney credea că asta îl calma. Stătea în fața televizorului, complet captivat. Abbie îi turnă lui Howell un pahar de vin roșu. Când i-l aduse, Howell puse hârtiile jos și se chinui să se ridice, stângaci.

– Abbie, nu vrei și tu un pahar de vin? Și adu-ți scaunul mai aproape ca să putem vorbi fără să-l deranjăm pe Harry.

Ea își trase scaunul mai aproape de el și își turnă un pahar de vin. Stătură alături câteva momente, ascultând ploaia care bătea în ferestre și privind-l pe Harry care se uita la DVD.

Howell întrebă:

– Deci, Abbie, te-ai născut pe insulă?

– Da. Sunt localnică. Sau cum spunem noi, am crescut acasă.

– Norocoaso! Și mereu ai avut grijă de copii?

– Da, păi... Mama a murit când eu aveam cincisprezece ani. Sora mea mai mică, Emma, avea treisprezece ani, dar mezina, Lily, avea doar șapte. Așa că am crescut-o mai mult eu.

– Oh, Doamne, îmi pare rău pentru mama ta, Abbie. Este greu...

Abbie dădu din cap și schimbă subiectul.

– Îmi place să fiu cu Harry. Este un băiețel deosebit.

Howell se uită la fiul său.

– Este. Îmi doresc adesea să am mai mult timp pe care să-l petrec cu el.

– Dar ești aici pentru el cea mai mare parte a timpului. Și ai și o slujbă foarte importantă.

– Știi ce, cred că da. Mai ales după 11 septembrie. Lucrarea asta la care muncesc subliniază noi linii directoare și sugestii pentru micșorarea volumului și a toxicității deșeurilor periculoase de la locul de muncă. De exemplu, putem instala în laboratoare sisteme de evacuare a gazelor chimice mai eficiente și un iluminat mai eficient.

Howell era tot mai însuflețit pe măsură ce vorbea. În mod evident era pasionat de subiect.

– Stai puțin. Te plictisesc?

– Deloc, răspunse Abbie serios. Putea să-i recite dicționarul, și ei tot i s-ar fi părul fascinant.

Fără doar și poate, era dornic să vorbească despre munca lui. Continuă pe acest subiect până când se termină DVD-ul lui Harry și apoi țopăi până la bucătărie și discută cu fiul său în timp ce Abbie puse masa. La cină, în timp ce mâncau, el continuă să-i povestească despre cum este mai potrivit să fie aruncate materialele periculoase și despre protejarea ecosistemului natural. Abbie asculta cu mare atenție, încercând să priceapă ceva din toate astea. Dacă pentru el conta, atunci voia să înțeleagă și ea. Scoase fructe proaspete pentru desert, însă Harry deja căsca.

– Cred că e timpul să facă baie și să meargă la culcare.

– Corect. Corect. Dumnezeuule, iar am făcut asta, am îndrugat verzi și uscate și mi-am plictisit copilul până l-a luat somnul. Howell întinse mâna și zburli cârlionții blonzi ai fiului său. Hei, băiete, ce-ar fi să mergi sus cu Abbie ca să-ți faci baie? Vin apoi să-ți citesc o poveste când ești în pat.

Harry răspunse ascultător:

– Bine, tati!

Abbie adora acest moment al zilei. Îi plăceau curgearea liniștitoare a apei în cadă și mirosurile odihnitoare ale șamponului și săpunului pentru copii. Îi plăcea să-l înfășoare pe Harry în prosopul mare, cald și moale, ținându-l pe genunchi în timp ce-i freca părul ud. Îi plăcea să îl ajute să-și pună pijamaua – plină cu desene cu cai alergând – și să-i audă piciorușele goale lipăind pe podea până în dormitor. Harry îngenunche în fața bibliotecii ca să-și aleagă o carte.

Abbie strigă în jos pe scări:

– Harry e gata pentru lectura de seară!

Așteptă în capul scărilor în timp ce Howell urcă țopăind, cu o mână pe balustradă și în cealaltă ținând o cârjă. Păru cu totul natural ca, odată ajuns în capătul scărilor, să-și pună o mână în jurul umerilor ei pentru susținere. Intrară în camera lui Harry, iar Abbie era conștientă

de căldura vie a bărbatului de alături. Era mai înalt decât ea, iar ea era destul de înaltă.

Băiețelul se afla pe partea mai îndepărtată a camerei, scotocind după o carte, cu spatele la ei. Când ajunseră lângă pat, Howell continuă să-și țină brațul după umerii lui Abbie. Se uită în jos, la fața ei. Nu spuse nimic. Era destul de aproape ca s-o sărute. Atracția fizică dintre ei era ceva de necontestat. Ea permise acestei legături să dureze câteva momente, apoi se retrase.

Îngenunche lângă băiat.

– Harry? Ai găsit cartea?

– Asta! spuse Harry, ridicând o carte cu cai pe copertă.

Howell spuse:

– Abbie, mai rămâi puțin.

– Nu pot.

Îi întâlnește privirea.

– Chiar nu pot. Am o altă slujbă de bună.

– Atunci mâine-seară?

– Nu știu, murmură ea.

Ce o întreba de fapt? Abbie îl îmbrățișă pe băiețel și îi sărută părul care mirosea dulceag.

– Noapte bună, Harry! Ne vedem mâine!

Harry o strânse tare:

– Noapte bună, Abbie.

O luă la fugă jos pe scări și ieși din casă.

capitolul 23

Emma

Rutina caracteriza zilele Emmei.

Își petrecea diminețile scriind după dictare la o femeie fragilă care voia să-și redacteze memoriile, dar era prea afectată de artrită ca să mai scrie la tastatură sau să țină în mână un stilou. Francine fusese asistentă administrativă a directorului financiar dintr-o companie internațională de asigurări, iar amintirile ei debordau de povești de culise politice, confruntări și înjunghieri pe la spate pe care și le amintea într-o explozie incoerentă de cuvinte pline de emoții. Emma nu-și imagina că aceste amintiri ar putea vreodată să fie publicate, dar își dădea seama că strădania de a-și aduce aminte și de a povesti dădeau un sens vieții lui Francine.

După ce pleca de la Francine, Emma avea o pauză de trei ore pentru un prânz devreme. Se întorcea acasă, mătura în grabă prin bucătărie, își încropea un fel de mâncare în oala cu presiune sau fierbea o salată de cartofi sau de orez ori macaroane cu brânză, ceva care să poată fi mâncat cu pește proaspăt, dacă prinsese tatăl lor, sau cu bucăți reci. Ea și surorile ei făcuseră o listă de treburi casnice, ca să aibă grijă de casă mai ușor. Pentru că Abbie lucra adesea târziu acasă la familia Parker, Emma preluă sarcina pregătirii meselor de seară ale familiei. Abbie mergea la magazinul alimentar de două ori pe săptămână, la ora șase dimineața, înainte să se aglomereze, pentru că vara era mereu aglomerat și era greu să găsești loc de parcare. Asta făcea ca treburile generale ale casei să-i rămână lui Lily, care fusese de acord să dea cu aspiratorul, să șteargă

praful, să deretice în băi și să dea cu mopul pe podeaua bucătăriei o dată pe săptămână, în funcție de programul ei liber de la serviciu. Planul lor părea să meargă până în acel moment.

La ora unu, Emma mergea să-i citească lui Millicent Bracebridge. Luase obiceiul de a dubla porția de bunătați de casă pe care le făcea pentru familia ei și lua câteva cu ea la reședința Bracebridge: fursecuri cu ciocolată, plăcintă cu cremă de lămâie, biscuiți cu coacăze. Spunea că sunt pentru Millicent, iar bătrânei chiar îi plăceau, dar de fapt erau pentru Spencer, care adesea se oprea acolo la prânz.

Astăzi, o ploaie ca de pe vremea potopului cădea fără încetare. Emma intră în holul reședinței Bracebridge, își puse umbrela în standul special și își atârână haina în cuierul de epocă.

– Bună ziua, strigă ea, grăbindu-se să ajungă în sufragerie.

– Cine e? își ridică bătrâna capul din piept. Avea vocea răgușită.

– Eu sunt, doamnă Bracebridge, Emma Fox. Am venit să vă citesc. Și am adus niște fursecuri din fulgi de ovăz. Se zgribuli înfrigurată, tremurând: Este frig aici astăzi. Ce-ați zice să facem focul?

– Ar fi foarte bine.

– Păi, atunci, mă duc să verific coșul...

Emma își luase obiceiul de a enumera acțiunile în timp ce le întreprindea, de dragul lui Millicent. Și ea ar fi vrut să i se facă la fel, dacă ar fi fost cazul, adică orice persoană relativ străină care se învârte prin casa ei în timp ce ea însăși nu poate să vadă, să spună ceea ce face.

– În regulă. Sunt o mulțime de surcele în cutie, dar cred că o să am nevoie de o bucată de ziar vechi...

– Găsești în cămară multe ziare care trebuie duse la reciclat, o informă Millicent.

– Minunat! Mă duc să aduc unul. Și am să pun și apa la fiert pentru ceai.

Cum mergea pe hol spre bucătărie, Emma se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-un fel de muzeu straniu, într-o duminică seară. Afară, ploaia lovea cu putere în ferestre, menținând toate camerele în beznă. Portretele strămoșilor Bracebridge morți de mult se uitau în jos la Emma când trecea pe lângă ei, dezaprobând în mod clar tot ce vedeau. Prosoapele de vase care atârnavă la bucătărie erau vechi și subțiate, brodate cu mult timp în urmă de Millicent sau de mama ei. Farfuriile cu motive decorative albastre ședeau pe un dulap vechi așa cum stătuseră zeci de ani, și chiar ceainicul pe care Emma îl umplu cu apă părea antic.

Întorcându-se în sufragerie, rupse ziarul în fâșii lungi pe care le îndesă sub grătar, aranjă surcelele într-o piramidă și aprinse un chibrit. Focul licări, iar Emma așeză niște buturugi deasupra.

–Mamă! Exact ce mi-a recomandat doctorul! făcu Millicent. Du-mă mai aproape de foc, te rog.

Emma se supuse.

–Probabil că vă este frig în rochia aceasta subțire. Vă aduc un pulover sau un șal.

–Cred că ar fi o idee bună. Mulțumesc!

În cele din urmă, totul era organizat, șal, ceai, foc și prăjiturile pe o farfurie. Emma scoase cartea de Agatha Christie din bibliotecă.

–Spencer probabil că nu va veni astăzi, pe ploaia asta, spuse Millicent tristă.

–E în regulă, îi spuse Emma. Suntem la un punct foarte interesant în carte, și ce vreme ar fi putea fi mai potrivită decât aceasta pentru a citi Agatha Christie!

Se ghemui pe canapea, deschizând cartea la pagina unde rămăseseră, și începu să citească.

–Bună!

Ușa de la intrare se deschise și intră Spencer, scuturând apa de pe haina de ploaie și tropăind.

–Ce mai zi!

Își lăasă haina pe spatele unui scaun și traversă camera ca să-și sărute bunica. Astăzi purta pantaloni gri, cămașă albă și un blazer albastru.

– Bună, buni! Ai foc în șemineu! Fată isteată. Bună, Emma!

– Emma ți-a adus fursecuri din fulgi de ovăz astăzi, îl anunță Millicent.

Emma roși.

– Sunt pentru dumneavoastră, doamnă Bracebridge.

Bătrâna pufni.

– Păi, dacă nu sunt pentru tine, atunci le mănânc eu pe toate, spuse Spencer. Întinse mâna și luă fursecurile de pe farfuria de porțelan pe care o ținea bunica lui. Mmm! Sunt bune!

Doamna Bracebridge atinse farfuria cu degetele:

– Ai luat fursecurile *mele*?

– Nu, am luat fursecurile *mele*. Se trânti pe un scaun: Dacă Emma le-a făcut pentru mine...

– Nerușinatule! îl certă doamna Bracebridge, dar zâmbi fără să vrea. Aproape orice făcea Spencer îi plăcea.

– E ceai și pentru mine, Emma?

Emma îi turnă și lui o ceașcă. Deja știa cum îi place, fără lapte și fără zahăr. Când se aplecă să îi dea ceașca, degetele lor se atinseră, iar Spencer îi zâmbi. Ea simți că roșește din nou.

– Ascultă, buni, am o propunere pentru tine. NHA organizează o expoziție cu suvenir și alte artefacte din scoici. Ai atât de multe piese bune aici! Ai putea să le împrumuți muzeului pentru expoziție?

– Nu știu, se foi doamna Bracebridge inconfortabil pe scaun. Unele sunt foarte valoroase, știi. Foarte vechi.

– De aceea vrem să le expunem. Este vorba de NHA, buni.

– Vor fi în cutii?

– În vitrine de sticlă? Probabil. Trebuie să-l întreb pe curatorul expoziției. Își sorbi ceaiul și continuă: Serios,

buni, ar trebui să te gândești să donezi unele dintre aceste lucruri asociației istorice. Mai ales că nu le poți vedea.

–Cred că mama ta se așteaptă să i le las moștenire. Va dori să le vândă.

–Asta ar vrea bunicul să faci? Știi cât de mult a iubit el Nantucketul! Și hai să fim serioși, mama are o grămadă de bani.

Doamna Bracebridge își dresе glasul.

–Poate ar trebui să discutăm mai târziu chestiuni de familie.

–Sigur, fu de acord Spencer. Dar gândește-te să ne împrumuți lucrările din scoici, bine?

–Dragă copile, aproape întotdeauna fac ceea ce-mi ceri, nu-i așa?

–Așa este, știu. Aș vrea doar ca aceste comori ale tale să fie disponibile ca să le vadă publicul.

–Tot timpul ai fost de-a dreptul fermecat de insulă, comentă doamna Bracebridge ușor nemulțumită.

–Cred că da. Se întinse și îi mângâie mâna. Dar și tu la fel. Spune-mi că n-am dreptate. Când bunica lui zâmbi, Spencer urmă: Și apropo, țin o prelegere marțea viitoare la Muzeul Vânătorii de Balene. De ce nu o rogi pe Emma să te aducă și pe tine?

–Oh, spuse Emma roșind. Poate că vrea mama ta să o ducă pe doamna Bracebridge.

Amândoi, Spencer și bunica lui, râseră ca de-o glumă bună.

–Singurele lucruri care îi plac mamei pe insula asta sunt tenisul și petrecerile, îi explică Spencer.

–Da, nora mea nu prea este pasionată de istorie, întări doamna Bracebridge. E ciudat că ești rudă cu ea, Spencer.

–Sunt un rebel, glumi el. Se ridică: Trebuie să mă întorc. Emma, mulțumesc pentru fursecuri, au fost delicioase. Aplecându-se, își sărută bunica pe obraz. Deci, doamnelor, este stabilit pentru marțea viitoare, da?

Amețită, Emma se bâlbâi:

– Păi, păi, eu... nu știu. Nu sunt sigură.

– Te rog, vino. După conferință va fi o mică recepție.

Dintr-odată, doamna Bracebridge începu să tremure.

– Urăsc să se holbeze toată lumea la mine în scaunul cu rotile!

– Păcat! Pentru că vreau să vii neapărat să mă vezi ținând prelegerea!

– Nu voi putea să te văd.

– Vei putea să mă auzi. Și vreau să auzi toate aplauzele. Nici măcar să nu te gândești că scapi de asta, buni! Luându-și haina, se grăbi spre ușă.

– Ce tânăr impertinent poate fi uneori! pufni doamna Bracebridge.

– Vă iubește, o asigură Emma. Vrea să se laude față de dumneavoastră.

– Vrea să se laude față de tine, o corectă bătrâna.

Emma obiectă:

– O, nu cred că...

– Asta nu e prima prelegere pe care o ține nepotul meu. Dar este prima la care insistă să merg, în compania ta. Ești o femeie isteată. Fă tu legătura!

Emma se ridică să mai pună un lemn pe foc. Își spuse că probabil din cauza focului i se învâpăiaseră obrazii.

Așezându-se la loc pe canapea, luă cartea.

– Să citesc mai departe?

– Desigur. Dar mai întâi, copilul ăsta ticălos chiar a mâncat toate fursecurile, sau mi-a mai lăsat și mie câteva?

Emma mai puse trei fursecuri pe farfuria angajatoarei sale. Apoi începu să citească.

capitolul 24

Lily

Oare viața ar fi putut să devină mai complicată decât atât? Îi plăcea să fie ocupată, dar asta era de-a dreptul ridicol.

Îi luase toată ziua să termine articolele pentru ediția din acea săptămână a revistei. Îi spusese Earthi că nu putea lucra sâmbătă pentru că aceasta era ziua în care trebuia să predea totul, dar chiar și așa, abia dacă reușise să respecte termenul limită. Apoi pedalase până acasă, iar acolo apăruse o altă complicație, faptul că trebuia să împartă cu Abbie și Emma Vechitura care îi aparținuse, practic, în ultimii câțiva ani. Surorile ei se plânseseră în legătură cu modul în care făcea curat în casă, așa că făcuse schimb de corvezi cu Abbie. Crezuse că așa îi va plăcea mai mult – ura să frece băile și toaletele.

Dar să meargă la magazinul alimentară era, realmente, ca și cum s-ar fi parașutat direct în iad! Parcarea era plină, *bineînțeles*, astfel că trebui să dea ture cu mașina, așteptând să se elibereze un loc, iar apoi în magazin nu te puteai mișca de marea de cărucioare de cumpărături. Și ce putea să fie amuzant în faptul că încărcă alimente pentru patru adulți și le ducea la mașină și apoi în casă?

S-a grăbit atât de tare să pună alimentele la locurile lor, că a spart punga cu paste și acestea s-au împrăștiat peste tot pe podea. Nu era nimeni prin preajmă să o ajute și a plâns în timp ce mătura, apoi a plâns la duș pentru că nu avea nimic nou cu care să se îmbrace la evenimentele de seară. Apoi și-a dat seama că va avea ochii roșii dacă nu termină cu plânsul, așa că s-a oprit.

Primul eveniment era un vernisaj la o galerie de pe Main Street. A mers destul de bine. Artistul era local, așa că Lily cunoștea multă lume și a făcut o grămadă de fotografii minunate. Dar a doua oprire, o petrecere în beneficiul unui muzeu local, a pus-o la pământ. Toți erau bogătași și prieteni unii cu alții, și o alungau din priviri pe Lily cu aparatul ei foto de parcă ar fi fost un copil fără adăpost care le întindea o cutie goală de conserve. Bărbații, și mulți dintre ei erau tineri, la vreo treizeci de ani, se uitau la Lily fără s-o vadă. Evident, era în așa măsură o intrusă în grupul celor care contau, încât nici măcar nu văzuseră că era drăguță.

Găsi baia, închise ușa și scrisese numele celor cărora le făcuse fotografii. Se privi în oglindă. Arăta bine. Nu bogată, dar bine.

Și avea întâlnire cu Jason – nu uitase asta! Jason nu era deloc bărbatul planurilor ei cu bătaie lungă, dar era un băiat cumsecade și atât de atrăgător! Avea să fie foarte bun pentru seara aceea.

Părăsi petrecerea fără să-și ia rămas-bun – nimeni nu avea să observe că a plecat – și se grăbi pe jos pe străzi și alei spre cimitirul quaker de pe Madaket Road. Jason o aștepta acolo, rezemat de gard.

– E perfectă seara asta pentru privitul stelelor, spuse el. Haide!

Ea îl urmă, strecurându-se printre gardurile de fier și pe straturile de iarbă verde, moale. Cimitirul era un spațiu larg deschis, fără copaci sau pietre funerare – quakerii nu credeau că mormintele trebuie însemnate cumva.

– Stai puțin, îi zise ea lui Jason. Trebuie să-mi scot pantofii.

Își puse o mână pe brațul lui ca să-și țină echilibrul. Era un gest foarte natural. A fost surprinsă să constate că simțurile i s-au trezit dintr-odată când pielea ei a atins-o pe a lui. Jason nu-i acordase atenție când erau în liceu. Era cu doi ani mai mare decât ea și mereu avea o prietenă.

Lily abia aștepta să-i povestească lui Carrie că avusese o întâlnire cu Jason.

Erau suficient de departe de oraș pentru ca cerul nopții să se vadă fără interferențe din partea firmelor luminoase sau a felinarelor. Pășiră în mijlocul spațiului deschis de iarbă. Jason scoase o pătură din rucsac, o așeză pe pământ și se întinseră, uitându-se la cer.

Văzură un milion de stele.

–Uau! făcu Lily impresionată.

–Într-un fel, asta pune lucrurile într-o altă lumină, nu-i așa? comentă Jason.

–Veneam aici când eram copii. Dar n-am mai venit de ani de zile.

–Noi vedeam ceruri ca acesta în Irak, îi spuse Jason. Chiar și mai mult cer și mult mai multe stele.

Lily îl întrebă cu grijă:

–Cum a fost în Irak?

Rămase tăcut o vreme, apoi răspunse:

–A fost în regulă. Cred că ai putea spune că am avut noroc. Dar nu vreau să mă întorc acolo.

–Dar ce *vrei*, Jason?

–Păi, asta este partea bună a faptului că am fost în Irak. Când eram acolo, visam că am să mă întorc acasă și o să fie raiul pe pământ, iar acum chiar așa mi se pare că este. Afacerea mea de construcții merge destul de bine chiar și cu această încetinire a economiei. Adun niște economii și am o echipă care lucrează pentru mine, tipi de treabă în care pot să am încredere. Și din când în când am și timp liber când pot să ies cu barca pe mare sau să pescuiesc. E o viață destul de bună.

Lily oftă:

–Poate ar trebui să fiu trimisă în Irak. Pentru că devin foarte iritată vara, cu toți bogătașii ăștia care tropăie peste tot pe insulă. Mă fac să mă simt atât de săracă! Ca și cum mi-ar fura ceva!

– Te înțeleg. Dar este o lume ireală aici vara, Lily. Știi asta. Nu există echilibru. Nu vedem milioanele de oameni care sunt ca noi, care se chinuie să meargă mai departe. Căci așa sunt majoritatea oamenilor, cu adevărat. Și să fii normal... ei bine, nu e atât de rău. În plus, să fii normal pe această insulă poate fi o chestie deosebită!

– Hei, uite! O stea căzătoare! Lily arată și se uitară amândoi la un punct luminos care traversă cerul spre orizont și apoi dispăru. Noaptea era caldă, aerul purta o mireasmă sărată de trandafiri, iar simțurile lui Lily luaseră foc.

Jason era atras de ea. Știa asta. Iar ea era atrasă de el. Dar trebuia ca el să afle cine era ea cu adevărat, ce voia ea cu adevărat.

– Eu n-am vrut niciodată să fiu normală, mărturisi Lily. El întinse mâna și o prinse pe a ei.

– N-ai fi avut nici o șansă să fii normală, cu înfățișarea ta.

Ea zâmbi:

– De parcă m-ai fi observat vreodată în liceu!

– Sigur că te-am observat, spuse Jason întorcându-se pe o parte și sprijinindu-se într-un cot, cu fața la ea. Oricum, te observ acum.

Se aplecă și o sărută. Lily ridică fruntea și-și puse brațele în jurul lui, admirându-i lățimea umerilor. Îl trase mai aproape de ea. Se sărutară îndelung, iar Jason se mută mai aproape, astfel că acum era aproape întins peste trupul ei.

Dintr-odată mormăi și se ridică în picioare.

– Suntem în locul nepotrivit.

Lily era de acord.

– Ai dreptate. Unde putem merge?

– La tine acasă?

– Tata s-ar putea să fie acolo, sau surorile mele.

– Eu locuiesc cu părinții încă, râse el. Parcă suntem adolescenți.

–Unde ți-e camioneta?

–Acolo. Vino!

Strânseră repede pătura. Jason o înghesui în rucsac. O ținea de mână în timp ce se grăbeau prin cimitir către o străduță lăturalnică. Când ajunseră la camionetă, Jason aruncă rucsacul în portbagaj, o prinse pe Lily de umeri, o făcu să stea rezemată de capotă cu fața la el și o sărută. Ea își puse mâinile pe umerii lui, trăgându-l mai aproape.

–Treci în camionetă, îi zise el, cu vocea aspră.

Ea se urcă pe locul din dreapta șoferului și stătu lipită de Jason în timp ce el conducea departe de oraș, spre centrul insulei, spre șoselele pline de hopuri din zona mlaștinilor. Nici un felinar nu tulbura întunericul naturii. Uneori puștii de pe insulă țineau petreceri aici, dar intrând tot mai adânc în sălbăticie, văzură că nu era nici o altă mașină. Parcă la adăpostul unui crâng de brazi. Lily își ținuse tot drumul mâna pe coapsa lui, iar acum el se întoarse spre ea cu o intensitate care făcu inima fetei s-o ia la galop.

O sărută, trăgând-o de haine. Reușiră să se sărute în continuare în timp ce ea își scoase fusta și bluza. În pielea goală și cu colierul cu multe pietre se simțea ca un fel de zeiță sau duh și, de îndată ce Jason își scoase pantalonii, se ridică deasupra lui, cu câte un genunchi de o parte și de alta. Acum puteau să nu se mai grăbească. Își vârî mâinile în părul lui și îl sărută pasional. El îi mângâia tot corpul, de sus până jos, sânii, șoldurile, între picioare. Ea gemu de dorință. O pătrunse.

Nu se simțise niciodată în viața ei mai puțin normală ca atunci!

Era trecut de miezul nopții când Jason a lăsat-o acasă. Toate luminile erau stinse, dar ușile nu erau încuiate, niciodată nu le încuiiau. Își ducea pantofii într-o mână, în timp ce urca scările. Casa era tăcută. Și asta era bine.

Nu voia să spună nimănui unde fusese. Era confuză; era euforică până la inconștiență, îngrozită și supărată pe sine însăși. Ce făcea cu Jason? Era doar un *constructor*. Nu avea să facă niciodată bani adevărați. Nu se putea să se îndrăgostească de el! Nu avea să se îndrăgostească de el!

Dar cum se întinse în pat îmbrăcată, Jason era cel la care se gândea, la gura lui, trupul lui, respirația lui, și Jason era cel pe care îl visă când adormi.

Duminică dimineață, Lily își dădu voie să doarmă până târziu. Agitația de a trimite rubrica la revistă se terminase pentru acea săptămână. Avea să o ia de la capăt pe seară, desigur, când urma să facă alte fotografii și să scrie, dar în această unică dimineață putea să fie leneșă. Nici Eartha nu avea nevoie de ea duminica.

Așa că rămase întinsă în pat încă mult timp, amintindu-și seara precedentă, amintindu-și de Jason. Avea să se întâlnească din nou cu el la căderea întunericului. Și n-avea nici o altă treabă în timpul zilei. Fericire maximă! Avea să fie leneșă ca o pisică la soare.

Trăgându-și pe ea niște pantaloni scurți și un tricou, coborî în picioarele goale la bucătărie. Surorile ei se aflau acolo și își beau cafeaua. Amândouă zâmbiră când o văzură și chiar aveau de ce. Bucătăria era bine aprovizionată și n-aveau să mai rămână fără hârtie igienică toată vara.

–Unde-i tata? întrebă ea.

–La pescuit, răspunse Emma.

Lily își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la masă.

–Duminică dimineață. Fericire supremă!

Abbie avea un caiet dictando galben și un stilou lângă ea.

–Am mai primit încă șapte telefoane pentru Nantucket Mermaids.

Emma exclamă:

–Șapte? Super!

Abbie studie lista.

– Majoritatea sunt persoane care au venit pentru o săptămână sau așa ceva, și au nevoie de o bonă pentru o seară sau două.

– Am să preiau cât de multe pot, spuse Emma. Am nevoie de bani, iar serile mele sunt cu siguranță libere.

– Aș putea să preiau și eu o după-amiază, se oferi Lily ezitant. De fapt, nu voia încă o slujbă, dar îi plăcea să facă parte din firmă.

– Până acum, nu avem cereri pentru după-amieze, spuse Abbie, consultând lista. Râse: v-am povestit despre familia la care am fost bonă joi seara? Mama o luase razna pentru că era un pic de nisip pe podeaua din baie, iar doamnele de la curățenie nu aveau să vină decât a doua zi dimineață. Când eram la bucătărie și îi ajutam pe copii să-și termine cina, femeia tot *perora* întruna despre nisip, nu-l putea suporta în casă, ieșise de la duș și piciorul ei ud atinsese *nisipul!* Iar soțul ei a venit și mi-a spus că îmi dă *cincizeci* de dolari dacă pot să-l mătur și să mă asigur că podeaua de la baie e curată.

Emma izbucni în râs.

– Eu am avut săptămâna trecută o femeie care mi-a spus că după ce adorm copiii, trebuie să aranjez alimentele din frigider pe rânduri de mărimi egale. Nu putea să tolereze o casă dezordonată, mi-a zis.

În timp ce surorile ei râdeau, Lily își scotoci memoria ca să vină și ea cu o poveste. Își aminti una, cu bucurie:

– Oh! Am fost la o petrecere de binefacere la reședința Lemercier săptămâna trecută și Donna Sefton, care asigura mâncarea prin catering, mi-a spus să mă strecur și să văd baia matrimonială și așa am făcut. Era un frigider în baie! Unul mic, ascuns în spatele unei uși de dulap. Era plin cu șampanie și cutii de lapte. Doamna Lemercier se scaldă în lapte în fiecare seară, spune că îi face bine la piele, și în timp ce face baie, bea șampanie.

– Cum arată pielea ei? se interesă Abbie.

Lily stătu să se gândească.

– De fapt, are pielea bună. Totuși, foarte palidă.

Surorile ei izbucniră în râs – nu voise să fie amuzantă, doar să povestească o stare de fapt. Lily radia și chicotea, mulțumită de sine însăși.

– Nimeni nu mai vrea să se bronzeze, spuse Emma. Toată lumea se teme de cancerul de piele.

– Doar unele persoane, o contrazise Lily. Marinarii, maniacii tenisului. O tentă ușoară de bronz dă pielii o strălucire frumoasă.

Emma se uită la Lily:

– Ai venit destul de târziu aseară, nu-i așa?

Lily zâmbi.

– Da.

– Ei, haide! o îndemnă Abbie. Ce s-a întâmplat? Ai cunoscut altă stea?

Lily râse:

– Am văzut o stea căzătoare. La cimitirul quaker. Cu Jason.

Emma se ridică brusc:

– Fugi de-aici! Ai fost cu Jason?

Lily se foi nervoasă:

– Sper că nu-ți pasă, Abbie.

Abbie dădu din umeri:

– De ce să-mi pese?

– Pentru că te-a adus acasă de la aeroport. Am crezut că poate...

– Draga mea, începu Abbie. Jason este mult prea tânăr pentru mine. Îmi plac bărbații mai în vârstă.

– A, pe bune? Emma își concentrează toată atenția asupra ei. De când?

Abbie roși și începu să se joace cu cana de cafea.

– Ei, nu-i nimic. E o prostie. Doar că eu... Nici măcar nu merită să vorbim despre asta.

– Ba cu siguranță merită să vorbim despre asta. Uită-te la tine! Ești roșie ca o tomată!

De ce făceau mereu asta? se gândi Lily. Din ce motiv cele două surori mai mari ale ei se găseau una pe alta atât de interesante, încât Lily putea să facă sex cu Brad Bitt pe masa din bucătărie că ele nici măcar n-ar fi observat?

– Este doar... acest Howell Parker. De al cărui fiu am eu grijă după-amiezile. Este... este pur și simplu uimitor, vorbesc serios. Este atât de fascinant și amabil, atât de iubitor cu băiețelul lui!

– Nici măcar nu-mi vine să cred ce aud, spuse Emma. Abbie, ai mai mult bun-simț decât să te încurci cu un bărbat însurat!

– Știu, Emma. Dar soția lui este o scorpie...

– Soția lui. *Soția lui!*

– Și nu e niciodată acasă, este mereu la New York, lucrează, iar el s-a rănit la gleznă.

– Glumești? Emma își încrucișă brațele peste piept, se rezemă de spătarul scaunului și, uitându-se la Abbie, rosti ferm: Abbie, nu face asta! Este căsătorit! A depășit limitele. Iubește altă femeie. O iubește pe mama acelui băiețel drăgălaș. Tu nu te gândești?

Abbie se încruntă și oftă.

– Știu! Ai dreptate!

– Încearcă să te bage în patul lui? întrebă Emma.

– O, nu, nu e nimic de genul ăsta. Se poartă foarte corect. Dar, Emma, există această legătură între noi...

Lily auzi pași pe terasa din spate și apoi cineva ciocăni la ușă.

– Intră, strigă ea. Oare era Jason? Cine altcineva putea să fie duminică dimineață?

Marina Warren deschise ușa și intră în bucătărie.

– Bună dimineața! Ce drăguț să vă văd pe toate trei împreună!

capitolul 25

Marina

Acesta nu era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse vreodată, se gândi Marina zâmbindu-le celor trei femei surprinse, dar s-ar fi putut dovedi unul dintre cele mai neinspirate. În fosta ei viață, în munca ei la agenția de publicitate, intrase de zeci de ori într-o cameră plină cu străini și îi transformase pe toți în prieteni, sau cel puțin clienți. Avusese de înfruntat oameni de afaceri nemulțumiți și vânzători sceptici și, cu calm, îi câștigase și le risipise îndoielile.

Dar avea ceva să le ofere – o reclamă, o selecție de design grafic, un slogan șmecher despre produsul lor. Aici se avea doar pe sine însăși.

Știa cine este, dar tot s-a prezentat:

–Sunt Marina Warren. Eu am închiriat cabana pe perioada verii.

Acum era rândul lor să spună ceva. Ea tăcu. Pentru o clipă – liniște.

Și apoi, cea mai înaltă dintre fete, cea cu bucle castanii, se ridică și veni spre Marina cu mâna întinsă.

–Bună, Marina. Eu sunt Abbie. Mă bucur să te cunosc.

–Eu sunt Emma, spuse o femeie zveltă cu părul creț, cu pistrui adorabili și ochii mari și căprui, răsucindu-se pe scaun și întinzând și ea mâna. Bei o cafea cu noi?

–Sigur, mi-ar face plăcere. Marina își alege scaunul cel mai îndepărtat de Lily, care stătea încruntată la celălalt capăt al mesei. Bună, Lily! Apoi le explică celorlalte: Am cunoscut-o pe Lily acum câteva seri.

–Da? făcu Abbie, așezând o cană de cafea în fața Marinei și împingând frișca și bolul cu zahăr mai aproape de ea. Nu am auzit. Dar avem niște programe atât de bunești vara, încât adesea nici nu ne vedem cu zilele, nu mai spun să și vorbim!

–Da, tatăl vostru mi-a povestit de firma voastră, Nantucket Mermaids. Isteț. Ce fel de treburi faceți?

O altă pauză. Abbie și Emma schimbară priviri care exprimau clar surpriza că tatăl lor discutase despre ele cu această străină.

Apoi Emma vorbi:

–Eu redectez după dictare dimineța și fac pe șoferul pentru o gașcă de puști după-amiaza târziu. Slujba care îmi place cel mai mult este să-i citesc lui Millicent Bra-cebridge. Este o doamnă în vârstă care locuiește într-o casă ticsită cu antichități de Nantucket foarte valoroase, dar are degenerescență maculară. Uneori îi citesc, alteori o ascult povestind despre trecut. Este o slujbă plăcută.

–Iar eu introduc niște date pentru un cuplu care încearcă să combine afacerile cu vacanța. Și am grijă de un băiețel după-amiaza. Dintr-odată, Abbie străluci: Este cel mai drăguț puști din lume. Mama lui, o mare avocată de divorțuri, este plecată la New York în cea mai mare a timpului. Tatăl lui lucrează la un raport științific. Harry este un băiețel timid.

–Iar tu lucrezi la revistă, nu-i așa, Lily? spuse Marina, întorcându-se spre Lily cu un zâmbet prietenos întins pe toată fața.

–Da, dar nu am căpătat slujba asta prin intermediul Nantucket Mermaids, explică Lily. O am deja de un an. Nu este temporară. Este pe tot anul.

Abbie o întreabă pe Marina:

–Lucrezi?

–O, Doamne, am lucrat. În ultimii zece ani am condus o agenție de publicitate și design grafic împreună cu soțul meu. Acum este fostul meu soț și i-am vândut partea

mea din agenție. Marina zări cu coada ochiului că privirea Emmei se animă de interes. De aceea am venit aici. Am lucrat pe insulă trei veri la rând cu mulți ani în urmă, în timpul facultății, și mi-a plăcut foarte mult. Acum îmi acord mie însămi un răgaz ca să hotărâsc ce să fac, cum să-mi pun din nou viața pe cursul ei sau, mai degrabă, s-o canalizez pe un nou curs. Încerc să fiu optimistă. Să gândesc creativ. Iar acesta pare să fie locul potrivit.

Emma se aplecă spre ea:

– Eu mi-am pierdut slujba de curând. Am lucrat pentru o firmă de investiții din Boston. Mi-am pierdut serviciul și toate economiile.

– Asta este foarte neplăcut, o compătimi Marina.

Emma dădu din cap aprobator:

– Iar logodnicul meu m-a părăsit.

– Păi, contracară Marina cu un zâmbet sardonice, soțul meu m-a părăsit pentru cea mai bună prietenă a mea.

Fața Emmei se luminează dintr-odată:

– Fugi de-aici!

– Așa este! Marina râse și ridică mâna: Hai să batem palma!

Emma lovi palma ridicată a Marinei:

– Mă bucur să te cunosc!

Lily obiectă:

– Dar nu este deloc amuzant! Cum de puteți să vă purtați astfel când e vorba de ceva atât de dureros?

Emma se strâmbă:

– Am fost nefericită din cauza asta. *Sunt* nefericită din cauza asta. Așa că este o experiență nouă să râd de asta. Te deranjează?

Lily își mușcă buzele, derutată. Nu-i plăcea că femeia se afla acolo, în casa lor.

– În orice caz, am venit doar ca să vă invit pe toate la cină într-o seară.

Toate trei fetele rămaseră cu gura căscată la ea, iar Marina putu citi confuzie pe două dintre chipuri și împotrivire pe fața lui Lily.

– Tatăl vostru mi-a spus că munciți toate foarte mult și m-am gândit că poate v-ar plăcea să veniți într-o zi acasă și să găsiți o cină caldă și bună.

– Ar fi foarte frumos, spuse Abbie. În ce seară?

– Ce seară este potrivită pentru toate trei? întrebă Marina. Eu sunt deschisă la propunerea voastră.

Abbie se ridică și merse la un birouaș ascuns într-o nișă a bucătăriei. De acolo luă calendarul de pe perete și veni înapoi.

– Până acum, am slujbele de bonă miercuri și vineri. Și, Emma, și tu ai slujbe tot atunci. Așa că joi ar putea fi o zi potrivită. Lily, tu ai ceva joi?

– Nu știu, mormăi Lily. Trebuie să-mi verific agenda.

Abbie îi ceru:

– Verifică acum!

– Este sus, în geanta mea.

– Putem să așteptăm, o asigură Emma.

Lily o țintui cu privirea pe Marina:

– Vine și tata?

– Sper.

Abbie se uită de la Marina la Lily și apoi din nou la Marina.

– Ah! Te întâlnești cu tata ca iubita lui?

Marina zâmbi.

– Suntem prieteni.

– Verifică-ți agenda, Lily, repetă Emma.

Lily se repezi afară din bucătărie.

Marina așteptă ca surorile să spună ceva de genul: *Sora noastră mai mică este doar un copil răsfățat*. Însă ele nu profitară de ocazia de a vorbi despre ea acum, că era plecată din cameră, iar Marinei îi plăcu acest lucru.

– Vreo sugestie cu privire la meniu? întoarse Marina conversația spre mâncare. Știu că sunteți foarte pricepute

la rețetele pentru oala Crock-Pot. Din nou Abbie și Emma schimbă priviri la destăinuirea că tatăl lor împărtășise atât de multe detalii despre ficele sale. E vreuna dintre voi vegetariană? Am adus un mic grătar. Mă gândeam că poate vă plac fripturile la grătar.

– Doamne, mi-ar plăcea la nebunie o friptură la grătar, spuse Abbie.

– Și mie, fu de acord Emma. Fripturile nu prea se încadrează în bugetul meu.

– Atunci friptură va fi! conchise Marina, mulțumită că putea să le ofere fiicelor lui Jim ceva bun.

Lily tot nu coborâse. Marina își ciocăni ceasul de la mână:

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am lecție individuală cu Sheila Lester, mă învață să fac coșuri împletite.

– Asta e foarte tare! comentă Emma. Sheila este cea mai bună!

Marina ieși pe ușă.

– Mulțumesc pentru cafea. Ne vedem joi seară!

– Și noi o să venim să te anunțăm dacă poate veni și Lily sau nu, promise Abbie.

– Oh, poate să-mi spună tatăl vostru, le zise Marina pe un ton firesc, zâmbind spre ele peste umăr.

Marina merse pe bicicletă la casa Sheilei Lester, frământată de gânduri pe măsură ce rememora fiecare detaliu al întâlnirii cu cele trei fice. Îi plăcuse de Abbie imediat și credea că și Abbie o plăcuse pe ea. Abbie părea cea mai matură dintre cele trei și era cea mai în vârstă. Emma păruse distantă până la momentul în care Marina anunțase că a părăsit-o soțul pentru cea mai bună prietenă, și atunci între ele două s-a creat o legătură specială. Emma era mai rezervată decât Abbie, dar poate că avea să-i devină o adevărată prietenă. Aveau atât de multe în comun! Emma avusese un ghinion atât de mare în dragoste! Ei bine, ce femeie – ce om? – nu a avut?

Studioul unde Sheila Lester confecționa coșurile împletite se afla în spatele proprietății, o singură sală mare, aerisită, plină de lumină și miresme cu aromă de lemn și trestie de zahăr. Pe rafturile aliniate pe pereți se aflau tipare și baze de toate mărimile și formele, iar pe podea erau grămezi de bucăți de lemn. Marina era surprinsă de toate mașinăriile din atelier. Sheila îi făcu turul încăperii, prezentându-i-le și explicându-i funcțiile fiecăreia.

– Burghiu, pentru a perfora gaura pilot din bază. Instrumente și scule pentru răsucirea bazei, pentru șlefuirea lemnului, pentru strunjirea acestuia. Totul trebuie făcut până în cel mai mic detaliu. Și făcut bine de prima dată. Și trebuie să fii foarte atent. *Concentrare!* Să fii cu mintea permanent în alertă.

– Sună foarte Zen, observă Marina.

– Chiar este foarte Zen, îi spuse Sheila. Uită-te la diferitele coșuri și compară-le. Unele sunt rotunde, altele sunt ovale, unele sunt mici, altele – mari. Gândește-te bine de care coș vrei să faci. Apoi poți să-ți alegi tipul de lemn pentru bază.

În timp ce Marina studia coșurile finite, Sheila se întoarse la cel la care lucra, prins în lăcașul lui special care se rotea. Cu mișcări atente, încete, egale, trecea o fâșie îngustă de trestie printre niște bețe prinse vertical pe o bază, apăsând ușor cu un mic instrument învelit în pânză ca să se asigure că fâșia de trestie este așezată bine la locul ei.

Marina stătea în picioare lângă Sheila, hipnotizată de mișcările lente, metodice, ale femeii.

– Pare o muncă înceată, chibzuită, observă ea.

– Corect, încuviință Sheila. E nevoie de toată atenția de care ești capabil.

– Cred că pot să-mi simt și pulsul încetinind.

Sheila râse:

– Știi că, din câte se spune, pacienții din instituțiile de boli mintale sunt învățați să îndeplinească astfel de coșuri? Trebuie să fie un motiv pentru asta!

Marina se întoarce din nou spre coșurile finite și se gândi. Nu voia să facă unul prea mare – ar fi putut să fie frustrată sau copleșită de o treabă atât de importantă. Ho-tărî să facă un coș mic, cu baza rotundă.

– Bine, îi spuse Sheila. Acum alege lemnul pe care ai vrea să-l ai drept bază. O direcționă pe Marina spre o grămadă de scânduri subțiri, unele cu fibre în vârtejuri complicate, altele cu inele.

– L-aș vrea pe acesta, decise Marina. E aproape ca un șal de lână.

Sheila o instrui, în timp ce punea o formă rotundă pe hârtie și desena conturul cu creionul. Sheila puse lemnul pe masa pentru tăiat și îl tăie cu atenție. Puse cu grijă bucata de lemn pe strung și îi netezi marginile, apoi o așeză pe placa rotativă și tăie un canal mic în bază.

– Acum, i se adresă Marinei, poți să o lăcuiești.

Sheila se întoarce la postul ei de lucru. Marina se așeză pe un taburet, la celălalt capăt al mesei lungi, având în față o pensulă, o cutie de lac și bucata ei rotundă de lemn. Pe măsură ce întindea lacul cu pensula, lemnul începea să prindă strălucire.

– Extraordinar, Sheila! Marina ridică discul să i-l arate. Are un model atât de complicat!

– Da. Fiecare bucată de lemn are propriul ei spirit. Ceea ce faci tu acum se cheamă că „scoți la lumină viața din lemn“.

Marina zâmbi pentru ea însăși. Fiecare bucată de lemn are propriul spirit? Cât de irațional!

Și totuși, pe măsură ce lucra, piesa ei rotundă de lemn părea că strălucește luminată dinăuntru. Ca și cum ascun-dea un mesaj care era, cumva, doar al ei.

capitolul 26

Abbie

Când Abbie ajunse la reședința Parker luni, deschise ușa fără să mai bată, pentru ca bietul de Howell să nu mai trebuiască să se lupte ca să ajungă la ușă să-i deschidă.

– Bună! strigă ea, mergând direct în bucătărie.

Unde rămase ca trăsniță, gata să cadă din picioare.

Sydney Parker era așezată la masă. În pantaloni scurți negri și tricou alb, trupul ei era la fel de plat și colțuros ca și tunsoarea în linie a părului brunet. Abbie și-o imagină pe Sydney tăind aerul din sala de judecată ca o lamă ascuțită.

– Bună ziua!

Harry stătea pe un scaun lângă mama lui. Pe o farfurie în fața lui erau trei tulpini de sparanghel. Nu ridică privirea când intră Abbie, ci continuă să se uite în farfurie.

– Avionul meu pleacă abia peste vreo două ore, o informă Sydney pe Abbie. Am făcut o listă de cumpărături. Poți să-mi faci câteva comisioane până îl ajut eu pe Harry să-și mănânce prânzul *sănătos*.

– Desigur. Abbie se strecură pe scaunul de lângă Harry. Hei, băiete! Cum merge treaba?

– Nu-mi place sparanghelul, mormăi Harry nefericit.

– Eu *ador* sparanghelul, gânguri Abbie încurajându-l.

– Are gust de ață! protestă băiețelul, cu un tremur în glas.

– Încetează, Harry! Vocea lui Sydney era glacială. Nu are gust de ață. L-am făcut la abur perfect *al dente*. Tortellini te așteaptă. Doar mănâncă-ți sparanghelul mai întâi! Se uită apoi amenințător la Abbie: lista este

pe frigider. Howell este în biroul lui. Poți să iei un cec de la el. Când te întorci, Harry va putea să meargă la plajă cu tine pentru că, până atunci, își va mânca sparanghelul.

– În regulă. Abbie îl mângâie pe spate pe micuț. Poți s-o faci, eroule!

Îl găsi pe Howell la birou, într-o poziție ciudată, într-o rână și cu piciorul în ghips ridicat pe un scaun. Purta ochelari în timp ce parcurgea un raport și se chinuia să scrie pe computer informațiile de care avea nevoie. Părul blond îi stătea în toate direcțiile, ceea ce arăta că-și trecuse mâinile prin el de multe ori.

– Îmi pare rău că te întrerup, spuse Abbie. Am nevoie de un cec pentru magazinul alimentară.

– Oh, bună, Abbie. Nu mi-am dat seama că deja a venit amiaza. Hm... Deschise sertarul biroului, scotoci prin el până găsi carnetul de cecuri și îl scoase. Deci Sydney este cu Harry? întrebă el absent.

– Încearcă să-l convingă să mănânce sparanghel.

Howell se strâmbă:

– Este o competiție a tăriilor de caracter pe care nu îndrăznesc să plasez pariuri.

– Păi, eu pun pariu pe Harry, spuse Abbie. Știu cât de încăpățânat poate fi.

– Și n-ai văzut nimic încă, o avertiză Howell.

Îi întinse cecul. Abbie veni mai aproape și întinse mâna după bucata de hârtie, iar pentru o clipă privirile li se întâlneau. Pentru o clipă îndelungată, ea rămase suspendată într-o bulă de senzații. *Mă dorește*, se gândi Abbie. *Iar eu îl doresc pe el.*

Copilul lui se află în cealaltă cameră! o trezi conștiința. *Soția lui se află în cealaltă cameră!*

Vocea îi tremura când rosti:

– Am nevoie și de cheile mașinii.

Degetele lui îi atinseră degetele atunci când îi dădu cheile. O clipă cât o veșnicie rămaseră așa, nemișcați.

Howell zise în cele din urmă:

– Ne vedem când te întorci.

Se duse în oraș, cumpără alimentele, luă rufele de la curățătorie și trecu pe la drogherie, mișcându-se tot timpul ca într-un vis. *N-am făcut nimic rău*, își repetă ea. *Pur și simplu mă bucur că-l cunosc pe acest bărbat – și pe băiețel.*

Înapoi acasă, luă două pungi de cumpărături din SUV și le duse înăuntru. Intră în bucătărie, unde îi găsi pe Harry și mama lui tot așezați la masă. Trei tulpini de sparanghel se aflau tot pe farfurie.

– Ți-a luat mai mult decât am crezut, se răsti Sydney ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă îmbrac și să mă întorc la muncă. Poți să pui alimentele la loc cât timp îți mănâncă Harry sparanghelul. Ridică vocea: *Pentru că nu se ridică de la masă și nu primește nimic altceva de mâncare până nu-l mănâncă!*

– Am luat rufele de la curățătorie și mai am încă o pungă cu cumpărături de adus de la mașină, spuse Abbie.

– Bine!

Până a cărat ea totul în casă, Sydney ieșise din bucătărie. Abbie auzea dușul curgând sus la etaj.

În timp ce Abbie despacheta cumpărăturile și le roștuia în dulapuri, continua să-i vorbească lui Harry, însă conversația rămase unilaterală.

– Dumnezeu, Harry! Este o zi atât de însorită și caldă! Putem să mergem la plajă sau la locul de joacă de la școală. Ți-a plăcut toboganul, îți amintești? O, uite, pepene verde! Mănâncă sparanghelul ăla și poți să primești niște pepene la desert, bine?

Harry spuse foarte încet:

– Fac pipi.

– Vai, dragule. Bine, haide! Abbie îl luă de mână, iar el sări de pe scaun. Îl conduse la baia de serviciu lipită de bucătărie și rămase în ușa deschisă cât urină el. Apoi puse scaunelul în fața chiuvetei ca să se poată spăla pe mâini.

– Ți-am spus că nu are voie să plece de la masă până nu-și mănâncă sparanghelul!

În costumul ei negru strâmt și pantofii negri cu tocuri înalte, Sydney părea un personaj de acțiune, o Regină Întunecată electronică. În mână ținea geanta diplomat. Rujul ei era de un roșu strălucitor, iar ochii – o explozie de furie.

– Trebuia să facă pipi, îi explică Abbie cu voce blândă.

– Of, ești complet *nefolositoare!* țipă Sydney. Cum mă pot baza pe tine dacă îl lași să te manipuleze așa? Sigur că trebuia să facă pipi!

– Dar, dar el... începu Abbie.

– Trebuia să-l lași să facă pipi în pantaloni. I-ar fi servit drept lecție! Când îi spun să mănânce ceva, al dracului să fie dacă nu mănâncă! Făcu un pas spre Abbie, pătrunzând în spațiul ei privat: Eu sunt mama lui. Eu știu de ce are nevoie și îi cunosc toate șmecheriile. Dacă îți spun să faci ceva, așa faci! Ești *angajata mea*, la dracu', nu vreo Mary Poppins, ai înțeles?

– Mami! Pe fața lui Harry se putea citi panica. Se agăță de fusta mamei lui. Nu te supăra pe bona Abbie. Îmi mănânc sparanghelul.

Băiețelul fugi la scaun și se cocoță pe el. Își îndesă sparanghelul în gură și mestecă, sufocându-se în timp ce se chinuia să înghită. Fața lui se învineți și ochii îi înotau în lacrimi.

Abbie rămase în picioare, îngrozită.

Sydney se mulțumi să privească. După ce Harry a înghițit și ultima bucată de sparanghel, fața ei s-a schimbat. Dintr-odată era numai zâmbete. Merse la fiul ei, îngenuncha lângă scaunul lui și îl strânse în brațe cu putere.

– Ce băiat bun ești tu! Ce băiat bun! Mami este atât de mândră de tine! Îl sărută pe obraji și pe frunte. Mami trebuie să meargă la muncă acum, iar bona Abbie îți va da tortellini, și pentru că ai fost un băiat așa de bun și ți-ai mâncat sparanghelul, poți să primești pepene verde și niște struguri la desert! Îl îmbrățișă din nou și-i șopti

la ureche: Te iubesc, gândăcel! Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Sydney se ridică, își netezi fusta neagră pe șolduri. Îi aruncă o privire răutăcioasă lui Abbie:

– Trebuie să-i dai tortellini acum!

Ieși din bucătărie, iar Abbie o auzi intrând în biroul lui Howell. La scurt timp după aceea, un taxi claxonă afară și ușa de la intrare se trânti cu zgomot.

– Vrei tortellini încălziți sau reci? Abbie se gândi că putea să-i permită copilului măcar atâta control asupra propriei mâncări. Îi voia reci, așa că i-a servit într-un bol și a stat cu el cât a mâncat, întreținându-l cu povești despre nacela elevatoare a companiei de telefonie pe care o văzuse pe stradă.

În timp ce vorbea, scotocea prin memorie după amintiri cu Lily la patru ani. Mama lor trăia încă, dar mereu fusese mult mai suavă decât Sydney. În fine, aproape orice mamă ar fi mai suavă decât Sydney. Abbie știa că după ce murise mama lor, ea i-a permis lui Lily tot felul de lucruri. Lily probabil că nu a mâncat o legumă vreun an după ce rămăseseră orfane. A trăit cu înghețată și cu bucăți de pui fripte. Însă Lily era bine acum. Nu? Sau poate că Abbie își răsfățase sora cea mică? Uneori așa părea.

Niște troncăneli îi întrerupseră șirul gândurilor. Howell apăru în pragul ușii, rezemat în cârje.

– Bună, oameni buni! Își frecă nasul: Harry, ia uită-te, mi s-au încrucișat ochii?

– Tati! chicoti Harry. Arăți caraghios.

– Am citit atât de mult că mi s-au încrucișat ochii. Își frecă pleoapele: Serios, trebuia să ies din camera aia. Ce faceți voi doi în după-amiaza asta?

Abbie zâmbi:

– Mă gândeam să-l duc pe Harry într-un loc secret.

– Și cina diseară? vru Howell să știe.

– Păi, am să pregătesc pui cu...

– Voiam să spun, poți să rămâi cu noi la cină?

Abbie ezită.

– Te rog! făcu Howell.

– Da, Abbie, mănâncă cu noi diseară! țipă Harry.

Abbie inspire adânc.

– Bine, atunci, spuse ea, încercând să-și facă vocea să sune natural, ca și cum asta era doar o invitație fără nici o însemnătate.

Howell stătea pe bancheta din spate a SUV-ului împreună cu fiul său, în timp ce Abbie conducea mașina spre mlaștini și apoi mai încet, pe șoseaua plină de hârtoape, până ajunseră la o pajiște cu iarbă de lângă un lac, unde opri. În timp ce Howell se chinuia să iasă din vehicul, Abbie îl dădu jos pe Harry. De jur împrejur se întindeau dealuri înverzite, care se ridicau impetuoase și libere spre cerul albastru.

– Ce tare! țipă Harry alergând pe potecă spre lac.

– Acesta se numește lacul gogoasă, îi spuse Abbie, din cauza insuliței din mijloc care e exact ca gaura unei gogoși. Întinse o pătură pe iarbă și scoase scaunul pliant pentru Howell. Vino aici, Harry. Știi ce este aceasta? O potecă pentru căprioare. Vrei să mergi pe ea? Face înconjurul lacului.

Harry făcu ochii mari.

– Vii cu mine?

– Sigur că vin!

Îl luă de mână. Poteca nisipoasă era plină cu tot felul de flori sălbatice și vegetație. Abbie se aplecă să atingă o tulpină delicată.

– Vezi asta, Harry? Se numește iarbă cu ochi albaștri.

– Iarba nu are ochi, prostuțo! chicoti puștiul.

Mai departe, se opri ca să-i arate ceva:

– Uite, Harry! Urme de căprioară. Vezi urmele pașilor?

El se ghemui, se uită la urme și le atinse:

– Au picioare caraghioase.

– Au copite. Copite despicate. Asta înseamnă așa – și își desfăcu degetele ca o furculiță. Căprioarele coboară aici ca să bea apă.

– Unde sunt acum? scrută Harry zarea.

– O, se ascund. Le este teamă de oameni.

– Nu le-aș face nici un rău, promise Harry serios.

– Știu. Dar căprioarele sunt foarte timide.

Merseră mai departe. Când ajunseră la o tufă de trandafiri sălbatici, Abbie se opri ca să-l lase pe Harry să le simtă mirosul. Îi arătă o căsuță pentru șoimi construită în mijlocul lacului și îi promise că va căuta o carte cu poze cu șoimi. Îngenunche ca să-i arate o tufă de coacăz cu niște muguri verzi minusculi.

– Vom veni din nou peste o lună și vom culege coacăze, îl asigură ea. Vei putea să culegi fructele din tufă și să le arunci drept în gură!

– Să le *arunc* în gură! repetă Harry amuzat.

Când ajunseră de cealaltă parte a lacului, îi făcură cu mâna lui Howell, care le întoarse salutul. Pe drumul de întoarcere, Harry spuse:

– Când tati o să poată să meargă din nou, o să-i arătăm noi urmele de căprioare.

– Așa vom face noi! fu de acord Abbie, și zâmbi când spuse „noi“.

La locul de picnic, Abbie le turnă lui Harry, lui Howell și ei însăși limonadă roz din termos în pahare de hârtie. Îi scoase sandalele lui Harry și îl mai unse cu niște cremă protectoare de plajă. El se zvârcoli când îl frecă cu crema, apoi își luă găletușa și lopoțica și fugi la marginea apei. Ezită o clipă, preocupat – nu era o plajă cu nisip, doar noroi.

– Haide, murdărește-te! îl îndemnă Abbie. Noroiul se spală la fel de ușor ca și nisipul.

El făcu un pas în noroi, zâmbind de fericire când simți lichidul vâcos între degetele de la picioare.

–Acesta este un loc minunat, îi spuse Howell lui Abbie.

–Da, este. Se întinse pe pătură, lăsând soarele să o încălzească. Era îmbrăcată în pantaloni scurți și o cămașă cu nasturi și mâneci scurte. Culoarea mărgeanului i se potrivea foarte bine cu tenul, iar ea știa asta. Îl auzea pe Harry vorbind de unul singur în timp ce umplea găletușa cu noroi. Își ținu ochii închiși, simțind că Howell se uita la corpul ei. Cel puțin, spera că se uita.

După-amiaza se scurse rapid. Căldura zilei o făcu le-neșă. Făcură o plimbare împreună, oprindu-se să cerceteze insectele și frunzele. Se simțeau atât de bine toți trei! Atât de firesc!

În cele din urmă, se întoarseră acasă. Emma nu-i plănificase nici o treabă gospodărească pentru acea seară, așa că nu avea nici un motiv să se grăbească. În timp ce îi făcea duș lui Harry și îl îmbrăca în haine curate, Howell intră în birou ca să mai lucreze.

Harry stătea sub masa din bucătărie și se juca cu caii, în timp ce Abbie se mișca alene, pregătind cina. Știa ce-i plăcea lui Harry să mănânce și prepară din belșug: orez și morcovi sote, și piept de pui cu ciuperci și smântână. Harry avea să aleagă ciupercile, dar era în regulă. Tăie felii de roșii aduse de la ferma lui Bartlett, ca să le servească în loc de salată. Harry își mâncase porția de legume verzi pentru acea zi, hotărî ea, cu un ușor freamăt de revoltă.

În timp ce puiul se cocea la cuptor, Abbie ieși în spațele casei, cu Harry. Construiau o casă de zâne ca cea din fața magazinului The Toy Boat de pe Straight Wharf. Ea asambla cu grijă casa din bețișoare. Puștiul făcea o potecă spre casă din scoicile în formă de semilună.

Howell ieși din casă schiopătând.

–Ce seară! Harry, îmi place casa ta pentru zâne! Abbie, am turnat câte un pahar de vin pentru noi doi, dar nu mi-am dat seama cum pot să le aduc aici fără să le vărs.

Ea zâmbi:

– Stai jos! Aduc eu vinul.

Până se întoarse ea cu câte un pahar în fiecare mână, Howell se așezase pe un scaun de răchită. Ea își trase un scaun mai aproape de Harry decât de Howell. Spera că el nu observase că îi tremurau mâinile. Avea gâtul uscat, de aceea își umezea mereu buzele cu limba.

– E greu să te obișnuiești cu atâta pace și liniște, comentă Howell. Eu sunt în așa măsură un băiat de oraș!

– Din ce oraș?

Howell crescuse în Cambridge, unde locuise împreună cu părinții și sora lui într-un apartament. Urmase facultatea la Berkley. Lucrase la New York și New Haven.

– A fost ideea lui Sydney să cumpărăm o casă aici, spusese el.

Simți o înțepătură să audă numele soției lui rostit de Howell. Își mușcă buza.

– Atât de multe cunoștințe au case aici! Este un loc bun pentru ea să-și facă o rețea de clienți.

– În plus, este un paradis pentru copii, observă Abbie.

– Absolut, încuviință Howell. Sigur că Sydney a luat și asta în calcul.

– Aud cronometrul aragazului. Scuză-mă. Abbie fugi în bucătărie. La ce naiba se gândea, să stea așa și să bea vin cu bărbatul ăsta ca și cum ar fi fost un cuplu! Era bucurăoasă că o pomenise pe Sydney. Trebuiau să o țină mereu pe Sydney cu ei în aceeași cameră!

Bău restul de vin în timp ce trebăluia la bucătărie, pregătind masa. Îi chemă înăuntru și îl supraveghe pe Harry când acesta se spală pe mâini. Servi masa. Îi așează pe Harry și tatăl său unul lângă altul, iar ea se așează în fața băiețelului.

Howell o întrebă cum era să crești pe insulă, așa că în timpul cinei ea îi întrețină pe tată și pe fiu cu istorii din copilăria ei. Le povesti cum se adunau focile în debarcadere în timpul iernii și se strângeau la Great Point

ca niște pietroaie mari, sforăitoare, grohăitoare și lucioase. Evocă vremea când balenele își făceau apariția la Sconset. Rememoră cum se oprea lumina electrică înainte să fie instalat cablul submarin legat la continent și cum toată lumea citea la lumina lumânării, tremurând sub pături.

Harry asculta cu ochii larg deschiși, așa că Abbie continuă să îl desfete și când îl conduse sus pentru ritualul de seară, înainte de culcare. Îl îmbracă în pijama curată de bumbac, îl înveli bine și se așază lângă el în pat, vorbind în continuare. Adormi aproape imediat. Abbie mai zăbovi o vreme uitându-se la fețișoara lui dragă, iar inima ei izbucni de dorință.

Jos, descoperi că Howell reușise să șchiopăteze prin bucatărie. Toate farfuriile erau încărcate în mașina de spălat vase, care torcea încetitor, iar blaturile de la bucatărie erau curate.

Ea rămase în pragul ușii.

– A adormit buștean.

– Faci minuni cu el, Abbie. Howell ridică sticla de vin. Ajută-mă să termin asta.

– Oh, păi...

– Doar câte un pahar pentru fiecare.

Poate că doar este dornic de conversație cu un adult, se gândi Abbie.

– În regulă!

De la accident, locul obișnuit al lui Howell era pe canapea, cu piciorul întins și ridicat pe o pernă. Abbie își luă un scaun de cealaltă parte a măsuței de cafea, la o distanță sigură între ei. Luă o înghițitură din vin cu mâna tremurândă. Afară era încă lumină, dar în casă era semi-întuneric deja. Nici o lumină nu era aprinsă.

Pielea ei strălucea de la soarele de peste zi. Fiecare celulă a corpului ei părea vie și trează. Alertă, pregătită. Nu putea să-și ia privirea de la Howell. Fața lui frumoasă, trupul lui puternic, privirea lui sigură...

– Abbie, murmură Howell. Dumnezeu. Ce ne facem?

Ea nu încercă deloc să facă pe timida.

– Howell, ești căsătorit.

– Hai să-ți povestesc despre căsnicia mea, spuse el.

– Nu cred că...

– Nu am de gând să o defăimez pe Sydney. Ai cunoscut-o. Este o femeie uimitoare.

Desigur, Abbie știa asta, și totuși cuvintele lui o străpungeau de gelozie.

– Este genială, continuă Howell. Este ambițioasă. Muncеște fără odihnă. Ar putea să aibă un viitor în politică. O admir enorm pe Sydney, chiar dacă, așa cum poate că deja ți-ai dat seama, poate fi foarte aspră.

Lui Abbie îi bătea inima să-i spargă pieptul. O *admira!* Acum fiecare cuvânt pe care el îl rostea construia o punte între Abbie și Howell.

– Este soția ta, spuse ea, încercând să taie această legătură cu lama pe care și-o imaginase a fi imaginea lui Sydney.

– Din întâmplare. Ne-am cunoscut cu numai câteva zile înainte de a absolvi facultatea. Amândoi căpătaserăm slujbele pe care ni le doriserăm, la New York. Eram aiuriți și eram proști. Am ieșit împreună de câteva ori, am făcut sex de câteva ori, și apoi am ajuns să fim prea ocupați ca să ne mai gândim la întâlniri. Nici măcar n-am văzut-o pe Sydney o lună întreagă, atunci când ea a venit la mine să-mi spună că este însărcinată.

– Howell...

– Crezuse că nu i-a venit menstruația pentru că muncеa prea mult la noua ei slujbă de la firma de avocatură. Era însărcinată în trei luni. Dumnezeu știe că nu-și dorea un copil, ricană Howell. Nu era prea fericită nici să se căsătorească cu mine. Nu mă iubea. Eu n-o iubeam. Se gândise să dea copilul spre adopție, urmă el, iar durerea îi trecu ca un val peste chip. Imaginează-ți, să-l dea pe Harry! Clătină din cap. Așa că ne-am căsătorit. Suntem prieteni destul de buni. Am reușit să ne creăm

o viață destul de flexibilă. Dar nu o iubesc, Abbie. Și n-am simțit niciodată pentru Sydney nimic din ceea ce simt pentru tine.

Asta era tot ce voia Abbie să audă. Șopti:

– Știu. Și eu simt la fel pentru tine!

– Atunci vino aici.

– Howell... ezită ea.

– Abbie!

Ca dusă de un val spre țarm, Abbie își dădu voie să fie trasă de irezistibila forță magnetică a dorinței reciproce. Îi făcu loc pe canapea, ea se așează, iar el își puse brațele în jurul ei și o trase la pieptul lui, sărutând-o. Plăcerea o străbătu ca o săgeată. Măinile lui îi găsiră sânii, îi ridică tricoul și se chinură cu sutienul, în timp ce îi mângâiau pielea. Ea rămase cu gura lipită de a lui în timp ce își desfăcea nasturii de la cămașă, își descheia sutienul și le arunca pe podea. Se ridică să-și scoată pantalonii scurți și chiloții, iar Howell se mută puțin mai încolo pe canapea, astfel încât ea să poată să-l încalcece. Se căzni să-și scoată pantalonii scurți.

– La naiba! șopti el când hainele rămaseră agățate în ghips. La naiba cu asta! Vino aici, Abbie!

Ea se așează deasupra lui, aplecându-se să-l sărute, iar el îi mângâie tot trupul, în sus și-n jos. Se ridică, iar el o pătrunse.

Aici, îi spunea corpul ei. Aici. Aici e bine. Aici este perfect. Asta este cel mai bine!

Aici este acasă!

capitolul 27

Emma

– Emma, ești o minune, șopti Spencer.

Ea zâmbi:

– Sunt destul de mulțumită de mine, trebuie să spun.

Se aflau în spatele micii săli de la Muzeul Vânătorii de Balene. Spencer tocmai ținuse o prelegere despre epave și faruri, iar Emma reușise performanța de a o convinge pe doamna Bracebridge să participe.

De fapt, nici nu fusese atât de greu. Apelase la Toots Carlyle. Toots era tânăr și puternic, iar vehiculul lui era echipat pentru scaune cu rotile. El o ridicase cu ușurință pe doamna Bracebridge și o pusese în mașină, apoi strânsese vehiculul și-l pusese în spatele dubei și pornise spre muzeu. O ajutase pe femeia în vârstă să coboare din mașină pe micul lift electric, după care o așezase din nou în scaunul ei cu rotile.

Emma o preluase de aici, împingând scaunul prin ușile electrice și în jurul locului amenajat pentru vizitatori, spre camera de întâlniri din spate. Conferențiarul de la ușă nu o întrebaseră pe doamna Bracebridge dacă era membră. Din purtarea sa aristocratică, era evident că făcea parte din orice organizație voia.

Emma auzea murmurul de voci în timp ce o ajuta pe doamna Bracebridge să intre în sală. După conferință, jumătate din audiență se întoarse spre Millicent Bracebridge. Oamenii se aplecau înspre ea, se prezentau, o mângâiau pe mână, exclamau cât de fericiți erau s-o vadă.

Emma se dădu un pas înapoi, pregătindu-se să aștepte răbdătoare, dar spre surprinderea ei, trei femei pe la cincizeci de ani se apropiară de ea:

– Emma Fox? Chiar tu ești?

Fuseseră prietene cu mama ei și încă erau prietene cu tatăl ei. Emma se jucase cu copiii lor, rămăsese peste noapte la ele acasă, iar acum o puneau la curent cu toate noutățile. Când au întrebat-o de ce se afla pe insulă și de ce era cu Millicent Bracebridge, și-a luat inima în dinți și le-a explicat cum și-a pierdut locul de muncă la firma de investiții din Boston. Femeile au compătimit-o și i-au povestit la rândul lor despre copiii lor, toți cam de vârstă cu Emma, dintre care mulți își pierduseră și ei slujbele sau economiile în anul care trecuse.

În cealaltă parte a sălii, Spencer era și el înconjurat de oameni. După o vreme, sala de conferințe se goli. Spencer veni la bunica lui și se aplecă aproape de ea.

– Buni! Mulțumesc că ai venit! Mă simt onorat!

Fața lui Millicent Bracebridge se aprinse de plăcere.

– Oh, nu te prosti!

– Îl sun pe Toots, spuse Emma și se îndepărtă puțin, lăsându-i bătrânei un pic de intimitate cu nepotul ei.

Când termină de vorbit, își puse telefonul mobil în geantă și se întoarse în sală. Spencer împinse căruciorul pe roțile al bunicii sale afară din clădire și rămase cu ea până sosi mașina, apoi îi sărută obrazul zbârcit.

– Te iubesc, buni! spuse el.

Spre surprinderea Emmei, se aplecă și o sărută și pe ea pe obraz.

– Mulțumesc că ai adus-o. Apreciez asta. Ne vedem mâine?

– Da. Ne vedem mâine.

La reședința Bracebridge, un SUV negru se afla pe alee. În timp ce șoferul dubei o ajuta pe doamna Bracebridge să iasă din mașină și să se așeze în scaunul cu roțile, ușa

principală a casei se dădu de perete și Sandra Bracebridge ieși din casă, neagră de furie.

Coborîi pe alee și se plantă în fața Emmei:

– Ce crezi că faci?

Emma începu să-i explice.

– Am dus-o pe doamna Bracebridge să audieze conferința nepotului...

– Nu ți-am spus destul de clar că soacra mea este într-o stare fragilă?

– Sandra, începu Millicent Bracebridge, cu vocea tensionată. Putem, te rog, să intrăm în casă ca să avem discuția asta?

Sandra o luă înainte ca o furtună. Emma împinse căruciorul în sus pe rampă și apoi în casă. O așeză pe Millicent Bracebridge în locul ei preferat din sufragerie.

– Doriți un pahar cu apă? o întrebă Emma pe femeia în vârstă.

– Nu scapi tu așa ușor! făcu Sandra. Vreau o explicație și scuze!

Soacra ei ridică o mână poruncitoare:

– Sandra, lasă fata în pace. Ea doar a urmat niște ordine. Eu am vrut să merg să-l aud pe Spencer ținându-și prelegerea.

– Știi că nu ai rezistența necesară pentru acest fel de excursii!

– După câte se pare, mai sunt încă în stare de câte o ieșire ocazională, spuse Millicent, a cărei voce devenise doar o șoaptă chinută.

– Ascultă la tine, nu ai nici măcar energia să vorbești! o dojeni Sandra.

– Aduc niște apă, anunță Emma ieșind din cameră.

Când se întoarse, Sandra dădea roată în cercuri mici în jurul scaunului lui Millicent.

– Sigur că se arată încântați să te vadă! Doar deții cea mai vastă colecție de obiecte din Nantucket din lume! Toți vor ceva de la tine!

– V-am adus apă, doamnă Bracebridge. Emma îngenunche lângă scaunul cu rotile și depuse cu grijă paharul în mâinile lui Millicent, așteptând până când fu sigură că l-a prins bine.

Millicent Bracebridge sorbi apa.

– Mulțumesc, spuse, întorcându-se spre Emma. Acum sunt oboșită. Aș vrea să mă odihnesc.

– Sper doar că nu te-ai îmbolnăvit, Millicent, se enervă Sandra.

– Doriți să rămân? întrebă Emma.

– Te rog. Probabil că o să ațipesc puțin, dar apoi aș vrea să-mi citești.

Millicent îi dădu paharul. Emma îl luă și îl puse pe masă. Millicent închise ochii.

– Foarte bine atunci, plec. Sandra se încruntă la Emma: N-am terminat discuția asta cu tine! Din partea mea, ți-ai depășit cu mult îndatoririle!

Emma nu spuse nimic. Sandra pufni atotputernică și o luă din loc.

Millicent se trezi după un pui de somn de vreo jumătate de oră. Emma îi făcu o ceașcă de ceai și îi citi din Agatha Christie. Nu pomeniră despre furia Sandrei sau dacă slujba Emmei era sau nu în pericol, dar discutară în amănunt calitatea deosebită a discursului lui Spencer, prezența sa scenică remarcabilă și fericirea pe care o simțise văzându-și bunica în sală.

– Este timpul să plec, doamnă Bracebridge, anunță Emma fără tragere de inimă.

– Te rog, spune-mi Millicent, îi spuse bătrâna. Și mulțumesc încă o dată, Emma, pentru că mi-ai oferit ocazia să petrec o zi atât de plăcută!

– Și mie mi-a plăcut, răspunse tânăra din toată inima.

Emma se duse pe jos acasă, simțindu-se destul de mulțumită de ea însăși. Când ajunse pe strada ei, se opri doar o clipă. Era o stradă atât de frumoasă! Casele nu erau atât

de impozante ca aceea a familiei Bracebridge, dar fiecare avea un farmec aparte – o jardineră la fereastră, plină de petunii, un inel de metal în formă de sirenă de bă-tut la ușă, un spalier cu trandafiri cățărători roz-deschis. O fată cu părul prins în coadă trecu pe lângă Emma, pe bicicletă. Într-o curte, niște mămici stăteau de vorbă în timp ce copiii lor alergau prin apa care țâșnea din stropi-toarea de peluză. Emma zâmbi, amintindu-și cum era pe insulă când era mai tânără.

Mama ei era atât de frumoasă și râdea atât de des! Inventase jocuri minunate pe care să le joace ficele ei. Decorase fiecare cameră cu mult farmec și adora să le prindă părul în cozi împletite. Și când erau micuțe, mama lor fusese atât de iubitoare, atât de mult le îmbrățișa, le să-ruta, le ținea în brațe! Emma își amintea încă mirosul par-fumului ei când o legăna în brațe. Își dorise mulți bebeluși pe care să-i iubească așa cum o iubise mama ei pe ea.

Și poate că, într-o bună zi, avea să-i aibă. Astăzi, fără nici un motiv special, se simțea plină de speranță. Bos-ton și Duncan și toate celelalte păreau fără importanță și îndepărtate. Se gândi cât de fericit fusese Spencer când a sosit ea cu bunica lui la conferință. Se gândi cum îi zâm-bise și, dintr-odată, sub soarele arzător al insulei, ziua i se păru prea minunată pentru regrete.

capitolul 28

Lily

Lily tocmai așeza tava albă de răchită în poala Earthei când Godzy începu să latre sălbatic.

–Cred că a venit UPS, spuse Eartha, făcând semn spre partea din față a casei. Du-te să iei pachetele, dragă.

–Potolește-te, Godzy, i se adresa Lily cățelușului care se tot împiedica între gleznele ei când se duse spre ușă.

–Doriți să vi le aduc în casă? întrebă angajatul de la UPS. Sunt grele.

–Hmm... Stați s-o întreb pe doamna Yardley.

Înainte să ajungă la dormitor, Eartha Yardley strigă:

–Spune-i să intre. Nu e prima oară când am un străin în dormitor! râse ea din toată inima.

Godzy sărea în sus, scheuna și alerga în cerc ca un turbat în jurul curierului, în timp ce acesta se îndrepta spre dormitor.

–Bună dimineața, doamnă Yardley, spuse el. Unde doriți să vă las astea?

–Bună, Liam. Acolo, pe scaunul acela, ce zici?

El lăsă pachetele.

–Mai am de adus câteva.

Ieși la mașină și reveni cu încă cinci cutii.

Când scaunul se umplu de cutii până sus, iar Godzy se făcuse ghem lângă stăpâna lui, tânjind după o bucată de șuncă, Eartha îi ceru lui Lily:

–Desfă-le să le văd, dragă! Ador să fiu delectată în timp ce mănânc.

Lily găsi o foarfecă în coșul pentru cusut și începu să desfacă ambalajele. Ridică rochii, caftane orientale

și șaluri în tonuri de nestemate viu colorate, din mătase, in și bumbac.

– Atât de multe lucruri splendide! făcu ea, cu răsuflarea tăiată.

– Ridic-o pe cea turcoaz, îi ceru Eartha. Da, este minunată, bine. Și sper că voi putea să mă strecor în ea. Voi proba toate chestiile astea după ce mănânc. Oftă: Probabil hainelor este o muncă atât de grea!

Lily scoase umerase plușate din dressing și așeză hainele pe măsură ce le scotea din cutii. Nu-și dădea seama de ce avea nevoie Eartha de atât de multe lucruri. Dulapurile ei erau deja ticsite.

– Știu la ce te gândești, îi spuse Eartha cu gura plină de șuncă. Te gândești de ce liliacul ăsta bătrân se mai deranjează măcar să probeze.

– O, nu! protestă Lily. Nu mă gândeam la asta deloc. Cred că este amuzant să arăți fabulos la orice vârstă. Zâmbi către angajatoarea ei: Iar dumneavoastră arătați mereu fabulos.

– Trebuia să mă fi văzut când eram tânără. Eram trăsnet!

– Știu. Arătați ca o stea de cinema în portretul acela în ulei din sufragerie.

– Dumnezeule! Acelea erau vremurile bune! Oamenii erau mai amuzanți atunci. Acum toată lumea este atât de serioasă. E suficient ca să mă amuțescă. Eartha tăie o bucată de șuncă și o ținu pentru Godzy, care se rezezi și o înșfăcă. În regulă, continuă ea, tot trebuie să-mi iau inima-n dinți odată și-odată. Vino și ia-mi tava asta de pe picioare.

Lily duse tava la bucătărie și o curăță încet, dându-i Earthei destul timp ca să se chinuie să iasă din cămașa de noapte și să-și pună sutienul și chiloții.

Când reveni în dormitor, Eartha cerceta tivul unei rochii de mătase de culoarea caisei.

– Ajută-mă să mă bag în asta, îi ceru lui Lily.

Lily trecu rochia peste capul femeii și apoi o trase ușor în jos.

Eartha își cercetă imaginea în oglindă.

–La dracu! Prea mică! Culoarea este minunată, dar îmi face pielea să pară pământie la culoare.

–S-o trimitem înapoi, sugeră fata. O schimbați pentru o măsură mai mare.

Eartha îi aruncă o privire lui Lily, care stătea în spațele ei.

–Ia uite cum arată culoarea asta cu părul tău! Superb! Hei, ia-o tu! Cu nuanța asta, doar că nu te strigă pe nume!

Lui Lily i se opri răsufierea în gât. Puse rochia pe lângă ea. Materialul era atât de senzual, atât de rafinat.

–N-aș putea să accept, spuse ea precaută. Și este un pic cam mare.

Eartha râse:

–*Un pic* cam mare? Dar ce, dragă, trebuie să alergi la birou îmbrăcată în ea? Hei, o punem pe croitoreasa mea s-o modifice pentru tine. Vine astăzi mai târziu aici. Verifică în agenda mea. Și ia colierul și cerceii mei de topaz. Pun pariu că arată trăsnet pe tine, cu rochia asta de culoarea caisei.

Lily încercă să nu se grăbească prea tare când merse la biroul Earthei și dădu paginile agendei la ziua curentă:

–Croitoreasa vine la ora trei.

–Acum, ce zici de asta? Eartha ținea ridicată în fața ei o altă rochie. Era croită larg și plină de arabescuri galbene și roz. Cred că asta o să mi se potrivească. Vino să mă ajuți!

Lily ardea de nerăbdare să deschidă sertarele cu bijuterii ale măsuței de toaletă, dar se grăbi s-o ajute pe Eartha să se dezbrace și să se îmbrace din nou. Acum Eartha era în plin proces de luare a deciziilor, smulgând cu repeziciune hainele pe și de pe ea cu ajutorul lui Lily. Godzy se plictisi

și adormi pe pat. Lily forfotea în jurul Earthei, ajutând-o zeloasă, rugându-se în secret: *Nu uita de bijuterii!*

– Dumnezeule, sunt epuizată!

Eartha lăasă ultima rochie să cadă la podea într-un morman de mătase.

– Draga mea, adu-mi o Coca-Cola Diet. Trebuie să mă odihnesc. Isuse Hristoase, moda e o chestie foarte obositoare!

Se târî înapoi în pat având pe ea doar lenjeria intimă.

Lily merse la bucătărie și se întoarse cu două pahare înalte pline cu Coca-Cola Diet. Trăgând un scaun lângă pat, deschise agenda Earthei. Cele două femei o parcuseră cu atenție, planificând ce va purta Eartha la fiecare eveniment, cu care pantofi și cu ce bijuterii. Din când în când, Eartha îi cerea lui Lily să pună o bijuterie lângă o haină ca să vadă dacă se „pupă“ culorile. La ora unsprezece, Eartha se îndreptă spre baie să facă un duș, în timp ce Lily îi desfăcu patul, puse cearșafuri și fețe de pernă curate și netezi deasupra pătura ușoară. Făcu un tur al camerei, aranjând hainele. Duse cutiile de carton la grămada de reciclat din garaj. Când se întoarse, Eartha era gata ca să se îmbrace pentru prânz. Lily îi încheie la spate rochia bej de in și scotoci în dressing după pantofii pe care îi voia Eartha. Aceasta, la rândul ei, se așeză la măsuța de toaletă și începu să-și aplice fardurile.

– Cred că asta este tot pentru dimineața asta, spuse Lily. V-am chemat taxiul. Va ajunge aici exact la prânz.

– Să te întorci la ora trei, îi aminti Eartha. O să strâmtăm rochia aceea pentru tine. Mergi la petrecerea de binefacere de la bibliotecă, nu-i așa? Bine. Ne asigurăm că rochia va fi gata ca s-o porți atunci. Și poftim. Deschizând un sertar, Eartha ridică o pereche de cercei ca niște lacrimi de aur cu topaz și colierul asortat. Ia astea. Poți să le păstrezi. Sunt făcute pentru părul și tenul tău!

Lui Lily i se umplură ochii de lacrimi. Clipi ca să le alunge.

–Nu le pot păstra, protestă ea, dar vocea i se frânse în timp ce vorbea.

–De ce nu? Eu nu le port niciodată. Am văzut cum te îmbraci la petreceri. Ai nevoie de niște bijuterii adevărate, iubito! Poate crezi că arăți adorabil și inocentă în costumașele tale, dar topazul te va face să te remarci. O mângâie pe Lily pe mână: Și eu vreau ca prietenii mei să fie remarcabili.

–Eu... eu aș putea doar să le împrumut...

–Ei, termină cu asta! Cu siguranță poți spune că am mai mulți bani decât minte. La dracu', ia-le odată! Și po-tolește-te cu prostia asta cu tremuratul buzei! Începi să mă enervezi!

Lily zâmbi.

–Păi, dacă sunteți sigură... Mulțumesc foarte mult. Sunteți foarte frumoasă!

–Tu ești frumoasă, dragă. Și tânără. Bucură-te de asta cât poți!

Marry Jo Cushing organiza un dejun oficial în cinstea unui biograf care avea să țină o conferință în acea seară pe tema noii lui cărți despre președinții americani, dar în timp ce Lily pedala spre reședința Cushing, își dădu seama că nu revăzuse întrebările pe care avea să i le pună lui Austin Abernathy pentru articolul despre el. În schimb, nu mai putea de fericire la gândul bijuteriilor de topaz și al rochiei de culoarea caisei.

La reședința Cushing de pe Cliff Road, Lily intră prin bucătărie, oprindu-se să vorbească puțin cu angajații de la firma de catering, care îi erau prieteni. Dejunul avea loc pe panta lungă și verde a pajiștii de lângă apele strălucitoare și albastre ale strâmtorii Nantucket. Lily se învârti, făcu poze și scrise numele persoanelor fotografiate. După masă, Lily îl conduse pe Austin Abernathy într-un loc liniștit din solariu pentru a-l intervieva. Tipul era exact așa cum se temuse Lily – tăragănat, pompos și plicticos.

Ea se uita întruna la ceas. Îi luase cincisprezece minute să pedaleze pe bicicletă de la Eartha la Cushing. Trebuia să plece cel mai târziu la trei fără un sfert; nu voia să întârzie la croitoreasă și ar fi fost nepoliticos s-o lase pe Eartha s-o aștepte, după generozitatea de care dăduse dovadă.

– Cât despre Herbert Hoover, mormăi Austin Abernathy, el a fost neînțeleș de mare parte dintre cei mai eminenți istorici...

Lily se uită la ceas, care arăta ora 2.46.

– Îmi pare atât de rău, domnule Abernathy, spuse Lily închizându-și caietul și ridicându-se. Am o altă întrevedere la ora trei. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Mulțumesc foarte mult pentru că mi-ați acordat acest interviu.

Își luă rămas-bun de la gazde și se repezi la bicicletă. Pedală cât putu de repede, dar anxietatea îi întindea nervii la maximum. Emma luase ea mașina, pentru că trebuia să-i ia pe copiii familiei Bennett, iar Lily înțelegea asta, dar tot i se părea nedrept. Soarele devenise insuportabil de cald și înăbușitor, cea mai călduroasă zi de până atunci din an, iar Lily simțea că transpiră prin toți porii din cauza vitezei. Nu voia să întârzie, dar nu voia nici să apară acasă la Eartha lac de sudoare și mirosind a șosete purtate. Frustrarea i se aduna ca un nod în gât. Își împinse lacrimile înapoi. Minunat! Va ajunge la Eartha Yardley cu ochii roșii bulbucăți, nasul curgând și hainele mirosindu-i a transpirație!

Ajunse la Eartha doar cu zece minute întârziere. Croitoreasa tocmai ducea o grămadă de haine modificate în casă. Godzy îi dădea târcoale lătrând și dând din coadă.

– Să te ajut, se offeri Lily, aruncându-și bicicleta la pământ. Mona Coffin fusese o prietenă a mamei sale, iar Lily se bucura mereu s-o vadă.

Înăuntru, Lily își ascunse nerăbdarea în timp ce Eartha proba noile rochii care aveau nevoie de modificări. Lily dădea jos hainele de pe umerase și le pune la loc, scria informațiile în caietul negru al Earthei și le aducea

tuturor ceai cu gheață. Puse rochiile pe care Mona le lua înapoi cu ea în husele lor și mai verifică o dată că scrisese toate detaliile modificărilor. Împachetă lucrurile respinse pentru următoarea vizită a tipului de la UPS. Vorbi și râse când cele două femei bârfeau despre starurile de cinema și celebritățile de la televizor.

În cele din urmă, Eartha spuse:

– Bine, Mona, acum am o provocare pentru tine. Poți să modifci rochia asta de la mărime de balenă la mărime de peștișor de aur?

Mona râse:

– Hai să vedem!

Lily își aruncă hainele și se strecură în rochia de culoarea caisei. Materialul era la fel de magic cum și-l amintise toată ziua.

– Vai, dragă, făcu Mona. Îți vine trăsnet! Își trecu mâinile pe părțile laterale, trăgând de material, cercetându-l. Da. Da, cred că pot să intru puțin aici, și aici, așa...

– Și trebuie s-o scurtezi, adăugă Eartha. Cu picioare ca ale ei, trebuie să fie cât se poate de scurtă. Fir-aș a naibii, poți să faci două rochii din asta!

Ce plăcut era să se învârtă două femei mai în vârstă în jurul ei, cu capul aplecat, s-o studieze, să-i facă complimente, să mângâie materialul pe spatele ei, pe coapse, s-o atingă atât de delicat. Era ca o tandrețe imensă. Inima lui Lily se înfoia de plăcere.

– Cât de repede poți s-o faci? o întrebă Eartha pe croitoreasă.

– Depinde unde se află pe lista dumneavoastră de priorități, replică Mona. Făcu apoi un semn spre grămada de haine pe care trebuia să le ia cu ea la modificat.

– Adu-mi agenda, Lily. Cred că petrecerea de binefacere de la bibliotecă este vinerea viitoare.

Lily parcurse cu degetul lista de activități de pe agenda Earthei.

– Da, atunci este.

– Hai să fie gata până vineri dimineată, atunci, spuse Eartha. Va fi o ocazie strălucitoare. Rochia aceasta va fi perfectă. Se așează pe pat: Dumnezeu, sunt frântă. Trebuie să mă odihnesc înainte să ies în seara asta.

Lily își luă la revedere de la Eartha și de la Godzy, apoi o ajută pe Mona să ducă toate hainele la mașină. Sări pe bicicletă și se îndepărtă de casa bătrânei, dar când ajunse la intrarea spre Sanford Farm își încuie bicicleta în locul special și alergă într-un crâng de brazi. Nimeni n-o vedea acolo. Se prăbuși la pământ și dădu frâu liber unei furtuni de plâns necontrolat.

Îi lipsea mama ei!

Și-o amintea pe mama ei cum o ținea în brațe, o îngrijea, îi șoptea vorbe de alint, și și-o amintea și pe Abbie cum o lua în brațe. Abbie o duse pe Lily la cumpărături după haine, Abbie avusese grijă ca Lily să aibă cele mai drăguțe ținute, și Abbie îi modificase hainele lui Lily ca să-i vină perfect. Abbie îi periașe părul lui Lily și i-l legase în cozi împletite sau îi prinsese funde în păr. Abbie o lăsase pe Lily să experimenteze cu fardurile ei – oh, de câte ori o îmbrăcase Abbie, și Emma uneori, ca pe o păpușă de porțelan chinezesc! Erau atât de mândre de micuța și drăguța Lily, cu părul ei roșcat și ochii verzi. O țineau de mâini când mergeau în centru, când participau la evenimentele școlii, când intrau la biserică. Când era mică, Lily nu avusese destule mâini ca s-o țină toți, și Abbie, și Emma, și tatăl ei, toți voiau s-o însoțească!

Iar acum era singură! Acum Abbie și Emma erau ca niște străine, le păsa doar de ele însele, nu se sinchiseau să împărtășească nici măcar un singur gând cu Lily!

Oh, maturizează-te! își spuse Lily. Scoase un șervețel din geantă, își suflă nasul și își șterse lacrimile. *Acum ești adult*, își aminti ea. Cum putea să uite cel mai bun lucru al vieții de adult – Jason? Să facă dragoste și sex cu Jason. Își scoase iPod-ul din rucsac și dădu peste săculețul

cu bijuterii. Acum avea și ea bijuterii adevărate, un alt avantaj al maturității.

Ieși din crângul de brazi, se urcă pe bicicletă, își vârî căștile în urechi și o luă spre casă, în timp ce ABBA îi ridica moralul.

Până nu vârî bicicleta în garaj, nu-și aminti.

Emma aranjase să folosească camioneta tatălui ei ca să ia copiii familiei Bennett, pentru ca Lily să folosească mașina după-amiază pentru a cumpăra de mâncare. Și în bucuria ei de generozitatea Earthei, Lily uitase cu totul de sarcina ei.

capitolul 29

Marina

Jim îi dăduse telefon Marinei ca să-i spună că avea să întârzie și s-o întrebe dacă nu cumva putea să vină să se întâlnească cu el la Even Keel la ora opt în loc de șapte. La răspunsul ei afirmativ, el i-a promis că avea să schimbe rezervarea. Iar acum Marina se ducea pe jos spre oraș în această seară superbă și totul în jurul ei părea cald, nou și plăcut. *Ea însăși* se simțea caldă, nouă și plăcută, și asta nu era doar din cauza rochiei de vară de un albastru pal care o mângâia, nu era doar strălucirea fierbinte a pielii ei după expunerea la soarele de vară. În parte era din cauză că începea să se îndrăgostească de insulă, de plajele ei aurii, de cerul strălucitor și de grădinile vibrând de flori. Mai era, de asemenea – trebui să recunoască față de sine însăși –, din cauza prezenței lui Jim Fox în viața ei.

O luă la stânga de pe Orange Street și intră pe Main Street. Magazinele erau încă deschise, aruncându-și lumina pe trotuarele pavate pe unde treceau oamenii, râzând și stând de vorbă unii cu alții, cu hainele la fel de multicolore ca ghivecele cu flori de sub vitrinele magazinelor.

Jim o aștepta în față la Even Keel. Arăta minunat în pantaloni lungi și cămașă roșie de bumbac, și stătea de vorbă cu o femeie. Desigur, Jim nu putea să se miște în acest oraș fără să întâlnească un prieten sau altul.

Văzu că fața lui Jim se luminează când o zări. O prezentă prietenei lui, apoi o însoți în restaurant. Spre încântarea ei, fură conduși în grădina din spatele localului.

– Cum a fost ziua de azi pentru tine? se interesă ea.

Îi povesti despre casa pe care o renova, cum unul dintre cei care lucrau în echipa lui se rănisese la un deget de la picior și trebuise să meargă la spital să fie cusut. O întrebă pe ea apoi cum își petrecuse ziua, iar ea îi povesti despre coșul împletit la Sheila Lester și cum mersese să audieze concertul de prânz de la Biserica Unitariană. Jim comandă o sticlă de vin roșu și începură să bea din el în așteptarea aperitivelor. Deasupra lor, cerul nopții își schimba culorile, trecând de la un albastru pal la gri strălucitor. Toată lumea în jurul lor discuta și râdea la celelalte mese, dar toți păreau lipsiți de substanță pentru Marina, ca un fundal pentru centrul universului – această masă, acest moment, acest bărbat.

Nu mai fusese de mult atât de fericită.

Chelnerul le aduse farfuriile. Somon pentru ea, friptură de vită pentru Jim.

– Ah, făcu Marina. Să nu uit: le-am invitat pe ficele tale la cină mâine-seară. Le-am spus că fac friptură la grătar.

Șocat, Jim exclamă:

– Poftim?

– Am trecut pe la tine și le-am invitat pe ficele tale la cină. Au ales să vină mâine-seară.

Jim lăsă jos cuțitul și furculița.

– Aș fi vrut să mă întreb mai întâi pe mine despre asta.

Acum ea era cea șocată:

– Este vreo problemă?

Jim părea foarte neliniștit:

– Doar că pare, mă rog, *prematur*.

Cuvântul veni ca o palmă peste față. Marina se rezemă de scaun, adunându-și gândurile:

– Este doar o cină, Jim. Nu este un angajament serios. Nici măcar nu este o sugestie că ar deveni vreodată un angajament serios. Pur și simplu, am vrut să fiu o bună vecină. Locuiesc în vechea lor Căsuță de Joacă.

Le văd în fiecare zi, iar ele mă văd pe mine. Nu sunt invizibilă.

Marina crezu că avea să izbucnească în plâns.

Jim scutură din cap:

–Știu. Doar că situația este delicată. Cred că am vrut să le protejez pe fete.

–Vrei să spui că în toți acești ani, n-au fost niciodată invitate la cină de o femeie cu care te întâlneai? Întreabă Marina, iar vocea îi era mai stridentă decât ar fi vrut. Câteva persoane care luau cina la alte mese se întoarseră spre ea.

Jim murmură:

–Nu cred că trebuie să faci judecăți despre asta. Nu cunoști toată povestea.

–Aș vrea să cunosc povestea, spuse ea mai încet.

–Nu vreau să vorbesc despre asta aici. Nu în public.

Jim își luă tacâmurile și se apucă să mănânce ca și cum ar fi făcut o treabă necesară.

–Of, Jim, spuse Marina, și se aplecă spre el șoptindu-i: Îmi pare rău. Nici măcar nu mi-am imaginat că asta o să te supere atât de tare. Nu încerc să grăbesc lucrurile cu tine. Nu încerc să fac să pară că noi doi suntem împreună. Pur și simplu m-am gândit că ar fi amuzant. Și cred că m-am gândit că ar fi frumos ca ficele tale s-o cunoască pe femeia cu care se întâlnește tatăl lor.

–Înțeleg, murmură Jim. Și mie îmi pare rău. Doar că... Lucrurile sunt complicate. Ridică privirea spre Marina. Păru că vrea să facă o mărturisire. Apoi se decise: Hai să schimbăm subiectul!

Dar nici un alt subiect de conversație nu le menținu interesul treaz prea mult. Jim era, în mod evident, adâncit în gândurile lui, iar Marina se simțea groaznic.

După cină, se plimbară prin oraș, ascultară muzicienii, se prefăcură că se simt bine. Se duseră pe chei, privind iahturile ancorate acolo. Era limpede că Jim nu voia

să vorbească despre ficele sau despre soția sa, iar Marina se purta natural, dar în realitate voia doar să se ascundă în dormitor și să plângă.

În cele din urmă, veni timpul să meargă acasă. Străzile se goleau de mașini și de oameni. Cerul era întunecat și o semilună stătea aninată chiar deasupra capetelor lor. Cum parcurgeau agale aleile înguste care duceau spre casa lui Jim, chiar și păsărelele din copaci amuțiseră. În unele case se zăreau lustrele aprinse, împrăștiind lumină și umbre pe străzi, și din când în când câte o ușă se deschidea și oamenii ieșeau, râzând fericiți în această noapte fierbinte de vară.

Când ajunseră la aleea din fața casei lui Jim, Marina spuse:

– Jim, vino la o cafea, te rog! Știa că Jim avea să priceapă ce îi oferea de fapt.

El oftă:

– Nu în seara asta, Marina. Trebuie să mă trezesc devreme mâine-dimineață. Parcurse jumătate din drum, apoi îi spuse: Păi atunci, noapte bună. Se întoarse și se îndreptă spre casă, lăsând-o pe Marina să meargă singură la căbănuța ei.

În timp ce pregătea mâncarea pentru cina de joi seară, Marina se gândea întruna, obsesiv, la reacția lui Jim. Își derulă în minte iar și iar conversația lor, căutând orice indiciu care ar fi putut s-o ajute să înțeleagă răspunsul lui Jim. Tânjea s-o iscodească pe Sheila Lester, dar își amintea cum, atunci când o întrebase pe Sheila despre moartea soției lui Jim, ea se eschivase, spunându-i să vorbească direct cu Jim despre acest subiect. Uneori se certa singură pentru că fusese atât de nerăbdătoare, atât de plină de speranță, să le invite prostește pe fete la cină. Alteori era supărată pe Jim pentru comportamentul său bizar. Era doar o cină! Iar dacă Lily n-ar fi apărut în acea seară, știa că ea și Jim ar fi ajuns în pat împreună. Și s-ar fi simțit

bine. El era atras de ea, o știa prea bine, și simțea că dorința lor era una reală, semnificativă. Dătătoare de speranță.

Cu toate astea, își propuse să se poarte cu deplină maturitate atunci când aveau să vină la masă. Nu-l va atinge pe Jim, nu vor schimba priviri intime, se va purta ca o mătușă nemăritată. Fetele o vor plăcea. Ea le va plăcea pe ele. Va fi o seară amuzantă, nu una încărcată cu amintiri grele despre indiferent ce păstra Jim ca o comoară într-un seif.

Jim îi dădu telefon după-amiază ca să-i spună că nu putea ajunge la cină. Interiorul casei unui client trebuia terminat urgent și avea să lucreze împreună cu echipa ca să fie gata când sosea familia respectivă, în august.

Marina era uluită.

– Îmi pare rău că nu poți veni, spuse ea, încercând să pară că nu o afectează. Știu că le vei lipsi fetelor. Și mie îmi vei lipsi.

– Sunt obișnuite. Ele știu ce înseamnă vara pentru mine. Dar mulțumesc pentru invitație.

Stilul protocolar era ca o insultă. Marina înjură când puse telefonul jos.

Deci, se gândi ea, cam asta fusese șansa lor de a dezvolta o relație.

Pregăti cina cu toată grija pe care ar fi depus-o dacă ar fi venit Jim. Făcu o salată de cartofi roșii în coajă cu mărar și capere. Pregăti o salată verde cu felii de pară și bucățele de brânză cu mucegai albastru. Pregăti bezele cu zmeură și frișcă. Cumpără pâine proaspătă portugheză și câteva sticle de vin. Întinse o față de masă albastră – o față de masă pe care o cumpăraseră nouă la Marine Home Center, nimic la mâna a doua. Aduse câteva margarete într-un urcior alb pe care le așeză în mijlocul mesei. Puse lumânările peste tot prin cabană – pentru ca fetele să știe că îi plăcea lumina lor tot timpul, nu doar atunci când primea un bărbat la ea.

Se gândi să rămână la cină îmbrăcată cu pantalonii scurți și tricou, dar se hotărî că nu voia ca fetele să creadă că se îmbrăcase special așa, pentru că nu venea Jim. De aceea, își puse o rochie de vară galbenă și un colier din mărgele inegale. Își dădu genele cu rimel și aplică mult fard de pleoape, iar pe buze își dădu cu ruj roz. Când se uită în oglindă, văzu cât de tristă părea, de fapt. Cât de tristă îi era privirea – exact cum fusese cu o lună în urmă, înainte să vină pe insulă.

La naiba, asta era absolut inacceptabil! Și ce dacă Jim Fox își pierduse interesul pentru ea? Nu, de fapt, și ce dacă ea făcuse un gest *prematur* invitându-le pe ficele lui la cină, ce dacă presupusese că lui îi va plăcea asta, presupusese că se va simți bine să știe că ficele lui o plăceau pe Marina? Și ce dacă acțiunea ei pripită îl îndepărtase pe Jim și o costase dragostea nemuritoare a ultimului om bun de pe pământ? Nu avea voie să se smiorcăie și să se tânguie. Bărbații nu sunt totul pe lumea asta! Se afla pe o insulă minunată, își făcuse prieteni, își construiseră un cuibușor de vis și avea să se simtă bine!

Puse un disc cu Glen Miller la pickup. „... is that the Chattanooga choo-choo?” umplu camera. Cânta și ea în timp ce termina pregătirile pentru cină și simți că începea să fie mai veselă.

Când sosiră fetele, Marina își dădu seama imediat că se certaseră. Abbie și Emma o salutară amabile, însă Lily cu siguranță nu era prea fericită că se afla acolo.

–Mamă, făcu Abbie, ai făcut minuni, Marina!

Când cele trei femei intrară și începură să studieze cabana, Marina le cercetă la rândul ei. Asemănările în cadrul familiei erau izbitoare în forma feței, dar individualitatea fiecăreia era foarte distinctă.

Abbie purta un tricou Something Natural spălăcit, cu o pereche de blugi scurți și sandale. Singura ei bijuterie era o brățară lată de argint. Se purta cu un fel de autoritate

firească, fără nici o îndoială din cauza faptului că era cea mai mare.

Emma era îmbrăcată în pantaloni largi de bumbac, o cămașă de in de culoarea coralului legată în talie și cercei turcoaz cu coral. Pistruii de pe nas îi dădeau un aer inocent, dar obrajii vineți de sub ochii adânciți în orbite erau dovada clară a durerii ei, o durere pe care Marina o înțelegea cel mai bine.

Lily era frumoasa familiei și se purta ca atare. Maioul ei de culoarea smaraldului îi scotea în evidență ochii verzi și îi accentua talia subțire. Fusta era toată niște vârtejuri de verde, și totul în jurul lui Lily strălucea. Cerceii atârnați îi sclipeau de la pietrele colorate, brățările zornăiau la mâini, un lăntișor de aur arunca reflexe de lumină în jurul gleznei și avea chiar și un inel pe un deget de la picior, în sandalele cu paiete.

Marina turnă pentru fiecare câte un pahar de Prosecco acidulat amestecat cu nectar de piersici.

– Bellini, le spuse ea. O băutură pentru femei, dar dacă tatăl vostru tot nu poate veni, m-am gândit că putem să ne permitem.

Lily se luminează la chip:

– Tata nu vine?

– Nu. Mi-a dat telefon să-mi spună că lucrează până târziu.

Fata nu-și putu ascunde un zâmbet:

– O, păcat!

– Nu-mi vine să cred ce schimbări ai făcut cu locul ăsta, spuse Abbie.

– Pereții sunt de un albastru de vis, adăugă Emma. Iar picturile sunt atât de interesante!

– Prin amabilitatea locului numit Madaket Mall, le informă gazda.

Lily întrebă:

– Cum ai ajuns la magia de lucruri aruncate?

– Sheila Lester m-a dus acolo, începu Marina.

Lily o întrerupse:

–Cum de o cunoști *tu* pe Sheila?

Marina așteptă o clipă înainte de a răspunde, arătând prin asta – spera ea – că găsisese tonul lui Lily puțin cam nepoliticos. Ceva copilăresc din ea voia să-i răspundă sarcastic: *Prin tatăl tău*. Își ținu, totuși, în frâu enervarea:

–Am cunoscut-o pe Sheila când m-am oferit voluntar să ajut la vânzarea de cărți. Îmi dă lecții particulare de împletit coșuri.

–Sheila e cea mai bună! comentă Emma. Știe totul despre insulă.

Abbie întrebă:

–Te deranjează dacă merg până sus să-mi arunc o privire? Pur și simplu nu am mai văzut locul ăsta de ani de zile.

–Du-te, o îndemnă Marina.

Abbie urcă scările. Emma o urmă. Lily își urmă și ea surorile. Marina se relaxă, sorbi din pahar, ascultându-le pe fete la etaj. Pentru că etajul nu avea dulapuri, Marina cumpărase niște lădițe din plastic într-o largă varietate de culori și le folosea așa cum făcuse când era la facultate, ca pe un dulap deschis, iar tricourile ei pastel și pantalonii erau împachetați cu grijă înăuntru. Își pusese fustele și rochiile pe umerase pe care le agățase în câteva cuie din pereți, totul după un model anume, ca un fel de artă abstractă.

–Uau, asta nu era aici ultima oară când am urcat, se auzi Lily, iar Marina știu că găsisese oglinda.

Emma spuse:

–O lucrătură cu așa mare migală! Trebuie să fi costat o avere!

Abbie își scoase capul pe marginea dormitorului:

–De unde ai luat oglinda cu scoici?

Marina zâmbi:

–Eu am făcut-o.

–Tu ai *făcut-o*?

–Nu e greu. Trebuie doar să ai răbdare. Am adunat scoicile de câte ori am fost pe plajă, le-am scufundat în apă cu săpun și le-am uscat la soare, apoi le-am aranjat așa cum am vrut, le-am dat cu lipici și le-am lipit pe ramă.

–Ei bine, sunt impresionată! spuse Emma coborând scările de la etaj. Îmi place ce ai făcut acolo sus.

–Este în spiritul verii, nu-i așa?

–Nu se face groaznic de cald noaptea? întrebă Emma.

–De aceea am cumpărat ventilatorul acela. În timp ce vorbea cu Emma, Marina se chinuia să le audă pe Abbie și Lily, care mai rămăseseră la etaj. Abbie îi șoptea lui Lily:

–Termină, Lily! Este ceva personal.

Bănuî că Lily deschidea sertarele noptierei și nu știa dacă era bine sau rău – cumpărase o cutie cu prezervative de curând de la farmacie, să fie acolo. Dacă le vedea Lily, ghinionul ei. Marina avea dreptul să facă sex cu orice bărbat dorea.

–Haide, Lily, spuse Abbie cu voce tare acum. Am văzut tot ce era de văzut.

Abbie coborî scările și Lily o urmă supusă. Discutară despre arta și meșteșugurile specifice insulei în timp ce Marina servi masa. Și pentru că măsuța era prea mică pentru toate patru, se așezară pe canapea și pe scaune, ținând farfuriile pe genunchi. Marina le întrebă pe fete despre tatăl lor și le umplu din nou paharele cu Bellini. Treptat, pe măsură ce afară se însera, fetele se relaxau și coborau garda. Emma răspundea cel mai bine la conversația Marinei, însă Lily vorbea doar în monosilabe nepoliticoase. Marina își concentrează atenția asupra lui Abbie:

–Deci ai călătorit o vreme, am auzit. Unde ai fost?

Abbie se luminează:

–Am locuit cu o familie din Londra.

–O, ador Londra. Este un oraș atât de grozav pentru plimbări!

–Exact! Uneori, când eram liberă, pur și simplu mă plimbam prin oraș, mă uitam la vitrinele magazinelor,

la Buckingham Palace, Westminster Abbey, Trafalgar Square...

Lily întrerupse discuția:

– Ei bine, *eu* ador să fiu pe insulă. Este suficientă pentru toată viața, pentru majoritatea oamenilor de aici.

– Ei, haide, Lily, pufni Emma. Tot timpul spui că vrei să locuiești la New York.

– Pot să spun și eu ceva vreodată fără să mă corectezi tu? o repezi Lily.

Emma începu:

– Nu voiam să...

Lily o privi țintă pe Marina:

– Pentru cât timp ai închiriat Căsuța noastră de Joacă?

Marina clipi, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

– Vreau să spun, continuă Lily mârâind aproape, dacă tot iubești așa de mult orașele mari, probabil că te-ai plictisit aici.

Marina nu se putu abține:

– O, Nantucket are o mulțime de alte... *plăceri!* Tonul vocii ei era plin de fericire și imediat îi fu rușine de ea în-săși. Scoasă din fire, se ridică în picioare. Să aduc desertul. Vrea cineva cafea?

Conversația urmă un curs ușor în timp ce-și mâncau bezelele, cu accent pe modul în care le copsese Marina, și care cărți de bucate de pe insulă erau cele mai bune. Lily se scuză imediat ce termină desertul, explicând că avea de lucru pentru revistă. Abbie plecă și ea la scurt timp după aceea, dar spre surprinderea Marinei, Emma mai rămase.

Emma se chirci pe canapea, cu farfuria de desert în poală. Abia dacă ciugulise ceva toată seara. Marina se rezemă de bufetul de la bucătărie și așteptă.

– Cum reușești? întrebă Emma încetisor. Cum îți revii așa de repede?

Marina răspunse cinstit:

–Nu mi-am revenit, Emma. Încă mai plâng în unele seri până adorm. Mă ajută faptul că am plecat din locul unde se află Gerry și Dara, unde locuiesc toți prietenii noștri, unde în fiecare zi trebuie să trec pe lângă magazinele din care am făcut cumpărături împreună, restaurantele în care am luat masa împreună. Și unde am lucrat... Cred că mi-e dor de munca mea la fel de mult cum mi-e dor de soțul meu. Fostul meu soț.

–Dar pare că te bucuri de viață, îi spuse Emma, și, în timp ce vorbea, îi dispăru falsa veselie, iar ochii îi erau plini de durere. Nu cred că eu voi mai putea să mă bucur vreodată de viață!

Marina inspiră adânc:

–Este încă devreme pentru tine. Eu sunt mai bătrână. Aruncă o privire afară, în noaptea cea atât de dulce și plină de stele. Știi ceva? Hai să mergem să înotăm.

Emma dădu din umeri:

–Costumul meu de baie...

–Ia unul de-al meu!

Urcă pe scări, scotoci după costumul ei Speedo și i-l aruncă jos Emmei. Ea își puse bikini și un tricou pe deasupra.

Erau doar câteva străzi distanță de la reședința Fox până la plaja Jetties și, mergând alături, Marina se trezi că-i povestește Emmei cum a aflat despre relația lui Gerry cu Dara, despre cum i-a spus Dara că era însărcinată cu copilul lui Gerry.

–Ce groaznic! o compătimi Emma. Cum poate cineva să treacă peste așa ceva?

–Cred că pur și simplu faci tot ce poți. Am fost la un terapeut, dar trebuie să spun că nu m-a ajutat prea mult. Prietenii mei erau împărțiți între mine și Gerry, așa că se simțeau incomod dacă îmi exteriorizam mânia și nefericirea. O schimbare de peisaj ajută. Faptul că sunt aici mă ajută.

Ajunseră la plajă. Era trecut de ora zece, întuneric beznă. Toate familiile plecaseră, dar ici și colo câteva cupluri se plimbau pe malul apei, ținându-se de mâini în timp ce valurile ușoare le mângâiau tălpile. De la distanță, farul Sankaty le făcea cu ochiul.

Marina se avântă în apă. Aerul nopții era fierbinte, spre deosebire de răcoarea valurilor mici de la mal.

– Parcă e ceva magic aici, îi spuse ea Emmei, care intrase și ea în apă. Poate pentru că mă aflu aici ca turist, iar fostul meu soț și toată povestea aia groaznică sunt hăt, departe.

– Poate. Emma intra tot mai adânc în apă, lăsând valurile să-i mângâie degetele, încheieturile mâinilor, coatele. Oricât de mult aș iubi insula asta, faptul că sunt aici mă face să mă consider un fiasco total. Pentru că am dat greș la muncă și am dat greș în dragoste și a trebuit să mă întorc acasă.

Marina respiră mai greu când apa îi ajunse la piept. Erau departe de țarm acum. Sub picioarele ei, nisipul era rece și ferm.

– Poți privi lucrurile și din altă perspectivă, îi sugeră ea. Poate că a fost scris să vii acasă. Poate că aici trebuie să fi.

– Vreau să fiu măritată, mărturisi Emma, mai mult pentru sine însăși decât pentru Marina. Vreau să am copii. Și vreau să am destui bani ca să-l ajut pe tata. Poate că vreau prea mult.

Apa din strâmtoarea Nantucket o cuprinse pe Marina, ridicând-o și aruncând-o cu fiecare nou val ușor. Departe deasupra lor, cerul scânteia de stele, iar în depărtare străluceau luminile de la bărci și râsete zglobii se ridicau din ambarcațiunile ancorate în port. De jur împrejur, apa, atât de albastră ziua, avea acum reflexe indigo, doar o idee mai închisă la culoare decât aerul din jurul lor, și plină de licăriri.

—În seara asta, îi spuse Marina Emmei, avem toate acestea. Ridică brațele și arată în jurul ei. Se apropia și ultimul vapor de pasageri din acea zi, strecurându-se ușor spre chei, ca o lebădă enormă.

Plaja aici era largă și cu o înclinație mică. Marina știa că putea să înoate până departe fără să întâmpine nici un pericol. Alături de ea, Emma se răsucise pe spate și lovea leneș apa, stropind în jur la fiecare bătaie. Marina se simțea curajoasă și ușor aventuroasă pentru că înota noaptea, dar și în siguranță pentru că Emma se afla alături de ea. O vreme, Marina se imagină o creatură a mării care putea să înoate fără încetare și să nu se înece. Toate supărările ei erau la fel de departe precum luna, membrele ei erau puternice și dornice de mișcare, iar inima ei se umplea de plăcere și cânta din acest motiv necunoscut.

Se uită la Emma. Ochii ei licăriră când se întoarse din nou pe burtă și înotă leneș alături de Marina.

—E ca și cum ai înota în miere, spuse Marina. Dar suntem groaznic de departe. Hai să ne întoarcem înainte să obosim prea tare!

—Nu cred că am să obosesc vreodată aici, îi replică Emma, dar se scufundă în apă și schimbă direcția.

Înotară una lângă alta înapoi spre plajă, iar ridicarea și coborârea valurilor le duse ușor spre țarm.

capitolul 30

Abbie

Când Abbie ajunsese la casa familiei Parker, îl găsi pe Harry în sufragerie, în brațele tatălui său, iar Howell îi citea.

–Abbie! Privirea lui Howell îi zâmbea cald. Înnebunesc cu ghipsul ăsta. Nu pot să conduc. Trebuie să ies. Vrei să ne duci, pe Harry și pe mine, undeva?

Ea râse de disperarea lui.

–Desigur. Unde ați vrea să mergeți?

Howell îi spuse blând:

–Oriunde vrei să mă duci!

Abbie simți că roșește.

–Voiam să-l iau pe Harry la c-ă-l-ă-r-i-e astăzi. Poți să vii să privești. Sau putem să mergem la una dintre plaje.

–Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd pe Harry călărind! spuse Howell.

Harry începu să țopăie în sus și-n jos de încântare:

–Cai! Cai!

–Hai să-ți pui șosetele și adidașii, amice, i se adresă Abbie băiețelului. Nu poți să călărești în picioarele goale.

Abbie vorbise deja cu prietena ei Shelley ca să fie sigură că era o zi bună pentru vizită. Îl ajută pe Harry să se așeze în scaunelul special din mașină. Howell se sprijini de ea ca să-și poată poziționa glezna pe bancheta din spate, lângă Harry. Sufletul ei zburda. În timp ce conducea spre Hummock Pond Road, cântă tot felul de cântecele copilărești care îl făceau pe Harry să chicotească, iar în oglinda retrovizoare văzu că Howell își odihnea privirea afectuos pe chipul ei.

Ajunseră la ferma lui Shelley și parcară în spatele casei, într-o curte prăfuită care se deschidea către un grajd și un țarc. Shelley ieși din grajd să îi întâmpine, îmbrăcată în blugi decolorați și un tricou chiar și mai decolorat. Aducea de căpăstru un cal alb cu pete negre și maro drept spre ei.

– Bună, tuturor! Harry, ți-l prezint pe Slappy.

Harry era înfricoșat acum că se afla în fața unui cal în carne și oase, în mărime naturală, care dădea din cap. Îl strânse tare de mână pe tatăl său și se ascunse lângă el.

– Este în regulă, amice, spuse Howell, aplecându-se ca să-l liniștească. Poți să faci asta!

– Este mare, dar se călărește ușor, promise Shelley. Pescui o bucată de morcov din buzunar și i-l dădu lui Harry. Ține asta în palmă! Lui Slappy îi plac gustările.

Abbie îngenunchie lângă băiețel, își puse brațele în jurul lui protector și îi susținu mâinile când ridică morcovul. Calul își lăsă în jos capul enorm, își trase buzele și apucă morcovul cu dinții uriași. Sforăi de mulțumire și dădu din cap. Harry rămase cu ochii larg deschiși de uimire.

Shelley izbucni în râs:

– Haide, Harry! Hai să te urcăm pe spatele lui Slappy! Folosesc o șa specială pentru copii, ca să poată călări confortabil. Țin eu strâns frâiele.

Abbie îl ridică pe Harry și îl așeză în șa. Harry apucă bine oblâncul.

– Mângâie-l pe gât, îl instrui Shelley. Spune-i că este băiat bun. Și el este la fel ca noi toți, se bucură când este lăudat.

– Ești băiat bun, Slappy, rosti Harry, cu vocea tremurând de emoție. Abbie era mândră de el, pentru că nu era paralizat de frică.

– Bine, pornim! Shelley duse calul în țarc și începu să se plimbe cu el în cerc.

Howell și Abbie se rezemară de gard, urmărindu-l.

–Uită-te la fața lui, spuse Howell. *Radiază!* Își odihni mâna pe spatele lui Abbie o clipă: Îți mulțumesc pentru asta, Abbie!

Abbie își adusese aparatul foto digital. Făcu câteva poze.

–Am să scot la imprimantă fotografiile și am să-i fac niște postere pentru camera lui.

–Doamne, ce idee bună! Ești minunată, Abbie! În atât de multe privințe! continuă el cu un zâmbet tandru.

Abbie se uită la el și, pentru o clipă, privirile lor rămăseră aninate una de alta, ca-ntr-o îmbrățișare.

Shelley avea mereu răbdare cu caii ei și cu oricine iubea caii și-l duse pe Slappy în cerc vreme de mai bine de cincisprezece minute. Apoi îl ajută pe băiețel să coboare și îl luă cu ea în grajd ca să-i prezinte și ceilalți doi cai. Îi dădu o țesală și îi arătă cum să-l pieptene pe Slappy. Harry perie animalul – trebui să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la el – cu chipul concentrat.

În cele din urmă, Shelley spuse:

–Bine, Harry, acum mă așteaptă niște treburi plicticoase în casă.

Abbie îi mulțumi prietenei ei și o îmbrățișă. După ce au plecat de la Shelley, Harry sporovăia întruna, retrăind momentele lui de glorie.

–Lui Slappy i-a plăcut de mine! Chiar i-a plăcut! Era atât de mare! N-am căzut! Ai văzut cum am mers în cerc, tati?

–Am văzut! Ai fost foarte curajos, Harry. Sunt mândru de tine!

–Howell, sugeră Abbie, arată-i lui Harry pozele pe care le-am făcut! Vârî mâna în geantă și îi dădu în spate aparatul de fotografiat.

La sugestia lui Howell, merseră în oraș ca să se poată opri la bibliotecă și să ia niște cărți despre cai pentru Harry. Howell țopăi spre secția pentru adulți și-și luă

câteva cărți pentru el. Apoi se așează pe o bancă din grădina Atheneum, în timp ce Abbie îl duse pe Harry la Nantucket Pharmacy să ia înghețată. Când se întoarseră în grădină, Abbie îi dădu lui Howell un cornet și se așează pe bancă, în timp ce Harry își devora și el înghețata. Apoi băiețelul se transformă în cal și începu să galopeze prin iarbă.

Abbie se așează lângă Howell, privind mulțumită în umbra merilor sălbatici.

– Este o zi perfectă! remarcă Howell. Mă rog, aproape perfectă. Aș vrea să te pot ține de mână. Aș vrea să te pot cuprinde în brațe. Tot ce vreau este să te ating.

Abbie zâmbi.

– Știu. Și eu la fel!

Howell se rezemă de bancă și își întinse mâna prin spatele lui Abbie, abia atingând-o ușor. Abbie aproape scânci de dorință.

O femeie mai în vârstă, cu o sacoșă pentru cărți, mergea sprijinită în baston și trecu pe lângă ei spre o altă bancă de sub un copac. Harry galopă la Abbie și la Howell și necheză. Abbie ridică ultima buchiță din cornetul ei de înghețată și o puse în palmă, iar Harry „Calul“ o adulmecă și o prinse cu dinții, dădu din cap și plecă în galop.

Bătrâna doamnă zâmbi la Abbie și la Howell.

– Aveți un băiețel adorabil.

Lui Abbie îi luă foc fața.

Howell spuse simplu:

– Mulțumesc!

Abbie simțea că-i bătea inima să-i sară din piept. *Ar putea să formeze o familie*, Howell, Harry și Abbie.

La sfârșitul după-amiezii, Abbie îi duse pe Harry și pe tatăl său înapoi la casa de lângă Brant Point. Îl ajută pe băiat să coboare din SUV, în timp ce Howell se chinuia să iasă fără să-și miște glezna, apoi Abbie luă teancul

de cărți de la bibliotecă și îl duse pe Harry de mână spre casă. Avea să inventeze ceva special pentru cină, se gândi ea. Lui Harry nu-i plăceau legumele, dar se gândea că ar fi putut să-l convingă să mănânce morcovi acum că și Slappy mânca. Era mulțumită de ea însăși pentru acest gând, mulțumită că îi oferise băiatului o zi atât de frumoasă, și aștepta cu nerăbdare, cu un fel de încredere visată, venirea serii. Harry avea să adoarmă ușor la noapte. Apoi ea și Howell aveau să facă dragoste.

Descuie ușa, o deschise și îl băgă pe Harry în casă, apoi ținu ușa larg deschisă pentru ca Howell să poată intra țopăind. În acel moment, i se păru că zărește ceva cu un al șaptelea simț, ceva...

Soția lui Howell stătea în capătul holului. Era îmbrăcată în pantaloni scurți de ciclist și un maiou roșu petrecut pe după gât, iar părul negru i se legăna în timp ce se îndrepta spre cei trei.

– Surpriză! spuse ea cu voce prefăcut veselă.

– Mami! Harry alergă pe hol și se aruncă direct în brațele mamei sale.

Ea îl ridică în brațe:

– Bună, Uriașule!

– Am călărit un cal și el m-a plăcut și am luat înghețată la cornet și...

Howell trecu țopăind pe lângă Abbie, care se transformase într-o statuie înghețată lângă ușă, și merse la soție. O sărută pe obraz.

– Ai venit devreme.

– Mmm. Mi-a fost dor de băieții mei, spuse ea, strângându-și fiul mai aproape la piept.

Harry continuă să ciripească vesel:

– Și am fost la bibliotecă și am luat o grămadă de cărți despre cai și am fost un cal în parc și...

– Vrei să mergi să înoți? întrebă Howell.

–Nu, este prea târziu pentru asta. Îți spun ce aș vrea. Sydney îi zâmbi soțului ei, tachinându-l. Aș vrea ca Abbie să-l scoată pe Harry la o mică seară în oraș. Se uită spre Abbie: Howell îți va da niște bani. Poți să-l scoți pe Harry la masă la orice restaurant vrei tu. Arată-i iahturile mari pe chei. Orice. Stați plecați vreo două ore bune, bine?

Howell se blocă:

–Poate că astăzi nu este cea mai bună zi pentru asta, Syd. Vreau să spun că Harry a fost plecat de-acasă toată după-amiaza.

–Ei bine, eu am fost plecată de lângă voi toată săptămâna, replică Sydney. Și uneori, nevoile unui adult sunt mai presus de cele ale unui copil. Îi aruncă o privire lui Abbie: Nu-i așa, Abbie?

Aceasta era prea sugrumată de emoție ca să mai poată vorbi, dar reuși să aprobe dând din cap.

Sydney se aplecă și își așeză fiul pe podea:

–Abbie te va scoate în oraș pentru un ospăț pe cinste. Mergi cu Abbie acum. Mami și tati te așteaptă aici mai târziu.

Lui Harry începu să-i tremure buza:

–Dar mami, vreau să stau cu voi.

–Harry, voi fi cu tine tot sfârșitul de săptămână, îți promit. Fugi acum, mami și tati au niște... treabă... de făcut.

Harry se duse cu greu spre Abbie, bosumflat.

Abbie se forță să se adune și să se lase pe vine la nivelul băiețelului:

–Haide, Harry, o să ne distrăm!

Era mândră de simplitatea vocii ei. De fapt, era mândră că nu izbucnise în lacrimi de gelozie și furie.

Sydney se aplecă spre Howell și îl înconjură cu brațele.

–Bietul de tine, gânguri ea. Hai să îți așezăm glezna undeva confortabil.

Howell se crispă de durere și porni șchiopătând spre sufragerie.

– Nu aici, spuse Sydney. Te vreau sus! Vocea ei era catifelată, seducătoare. Se uită la Abbie, care rămăsese paralizată în hol: Bine, la revedere, ne vedem peste vreo două ore. Nu vă grăbiți!

Abbie nu avu nici o altă opțiune decât să-l ia pe Harry de mână și să iasă cu el din casă.

capitolul 31

Emma

Când se trezi duminică dimineată, Emma mai zăbovi puțin în pat ascultând păsările cântând în arțarii de la fereastră. Vara devenise fierbinte, așa că dormea dezbrăcată. Vechile ei așternuturi îi mângâiau cu drag pielea. Cinnamon era întins la picioarele patului. Emma îl atinse ușor cu piciorul. PISOIUL CĂSCĂ, se întinse și se rostogoli.

Aroma cafelei proaspăt rășnite se ridica amețitoare dinspre bucătărie. Nu lucra pentru Francine astăzi, însă fusese de acord s-o ajute pe prietena ei Marcia la munca ei de peisagistică și, înainte de asta, trebuia să-și facă și corvezile din gospodărie. Totuși, își mai acordă câteva minute de lux în pat, înainte să se avânte în dimineața sufocantă de afară.

I se întâmpla un lucru ciudat. Dădu voie gândului să iasă la suprafață ca un diamant din adâncurile minții ei. Îl întoarse de pe o parte pe cealaltă, contemplându-i strălucirea. Gândul acela era *bucuria* de a se afla pe Nantucket. Nu, era chiar mai mult decât atât – era ca și cum trebuia să cunoască insula pentru prima oară. Afla iar și iar învățăturile din Nantucket alături de Millicent Bracebridge și Spencer, și ori de câte ori se plimba prin oraș își amintea trecutul insulei – casele de cărămidă ale căpitanilor balenierelor – și își amintea și propriul ei trecut.

Ciudat, dar era fericită. Se bucura de viață.

Și își dădu seama, tresărind, că stătea întinsă în pat, pierdută în propriile gânduri, de mai bine de zece minute, fără să se gândească nici măcar o clipă la Duncan sau Alicia sau firma de investiții.

Era aproape un miracol. Cu siguranță, era un fel de întinerire.

Dând la o parte cearșaful de bumbac, se ridică, se îmbracă în pantaloni scurți și un tricou și coborî desculță scările la bucătărie. Abbie stătea în fața frigiderului.

Emma îi zâmbi:

– Bună dimineața!

Abbie trânti ușa frigiderului. Era neagră de mânie.

– Nu este lapte!

Părea gata să plângă.

Cel mai bine era să se retragă iute din preajma ei.

– Păi, mă duc eu cu bicicleta până la Ferma Cumberland și iau un sfert.

– Nu. Mă duc s-o trezesc pe Lily. La fel de bine poate să se ducă ea după lapte, la naiba! Cumpărăturile sunt responsabilitatea ei!

– Ei, haide, Abbie! Este doar ora șapte. Probabil că a rămas mai târziu aseară la una dintre petrecerile ei. Eu m-am trezit și nu mă deranjează.

Abbie era de neclintit.

– Lily a făcut o înțelegere cu noi să-și facă partea ei de sarcini pe lângă casă. Sincer, Emma, Lily nu va crește niciodată dacă îi facem noi treaba!

Emma se uită chiorâș la sora ei mai mare:

– Altceva se întâmplă aici. Altceva nu este în ordine.

Abbie roși și-și feri privirea.

– Uite, spuse Emma încet. Este duminică. Avem diminețile libere. Mi-ar plăcea să stau afară pe terasă și să mă bucur de ziua asta. Avu o revelație: Hei, pun pariu că Marina poate să ne împrumute niște lapte.

Abbie era îmbufnată:

– Probabil că nu s-a trezit.

– Ba da, o văd eu. Stă la umbra unui copac.

Fără să mai aștepte decizia lui Abbie, Emma deschise ușa bucătăriei.

– Mă întorc cu laptele.

Emma străbătu desculță curtea din spatele casei, bucurându-se de mângâierea ierbii verzi sub tălpi. Marina era așezată în scaunul ei roșu, cu o cană de cafea pe măsuta de lângă ea și o carte în mâini. Purta un halat de mătase de un albastru-deschis care-i făcea părul blond să pară angelic.

– Bună, Emma! Marina puse cartea pe masă și-și întinse brațele în sus. Nu-i așa că este o zi splendidă?

– Ba da. Sau va fi imediat ce ne vom fi băut cafeaua. Am venit să-ți cer niște lapte cu împrumut.

– Desigur. Servește-te.

– Mulțumesc. Ți-aduc o cutie nouă. Trebuie să merg la magazin mai târziu. Lily a uitat.

– Muncești azi? întrebă Marina.

– Da. Pentru o prietenă care este peisagist. Emma se uită la cerul fără nori și spuse: Să nu uit să-mi dau cu cremă de plajă. Tu ce faci astăzi?

– O să mă duc la Sheila ca să lucrez la coșul meu.

Emma făcu un semn cu capul spre alee:

– Camioneta tatei e deja plecată.

– Știu. Nu l-am mai văzut de când v-am invitat pe voi la cină. Marina râse: Cred că s-a speriat că aș vrea cumva să fie ceva mai serios.

Emma râse la rândul ei, surprinsă și mulțumită că Marina îi vorbea atât de deschis despre tatăl ei.

– Nu, tata chiar este foarte ocupat vara. Este obsedat de fiecare cui, de pe fiecare placă, la orice construiește.

Emma intră în cabană, găsi laptele, turnă într-o cană și ieși din casă.

– Mulțumesc pentru asta! Poate ne vedem mai încolo.

– Poate mergem să înotăm diseară, sugeră Marina. Poate vor și Abbie și Lily să vină cu noi.

– Bună idee! Am să le întreb.

Înapoi în casă, Emma îi arătă lui Abbie cana cu lapte. Își luară cafeaua și ieșiră pe terasă să se bucure de soarele

dimineții. Cinnamon era deja acolo, întins pe un fotoliu împletit din nuiele, amețit de căldură.

După câteva momente de tăcere, Emma spuse:

– În regulă, Abbie, ce s-a întâmplat?

Abbie strânse din umeri:

– Sunt bine. Doar obosită, cred.

Emma o studie pe sora ei.

– E vorba de bărbatul acela, nu-i așa? Bărbatul acela însurat.

– Tu nu știi nimic despre el!

– Pentru că este sfârșit de săptămână. Soția lui a venit acasă.

Abbie pufni pe nas și refuză să răspundă.

– Nu vrei să distrugi o casă, Abbie. Au un băiețel.

– Da, spuse Abbie, și dintr-odată o năpădiră emoțiilor: Emma, mama lui Harry este o afurisită de primă clasă! Este rece și lipsită de inimă și dominatoare. Este o nazistă absolută! Dacă ai vedea ce fericit este Harry atunci când este cu mine, ai înțelege. Bietul copil este într-o stare psihică atât de fragilă, e ca o țestoasă care se ascunde în carapace, dar când este cu mine, se simte în siguranță și iese din carapace. L-am luat la Shelley vineri și a călărit un cal, a fost atât de curajos! A fost atât de mândru de el însuși!

Abbie începu să plângă.

– Of, draga mea! exclamă Emma și intră în bucătărie, luă o cutie cu șervețele și i-o aduse lui Abbie afară. După o clipă, continuă: Abbie. Trebuie să-ți găsești soțul tău. Trebuie să ai copiii tăi.

Abbie scutură din cap în timp ce-și sufla nasul.

– Nu! Nu înțelegi! N-am simțit niciodată așa ceva pentru nici un alt bărbat. Eu și Howell suntem suflete pereche. Mă iubește, Emma. Mi-a spus că mă iubește. Nu o iubește pe soția lui. Dar lucrurile nu se pot schimba cât ai bate din palme. Știu asta. Am încredere în el. Doar

că mi-e greu să fiu departe de el și de Harry. Simt că trebuie să fiu *cu ei*.

– Da, bine, și eu am crezut că trebuie să fiu cu Duncan, îi aminti Emma. Am crezut că trebuie să fiu la firma de investiții. Uneori, instinctele pur și simplu te lasă baltă.

– Bine!

Abbie se ridică brusc.

– Trebuie să fac curat la etaj și tu trebuie să faci curat la parter, iar Lily trebuie să se trezească și să meargă la magazin.

– Abbie! Este prea devreme, obiectă Emma.

Dar Abbie o luase înainte ca o furtună, lăsând ușa de plasă să se închidă cu un pocnet în urma ei când intră în bucătărie.

Emma își sorbi cafeaua și își permise să se relaxeze. Avea de făcut câteva treburi pe lângă casă înainte de a se alătura echipei de peisagiști, dar voia să se mai bucure câteva minute de liniștea dimineții de vară. Dragostea era un mister atât de mare, se gândi ea. Fără îndoială, fusese la fel de sigură de dragostea lui Duncan pe cât era Abbie acum de cea a lui Howell Parker, iar Duncan nu era însurat cu altcineva. Duncan o ceruse pe Emma de soție. Duncan îi dăduse Emmei un inel de logodnă. Gândul la Duncan făcu ceva dinlăuntrul ei să se strângă cu durere. Învăța să *gândească* fără durere, dar oare când va putea să se elibereze de înțepăturile amare ale geloziei și părerilor de rău?

La naiba! Deja își stricase starea de spirit. Era îngrijorată pentru Abbie și pentru bărbatul însurat, și era și puțin furioasă pe Lily. Emma nu se simțise niciodată responsabilă pentru Lily, așa cum fusese mereu Abbie. Aceasta din urmă chiar fusese un fel de mamă pentru sora lor mai mică, dar acum erau toate adulte, iar Abbie avea dreptate, Lily trebuia să se maturizeze. Era evident că cele optsprezece luni cât Abbie fusese plecată o schimbaseră pe Lily. Viața ei nu mai avea legătură – nu mai era *ancorată* – în această

casă, pe această familie. Lily nu părea să își dea seama de asta încă. Poate că nu voia să-și dea seama, iar Emma înțelegea acest lucru. Și ei îi lipsea modelul unei mame în preajmă, dar Abbie nu fusese niciodată asta pentru ea. Emma se obișnuise cu această pierdere. Era o mâhnire continuă și un dor pe care îl ducea cu ea ca pe o rană.

Abbie ieși din casă, lăsând ușa de plasă să se trântescă.

–Nu-i aici! Patul ei n-a fost folosit în noaptea asta. Deci este cu vreun bărbat, pun pariu pe o sută de dolari că va uita să-și facă partea ei de treabă!

Emma se ridică:

–Mă duc la magazin.

–Nu *tu* trebuie să faci asta! Este treaba lui Lily! Și cine face treaba ta, curățenia la parter? Cum o să faci și asta?

–Acum cine vorbește ca o nazistă? ripostă Emma. Parterul este destul de curat. N-o să vină nimeni în inspecție. *Eu* mă duc după cumpărături, iar *tu* te calmezi!

Până se duse la magazin, cumpără alimentele, le aduse în casă și le puse la locul lor, deja venise timpul ca Emma să se întâlnească cu Marcia la reședința Preston. Avea să fie foarte distractiv să lucreze la Preston! Curtea lor era foarte mare, vreo jumătate de hectar de teren pe faleză, cu vedere spre port, pe lângă o grădină de trandafiri, un labirint de arbuști ornamentali sculptați și o grădină de flori în jurul unui heleșteu și al unei fântâni arteziene. Slujba asta era o lovitură, creștea reputația oricărui peisagist, iar Emma se bucura. Marcia fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei din liceu.

Emma merse cu bicicleta până la reședința Preston și o găsi pe Marcia descărcând uneltele din camionetă. Marcia era o femeie țațoșă, sănătoasă și poruncitoare. Avea părul brunet prins în codițe și era mereu foarte bronzată de la munca în aer liber.

O îmbrățișă cu multă căldură:

– Emma, m-ai salvat! Nu reușesc să am suficiente ajutoare în iulie și august. Făcu un semn cu capul spre clona ei masculină, un bărbat masiv, lat în umeri, cu părul brunet tuns scurt. Ți-l amintești pe Brian, nu-i așa?

Emma zâmbi. Fusese îndrăgostită de fratele mai mare al Marciei pe toată durata liceului. Fusese căpitanul echipei de fotbal american, conducându-i pe Vânătorii de Balene spre victorie, și toate fetele erau îndrăgostite de el.

– Bună, Brian! Ce mai faci?

– M-am alăturat afacerii cu instalații a tatei, exact așa cum credea toată lumea că voi face, spuse Brian. Și vara, la sfârșit de săptămână, mă transform în sclavul surorii mele.

Marcia fornăi:

– Aș vrea eu! Ajută-mă să scot roaba.

În timp ce fratele ei ridică foarte ușor roaba și o puse pe pământ, Marcia îi spuse Emmei:

– Astăzi îți dau treaba mai ușoară. Tot ce trebuie să faci este să plivești de buruieni grădina de flori din jurul heleșteului. Ia coșul ăsta. Pune în el buruienile, iar când este plin, răstoarnă-l în camionetă. Eu și Brian tundem arbuștii ornamentali. Încă un lucru: Prestonii adesea iau prânzul pe terasă. Dacă fac asta, lasă plivitul acolo și du-te la grădina de legume. Nu le place să vadă muncitori în timp ce mănâncă.

Emma făcu semnul „am înțeles, să trăiți!“, luă coșul și dădu roată casei enorme, apoi străbătu aleea spre heleșteu. Grădina strălucea de margarete, degetariță, toporaș, ciulini și brumărele. Varietatea de culori era amețitoare. Emma se uită spre terasă și, nevăzând pe nimeni acolo, începu să plivească de la capătul mai apropiat de casă. Uitase să-și aducă iPod-ul cu ea, dar descoperi că n-o deranja acest lucru. Era ceva foarte relaxant în faptul că îngenunchea între flori, simțea soarele fierbinte pe umeri și aduna buruienile între degete.

Se afla la jumătatea distanței spre heleșteu când auzi voci. Văzu ușa de sticlă deschizându-se spre terasă. Un grup de oameni ieși, iar o femeie în uniformă de servitoare îi urmă, cu o tavă cu băuturi. Emma își adună repede ustensilele și coșul și se strecură de lângă heleșteu, prin gardul viu spre grădina de legume.

Era deja în genunchi într-un rând de roșii când auzi pe cineva strigându-i numele. Își puse mâna streășină la ochi și privi într-acolo. Spencer Bracebridge arăta ca o reclamă din revista GQ în pantalonii lui albi și bluza sport albastră.

– Mi s-a părut mie că tu ești, spuse Spencer. Chiar te pricepi la toate, nu-i așa?

Emma se simți ciudat stând în praf, în pantaloni scurți și tricou și cu șapca cu cozoroc lung. Era o scenă gen Stăpânul Conacului și Fata de la Țară, care o făcea să se simtă ciudat. Emma se ridică, întinzându-se ca să-și relaxeze spatele.

– Prefer să spun că-s meșteră la toate, glumi ea. Ce faci, Spencer?

– Sunt bine. Și eu muncesc acum, de fapt. Familia Preston a fost de acord să țină o petrecere de binefacere în folosul asociației istorice aici, la sfârșitul verii, și trecem în revistă detaliile.

– Foarte frumos!

Ceva din felul în care Spencer o privea pe Emma îi dădea furnicături pe sub piele. Dar ce credea ea? Era transpirată și avea mizerie pe haine și probabil și pe față.

– De fapt, eram pe terasă și te-am văzut și am vrut doar să, hmm, să vin să te salut.

– Păi, salut!

Nu se putea abține să-i zâmbească. Își spuse că probabil el era obișnuit cu femeii care rânjeau la el cu gura căscată.

Spencer părea să nu fie tocmai în largul lui.

– Hm... se face cald!

– Cu siguranță! Timiditatea lui o făcea și pe ea timidă.

– Ți-am spus oare cât de recunoscător sunt că ai adus-o pe bunica la conferința mea?

– O, da, m-am bucurat să fac asta! Emma se gândi că Spencer se cam dădea la ea. Oare o socotea atrăgătoare? Venea în fiecare zi la doamna Bracebridge. Privirea lui se odihnea atât de caldă pe fața ei!

Spencer îi atinse brațul.

– Bunica te place foarte mult și, crede-mă, nu place pe oricine! Iar ea și mama se poartă ca două pisici ude una cu alta!

Emma râse:

– Amândouă sunt femei cu voință puternică.

– Știu. Ești atât de minunată cu ele! Eu chiar... Spencer se opri. Mă întreb dacă ai vrea vreodată să... Păi, probabil că tu doar...

Oare încerca s-o invite undeva în oraș? Căldura dintre ei nu era toată provocată de soare. Emma se aplecă mai aproape de el.

– Spencer? strigă o femeie de pe terasă. Prânzul este servit!

– Ah. La naiba! Trebuie să plec! constată Spencer. Deveni din nou protocolar. Mă bucur să te văd, Emma.

– Și eu mă bucur să te văd.

– Emma... Ezită, apoi spuse dintr-o suflare: Vreau să-ți spun – dacă vreodată trebuie să alegi între ce spune mama și ce spune bunica, alege ce spune bunica. Sau dacă e vreo problemă, sună-mă pe mine. Vreau să știi că poți să mă suni oricând.

Deci asta era. Venise doar ca să discute cu ea ca un angajator care îi dă indicații. Emma se retrase:

– E bine de știut, Spencer. Acum trebuie să mă întorc la muncă. Îi întoarse spatele și îngenunche printre roșii.

– Bine, atunci, ne vedem mâine, spuse Spencer.

Emma își concentrează energia asupra buruienilor, lucrând repede și din greu. Oare nu-și învățase lecția cu băieții bogați? Ce crezuse? Își imaginase că Spencer Bracebridge era interesat de ea. Chiar așa!

Până termină grădina de legume, tremura de oboseală.

Marcia apăru lângă ea:

– Mamă, Emma, ești o plivitoare maniacă! Vreau toate orele de muncă pe care mi le poți oferi! Vino la umbră să bei o limonadă cu mine și cu Brian.

Emma se ridică și o urmă pe Marcia la camionetă. Brian era deja acolo, își scotea tricoul, expunându-și pieptul bronzat, musculos. Se așezară toți trei pe banca cheta camionetei, bând din sticle reci de limonadă din lada frigorifică.

– Brian are ceva de sărbătorit, anunță Marcia.

– Adevărat? ridică Emma o sprânceană întrebătoare.

Brian dădu din umeri și mormăi:

– Ei, haide, Marsh, lasă-mă în pace!

– Dar, Brian, este o chestie foarte importantă! protestă Marcia.

– Nu, *nu* este o chestie importantă, insistă el.

Emma râse:

– Puteți măcar să-mi spuneți ce nu este o chestie importantă?

– Brian și-a luat licența de instalator pe teritoriul statului Massachusetts.

– Felicitări, Brian! spuse Emma.

– Nu e mare lucru, bombăni el.

– Ba da, este, stăruie Marcia, și apoi se adresează Emmei: Acum poate să preia afacerea de la tata. Tatei îi place să facă doar lucrări mici, pentru oameni cunoscuți. Brian poate să preia noi slujbe bănoase la casele noi.

– Este minunat! îl complimentă Emma.

Brian rânji spre ea. Dinții lui erau foarte albi comparativ cu pielea bronzată.

– Este, de fapt. O să fac o grămadă de bani. Mi-am cumpărat o proprietate la Dionis și în scurt timp am să-mi construiesc și eu acolo o casă.

– Apoi o să ai nevoie de o nevastă care să o umple de copii, îi spuse Marcia fratelui ei, și-i făcu cu ochiul Emmei.

capitolul 32

Lily

Lily n-avea nici cea mai mică idee unde se afla. Patul, încăperea, mirosul din aer, toate îi erau necunoscute. Închise ochii și își ascultă trupul. Nu. Nu era mahmură. Nu leșinase la o petrecere. I se întâmplase asta o singură dată, oricum, în facultate, și o dată era de-ajuns; niciodată nu și-a mai dat voie să se îmbete așa.

Dar unde se afla?

Deschise ochii. Era cu fața la un perete simplu, maro. Nici un tablou. Simțea un iz de igrasie în aer, un fel de miros de subsol... și apoi, dintr-odată, își aminti totul.

Se afla în apartamentul lui Jason. Se afla în pat cu Jason.

Noaptea trecută îi trecea prin fața ochilor ca prin ceață. Fusese la două petreceri și un concert. Jason o așteptase în camionetă după concert, așa cum promisese.

Ieșise din cabină și venise să-i deschidă ușa, o atitudine de gentleman care o impresionase.

Jason se purtase elegant:

– Am o surpriză pentru tine!

A condus mașina până la Wild Rose Drive și a parcat în fața unei case cu trei etaje și acoperiș de șindrilă. La o distanță atât de mică de centru toate locurile de parcare de pe străzi erau pline, însă el s-a strecurat cu camioneta pe alea casei, a oprit motorul și a venit să-i deschidă portiera. A luat-o de braț și a condus-o în spatele casei, apoi au intrat și au coborât niște trepte înguste, unde Jason a descuiat o ușă.

– Apartamentul meu! a anunțat el.

Lily era nedumerită.

–Nu înțeleg.

Jason a intrat în casă și a aprins luminile. Apartamentul era mic, de fapt doar o sufragerie cu o bucătărieoară într-un colț și un dormitor cât o cutie, cu cea mai mică baie din lume – de fapt, o cabină de duș. Era mobilat sumar – un pat, o pernă japoneză pe post de canapea și o masă foarte veche și, cu siguranță, șubredă.

–Tocmai am închiriat asta! a ridicat Jason brațele triumfător.

–Vara? Probabil că te costă o avere!

–Doamna Fisher este prietenă cu mama. Soțul ei a murit acum o lună, așa că voia ca o persoană de încredere să stea în casă. Foloseau locul ăsta pentru nepoții lor, dar acum au crescut cu toții. Mi-a făcut o mare reducere la chirie.

–Dar la părinții tăi acasă nu trebuie să plătești chirie.

Jason a venit spre ea, zâmbind:

–Adevărat. Dar nu există *intimitate* la părinții mei acasă. Tu nu ești genul de femeie cu care să vreau să continui – *să mă întălnesc* – într-o camionetă. Meriți un palat, Lily. Dar până când îmi voi permite așa ceva, pot cel puțin să-ți ofer asta.

A luat-o de mână și a tras-o în dormitor.

–Așternuturile sunt nou-nouțe. Și le-am spălat.

Lily s-a prăbușit pe pat. La un capăt al camerei se afla o noptieră. Perdelele cu bărcuțe acopereau ferestrele înalte și înguste.

–N-am avut timp să pregătesc totul încă, a spus Jason. Și vreau să vopsesc peste maroul ăsta urât. Dar deocamdată... Părinții mi-au dat patul din camera de oaspeți. Aproape că n-a fost folosit deloc.

Două lumânări se aflau pe noptieră. Jason le-a aprins. A ieșit din cameră și s-a întors cu două pahare și o sticlă de șampanie.

–Hai să sărbătorim!

Nici măcar n-a avut nevoie de șampanie ca să se simtă îmbătată. Era de ajuns să îl aibă pe Jason lângă ea. Să știe că el ținea la ea suficient cât să închirieze un apartament era ca o ambrozie.

Acum, lângă ea, Jason sforăia încetișor. Își proptise un picior peste ale ei, iar căldura trupului său aproape că ascundea răceala pereților subsolului. Lily se răsuci pe spate și se uită la ceas. Era trecut de ora opt, dar aceasta era singura dimineață din săptămână când nu trebuia să se grăbească. Doar că avea foarte mult de scris. Săptămâna trecută fusese plină de activități și îi va lua ceva timp și concentrare să se asigure că potrivea numele cu chipurile oamenilor pe care îi fotografiase.

În plus, avea de ispășit serios cu surorile ei. Emma nu păruse prea supărată că Lily uitase să meargă la magazin, dar ieri Abbie se transformase într-o actriță de dramă, trecând ca o furtună pe lângă Lily cu capul pe sus, fără să scoată un sunet. S-o aibă pe Abbie înapoi acasă nu era plăcerea extremă pe care o anticipase Lily.

Ce vară confuză mai era și asta! Emma era tristă, Abbie era supărăcioasă, iar Căsuța de Joacă era locuită de o femeie care își făcea planuri cu tatăl ei. Cât despre Jason – oh, chestia asta cu Jason se întâmpla prea repede! Închiriasse un apartament doar de dragul ei! Seara trecută, când făceau dragoste, îi spusese că o iubește, iar ea îi spusese că și ea îl iubește. Și chiar îl iubea. Dar nu voia să devină prea serios încă, nu așa de repede. Și nu – își dădu voie să fie brutal de sinceră în cele mai secrete gânduri –, nu cu un bărbat care își permitea doar un apartament la subsol. Voia să trăiască într-o casă de pe faleză, o casă ca a Earthei. Slavă Domnului pentru Eartha, era singurul detaliu al acestei veri care se apropia de visurile lui Lily.

Gândurile o agitară. Se strecură din pat și intră în baie să se îmbrace. Când ieși, Jason dormea încă. Îi scrisese

un bilet și ieși pe vârfuri din apartament, urcă scările și ajunse în stradă.

Aerul dimineții era proaspăt, cerul de un albastru-deschis. Mergând pe aleile înguste și pe străzile pietruite spre casă, își scoase telefonul mobil din geantă și-și ascultă mesajele înregistrate.

Invitații la și mai multe evenimente – asta era bine.

Un mesaj scurt și cuprinzător de la Abbie:

Nu este lapte în casă. Dumnezeule, ești un copil așa de răsfățat!

Au! Lily va trebui să meargă la magazin astăzi.

Apoi, vocea enervantă a Earthei:

Draga mea, niște prieteni de-ai mei au venit cu iahtul și vor să merg cu ei la cină. Vrei să vii cu mine? S-ar putea să-ți placă fiul lor.

O, Doamne! se gândi Lily. Inima ei tresări. Cina pe un iaht? Cu Eartha și cu un bărbat care s-ar putea să-i placă? Formă numărul Earthei din mers și fu de acord să se întâlnească la Straight Wharf la ora șase.

Când intră în casă, singurul sunet care se auzea era aspiratorul, la etaj. Asta trebuia să fie Abbie. Lily se grăbi să intre în casă, smulse lista de cumpărături de pe ușa frigiderului și cheile mașinii din cârligul de lângă ușa din spate și se grăbi la mașină. La Stop&Shop umplu atât de tare căruciorul, că abia putea să-l împingă. Când se întoarse acasă, Abbie plecase, la fel ca ceilalți. Grăbită, puse cumpărăturile la locurile lor. Se repezi la baie – trebui să recunoască, era extrem de plăcut că Abbie spălase prosoapele și pusese altele curate – își făcu duș și-și spălă părul, apoi își trase pe ea niște pantaloni scurți și un tricou, își luă aparatul foto digital și laptopul. Înșfăcă o banană și o Coca-Cola fără zahăr pe post de mic dejun și ieși în curtea interioară. Conectă aparatul foto la computer

și descărcă pozele în timp ce mânca, apoi își deschise cartul de însemnări și începu să scrie.

Sună telefonul și își pierde concentrarea.

– Bună, Lily! Vocea lui Jason era aspră, caldă și masculină în același timp. De ce-ai plecat? Trebuia să mă trezești. Voiam să te scot în oraș la micul dejun.

– O, Jason, îmi pare rău, dar trebuia să ajung acasă și să merg la cumpărături. Dacă nu, Abbie ar fi explodat!

Jason izbucni în râs.

– În cazul ăsta, ce zici de prânz?

– Nu pot. Trebuie să scriu o mulțime de chestii pentru revistă. Trebuia să fac asta de aseară, dar tu *mi-ai distras atenția*.

– Pot să te invit la cină?

– Îmi pare rău, Jason. Am un alt eveniment. Era o minciună prin omisiune, își spuse Lily. Și Dumnezeu știa, cina pe un iaht reprezenta un *eveniment*, fără doar și poate.

– La naiba! Și nu te pot vedea toată ziua de azi?

Ea închise ochii, imaginându-și o clipă gura lui, buzele lui, mâinile lui, trupul lui...

– Dar vin la tine diseară, promise ea. Cât de repede pot. Și rămân la tine peste noapte.

capitolul 33

Marina

Duminică seara, Marina se așază sub măr cu un pahar de vin și cu ziarele duminicale. Avusese o zi bună. Fusese la biserică și stătuse de vorbă cu oamenii în pauza de cafea, luase un prânz plăcut la Boarding House, apoi petrecuse câteva ore în atelierul Sheilei, lucrând la coșul ei de nuiele împletite. După-amiază târziu se duse să înoate, iar acum făcuse un duș și se relaxa.

Și se gândise la Jim doar de șaptezeci și cinci sau optzeci de ori.

Toată ziua fusese conștientă de prezența lui Jim prin preajmă. Toată dimineața el ciocăniase, reparând scările de la intrarea principală în casă. Mai târziu, îi auzise pe Jim și pe Abbie discutând și râzând în timp ce spălau geamurile.

Acum nu putea să nu observe camioneta roșie a lui Jim parcată pe alee. Poate că o altă femeie îl luase cu mașina ei. Ei bine, norocul ei, indiferent cine era. Jim era un bărbat minunat, dar părea atașat inexorabil de fiicele sale. Se gândise inițial să nu stea afară, pentru că nu voia să pară că-i transmite lui Jim disponibilitatea ei, dacă se întâmpla ca el să se uite spre cabană, din casă. Dar închiriasse cabana. Nu avea de gând să se ascundă înăuntru, ca și cum ar fi greșit cu ceva. Aici era răcoare, atât de plăcut.

Citi ziarele și își bău vinul. Auzi ușa trântindu-se la casa Fox, dar nu observă cine intra sau ieșea.

Cel puțin, hotărî ea, dacă era obsedată de Jim, asta era mai bine decât să fie obsedată de Gerry și Dara și bebelușul lor. Care trebuia să se nască dintr-o clipă într-alta.

Se întuneca, așa că Marina împături zierele și le duse în casă la cutia de hârtie reciclabilă. Hotărî să mănânce o cutie cu înghețată, plină de regrete, pe post de cină – cu siguranță își putea permite să se răsfete după o zi de mers cu bicicleta și de înotat. Se cuibări pe canapea cu un roman, dar nici nu se făcuse ora zece când simți că i se închid ochii, așa că se duse sus în dormitor și adormi într-o clipă.

Se trezi la ora unsprezece. În momentul în care deschise brusc ochii, știu că urma o noapte de insomnie. Coborî în camera principală, își luă romanul și se puse pe citit. A doua zi nu trebuia să meargă nicăieri, își aminti ea, așa că putea să doarmă toată ziua dacă voia. Cel puțin, învățase până acum că nu avea rost să stea întinsă în pat, în întuneric, cu ochii închiși – asta era doar o garanție că obsesia ei cu Gerry și Dara, iar acum și cu Jim Fox, ar fi sâcâit-o ca un roi de țânțari.

Cartea era un roman de mistere care se citea pe nerăsuflăte, scris de un autor care îi plăcea. Căscă și se întinse pe canapea, simțindu-se confortabil în cercul de lumină pe care îl arunca lampa pentru lectură.

Cineva ciocăni la ușă.

– Marina? Sunt Jim.

Era îmbrăcată doar în cămașă de noapte, dintr-o măta-se ca smaraldul, care se prindea pe umeri cu bretele subțiri și se termina la coapse. Se gândi să se ducă sus în dormitor ca să-și caute halatul, dar renunță. Dacă venea aici la ora asta, atunci putea să o vadă așa cum o găsea.

Deschise ușa. Uitase cât de bine arăta!

– Am văzut lumina aprinsă la tine. Jim purta un tricou alb și pantaloni scurți și mirosea a săpun. Nu pot să dorm. M-am gândit că poate nici tu nu poți să dormi. Se aplecă spre ea, așteptând să îl poftască înăuntru.

Între ei se simțea o tensiune puternică, dar Marina nu voia să pară prea nerăbdătoare.

– Citeam.

Jim puse mâna pe mânerul ușii.

– Marina, vreau să stăm de vorbă.

– Nu trebuie să-mi explici nimic, Jim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marina! izbucni el. Făcu un pas, o luă în brațe și o sărută cu putere, strivindu-i buzele, presându-și trupul de al ei.

Ea își puse brațele în jurul gâtului lui și se apropie de el.

Ținând-o lipită de el, Jim intră în cabană și trânti ușa cu piciorul în urma sa; parțial mergea, parțial o căra pe ea spre canapea. O săruta pe gură, îi strângea părul cu mâinile în timp ce îi săruta gâtul, umerii.

Apoi, brusc, se dădu înapoi. O ținu în fața lui, cu amândouă mâinile pe umerii ei.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse el. Trebuie să-ți spun niște lucruri.

– Nu trebuie, protestă ea. Îmi pare rău dacă te-am grăbit, eu...

– Ascultă-mă, insistă Jim. *Ascultă!*

Marina se foi puțin, depărtându-se instinctiv, și se răsucii ca să se poată așeza pe canapea, cu picioarele încrucișate, cu fața la el:

– Ascult.

Jim îi luă mâinile.

– M-am tot gândit cum să-ți spun asta. Își dresе glasul: Am ajuns la concluzia că ești ca o muzică pentru mine! Știi cum e, îți vezi de-ale tale, ocupat cu viața, și apoi, într-o bună zi, pornești radioul și un cântec te lovește și întregul tău corp răspunde, inima, sufletul, corpul și te gândești – de ce am putut să trăiesc fără asta? Cum am putut să trăiesc fără asta? Am nevoie de asta în fiecare zi din viața mea!

Uluită, Marina rosti:

– Țsta e un compliment deosebit!

– Nu este un compliment. Nu este o replică doar ca să ajung în pat cu tine. Este adevărul. Este un fapt. De când

ai venit la cabană și ai întrebat de închirierea ei, am vrut să fiu cu tine. În clipa în care te-am văzut, a fost ca și cum aș fi știut tot ce era de știut despre tine. Dar nu m-am gândit din perspectiva ta, că și tu trebuie să știi tot ce e de știut despre mine. Jim îmi dădu drumul la mâini și se întoar-se într-o parte. Nu am mai spus asta *nimănui* până acum.

Marina își ținu răsufierea. Îi simțea tumultul interior.

– Aveam o aventură când a murit soția mea. Își strân-se pumnii: Ea s-a înecat. Nu știu, nu voi ști niciodată, dacă Danielle a aflat și de aceea s-a sinucis. Dacă a fost sinucidere. Autopsia a demonstrat că luase o supradoză din medicamentele ei. Poate că a fost doar un accident. Uneori... uneori credea că poate să înoate la nesfârșit. Își trecu mâinile peste față, apoi continuă: Danielle a avut mereu probleme emoționale. A încercat totul, psihiatri, medicamente, sport, alge superalbastre – dar totul devenea din ce în ce mai rău pentru ea. Era foarte greu de trăit cu ea. Îi era greu chiar și ei să trăiască cu ea însăși. Și avea latura asta spirituală. Sau poate ar trebui să-i spun mistică. Nu era fericită aici. Adesea vorbea despre *dincolo*. Și tot ce pot să sper este că acum se află *acolo*. Le iubea pe ficele noastre din toată inima, dar pur și simplu nu era de-ajuns.

– Of, Jim! Marina voia să-l consoleze, dar se abținu să-l atingă.

– A început să ia Prozac și, pentru o vreme, am crezut că era mai bine. Într-o noapte am mers acasă la Gretchen. I-am spus lui Danielle că trebuie să verific ceva la o casă pe care o renovam. Era la începutul lunii septembrie, încă în sezonul uraganelor. Fusesem plecat doar o oră sau așa ceva. Când m-am întors acasă, Danielle nu era. Am așteptat-o toată noaptea. Am mers cu mașina peste tot pe insulă, căutând-o.

Jim era aproape frânt în două, cu capul atârânădu-i în jos și brațele încrucișate pe genunchi. Când vorbi, vocea abia i se auzea.

– Nici măcar nu mă gândisem să anunț poliția. Uneori, Danielle pleca fără să ne spună. Joi am îmbrăcat fetele, le-am dat să mănânce și le-am dus la școală, ca de obicei, și apoi am sunat pe la prieteni. Nimeni n-o văzuse.

Făcu o pauză.

– În seara aceea, poliția a venit la noi acasă. Trupul lui Danielle fusese adus de ape pe plajă, la Surfside.

– Îmi pare atât de rău! șopti Marina.

– A fost devastator pentru fete.

Chipul lui Jim era necruțător.

– Durerea de a-și pierde mama – vai, Doamne, a fost atât de greu! Nu știu, nu voi ști niciodată, dacă Danielle a aflat despre mine și Gretchen. S-a întâmplat doar de două ori, dar s-a întâmplat în noaptea în care a murit Danielle, și nu cred că voi înceta vreodată să mă simt vinovat. Nu mai zic că eram cu altă femeie, *dar ar fi trebuit să fiu acasă*. Dacă aș fi fost acasă, n-aș fi lăsat-o pe Danielle să plece. Poate că ne-am fi certat. Ne certam des. Dar ar fi rămas în viață. Fetele ar fi avut-o pe mama lor.

Își ascunse fața în palme.

– Fetele nu știu despre aventura mea. Nu cred că mai știe, sau știa, cineva de pe insulă. S-a întâmplat doar de vreo două ori, nu a fost *dragoste* – dar știu că sunt un rahat de om pentru că am făcut asta.

Marina se ridică, merse în bucătărie și puse ibricul de ceai. Acum știa de ce britanicii făceau ceai în toate romanele de mistere pe care le citise. Pentru că asta oferă un răgaz, un spațiu, ca să faci un pas înapoi din agonie și să-și tragi sufletul. Îți dă ceva palpabil de făcut, dacă mai poți să faci ceva care contează.

Duse tava cu ceai la masă.

– Mulțumesc, spuse Jim, cu vocea răgușită. Dar aș prefera un coniac.

– Am doar vin.

– Este bun.

Turnă câte un pahar de vin pentru fiecare, puse unul în fața lui și își relua locul pe canapea.

–Gretchen a părăsit insula la scurt timp după moartea lui Danielle.

Jim luă o înghițitură de vin și trase aer în piept.

–N-am mai auzit nici o veste despre ea de atunci. Este singura persoană, din câte cred eu, care a știut de relația asta. Nu că ar fi fost cine știe ce relație între mine și ea. A fost doar de două ori. Și nu mă iubea. Era actriță, se ducea spre California.

Jim mai bău niște vin.

–Singura persoană cu care am mai vorbit despre asta este psihoterapeutul pe care m-am dus să-l consult la Boston, mai demult. Ani de zile mi-am concentrat întreaga viață, timpul, gândurile, totul, ca să le cresc pe fete. Știu că nu pot să compensez niciodată pierderea mamei. Multă vreme nu m-am întâlnit și nu m-am văzut cu nici o altă femeie. Am simțit că nu trebuie să fac asta; celibatul mi s-a părut ceea ce trebuia să fac, ceea ce meritam, să ispășesc pentru moartea lui Danielle.

–Înțeleg.

O privi stăruitor.

–Așa că acum înțelegi de ce suntem o familie atât de ciudată.

Ea obiectă cu blândețe:

–Nu cred că sunteți ciudați deloc.

–Mda. Cred că fetele au ajuns destul de bine, dat fiind prin ce au trecut. Uneori pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mă rog, sunt mulți ani de atunci, iar pierderea face parte din viețile noastre. Suntem obișnuiți cu ea. Fetele au crescut. Sunt competente, fericite – mă rog, poate nu atât de fericite acum. Vreau să spun că Emma este nefericită de când a părăsit-o nemernicul ăla de Duncan. Dar reușim să ne ducem viețile mai departe.

–Îmi plac fetele tale. Cred că sunt fermecătoare.

–Mulțumesc. Uneori pot fi... mai degrabă încăpățâdate.

Marina îi atinse mâna.

– Jim, nu te-ai mai întâlnit cu nici o altă femeie de când a murit soția ta?

– Păi, m-am mai văzut cu alte femei.

Chipul său deveni roșu ca racul o clipă.

– Dar ca să fiu sincer, nu prea des și mereu am ținut asta secret. Nu am adus nici o altă femeie în casă. În viața mea. În viețile noastre.

Se întoarse spre Marina:

– Dar niciodată nu am vrut să fac asta, până acum. De aceea am venit. Nu știu exact ce spun acum. Nu vreau să grăbesc lucrurile. Dar te vreau în viața mea. Vreau să-mi cunoști prietenii. Vreau să mergem peste tot împreună.

Zâmbi timid:

– Nu știu de ce, dar mă fascinezi ca naiba!

Marina izbucni în râs:

– Și tu mă fascinezi pe mine ca naiba!

– Și mai este ceva, adăugă el.

Ea se cutremură de intensitatea momentului:

– Da?

– Asta – făcu Jim, și se aplecă să o sărute. Mai e și chestia asta.

– Jim, spuse Marina. Stai puțin.

El se retrase:

– Nu vreau să te grăbesc...

– Grăbește-mă cât vrei. Dar mai întâi, stai să sting luminile.

capitolul 34

Abbie

Abbie nu dormise. Se răsucise în pat, torturându-se singură cu gândul la Howell care făcea dragoste cu Sydney. Se sculă dimineată devreme, când ceilalți dormeau încă. I-ar fi plăcut, recunosc fața de sine însăși, dacă Lily ar fi uitat din nou să meargă după cumpărături. S-ar fi simțit atât de bine să țipe la cineva. Izgoni imediat acest gând. Cu toate astea, ar fi fost ceva pozitiv de făcut, să meargă după alimente. Dar rafturile erau pline. Se apucă să facă o friptură în Crock-Pot și o prăjitură de morcovi cu unt înghețat. Pentru prima oară de când se știa, nu fu tentată să lingă gheața de pe tel.

Merse cu bicicleta la familia Levin și, după ce făcu mai multe greșeli la tastatura calculatorului, în zece minute, decât făcea de obicei întreaga dimineată, reuși să se adune, să-și recâștige stăpânirea de sine și se concentră la ceea ce avea de făcut, astfel că timpul trecu mai repede.

În cele din urmă, veni vremea să meargă pe bicicletă la reședința Parker. Dădu ocol cartierului de câteva ori, încercând să-și controleze respirația. Nu știa dacă Sydney mai era încă acolo. Probabil că plecase la New York.

Dar când Abbie bătu ușor la ușă și apoi intră în hol, dădu peste soția lui Howell. Sydney părea slabă ca un băț și fragilă în costumul ei negru și cu părul brunet.

– Bună, Abbie. Vino în sufragerie. Trebuie să vorbesc cu tine.

O, *Doamne*, se gândi Abbie. Înghiți în sec.

– Bine!

Își ținu capul sus urmând-o pe cealaltă femeie în sufragerie.

Sydney închise ușa.

– Înțeleg că l-ai dus pe Harry să călărească.

Tensiunea lui Abbie reveni la normal.

– Așa este. Am o prietenă...

– Nu vreau să-l mai duci altă dată.

– Dar i-a plăcut foarte mult! protestă Abbie. *Adoră caii!*

– Sunt conștientă de asta. Este fiul meu, până la urmă.

Dar este doar un băiețel și este un copil deosebit de fragil. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita așa îngrozită la mine. Nu vreau să spun că ar fi *bolnav* sau așa ceva. Dar este neîndemânatic. Nu are o fire sportivă. Și pune totul la suflet așa de tare. Trebuie să se mai întărească puțin, și vreau să spun atât din punct de vedere psihic, cât și fizic, înainte de a face o activitate serioasă, cum ar fi călăria.

– Nu l-am lăsat singur, o asigură Abbie. Prietena mea Shelley a fost cu el în fiecare moment. Harry nu a călărit propriu-zis. Nu a ținut el frâiele calului. Shelley l-a ținut de dârlogi și doar l-a plimbat prin țarc.

Sydney își încrucișă mâinile pe piept și bătu cu piciorul în podea.

– Apreciez bunătatea ta și a prietenei tale. Dar nu vreau să se mai repete. S-a înțeles?

Abbie inspiră adânc. Era ciudat să i se vorbească astfel de către cineva care avea aproximativ aceeași vârstă cu ea. Dar Sydney o angajase pe Abbie.

– Da, am înțeles.

– Și n-ai să-l mai duci să călărească altă dată – se uită la Abbie, așteptând să repete ca papagalul cuvintele ei.

– Nu. N-am să-l mai duc pe Harry să călărească altă dată.

Sydney o trimise pe Abbie la plajă cu Harry. Le făcuse deja coșul cu gustarea și își îmbrăcase băiețelul în costum

de baie și șlapi. Abbie trebui să plece din casa familiei Parker fără măcar să-l vadă pe Howell.

Supusă, Abbie îl ajută pe Harry să construiască un castel complicat. Merse pe plajă și adună scoici împreună cu el. Îi dădea mereu cu cremă protectoare pe piele. Timpul parcă stătea în loc, cu toate că Harry era foarte vioi și curajos. Dar, în cele din urmă, îl duse pe băiețel înapoi acasă.

Sydney plecase.

Iar Howell era acolo.

Se odihnea pe canapea, cu glezna ridicată și cu ghipsul sprijinit pe o pernă. Harry intră, sări în brațele tatălui său și povesti o listă de aventuri pe care le făcuse cu Abbie în cursul după-amiezii.

– Abbie! Privirea lui Howell se odihnea, caldă, pe chipul ei. Poți să rămâi la cină cu noi în seara asta? Te rog? Trebuie să vorbesc cu tine.

– În regulă.

Abbie se întoarse cu spatele ca să ascundă speranța care știa că îi strălucea în priviri.

Într-un fel de transă, pregăti cina și îl hrăni, îi făcu baie și îl pregăti de culcare pe Harry. Howell îi citi o poveste și îl înveli, iar apoi băiețelul adormi imediat.

În liniște, plecară din camera lui și coborâră în sufragerie. Howell se așeză pe canapea, dar Abbie optă pentru un scaun.

– Abbie, spuse Howell. Îmi cer scuze pentru felul în care s-a purtat Sydney cu tine vineri.

Abbie nu putea vorbi. Aștepta doar. Era un prizonier care-și aștepta verdictul.

– Abbie, ascultă-mă. Nu vreau să-ți imaginezi că am făcut dragoste cu Sydney în acest sfârșit de săptămână...

Abbie își înfipse unghiile în palme, luptându-se să fie demnă, dar îi era greu să tacă:

– Păi cum aș putea să nu-mi imaginez asta? Sydney era, atât de evident, cu chef de tine!

– Juca teatru, Abbie. Un spectacol. Dacă aș fi ripostat, ne-am fi certat, și urăsc ca Harry să ne vadă certându-ne. În orice caz, n-am făcut altceva decât să ne contrazicem, dar nu prea mult, pentru că ea făcuse planuri să ieșim la cină cu niște oameni politici de la New York care se aflau pe insulă la acest sfârșit de săptămână și avea nevoie de mine pe post de accesoriu benevol. Crede-mă, în public, nu în particular, ea vrea ca eu să joc rolul soțului care o adoră.

Abbie îi căută chipul, sperând că rostea adevărul. Avea nevoie ca el să-i spună mai mult de-atât, avea nevoie de confirmări.

El se aplecă spre ea:

– Abbie, vreau să divorțez de Sydney.

Inima ei erupse:

– Oh, Howell!

– Dar am nevoie de timp, continuă el. Sunt multe de luat în calcul. Nu știu unde vreau să locuiesc. Nu știu dacă vreau să-mi păstrez slujba pe care o am sau să accept una dintre ofertele pe care le-am primit. Mai presus decât orice, este Harry. Am nevoie să mă gândesc cum voi face asta pentru ca lui să-i fie cel mai bine. Howell pufni: Nu vreau ca Harry să creadă vreodată că am părăsit-o pe Sydney pentru tine. Vreau să te placă. Vreau să te iubească. Cel mai mult vreau să se simtă în siguranță cu tine.

– Înțeleg! murmură ea.

Se luptă să pară că înțelegea situația și era îngrijorată, când de fapt îi venea să sară într-un picior și să se bucure. *Howell voia să fie cu ea! Voia să divorțeze de Sydney!* Avea să-și petreacă viața cu acest bărbat și avea să-i ofere micuțului Harry adevărata ei dragoste plină de grijă. Îi va oferi căldura și fermitatea afecțiunii materne de care băiețelul

avea nevoie. Îi venea să se ia singură în brațe și să râdă de fericire, ca un copil în dimineața Crăciunului.

– Dar trebuie s-o luăm încet! urmă Howell. Ar fi un dezastru dacă Sydney bănuiește ce simt pentru tine înainte de divorț. Poți să ai încredere în mine în privința asta, Abbie? Înțelegi – nu vreau ca Harry să facă legătura între divorțul nostru și această insulă. Trebuie să nu ne grăbim. Cu cât Harry te cunoaște mai îndeaproape, cu atât mai bine. Zâmbi deodată: Și cu cât eu te cunosc mai îndeaproape, cu atât mai bine pentru mine.

O privi cu atâta dragoste în ochi, încât Abbie nu putu să facă decât un sigur lucru. Se cuibări în brațele lui.

capitolul 35

Emma

Așa cum făcea în fiecare zi, cinci zile pe săptămână, Emma deschise ușa principală și intră în reședința Bracebridge. Din sufragerie se auzeau voci nervoase. Închise ușa în urma sa și rămase în picioare lângă ea, chibzuind ce să facă. Nu voia să tragă cu urechea, dar voia ca Sandra Bracebridge să știe că a ajuns la timp la muncă.

– Este tabloul *meu* de Elizabeth Rebecca Coffin! insista Millicent Bracebridge. *Al meu!* Părinții mei mi l-au făcut cadou când am împlinit douăzeci și unu de ani. Iar dacă vreau să-l dau asociației istorice, pot să fac ce vreau!

Era vorba despre tabloul inegalabil în ulei care era atârnat deasupra șemineului din sufragerie. Se numea *Gathering Seaweed*¹ și înfățișa un cal și o căruță pe plajă, împreună cu un tânăr ce ținea în mână o furcă. Fusese pictat în jurul anului 1900 și strălucea de parcă ar fi fost iluminat dinăuntru. Cu certitudine reprezenta punctul focal al întregii camere. Pe de altă parte, erau atât de multe comori și antichități adunate în acea încăpere, încât era destul de greu să-ți concentrezi atenția doar la una singură.

– Millicent, se auzi vocea Sandrei înmuiată toată în lapte și miere. Draga mea, știi ce faci. Vrei să donezi tabloul către NHA ca să-l ajuți pe Spencer să avanseze în carieră. Dar nu are nevoie să faci asta. Se descurcă foarte bine pe cont propriu.

– Sigur că se descurcă! izbucni Millicent. Știi asta. Nu de *asta* vreau să le dau tabloul acum. Vreau să-l scot

---

¹ *La strânsul algelor*, în limba engleză în original (n.tr.)

din casa asta întunecată și să fie expus acolo unde oamenii îl pot vedea. Eu îmbătrânesc. Îmi pierd vederea. Nu pot să-l văd. Nu trebuie să fiu egoistă.

– Atunci, Millicent, gânduri Sandra ușurel, de ce nu-l vinzi celor de la NHA? Sau vinde-l altcuiva. Dacă nu vrei să fi egoistă, atunci gândește-te la copiii tăi.

– Fiul meu ți-a lăsat o moștenire foarte bogată, îi aminti Millicent nurorii sale.

– Este adevărat. Și mereu îi voi fi recunoscătoare pentru asta. Dar dacă nu vrei să am eu nici un ban în plus – cu toate că, dă-mi voie să-ți amintesc, în economia de azi, banii nu mai valorează cât valorau odinioară – cel puțin gândește-te la nepotul tău. Ar trebui să-i dai lui Spencer tabloul să-l vândă. Ar putea folosi...

Spencer interveni:

– Mamă, dacă bunica îmi dă mie tabloul de Coffin, eu am să-l donez la NHA. Acolo îi este locul.

– Da, sigur că vrei să pari mărinimos! Vocea Sandrei devenea mai stridentă.

Auzind glasul lui Spencer, Emma decise să acționeze. Deschise ușa de la intrare și o trânti cu putere.

– Bună ziua! strigă ea.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, a venit fata aia! făcu Sandra.

Spencer ieși în hol.

– Bună, Emma! Intră. Suntem în mijlocul unei discuții de familie.

– Nu mai suntem. Sandra își luă coșul împletit pe care îl folosea pe post de geantă. Plec. Mai vorbim noi când sunteți în toane mai bune. Ieși din casă ca o furtună, fără să-i adreseze nici un cuvânt Emmei.

Spencer îi zâmbi:

– Presupun că tu nu te cerți niciodată cu mama ta.

Ea ezită. Nu era cel mai potrivit moment ca să-i spună că mama ei murise cu mulți ani în urmă. Hotărî să lase întrebarea să alunece cumva:

– Am două surori și ne certăm tot timpul. În cel mai plăcut mod cu putință, desigur, adăugă ea, întorcându-i zâmbetul.

– Sper că vei fi la fel de norocoasă pe cât sunt eu, spuse Millicent. Eu am copii pe care îi iubesc și nepoți pe care îi ador.

– Asta pentru că tu însăși ești adorabilă, glumi Spencer, sărutând-o pe creștetul capului. Bine, acum trebuie să mă întorc la muncă.

– Ia tabloul cu tine, îi porunci bunica lui.

– Nu acum. Dacă am să-l iau, trebuie să fie cu un pic de ceremonie. Dacă într-adevăr îl donezi asociației istorice, se va scrie un articol despre asta în ziare. Trebuie să se facă un pic de tam-tam.

– Urăsc tam-tamul! se plânse Millicent.

– Poate că tu nu vrei tam-tam, dar tabloul ăsta merită. Nu discut acum despre ceva complicat. Poate doar să vină directorul asociației și să ciocnească un pahar de șampanie, și un fotograf care să surprindă momentul.

– Oh, serios, Spencer. De ce nu poți să-l iei, pur și simplu?

– Pentru că este absolut un dar semnificativ, magnific și istoric. Îți dau un timp de gândire, spuse Spencer. Pa, buni! Pa, Emma!

Mâinile lui Millicent tremurau când își aranjă mai bine poziția pe scaunul cu rotile.

– Cred că nora mea nu va avea niciodată destui bani, mormăi ea. Unii oameni pur și simplu vor mereu mai mult.

– Ce-ați spune de o crimă drăguță și liniștită a Agathe Christie care să vă calmeze? întrebă Emma.

– Da, te rog! Millicent îi dădu voie să-i învelească mai bine picioarele cu pătura. Agatha aceea chiar știa ce face, nu-i așa? În cărțile ei, membrii familiilor se omoară mereu pentru bani.

Emma se așeză pe canapea și deschise cartea.

– Mai avem doar vreo treizeci de pagini din aceasta.

– Spencer chiar te place, murmură Millicent.

Surprinsă, Emma răspunse:

– Și mie chiar îmi place Spencer.

– Nu te preface că ești naivă, dragă, știi că nu ești.

Bătrâna își lăsă capul pe spătarul scaunului, închise ochii și adormi într-o clipă.

Emma începu să citească, încet, cu voce tărăgănată, așa cum îi plăcea lui Millicent ca să doarmă mai bine. După o vreme, își lăsă privirea să se preumbe prin cameră, peste toate obiectele și operele de artă pe care le strânsese doamna Bracebridge de-a lungul anilor. Pe pereți erau atârinate tablouri lucrate manual din scoici. Coșurile împletite erau aliniat de la cel mai mic la cel mai mare pe pervazul lat al ferestrei. Tabloul minunat de Coffin era atârnat deasupra șemineului...

Stai puțin!

Ceva nu era în regulă aici. Ceva se înregistrează în creierul Emmei. Ceva îi atrase atenția.

Scană, încet, întreaga încăpere. În fața ei, Millicent se agita pe scaun.

Repede, Emma se întoarse la carte:

– „Hercule își netezi mustața.“

Apoi continuă să citească cu voce tare, rar, în timp ce scana din nou încăperea. Petrecuse atâtea ore în această cameră, era ca și cum fiecare piesă în parte i se imprimase cumva în subconștient, și un detaliu era greșit aici, ceva o sâcâia ca o unghie puțin ciobită pe zece degete altfel perfecte. Încercă să nu se gândească așa de intens, să lase lucrurile să i se dezvăluie de la sine, și așa se întâmplă.

Șapte coșuri împletite de Nantucket stăteau aliniat pe pervazul ferestrei, după mărime, de la cel mai mare la cel mai mic. Modelul era același la toate.

Dar culoarea diferea. Cinci dintre ele erau de o nuanță ușor mai deschisă decât celelalte. Coșurile lui Millicent

erau toate vechi și valoroase, dar acum cinci dintre ele erau doar ușor, dar vizibil mai deschise...

– De ce nu mai citești? Millicent era trează și capricioasă.

– Îmi pare rău, se scuză Emma, prefăcându-se că tușește. Mi s-a uscat gâtul. Dacă nu vă supărați, aș vrea să aduc niște ceai pentru dumneavoastră și pentru mine.

– Foarte bine, spuse Millicent și închise ochii.

Emma se duse repede la bucătărie și pregăti ceaiul, apoi se întoarse în sufragerie cu paharele înalte și o farfurioară cu fursecuri. Millicent părea că adormise din nou. Puse tava pe măsuța de cafea și se duse repede la fereastră, prefăcându-se că aranjează draperiile.

Da. Acum că era aproape, era evident că cinci coșuri împletite fuseseră înlocuite. Erau mult mai deschise la culoare și unul dintre ele avea o decorațiune de fildeș fals care era similară cu cea reală, dar nicidecum identică.

Millicent spuse:

– Credeam că ți-e sete.

– Aveam nevoie să-mi îndrept spatele.

Se grăbi să-i dea bătrânei ceaiul. Acum Millicent se trezise și era nerăbdătoare ca Emma să-i citească. Nu va mai avea ocazia să verifice coșurile. Dar mintea ei lucra ca și cum ar fi asamblat piesele unui puzzle: De ce erau diferite coșurile împletite?

capitolul 36

Lily

Emma bătu la ușa dormitorului lui Lily și intra:

– Bună, Lily! Tocmai am primit un telefon de la cineva care are nevoie de o bonă pentru diseară.

– Îmi pare rău, sunt ocupată diseară.

Lily era în genunchi, scotocea prin dulap după o pereche de sandale cu curelușe, inconfortabile până la tortură, dar extrem de frumoase.

Era la mijlocul lunii august, iar insula era în plină efervescentă a activităților de vară. Plaje, magazine, restaurante – toate erau pline și atât de multe ambarcațiuni erau acostate în portul pentru bărci, încât puteai să te plimbi practic de pe o punte pe alta din port până la Monomoy fără să te uzi. Lily nu mai fusese niciodată atât de ocupată, și îi plăcea asta, îi plăceau toate petrecerile, dineurile, recepțiile, evenimentele. Șeful ei de la revistă îi dădea tot mai mult de lucru, iar ea se ocupa de tot, așa că o lăuda mereu.

Zilele erau pline. Se trezea devreme ca să facă dragoste cu Jason, se grăbea acasă să facă duș și să se îmbrace, își scria pe computer notițele și le trimitea prin e-mail la revistă, apoi mergea cu bicicleta la Eartha. O ajuta pe Eartha cu garderoba sau corespondența – o învăța pe femeia mai în vârstă cum să folosească un computer și internetul – apoi pedala acasă și își schimba hainele ca să meargă la o inaugurare de galerie de artă sau la vreo petrecere. Seara târziu se ducea la Jason, unde stăteau întinși în pat, povestindu-și unul altuia întâmplările de peste zi. Și făceau din nou dragoste.

Când avea timp să se gândească la asta, Lily recunoștea față de sine însăși că nu își făcea partea de treburi casnice. Pe de altă parte, mânca foarte rar acasă și își spăla rufele când găsea puțin timp.

Emma insistă:

– Are nevoie de cineva în fiecare seară săptămâna asta, de fapt. Eu aș putea să preiau vreo două seri. Ai putea și tu în vreuna?

– Emma, chiar nu pot. Trebuie să merg la petreceri pentru revistă.

– Credeam că vrei să faci parte din Nantucket Mermaids, o taxă Emma.

– Vreau! Dar știi că trebuie să lucrez aproape în fiecare seară!

– Corect, și nu poți să lucrezi dimineața pentru că atunci mergi la Eartha, și nu poți după-amiaza pentru că atunci trebuie să-ți faci unghiile sau altceva.

– Nu e cinstit! Lily găsi sandalele pe care le căuta și se ridică, cu ele în mână. O, nu, am uitat că un toc este rupt. Aproape că plângea: Emma, pot să împrumut pantofii aceia ai tăi decupați și cu tocuri înalte? Doar în seara asta?

Emma își puse mâinile în șolduri:

– Ești pur și simplu incorigibilă!

– Te rog!

– Nu! Emma îi întoarse spatele și ieși din cameră trântind ușa.

Gândurile i se învâlmășeau în cap lui Lily. Emma nu fusese niciodată atât de grijulie cu ea cum fusese Abbie, dar acum era pur și simplu rea. Surorile ei făcuseră echipă și începuseră un fel de joc de-a „Hai să-i numărăm greșelile lui Lily“. Își dorea să n-o fi implorat pe Abbie să se întoarcă acasă.

Acum Lily bătea la ușa Emmei. Era încuiată. Lily spuse:

– Pur și simplu, nu-mi respecti munca! Știi foarte bine că și tu trebuia să te îmbraci bine pentru slujba ta prețioasă de la Boston. Ei bine, și eu trebuie să mă îmbrac

bine pentru slujba mea! Nu sunt doar o mică idioată înfumurată!

Nici un răspuns.

Lily își sprijini capul pe ușaă

– Emmie...

Nici un răspuns.

– Bine, să vedem dacă mai fac ceva drăguț vreodată pentru tine! strigă fata. Își dădu seama cât de copilăros sunase asta și se rușină. Îi venea să plângă, dar mai mult decât atât, își dorea ca cineva să o ia în brațe și să o liniștească și cel puțin să-i spună că arăta bine indiferent cât de vechi îi erau pantofii.

Se duse înapoi în camera ei, se aruncă pe pat și își trecu în revistă, în minte, toate hainele. *Carrie!* se gândi cu o explozie de entuziasm. Carrie purta la pantofi o mărime foarte apropiată de a ei, și avea o mulțime de pantofi minunați. Iar Carrie avea un bebeluș, deci nu ieșea în oraș prea des. Apucă telefonul și își sună prietena.

Petrecu două ore la Carrie, două ore de nevoie din punctul de vedere al lui Lily. Carrie îi împrumută cu plăcere câteva perechi de pantofi de cădeai pe spate, din vremurile ei lipsite de griji, dar și vorbi fără încetare despre bebelușul Olivia, care era în perioada când îi dădeau dinții și nu prea dormea noaptea, dar tot era drăguță cu zâmbetul ei bălos. Lily încercă să-i povestească despre slujba ei, dar prietena ei nu păru prea interesată, și de ce ar fi fost? Carrie nu mai ieșea nicăieri acum.

Cu rucsacul plin de pantofi zdrăngănindu-i pe spate, Lily pedală spre casă. Își duse bicicleta în garaj și intră în bucătărie. Era trecut de ora cinci și trebuia să ajungă la o petrecere la ora șase.

– Bună, strigă așa cum făcea de obicei, lăsând ușa de plasă să se pocnească în urma ei.

– Bună, răspunse Marina.

Surprinsă, Lily se opri cu răsuflarea tăiată.

Marina se afla lângă aragaz, amestecând într-o cratiță. Părul blond îi era legat sus cu un șiret de pantofi și era în picioarele goale. Rochia de vară lăsa să i se vadă silueta perfectă, dar Lily zări liniile de la coada ochiului și începutul celor din jurul gurii. Marina era bătrână.

– Ce faci aici? vru să știe Lily.

Marina zâmbi:

– Pregătesc cina. Sper că poți să rămâi. Este rețeta mea preferată.

– De ce nu pregătești cina în cabană?

– Pentru că surorile și tatăl tău vin și ei la cină, iar cabana este prea mică și nu putem să mâncăm confortabil. Plus, această rețetă este prea minuțioasă ca să poată fi gătită în bucătărioara de acolo.

Deschise frigiderul și arătă înăuntru:

– Am făcut Alaska pentru desert. Este atât de nemaipomenită și rece, perfectă pentru o seară de vară, nu crezi?

Lily se întoarse cu spatele, prefăcându-se că nu poate să-și scoată rucsacul din spate, dar de fapt își ascundea iritarea. Cine credea femeia asta că este, să vină să gătească în bucătăria lor? Să deschidă ușa frigiderului ca și cum ar avea dreptul să facă asta?

– Arăți înfierbântată, spuse Marina. Am făcut sangria. Vrei un pahar să-l iei sus cu tine cât îți faci duș?

Deschizând frigiderul, scoase un urcior plin cu fructe și cu un lichid de culoare roz.

– Bine, acceptă Lily geloasă. Oare ce se petrecea aici în timp ce ea era atât de ocupată cu Jason și Eartha și munca ei? Surorile ei nu-i spusese nimic, dar în ultimele două săptămâni Lily nu avusese nici o clipă să stea de vorbă cu ele.

În orice caz, cum ar fi putut să o întrebe direct pe Marina? *Te culci cu tata?*

Marina umplu un pahar cu gheață, turnă deasupra sangria și i-l dădu lui Lily.

– Mulțumesc, spuse aceasta încet.

– Bună ziua, doamnelor! spuse Jim intrând impetuos pe ușa de la bucătărie. Văzând-o pe Lily, îi dădu un pupic pe frunte.

Apoi traversă bucătăria și îi dădu și Marinei un pupic. Pe gură.

– Dumnezeule, miroase divin! Era plin de praf, iar brațele, fața și gâtul îi erau arse de soare. Mă duc să fac un duș.

Marina ridică urciorul:

– Vrei niște sangria?

El se uită sceptic la urcior:

– Hm, cu ce e?

– Vin roșu, un pic de coniac, un pic de apă minerală și multe fructe sănătoase. Marina se rezemă de blatul bucătăriei în timp ce vorbea, ca și cum se oferea pe sine odată cu băutura.

– Cred că mai bine iau o bere. Jim merse la frigider și luă o sticlă de Heineken. Bine, doamnelor, ne vedem mai târziu. Urcă scările și intră la duș.

– Pari foarte intimă cu tata, spuse Lily.

– Ei bine..., începu Marina să răspundă, dar se opri când Emma intră în bucătărie.

– Bună, Lily, ce mai faci? Oh, Marina, miroase fabulos!

– Paella, anunță Marina. Și... Ridică urciorul triumfătoare: Sangria.

– Ești cea mai bună, râse Emma. Și, Doamne, chiar am nevoie să beau ceva. Luă paharul pe care i-l oferi Marina și se așează pe un scaun la masă. După ce bău, spuse: Am nevoie de sfatul tău într-o privință.

Lily se uita când în stânga, când în dreapta, de la sora ei la această femeie ciudată care părea că-i fermecase pe toți. De ce avea nevoie Emma de sfatul Marinei? De ce n-a întreat-o pe Lily? Lily era cea care făcea parte din familie!

Marina își puse și ea băutura în pahar și se așează la masă.

– Spune!

Se așază și Lily.

– Tu faci un coș împletit cu Sheila Lester, corect?

– Corect.

– Ei bine, știi că în fiecare după-amiază îi citesc lui Millicent Bracebridge.

– Da, mi-ai spus despre asta. Și despre nepotul ei, Spencer – spuse Marina, și ridică din sprâncene a șicană.

Ce dracu'! se gândi Lily. Când i-a povestit Emma toate astea Marinei?

– Știi că Millicent are o mulțime de moșteniri de familie valoroase, obiecte tradiționale din Nantucket. Tablouri în ulei, tablouri de artă lucrate manual din scoici. Și șapte coșuri împletite, foarte vechi, realizate probabil de José Reyes, care valorează mii de dolari. Vreau să spun, *fiecare* dintre ele. Le ține aranjate după mărime pe pervazul ferestrei din sufragerie.

– Te urmăresc, spuse Marina.

– Ei bine, astăzi, în timp ce citeam, mi-am aruncat ochii la colecție și mi se pare, nu, sunt chiar sigură – că cinci dintre coșuri au fost schimbate. Cinci dintre ele sunt o nuanță mai deschisă decât celelalte.

– Ai întrebat-o pe Millicent în legătură cu ele?

– Nu, n-am întrebat-o, din câteva motive. În primul rând, are degenerescență maculară, deci n-ar fi observat schimbarea. În al doilea rând, ea prețuiește foarte mult toate antichitățile de Nantucket, și sunt sigură că nu le-ar vinde și nu le-ar da. Cred că cineva le fură și le înlocuiește cu reproduceri mai ieftine.

– Asta este o acuzație destul de serioasă, declară Marina. Ai idee cine face asta?

Emma păru necruțătoare:

– Sandra trebuie să fie. M-am gândit de o sută de ori la asta. O cunosc pe Cathy Evans, menajera, și ea n-ar fura *niciodată* nimic. Nici Patty LaFleur. Ea este asistentă medicală care vine s-o ajute pe Millicent în fiecare seară. O hrănește, o ajută să facă duș, o dezbracă și o îmbracă,

o bagă în pat, petrece noaptea cu ea, o trezește dimineața și pleacă. Ambele femei sunt pe insulă dintotdeauna și au reputație solidă și familii minunate. Pur și simplu, n-ar fura. Îmi pun viața rămașag pentru asta. Nu, trebuie să fie nora lui Millicent, Sandra.

– Ce o să faci? întrebă Marina.

– Ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine, răspunse Emma.

Lily se ridică brusc de pe scaun.

– Am treabă.

Își lăasă băutura pe masă și ieși din bucătărie ca o furtună. De ce voia Emma să vorbească cu Marina despre problema aceasta? De ce nu voia Emma să vorbească cu Lily? Sau cel puțin să aștepte și să vorbească cu Abbie! Ce se întâmpla aici? Emma se purta ca și cum Marina era o bună prietenă. I se confesa. Îi cerea sfatul.

Emma se purta aproape ca și cum Marina ar fi fost mama ei!

Cu siguranță, Marina trasa o linie de demarcație între Lily și restul familiei.

La petrecere, gândurile lui Lily în legătură cu Marina se învârteau ca roata unui hamster, împiedicând-o să lucreze. A uitat să scrie numele unui cuplu pe care abia l-a cunoscut și, cel mai rău, a ratat ocazia să-i facă poză unei speranțe din lumea televiziunii care zăbovise puțin la acea petrecere. Dar sosi Eartha, cu mare pompă, ca de obicei, iar Lily se învioră. Îi plăcu la nebunie felul în care bătrâna o îmbrățișă și îi șopti ceva la ureche. Știa că ceilalți le priveau, întrebându-se ce bârfă formidabilă îi împărțășise Eartha acum.

– Vă aduc un martini, îi spuse Lily, odată așezată pe canapea.

– Mersi, dragă, făcu Eartha, desfășurându-și rochia de mătase roz și aruncând un zâmbet de bun venit prietenilor care se înghesuiau s-o vadă.

Jason îi spusese că va fi barman la această petrecere, și totuși Lily simți o mare plăcere să-l vadă acolo, în spatele tejghelei, atât de chipeș în cămașa lui albă și cu o cravată neagră. O brunetă suplă îl abordă și ceru o băutură, aplecându-se în față peste masă ca el s-o poată auzi – și astfel el putu să prindă decolteul admirabil pe care îl expunea rochia fetei. *Îmi pare rău, dragă, este luat*, se gândi Lily repede.

– Ah, Lily, ce drăguț să te văd aici!

Lily se întoarse. Bancroft Stone se afla lângă ea, zâmbindu-i. Îl cunoscuse pe Bancroft în seara în care Eartha o luase cu ea la cina de pe iaht. Tocmai terminase la London School of Economics și lucra la un fond de investiții cu sedii la Londra și la New York. Chiar dacă începea să chelească, era destul de chipeș. Și accentul britanic – original, una dintre bunicile lui locuia în Anglia – o încânta pe Lily. Îi răspunse la salut și începură să discute cu ușurință. Nu îi acordase atenție în mod deosebit la cina de pe iaht, așa că era surprinsă că stătea pe lângă ea acum, o trata de parcă ea era centrul universului, se apleca spre ea – desigur, asta era pentru că nivelul de zgomot era foarte mare peste tot în jurul lor. Totuși, întregul lui comportament aducea a flirt. Cum ar fi fost să aibă întâlniri cu bărbatul acesta? Era plăcut, cult, cosmopolit. Genul de bărbat care ar fi putut s-o ducă la operă la New York, la meciuri de polo în Connecticut, la schi în Vail. Nu s-ar fi însurat niciodată cu Lily, era sigură că el aparținea aceluia gen de familii care se căsătoresc doar înăuntrul unui set social îngust, dar nici n-ar fi vrut să se mărite cu el. Să se întâlnească cu el, da. Să se culce cu el? Poate.

– Vrei să mergi la cină mai târziu? întrebă Bancroft.

Consternată, Lily clipi și se bălbâi:

– Păi... eu... eu...

Jason apăru lângă ei:

– Bună, Lily. Ce să-ți dau?

Se întoarse, roșind ca o școlăriță prinsă copiind din lucrarea colegului de bancă.

– Un martini pentru Eartha, numai cu gin, iar eu aș vrea un vin alb, sau roșu, care e mai la îndemână.

Știa că se bâlbâie. Nu își dădea seama dacă Jason observase atențiile lui Bancroft, dar nu conta. O mulțime de bărbați flirtau cu ea, exact așa cum o mulțime de femei, de toate vârstele, flirtau cu Jason.

– Imediat, spuse Jason și se apucă să pregătească băuturile, pe care i le dădu lui Lily.

– Martini este pentru Eartha? întrebă Bancroft.

Lily dădu din cap afirmativ.

– I-l duc acum.

– Te însoțesc într-o clipă. Bancroft se întoarse spre Jason: Chelner, aș vrea un martini exact ca acela.

Gândurile lui Lily se răsuceau în capul ei în timp ce se strecura croindu-și drum prin mulțime spre Eartha. Unul dintre motivele pentru care șeful ei aprecia munca pe care o făcea era faptul că știa cum să se strecoare, să facă legături cu cei bogați și cu reputație bună sau proastă. Anul trecut, grație farmecului ei reușise să facă un eseu foto despre domeniul de la malul mării al unui miliardar. Anul acesta – ei bine, imaginează-ți câtă lume cunoaște Bancroft Stone! Oare dacă ieșea la o cină cu Bancroft nu putea fi considerat tot muncă? Sigur că da! Cu siguranță nu avea de gând să se culce cu el.

Sau avea de gând?

capitolul 37

Marina

Marina și Jim stăteau încolăciți, chiar dacă în august nopțile erau prea fierbinți pentru o astfel de intimitate. Se aflau în dormitorul din Căsuța de Joacă, iar ventilatorul mergea lângă ei, răsucindu-se ușor într-o parte și-n alta, aproape hipnotic. Mângâierea aerului răcoros direct pe pielea ei goală constituia o plăcere senzuală pentru Marina. Lumea era plină de plăceri senzuale acum.

Stătea cu obrazul pe pieptul lui Jim. Își trecea la întâmplare degetul prin părul de pe abdomenul lui. Când el vorbește, ea îi auzi cuvintele venind din pântec.

– Am o întrebare, Marina.

– Am un răspuns, replică ea. Și îl simți cum surâde.

– Poate vei dori să te gândești puțin înainte de a-mi răspunde la asta, spuse el. Ce vreau eu să te întreb este – de ce nu te muți în casă cu mine?

Ea se bucură că Jim nu poate să-i vadă expresia feței, pe care simțea că i se ivise un zâmbet larg. Își dresese glasul înainte de a vorbi:

– Pentru cât timp? Pentru restul verii?

– Da. Și toamna. Și iarna. Și primăvara. Ușor, o ridică, schimbându-și poziția astfel încât să se poată vedea unul pe altul. Știu că este prea devreme ca să-ți cer să te căsătorești cu mine. Știu că mai suferi încă după divorț. Poate crezi că toate astea se petrec prea repede pentru tine. Poate că așa este. Dar eu am încredere în ceea ce este între noi. Vreau să faci parte din viața mea!

Marina nu-și putu stăpâni lacrimile care îi umplură dintr-odată ochii și îi curseră pe obraji.

– Nu știu ce să spun. Se ridică în capul oaselor, se întinse la noptieră după un șervețel și-și suflă nasul.

Jim se ridică și el. Îi studie chipul.

– Păi, te-am îngrozit? Te-am speriat?

– Nu. O, nu! Nu, Jim, m-ai făcut fericită. Dar să mă mut cu tine – este un subiect complicat. Adică, ce-or să spună ficele tale? Au trecut doar câteva săptămâni de când le-am invitat la cină cu tine.

– Știu. Și îmi cer scuze. Mi-a fost teamă că le voi răni. Uneori uit că sunt femei în toată firea acum, că nu mai sunt copii.

– Cu toții suntem, probabil, puțin copii în sufletul nostru. Poate ar trebui să așteptăm până își fac rostul lor, înainte de a face ceva atât de drastic.

Jim chicoti:

– Crede-mă, m-am gândit la asta. Nu știu dacă vom mai trăi să le vedem pe toate cele trei fice ale mele așezate la casa lor. Adică, Emma a venit acasă pentru că și-a pierdut slujba și logodnicul, dar nu știu dacă vrea să rămână pe insulă pentru tot restul vieții. Nu am nici o idee de ce a venit Abbie acasă și cât timp vrea să stea. Cât despre Lily...

– Lily nu mă place, mărturisi Marina.

– Lily a fost mereu destul de egocentrică. Se poartă ca un copil cu tine, dar e un copil bun, serios. Și n-am s-o las să-mi distrugă șansa la fericire.

– Toate lucrurile mele sunt în Missouri. Toți prietenii mei sunt în Missouri.

– Serios? Mi se pare că ți-ai făcut câțiva prieteni și aici. Sheila Lester, de exemplu. Și cred că poți să le socotești și pe Abbie și Emma printre prietenii tăi, nu-i așa? Îi cuprinse umerii cu brațul și-și frecă nasul de tâmpla ei. Ca să nu mai spun că și eu mă simt destul de prieten cu tine.

– Ce aș putea să fac aici? Întrebă Marina, adăugând: Pur și simplu, gândesc cu voce tare, Jim. Adică, am intenționat ca vizita mea la Nantucket să fie un fel de vacanță,

un timp departe de viața mea reală, în care să mă pot gândi la viitor.

– Ar putea fi începutul unei noi vieți, spuse Jim. Ar putea fi începutul viitorului tău.

– Cred că sunt copleșită, zise ea cu franchețe. Lasă-mă să mă gândesc la asta, da?

– Absolut. Nu te grăbi. Fără termen limită. Fără penalități.

Seara următoare, Marina pregăti din nou cina în bucătăria familiei Fox, prăjind suficient pui la grătar pentru un număr oricât de mare de meseni. Jim lucra mult – august era lună de vârf pentru el – și la fel și ficele lui. Marina descoperise că îi plăcea foarte mult să meargă la cumpărături după alimente, să pregătească nu doar o mâncare, ci o mâncare delicioasă, un ospăț pentru fiecare după o lungă zi.

În această seară, Jim și toate cele trei fiice ale lui veniră la cină. Stând la masă, conversația curgea cu ușurință și repede, toată lumea se plângea de căldura umedă și de trafic, împărtășea anecdote de peste zi. Chiar și Lily părea mai prietenoasă, sau cel puțin mai relaxată, resemnată de prezența Marinei. Poate că avea nevoie doar să se obișnuiască cu ideea.

Abbie trebuia să aibă grijă de un copil, așa că plecă imediat după cină. Lily se scuză și plecă să se îmbrace pentru încă o petrecere.

– Du-te să te uiți la Red Sox, tată, îi spuse Emma. Nu am nici un angajament în seara asta. O ajut eu pe Marina să strângă aici.

Jim se uită la Marina:

– Du-te, spuse ea. Vin și eu imediat.

Emma era fica cu care Marina se simțea cel mai confortabil, și acum, în timp ce strâneau masa și puneau deoparte mâncarea rămasă, se simțeau excelent, sincronizându-se firesc.

– Am o idee legată de coșurile lui Millicent Bracebridge, îi spuse Emma Marinei când terminară.

– O împărțim? propuse Marina ridicând sticla în care mai rămăsese doar câte o porție pentru fiecare.

– Mulțumesc, spuse Emma, și îi dădu paharul, apoi se rezemă de blatul dulapului. Aș vrea să le verifice Sheila Lester. Dacă ea spune că sunt false, atunci pot să-i spun lui Spencer de asta și el poate să facă ceva.

– Vrei s-o întreb eu pe Sheila dacă poate să le evalueze?

– Ai vrea? Și eu o cunosc, dar nu așa de bine ca tine.

– Ei, n-aș putea să spun că o cunosc bine... dar o cunosc destul de bine, hotărî Marina. O să-i dau un telefon mâine.

– Ar fi minunat, Marina. Mulțumesc!

Când bucătăria era lună, iar mașina de spălat vase torcea încetișor, Marina merse să se uite la meciul de baseball cu Jim. Abia se așezase când Emma își vârî capul în sufragerie:

– Vrei să mergi să înotăm, Marina?

– O idee minunată! Marina se întoarse spre Jim: Vrei să vii și tu?

– Red Sox și Yankees sunt în corzi, mormăi Jim, cu ochii la ecranul televizorului.

Marina râse:

– Bine, atunci ne vedem mai târziu.

Cum mergeau pe străzi la lumina lunii, Emma spuse simplu:

– Se pare că tu și tata vă înțelegeți foarte bine.

Marina își alese cuvintele cu grijă:

– Tatăl tău este un om cu totul deosebit.

Emma râse din tot sufletul și o luă de mână:

– Nu am cinci ani! Îmi dau seama că tata te iubește.

Tresărind, Marina spuse:

– Da?

–Doamne, da! De fapt, cred că Lily a știut asta chiar înaintea lui.

–Ce? Dar n-are sens!

–Ba da, are. Lily a observat că tata îți aducea mereu pește proaspăt, când ai venit să închiriezi cabana. A văzut cum te privea și cât de fericit era după ce a stat de vorbă cu tine. A speriat-o, de fapt. Ne-a scris câte un e-mail mie și lui Abbie, foarte confuză.

–O, Doamne!

–Nu-ți face griji pentru Lily, Marina. Ea este bebelușul familiei. Pur și simplu îi trebuie mai mult timp ca să se adapteze cu situațiile noi.

Oare să-i spună Emmei că Jim îi ceruse să se mute în casă cu ele? se întreba Marina. Nu. Nu, trebuia să-l lase pe Jim să abordeze subiectul ăsta cu ficele sale. Dar voia să-i spună Emmei ceva despre sentimentele sale.

–Chiar îmi place tatăl tău, rosti ea cu precauție.

–Îmi dau seama. Mă bucură asta. Dacă poți să găsești pe cineva cu care să îți placă să fii atât de curând după ce ai fost părăsită, poate este o speranță și pentru mine.

–Deci nu te deranjează că sunt iubita tatălui tău?

–Doamne, nu! Mă bucur! Nu a avut pe nimeni care să țină la el de ani de zile.

Ajunseră la plajă și-și scoaseră sandalele ca să meargă în picioarele goale prin nisip până la malul apei. Era o noapte caldă, iar apa era lină, fără nici un val. Muzica se înălța în aer de la ambarcațiunile ancorate în port și luminile din depărtare se zăreau ca o navă spațială care se mișca încet.

Marina intră în mare. Simțea apa caldă pe piele și apoi, pe măsură ce înainta la o adâncime mai mare, aceasta devenea și mai răcoroasă. Lângă ea, Emma înota ca un câine, dând din picioare și răsucindu-se jucăuș.

–Sunt atât de fericită! râse Emma. Nu știu de ce, Marina, dar sunt fericită.

Marina izbucni în râs. Simțea că ar fi putut să înoate veșnic.

– Și eu sunt fericită, îi spuse ea Emmei și se răsuci ca să înoate leneș și să se poată uita și la lună.

capitolul 38

Abbie

Căldura nemiloasă și umiditatea de sfârșit de august îi enerva chiar și pe cei mai fericiți turiști. Main Street era aglomerată, nu puteai să mergi pe trotuar fără să te lovești de oameni. Alimentarele erau atât de pline, încât abia puteai să avansezi pe coridoare. Marine Home Center vânduse toate aparatele de aer condiționat. Peste tot, pe toată insula, alarmele mașinilor parcă sunau fără încetare, iar bebelușii țipau când mamele lor împingeau cărucioarele duble, făcându-i pe toți să se dea la o parte din drum.

Iar Harry se transformase într-un mic afurisit. Nu voia să mănânce nici un fel de legume. Nu putea să stea locului. Țipa ca un copil de doi ani la magazin când Abbie nu voia să-i cumpere o cutie cu bomboane de ciocolată. Miercuri seară nu a vrut să iasă din cadă, așa că Abbie a stat cu el, direct pe dușumeaua băii, treizeci de minute până când copilul a cedat. Apoi nu i-a plăcut pijamaua de vară, și nu-i plăcea nici una dintre cărțile pe care Abbie voia să i le citească atunci când, în cele din urmă, a reușit să-l bage în pat. Până să adoarmă Harry, aproape că a adormit Abbie.

Apoi a coborât la parter. Howell se afla la biroul lui, tastând ceva la calculator.

– Vrei cafea? întrebă ea. Sau o bere?

– Trebuie să termin asta, răspunse el. Se întinse și căscă. Dar o să fac o pauză. Ridicându-se, merse la Abbie și o cuprinse cu brațele.

– Ce-ți mai face glezna? se interesă ea.

– Perfect. Nici măcar un junghi. Ceea ce este bine, pentru că trebuie să merg la o conferință.

Howell pleca joi dimineață, cu avionul, la o conferință la Seattle. Aranjase ca Abbie să stea miercuri și joi noaptea cu Harry; Sydney avea să vină vineri seară. Howell trebuia să se întoarcă abia duminică seară.

Așezându-se pe canapea, Abbie întrebă:

– Crezi că Harry este atât de iritat pentru că pleci?

– Poate. Sau poate este mai mult decât atât. Cred că Harry e conștient de tensiunea dintre mine și Sydney. Nu cred că știe ceva, dar cu siguranță simte ceva. Ai răbdare cu el, Abbie, te rog!

– Sigur că am. O să fiu răbdătoare cu el, îl asigură Abbie. Îl iubesc pe Harry!

– Iar eu te iubesc pe tine, îi șopti Howell, și o sărută, apoi îi sărută gâtul, și umerii: Hai să mergem în pat!

Era ca un vis. Era o străfulgerare din viitor.

Abbie dormi cu Howell toată noaptea, dar se asigură că avea toate lucrurile în camera de oaspeți, așa încât Harry să creadă că dormise acolo.

Dimineața, pregăti micul dejun pentru Harry și tatăl lui, apoi îl îmbracă pe băiat, în timp ce Howell își făcu bagajele. Abbie îl puse pe Harry în scăunelul de mașină și îl conduseră pe Howell la aeroport, apoi stătu cu puștiul de mână și-i făcură cu mâna lui Howell când se îndrepta spre avion. Îi asigură o zi perfectă lui Harry – plajă, bibliotecă, înghețată, povești – și atunci când merse la culcare seara, nu putu să adoarmă de fericire. Așa avea să fie când va fi măritată cu Howell.

Vineri era prima zi a bâlciului ambulant care vizita insula Nantucket în fiecare an. Era mic, dar asta îl făcea să pară amuzant și perfect pentru copilași. Știind ce ușor devenea surescitat Harry, Abbie decise să-l ducă la bâlci dimineața, ca să-i dea suficient timp că se calmeze până

seara. Când parcă în locul nisipos, văzu o mulțime de alte mame cu copilași. Bine. Asta o făcu să creadă că luase o decizie bună.

Era o zi călduroasă și însorită, iar pământul era uscat și prăfuit, dar odată ce intrară în cort pătruseră într-o lume a fanteziei plină de carusele și muzică. Abbie îl ținea strâns de mână pe Harry, pe de o parte pentru că nu voia să-l piardă în mulțime, iar pe de altă parte, pentru că voia să-i dea un sentiment de siguranță. Își dădea seama că era copleșit.

Îngenunche lângă el:

–Ce vrei să facem mai întâi? Ce zici de o călătorie cu trenul?

Harry se dădu înapoi:

–Poți să stai cu mine?

–Nu, iubitule, nu pot. Uite, scăunelele sunt potrivite pentru cineva de vârsta ta, iar trenul nu merge prea repede. În timp ce vorbea Abbie, trenul zdrăngăni pe șine. Conducătorul le făcu semn cu mâna și fluieră, ceea ce-l făcu pe Harry să sară înapoi speriat.

„Ce băiețel ciudat mai avea!“ se gândi Abbie. Merse se cu avioane cu reacție și în limuzine, dar nu se uitase prea mult la televizor și, cu siguranță, nu fusese niciodată într-un parc de distracții.

–Ce-ar fi să ne încercăm mâna la un joc? îi sugeră ea.

Îi trebuiă cincisprezece minute să observe răbdător cum alți copii aruncă mingi în rațe de plastic, toți plecând de acolo cu un animal de pluș, până când Harry să o strângă de mână și să-i șoptească timid că ar fi vrut să încerce și el.

S-au așezat la coadă și și-au așteptat rândul la taraba decorată fantezist. Angajatul standului îi vorbi băiatului pe un ton domol și încurajator. Cu ochii larg deschiși, Harry aruncă mingile de trei ori. A treia oară, nimeri o rață și trebui să-și aleagă un animăluț de pluș. Își alese un căluț de mare și îl ținu strâns la piept, triumfător.

Abbie se simțea și ea puțin triumfătoare, continuând să-l plimbe prin bâlci. Harry era acum destul de curajos ca să urce în cabina unui camion roșu, unde el însuși putea să apese butonul care activa sirena, în timp ce operatorul apăsa un alt buton, care făcea camionul să se miște înainte și înapoi. După aceea, fu gata să meargă cu trenul și îi plăcu atât de mult, încât întrebă dacă mai putea să facă trei ture. Abbie era încântată. Putea să pună pariu că acel căluț de mare pe care Harry îl ținea strâns în brațe îi dădea curaj sau cel puțin avea un fel de companie. Sydney greșea atât de tare că-l priva de experiența cailor!

Aroma savuroasă de hotdog se înălța în aer. Abbie era aproape sigură că Harry nu mai mâncase niciodată hotdog la un bâlci până atunci. Cumpără câte unul pentru fiecare și râse când văzu cât de repede și-l devoră Harry pe al său. Încă îi era foame, așa că îi cumpără, prudentă, o ceașcă de lapte, apoi îi dădu voie să ia o vată de zahăr ca desert. Lui Harry aproape că-i ieșiră ochii din cap când i se dădu voie să aleagă roz sau bleu, și când gustă preparatul, zâmbi surprins:

– Este foarte bună! Vrei să guști și tu?

Aproape că-i venea să plângă, impresionată de oferta lui.

– Nu, mulțumesc, Harry. Este toată a ta!

Era ora prânzului și soarele ardea cu putere. Așa că îl luă pe Harry la Porta Potti, traseul dovedindu-se o aventură de sine stătătoare pentru copil. Îi șterse mâinile și fața cu șervețele igienice pe care le avea în geantă, îl unse cu cremă protectoare pe nas și pe obraji și insistă să-și țină șapca de baseball ca să-i umbrească fața. El se supuse fără proteste, la fel de nerăbdător ca orice alt copil să se întoarcă în parcul de distracții. Îi plăcea când alte mame o vedeau pe Abbie și zâmbeau – ca și cum Abbie era mama lui Harry!

Ceea ce, într-un fel, aproape că era.

Harry mai merse cu trenul încă de două ori și apoi se așeză într-un elicopter care se înălța și cobora, scoțând un sunet specific, chiar dacă elicele de fapt nu se învârteau. Roata era foarte mică, dar scaunele erau destul de mari ca să se așeze și adulții, așa că Abbie și Harry stătură împreună, băiețelul strângându-i mâna în timp ce se ridicau spre cer. Sau ceea ce i se părea lui sus – Abbie se gândi că probabil nu depășea șase metri înălțime de la pământ.

– Ce zici de carusel? întrebă Abbie după aceea. Harry se uitase la el consternat când intraseră în parcul de distracții. Muzica tare îl copleșea, iar muzica de la carusel era foarte tare.

– Bine, anunță Harry curajos. Dacă vii cu mine.

– Desigur! Abbie așteptă până când se opri caruselul, apoi îl duse pe Harry sus pe platformă. Ce culoare de cal vrei să călărești? Negru? Alb?

– Appaloosa, anunță Harry, mândru că știa acest cuvânt.

Abbie îl conduse la calul pictat și îl urcă pe spatele lui.

– Acum, ține-te bine, aici, de capătul șeii, îi arătă ea.

Harry apucă bine șaua cu o mână, dar ținea încă strâns căluțul de mare cu cealaltă. Se uita cu gura căscată la toți caii pictați cu șeile colorate, cozile arcuite și coamele fâlfâind și la toți ceilalți copii care erau așezați de părinți pe locurile lor.

– De ce nu îmi dai mie căluțul de mare, pentru ca tu să poți folosi amândouă mâinile ca să ții frâiele? îi sugeră Abbie.

Harry scutură din cap.

Abbie își puse geanta pe umăr ca să poată ține o mână pe spatele lui Harry și să se sprijine de stâlp cu cealaltă.

– Calul tău are pete, Harry. Cum crezi că-l cheamă?

– Slappy! chirăi Harry, râzând.

Abbie râse la rândul său și îi plăcu faptul că își amintea numele calului adevărat pe care îl călărise cu ajutorul lui Shelley.

Cu un icnet, caruselul începu să se învâртеască. Chipul lui Harry se lumineă atunci când calul începu să se ridice și să coboare.

– Este super! strigă el, rîzînd. Mergem repede, Abbie!

– Știu! Ține-te bine!

Se învîrtiră în cerc, muzica suna amețitor, în timp ce mamele, tații și bunici stăteau lîngă carusel și le făceau cu mâna. Harry rîdea cu toată fața.

Dintr-odată:

– O, nu! țipă el. Îi scăpase căluțul de mare din mînă.

Abbie îl văzu cîzînd pe podeaua de lemn, între doi cai ai caruselului.

– Nu-i nimic, Harry. Îl iau eu, spuse ea.

Se aplecă să ridice bucățica de pluș.

Cînd se ridică, îl auzi pe Harry urlînd.

Prinse doar cu coada ochiului sandaua lui de piele, în timp ce băiețelul alunecă într-o parte de pe cal, cu picioarele în aer. Fără să poată face ceva, văzu cum se lovește cu capul de calul de alături. Abbie se repezi pe lîngă calul în mișcare, dar Harry căzu și se lovi de platforma de lemn a caruselului înainte ca ea să-l poată prinde.

– Harry! Abbie se aruncă spre copil, încercînd să-l prindă în brațe. Mișcarea caruselului o făcu să-și piardă echilibrul și o aruncă într-o parte. Opriți! țipă ea.

Harry era prins între stîlpii celor doi cai, cu brațele și picioarele atîrnate. Țipa din toți rărunchii.

– Harry, Harry, nu e nimic, dragul meu, Harry, dă-mi voie să te ajut! Se aplecă înainte, dar mișcarea caruselului o făcu să se clatine, cîzînd lîngă copil. Se echilibra cu o mînă. Harry, este în regulă!

Dar vedea că îi curgea sînge din creștetul capului.

Caruselul încetini acum, se opri din rotire, caii nu se mai mișcau. Abbie se întinse să-l ridice pe Harry.

Băiețelul se lupta să scape de ea, ca un vârtej de vînt de brațe și picioare aruncate în toate direcțiile deodată.

– Mami! țipa el. Tati! Mami!

– Harry, Harry, calmează-te, dă-mi voie să te ajut... Încerca să-și facă vocea să sune deopotrivă liniștitoare și autoritară.

– Mami! Vreau la mami! Copilul își arcuria spatele și se răsucea, lovind-o involuntar pe Abbie puternic în stomac.

Își pierduse controlul, răcnea din toate puterile într-un acces de furie. Abbie își dădea seama că ceilalți adulți și copiii se uitau la ei. Îi judecau. O treceau toate transpirațiile, toată pielea parcă îi luase foc de rușine.

– O aducem pe mami. Calmează-te, Harry, dă-mi voie să te ajut să ieși din carusel și apoi mergem s-o sunăm pe mami.

– Vreau la mami! Țipetele lui Harry se mai domoliseră. Trupul lui se zvârcolea de suspine. Vreau la mami! Vreau la mami a mea!

Abbie reuși în cele din urmă să-și pună mâinile în jurul lui. Îl ținu strâns în brațe și se ridică în picioare. Cineva o sprijini de cot, ajutând-o să-și țină echilibrul când își făcu drum pe lângă cai și coborî de pe carusel pe pământ.

O mulțime de gură-cască se adunase în jurul lor. Cineva spuse:

– Este o bancă aici. Stați jos!

Abbie mai mult căzu pe bancă. Harry suspina fără încetare în brațele ei.

– Sunt asistentă. O femeie în vârstă, cu părul gri, ieși din mulțime și se așeză lângă ei. Lăsați-mă să mă uit la el.

– Mulțumesc, spuse Abbie recunoscătoare.

Asistenta încercă să îl desprindă pe Harry de pe Abbie, dar el se agăța de ea, înfigându-și unghiile în umerii ei. Genunchii lui zdreliți îi comprimau pieptul și o lovi puternic în braț cu piciorul.

– Rămâi pe loc, spuse asistenta și dădu ocol băncii. Se duse în spate, unde se aplecă.

Chipul lui Harry era presat de umărul lui Abbie, dar asistenta îi văzu tâmpla.

– Are ditamai cucuiul, constată ea. Asta e bine. Inflamația a ieșit în afară, nu s-a dus înăuntru. Și-a julit puțin obrazul. De aici vine sângele. Are nevoie doar de o pungă cu gheață. Ridicându-se, se adresă privitorilor: Ne trebuie gheață. În afară de asta, este în regulă. Puteți să plecați acum.

Simțind puterea autorității femeii, mulțimea începu să se risipească. Un tânăr alergă cu un pachet de gheață în mână.

– Avem niște gheață aici, pentru accidente ca acesta, spuse el. Credeți că nu e grav?

Asistenta se aplecă spre Harry, încercând să-i pună pachetul cu gheață pe față, dar când simți răceala gheții băiatul țipă mai tare și se aruncă departe de asistentă, aproape să sară din brațele lui Abbie.

– O să renunțăm la gheață, spuse asistenta. Se așeză lângă Abbie pe bancă. Cred că este în regulă. Nu și-a pierdut cunoștința. Privirea este bună. Julitura de pe obraz nici nu mai sângerează. Capul și fața copiilor sângerează mult, nu vă faceți griji. Trebuie să fiți cu ochii pe el încă vreo douăzeci de minute. Ar putea să vomite. În cazul ăsta, nu intrați în panică, dacă se întâmplă doar de două, trei ori.

– *Eu s-ar putea să vomit*, murmură Abbie.

Harry se retrăsese în brațele ei, suspinele se mai potoliseră, corpul i se calma.

– Vreau la mami! plângea el de ți se rupea sufletul de milă. Te rog, bonă Abbie! Vreau la mami a mea!

Abbie se gândea că avea să i se frângă sufletul.

capitolul 39

Emma

Emma stătea la masa din bucătărie cu tatăl ei și cu Marina. Mâncau cârnați cu legume de grădină sote, pe care Marina le pregătise. Cinnamon, aflat sub masă, torcea în timp ce-și rodea bucățica de cârnac pe care i-o dăduse Emma.

– Prea iute? întrebă Marina.

– Nu, este bun. Doar că eram cu gândurile aiurea. Se uită complice la Marina, care zâmbi.

Ușa de la intrare se trânti și Lily intră în bucătărie.

– E ceva de mâncare? Sunt lihnită! Se aruncă pe un scaun și se aplecă să-și scoată sandalele cu tocuri cui. Și avem niște leucoplast? Am o bătătură de la pantofii lui Carrie și mă omoară!

– Da, este mâncare, o informă Emma, mulțumită Marinei. Ea s-a dus la magazin și a gătit cina.

Lily o ignoră. Își ținea piciorul cu amândouă mâinile și se uita la bătătură.

– Dacă nu pot să port pantofii cu tocuri argintii diseară, toată ținuta mea se duce naibii!

– De fapt, Lily, interveni Marina scuzându-se, am pregătit cina doar pentru noi trei. Abbie mi-a spus de dimineață că nu ajunge la cină, și nu eram sigură de tine – ai lipsit în ultimele câteva seri. Dar este suficientă brânză și pâine și legume.

– Cred că îmi ajung acelea, spuse Lily.

Emma îi aruncă o privire Marinei și apoi tatălui ei, care adoptase tactica de „robot surd”, concentrându-se la mâncarea din farfurie și fără să fie atent deloc la conversație. Emma lăsă jos furculița.

– Draga mea, îi spuse ea cu binișorul lui Lily, de ce nu-ți pregătești singură cina? Marina mănâncă acum și probabil că nu vrea să i se răcească mâncarea.

– Da, de parcă asta ar putea să se întâmple atât de repede într-o seară răcoroasă ca asta, mormăi Lily sarcastică.

Jim lăsa șervetul pe masă, își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Ăăă, doamnelor, eu am plecat.

– Unde te duci, tată? întrebă Lily.

– Am seară de poker cu amicii. Jim le sărută pe Emma și pe Lily pe creștetul capului, apoi îi dădu un sărut mai lung pe obraz Marinei. Masa a fost minunată! Mulțumesc, Marina!

– Distracție plăcută, îi spuse ea.

– Ne vedem mai târziu! îi răspunse Jim.

Emma dădu ochii peste cap auzind tonul mios al tatălui. Împinse farfuria spre Lily.

– Poți să mănânci de la mine dacă vrei. Nu mi-e foame în seara asta.

– Mersi, zise Lily și începu să mănânce.

Marina întrebă:

– Deci la ce oră trebuie să fim acolo?

– Cred că pe la nouă. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute să intrăm și să ieșim și putem să parcăm mașina câteva case mai încolo. Ne ia doar câteva minute să ajungem cu mașina la Sheila. I-am spus că vom fi la ea pe la nouă și jumătate.

– Despre ce vorbiți voi acolo? întrebă Lily.

Emma îi aruncă o privire îngrijorată Marinei.

– A, nimic. Se ridică și deschise dulapul de medicamente. Uite un platură. Ce faci diseară?

Lily își încrucișă brațele pe piept și insistă:

– Haide, Emma. Spune-mi despre ce e vorba!

Emma ezită. Marina se uita cu mare atenție în farfurie. Emma o aprecie pentru că nu se amesteca.

– Uite, dacă îți spun, trebuie să păstrezi secretul.

– Bine.

– Vorbesc serios, Lily. E foarte important, cu-adevărat!

– Pot să păstrez un secret.

Emma oftă:

– În regulă. Nu e mare lucru. Mai mult ceva ștrengăresc. Cred că cineva a luat coșurile de epocă ale lui Millicent Bracebridge și le-a înlocuit cu altele noi, de mai mică valoare. Millincenț nu a observat pentru că are vederea slabă. I-am spus Marinei, iar ea a rugat-o pe Sheila Lester să evalueze coșurile și să ne spună părerea ei. Dar ea nu vrea să intre neinvitată în casa familiei Bracebridge, așa că mă duc eu să le iau în seara asta – și apoi să le duc pe furiș înapoi după ce se uită Sheila la ele.

Lily își îngustă ochii:

– Și Marina te ajută?

– Da.

– De ce nu mi-ai cerut mie ajutorul?

Emma râse:

– Draga mea, tu nu ești niciodată aici. Tot timpul ai atât de multe evenimente seara. Ca și... ce ai programat pentru seara asta?

– Petrecerea de binefacere de la bibliotecă, recunosc Lily. Este o ocazie foarte importantă. Nu puteți să faceți asta altă dată?

– Nu, ne așteaptă Sheila în seara asta. Emma schimbă subiectul. Rămâi la Jason în noaptea asta?

– Probabil. Aparent satisfăcută, Lily începu să mănânce. Unde-i Abbie?

– Cred că rămâne peste noapte la familia Parker, spuse Emma. Amândoi părinții sunt plecați și stă vreo două nopți cu băiețelul. Emma își puse obrazul în palme și îi mărturisi Marinei: Îmi fac griji pentru Abbie.

– Știu, spuse Marina. Dar poate că lucrurile se vor rezolva de la sine după Ziua Muncii, când familia Parker trebuie să se întoarcă la New York.

– De ce îți faci griji pentru Abbie? vru Lily să știe.

Din nou, Emma și Marina schimbară priviri complice.

– Ce? Lily lăasă furculița pe masă zdrăngănind. *Voi două* mai țineți și *altceva* secret față de mine?

Marina se ridică și se duse la chiuvetă și începu să spele cratițele și tigăile.

Emma își reaminti că Lily era sora ei, nu a Marinei. Iar Lily părea zdrobită de gelozie.

– Draga mea, nu ținem nimic ascuns de tine.

– Atunci *spuneți-mi!*

– Abbie este îndrăgostită de angajatorul ei, asta-i tot!

Lily rânji:

– Abbie are o aventură cu un bărbat însurat!

– Nu am spus că ar avea o aventură. Din câte știu, Abbie *nu* are o aventură, așa că scoate-ți asta din cap. Am spus că Abbie s-a îndrăgostit de tatic, atât.

Lily izbucni triumfătoare în răs:

– Ce tâmpită! Ar trebui să știe că nu e cazul se încurce cu un bărbat însurat!

Emma izbucni:

– Lily! Exact de aceea nu am vrut să-ți spun nimic! Tot timpul răstălmăcești vorbele și le duci la extrem! Își împinse scaunul în spate, se ridică și-și duse tacâmurile și paharul la chiuvetă. Lasă-mă să frec eu astea, Marina. Tu ai gătit atâta, iar eu am nevoie să-mi consum cumva energia asta negativă.

– Nu-mi mai este foame! Lily își trânti furculița pe farfurie și ieși din bucătărie ca o furtună.

Marina își scoase mănușile de cauciuc și i le dădu Emmei.

– Mă duc la cabană să mă schimb.

Emma zâmbi:

– Negru. Culoarea hoților.

Fără să dea alte explicații, Emma îi ceruse tatălui să-i împrumute camioneta în acea seară – în nici un caz

nu puteau să care toate coșurile pe bicicletă, iar Lily avea nevoie de Vechitură.

La scurt timp după ora nouă, Emma întorcea mașina pe Main Street și intra pe Hyacinth Lane, stingea farurile și parca mașina la două case mai jos de casa lui Millicent Bracebridge.

– Ai cheia? o întrebă Marina.

– Aici. Emma ridică bluza ca să-i arate că își legase la brâu cheia cu un cauciuc ca nu cumva să-i cadă. Bine, hai să mergem!

Merseră în liniște și trecură pe lângă casele vecine cu reședința Bracebridge. Luminile erau aprinse peste tot, dar Emma făcuse unele cercetări și știa că toți vecinii erau bătrâni. Nu atât de bătrâni ca Millicent Bracebridge, dar oricum peste șaiszeci de ani. Probabil că, acum, toți stăteau în fața televizoarelor sau citeau.

Millicent Bracebridge trebuia să fie deja în pat, dormind. Millicent era genul care se culca devreme, se scula devreme. Sora medicală la domiciliu, Patty LaFleur, probabil că se culcase și ea în camera de vizavi, cu ambele uși deschise între ea și Millicent, ca să poată auzi dacă era strigată. Patty avea un televizor mic pe o masă de lângă pat la care se uita cu sonorul încet, ca să n-o deranjeze pe bătrână, dar destul de tare, credea Emma, ca să acopere zgomotele pe care le-ar fi făcut ea și Marina la parter.

Ea și Marina discutaseră și plănuseră fiecare pas. Acum mergeau spre casa Bracebridge la pas normal, ca și cum aici trebuiau să ajungă, și nu furișat sau lipite de ziduri. Emma avea cheia.

Emma răsuci cheia în broască, deschise ușa și intră. Marina o urma.

Emma închise ușa și cele două femei rămaseră o clipă nemișcate, ascultând. Auzeau un sunet slab care venea de la televizorul de la etaj. Nici un alt sunet. Nu era nici o lumină aprinsă la parter, doar lumina verde de la cuptorul cu microunde se vedea la capătul holului.

Se strecurară în sufragerie în cea mai mare liniște. Marina fusese de acord să stea lipită de Emma, pentru că Emma știa cum să-și croiască drum prin camera aglomerată fără să dăărâme vreuna dintre antichități. Scoaterea pe furiș din casă a coșurilor era îngreunată de faptul că erau mari și voluminoase. Emma putea să care trei odată. Marina le putea duce pe celelalte și astfel ar fi avut nevoie de un singur drum. Plus că Emma se bucura de suportul moral al Marinei.

Lumina felinarelor și a stelelor pătrundea pe fereastră, în capătul îndepărtat al camerei, acolo unde se aflau coșurile aliniate pe pervaz.

Emma merse spre ele, îl ridică pe primul și îl puse pe brațul întins al Marinei. Îl puse pe următorul pe celălalt braț și astfel îi dădu câte un coș în fiecare mână. Apoi strecură două dintre cele mai mici coșuri pe brațul stâng și îl ținu pe cel mai mic în mâna stângă. Își păstră o mână liberă pentru ușa din față.

Ea și Marina schimbară cu atenție locurile, astfel ca Emma să treacă prima.

Coșurile scoaseră un clinchet ușor lovindu-se pe brațul Marinei. Ambele femei se opriră. Emma se întoarse și i le aranjă mai bine. Continuară să înainteze.

Se opriră o clipă pe hol. Nu aveau nevoie să vorbească, de comun acord își țینură respirația și ciuliră urechile ca să audă orice mișcare de sus. Sunet de pași? Nu. O voce care striga? Nu. Bine. Erau aproape la jumătatea misiunii. După ce Sheila evalua coșurile, aveau să se strecoare înapoi în casă și să le pună la locul lor.

Emma zări ochii Marinei strălucind în întuneric. Dădu din cap o dată. Deschise ușa principală a casei. Ieșiră. Cu o grijă nemaipomenită, Emma trase ușa grea de la intrare.

Se grăbiră pe alee spre stradă. Totul părea pașnic – cu excepția unei mașini care se apropia. Se retraseră pe iarbă ca să lase mașina să treacă.

Dar în loc să treacă mai departe, mașina se opri lângă cele două femei.

Era o mașină de poliție.

– Doamnă? Un ofițer de poliție ieși din mașină și veni direct la Emma. Îi puse lumina în față: Ce aveți aici?

capitolul 40

Lily

Noaptea de august era înăbușitoare, dar în reședința Debenham aerul era răcoros, uscat și înmiresmat de sute de flori tăiate din grădina lui Mai Debenham. Proprietarii dădeau o petrecere caritabilă în beneficiul bibliotecii, așa că Lily, care învățase câteva lucruri în ultimul an, făcu mai multe poze cu membrii consiliului director împreună cu familia Debenham înainte chiar să-și ia ceva de băut.

Își croia drum prin mulțime în timp ce făcea fotografii, nota nume, zâmbea, zâmbea, zâmbea. Era din cale-afară de emoționată. Așa cum te temi să nu te trăsnească un fulger care se apropie, tot așa se simțea ea vinovată că apelul telefonic pe care îl dăduse mai devreme se putea întoarce împotriva ei.

Doamne, cât de mult își dorea să nu fi dat acel telefon! Fusese un act spontan și total copilăresc. Își dorea din toată inima să poată retracta, mai ales pentru că uitase că pe telefon se afișează identitatea apelantului, iar polițistul care i-a răspuns fusese coleg de clasă cu Emma în liceu.

Mai avea încă două petreceri pe care trebuia să le acopere înainte de a putea afla ce s-a întâmplat. Și rămânea peste noapte la Jason. Slavă Domnului! Emma avea să fie în culmea furiei, fără îndoială. Poate că ar fi fost o idee să dea telefon acasă mai târziu ca să afle ce se întâmplase – dar nu. Voia s-o lase pe Emma să se liniștească înainte de a da ochii cu ea. În fond, ce putea Lily să spună? Ce scuză avea? Gelozie, pur și simplu. Uneori i se părea că emoțiile o influențau așa cum atrage luna valurile.

– Îmi place rochia ta!

Lui Lily îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că fata aceea strălucitoare îi făcea complimente ei.

– O, mulțumesc. Și mie îmi place a ta.

– De unde ți-ai luat-o? întrebă fata.

– De la New York. Nu mințea. Rochia îi fusese trimisă Earthei, de la New York.

Își simți telefonul vibrând în poșeta de seară. Emma? Deja? Nu putea fi. Nu trebuia să răspundă. Nu voia să răspundă. Și totuși, intră în camera de relaxare de la parter și își puse telefonul la ureche.

– Lily? Era Abbie, dar vocea i se auzea înecată.

– Abbie? Ești bine?

– Nu, Lily, nu, se jeli Abbie. Nu sunt bine. Totul este groaznic. Știi cumva unde este Emma? Nu răspunde la telefonul mobil.

– Cred că este... este plecată undeva cu Marina.

– Vai, Dumnezeu! glasul lui Abbie se frânse în mii de suspine. Am nevoie de Emma.

– Abbie, unde ești?

– Sunt acasă la familia Parker.

– Ești rănită?

Abbie suspină și mai tare.

– Nu eu. Harry.

– Harry este rănit? Abbie plângea atât de tare, încât Lily nu înțelegea ce spune. Vin imediat!

Îi tremurau mâinile pe volan când conducea Vechitura pe străzi. Nu-i venea să creadă că băiețelul la care Abbie ținea atât de mult fusese rănit. Și sub supravegherea ei. Abbie era extrem de capabilă și foarte bună cu copiii.

Lily își dădu seama că n-o mai auzise niciodată pe Abbie plângând astfel, de parcă i se rupea sufletul. Nicio dată de la moartea mamei lor.

Etajul al doilea al reședinței Parker era întunecat, dar luminile erau aprinse la primul etaj, iar în clipa în care Lily puse mâna pe ușa de la intrare, aceasta se deschise larg.

Abbie se afla în prag și arăta cu un milion de ani mai bătrână. Avea ochii roșii și umflați de plâns, nasul roșu ca racul și întregul ei trup parcă i se încovoiasse.

– Abbie! Ce s-a întâmplat?

Abbie își puse un deget la buze:

– Nu vreau să se trezească. Vino în bucătărie.

Lily o urmă pe sora ei în casă, închizând ușa de la bucătărie după ea.

– Abbie, spune-mi!

Abbie își puse brațele în jurul corpului, ca într-o îmbrățișare, și începu să măsoare bucătăria în sus și-n jos.

– Nu știu ce să fac. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Mi-e groază să dau ochii cu ea.

– Cine trebuie să sosească? Și de ce ți-e groază? Și ce i s-a întâmplat lui Harry?

– Of, Lily! Chipul lui Abbie se făcu fărâme. Harry a căzut de pe cal în carusel. S-a lovit la cap. Are un cucui. O vrea pe mami!

Lily sări lângă sora ei și o luă în brațe.

– Unde-i Harry acum?

– Este în p-p-pat.

– În pat? Deci nu e la spital?

– L-am dus la Camera de gardă astăzi, după ce a căzut. A fost consultat, iar doctorii au spus că este bine. Dar o voia pe mami. Era isteric și atât înspăimântat! Și o vrea pe mami a lui.

– Bine, deci vine mami a lui? Despre ea îmi spuneai că trebuie să vină?

– Am sunat-o, dar era în sala de judecată. Nu a primit mesajul până târziu în această după-amiază. A încercat să ia un avion ca să vină, dar aeroportul a fost în ceață toată seara, așa că vine cu un vapor de noapte.

– Păi, asta e bine, Abbie. Este bine, nu-i așa? Doctorii spun că Harry nu are nimic grav. Iar mama lui trebuie să sosească. Lily se gândi că vorbele ei înțelepte trebuiau s-o

calmeze. În schimb, Abbie începu să suspine atât de tare că întregul trup i se cutremura.

Lily se uită la sora ei, îngrozită, plină de compasiune și puțin speriată.

– Abbie, încercă ea să pară autoritară. Abbie, oprește-te chiar acum! Trebuie să vină în orice clipă. Trebuie să te aduni. Nu vrei să te vadă așa.

– Nu mai contează nimic, plângea Abbie.

– Ba da, multe lucruri contează. Haide, liniștește-te! O puse pe sora ei să stea pe un scaun. Luă un șervețel de hârtie și îl udă cu apă rece, se întoarse spre Abbie și o șterse pe față.

– Ține-ți asta pe pleoape, îi spuse ea. Trebuie să ți se dezumfle ochii, altfel nu poți să mai vezi.

Abbie își puse șervețelul pe ochi. După câteva minute, se mai calmase. Își șterse ochii și își suflă nasul în șervețelul de hârtie.

Lily i-l luă și îi dădu un pahar cu apă rece.

– Bea asta! Doamne, toată ziua ai fost așa? Trebuie să-l fi speriat de moarte pe bietul băiețel!

– Sigur că nu am fost așa! o repezi Abbie. Nu aș permite *niciodată* ca Harry să mă vadă astfel! Indignarea lua acum locul isteriei. Bău puțină apă și luă noul șervețel de hârtie pe care i-l dădea Lily. După o clipă, spuse încet: Am reușit să mă abțin până când a adormit, dar acum nu mai pot. Îi aruncă un zâmbet slab lui Lily. Sydney este o scorpie din iad. O să mă sfâșie!

– Dar tatăl lui Harry? Unde este? I-ai spus?

Abbie se înroși la față de emoție.

– Este la o conferință la Seattle, trebuie să țină o prelegere astăzi. Da, i-am dat telefon. El și Sydney au discutat și au căzut de acord să se întoarcă ea acasă. El va rămâne la conferință, de vreme ce doctorii au spus că Harry este bine.

Afară se auzi o portieră de mașină.

– Taxiul lui Sydney, spuse Abbie. Se ridică, își îndreptă umerii și merse pe hol până la ușa de la intrare.

Lily o urmă. Inima ei începu să-i bată să-i spargă pieptul când se deschise ușa de la intrare.

Intră Sydney Parker, un câmp compact de energie. Era îmbrăcată într-un taior negru perfect, cu pantofi negri cu tocuri înalte și avea cu ea o geantă de acte.

– Cum este? întrebă ea.

– A adormit. Este bine. A mâncat de seară și s-a jucat la baie. Nu a vomitat și nu s-a plâns de amețeală, durere de cap sau altceva. Dar a întreat mereu de dumneavoastră. Ea este sora mea Lily, acum a venit ca să mă ia acasă...

Abbie vorbea deja pentru dosul femeii, căci Sydney urca rapid scările. Lily așteptă la baza lor, apoi nu mai putu să suporte și înaintă câțiva pași până auzi ce se petrecea la etaj.

– Harry? răsună vocea joasă și autoritară a lui Sydney. Harry! Trezește-te! A venit mami!

Lily o vedea pe Abbie stând la ușa dormitorului. Își frângea mâinile și își mușca buzele, dar se ținea bine.

– Hei, Uriașule! Vocea lui Sydney se înmuiase. Bună, Harry!

– Mami! Ai venit!

– Sigur că am venit, prostuțule!

– Mami, am căzut de pe un cal! Am un *cucui*!

– Hm, ia să văd cucuiul ăla groaznic pe care l-ai făcut. Of, fir-ar! Știi ceva, Harry? Arată rău, dar cred că probabil o să dispară foarte repede și nici n-o să mai știi că a fost acolo. Vrei să pupe mami cucuiul?

Lily o văzu pe Abbie ducându-și brațele la burtă, parcă ar fi durut-o.

– Uite! E mai bine acum. Sunt așa de fericită că bona Abbie a fost cu tine! A știut exact ce să facă, nu-i așa? Acum culcă-te la loc și să ai un somn ușor! Eu voi fi aici cu tine când te trezești și vom lua micul dejun împreună de dimineață.

Lily o zări pe Abbie ducându-și mâna la ochi.

– Băiat bun, Harry. Mami te iubește. Noapte bună!

Lily se duse înapoi la locul ei. Câteva clipe mai târziu, Sydney coborî cu Abbie pe urme.

– Trebuie să beau ceva. Sydney intră în sufragerie, luă o carafă de whisky, își turnă o băutură și o dădu pe gât dintr-o suflare. Observând-o pe Abbie, îi spuse: Arăți ca dracu'!

Abbie spuse:

– Mi-am făcut griji pentru Harry. L-am urmărit foarte atent toată ziua. Nu a avut amețeli, nu l-a durut capul...

– Copiii pot să te sperie de moarte, nu-i așa? Păi, du-te acasă. Voi fi aici toată ziua de mâine. Nu avem nevoie de tine până luni dimineață.

– Vreți să mai vin? întrebă Abbie.

– Desigur. Suntem la jumătatea verii, e prea târziu ca să mai luăm o altă bonă. În orice caz, nu vrem ca Harry să creadă că te-am concediat din cauză că ești incompetentă. Deja este un copil emotiv. Nu o să-l ajute dacă află că nu poate avea încredere în persoanele care au grijă de el.

– Îmi pare rău pentru căzătură, spuse Abbie. S-a întâmplat atât de repede...

– Ce, te aștepti să te iert? Să-ți spun că este în regulă? Crede-mă, nu e stilul meu! Își turnă încă un pahar de whisky, apoi murmură: Insula asta a dracului! Nu găsești pe nimeni competent aici!

– Mă duc doar în camera de oaspeți ca să-mi adun lucrurile, spuse Abbie.

– Bine! Sydney îi întoarse spatele ca să-și mai toarne de băut.

Lily o urmă pe Abbie sus. Rămase la ușă și se uită la sora ei care își strângea cămașa de noapte, peria de păr și cartea, apoi intră în baie și ieși cu periuța de dinți și ața dentară în mână.

– Sunt gata, anunță ea.

O găsiră pe Sydney în bucătărie, căutând prin frigider. Își dăduse jos pantofii cu tocuri înalte și jacheta costumului. Dintr-odată părea mai tânără, dar obosită.

– Am făcut niște legume la tigaie, o informă Abbie amabil. Puteți să le încălziți la microunde...

Sydney dădu din mână nerăbdătoare și îi întoarse spatele, iar ele văzură că ținea telefonul lipit de ureche.

– Nu, nu trebuie să te întorci, rostea ea în telefon. L-am văzut pe Harry. Este foarte bine. Stai puțin, trebuie să-i spun la revedere bonei. Cu ochii la Abbie: Ne vedem luni. Și îi întoarse spatele. Știu, iubitele, spuse ea cu voce joasă, pisicoasă. Și eu la fel!

Abbie parcă paralizase acolo, în bucătărie.

– Abbie, șopti Lily și o strânse de braț.

– Stai, insistă Abbie. Trebuie doar să...

Sydney dădu iar din mână, gonindu-le.

Lily o luă de braț și o trase pe hol, apoi afară din casă și în mașină. Abbie se chirci pe scaunul din dreapta și începu din nou să plângă cu sughituri de-ți frângea inima.

– Vai, Abbie, oftă Lily.

– Hai să mergem acasă, spuse Abbie.

Lily porni motorul și conduse încet pe străzile înguste ale orașelului. O senzație stranie prindea viața înlăuntrul ființei ei, un fel de mândrie care o făcea să ridice bărbia și să se simtă fericită, în mod ciudat – cu toate că își ascundea zâmbetul pentru că ar fi fost pur și simplu aiurea să zâmbească atunci când sora ei plângea. Își dădea seama că în seara asta, ea o ajutase pe Abbie. În seara asta, Abbie avusese nevoie de ea, iar ea venise. Mă rog, de fapt, în seara asta Abbie avusese nevoie de Emma, dar Emma nu era disponibilă. Lily se dusese. Lily lăsase baltă petrecerea la care era, își lăsase munca și fugise într-un suflet la Abbie. Își alinase sora mai mare, o ajutase să-și vină în fire, îi oferise susținere emoțională atunci când mama lui Harry sosise și o scosese pe Abbie din casă când Abbie era absolut înecată în emoții.

Era ca și cum Lily traversase un prag invizibil în această seară. Dacă *ea* putea să o ajute pe Abbie, atunci putea să facă absolut orice. Partea copilăroasă a ei, acea parte care o acaparase atât de puternic cu câteva ore în urmă, acum voia să o tragă de mânecă pe Abbie ca un copil care are nevoie de atenție și se laudă cu mândrie: Te-am *ajutat*, Abbie! *Eu* te-am *ajutat pe tine!*

Dar Lily cea matură, capabilă și poate chiar oarecum înțeleaptă intuia undeva, în adâncul sufletului, că această cunoaștere, această mândrie trebuia să rămână bine ascunsă, protejată ca o licărire fragilă și tremurătoare a unei flăcări abia aprinse.

capitolul 41

Marina

Nu era chiar amuzant, își dădea seama și Marina, dar adrenalina îi curgea prin vene, făcând-o să chicotească nervos pe scaun, încercând să pară demnă și supunându-se legii, în sala de interogatoriu a secției de poliție.

Riley O'Hara, tânărul agent de poliție care le arestase, precum și agentul care îl însoțea, Sean Shreve, se așezaseră de cealaltă parte a mesei față de Marina și Emma, care stăteau una lângă alta fără să spună ceva. Coșurile împletite sustrase erau adunate la un loc, în capătul îndepărtat al mesei lungi. În luminile fluorescente care atârnavă necruțător deasupra capetelor, diferența de culoare era evidentă.

Sean Shreve se tot fâțâia pe scaun de parcă el era cel vinovat. Încerca să o facă pe Emma să îl privească, dar ea stătea rezemată de spătar cu brațele încrucișate pe piept și cu buzele încleștate.

Pe drumul spre secția de poliție în mașina Crown Vic, Emma o informase pe Marina cu voce tare, nervoasă, că Sean crescuse pe insulă. Emma chiar avusese câteva întâlniri cu el în liceu. Nu-i venea să creadă că după explicațiile ei, date în șoaptă pe întuneric pe strada din fața reședinței Bracebridge, Sean insistase ca cele două femei să fie duse la secție.

– Trebuie să facem asta, îi explicase Sean Emmei. Așa spune legea. Ar putea să mă coste slujba dacă nu fac asta. Am primit un telefon, Emma. S-a consemnat. Trebuie să răspundem la toate apelurile de urgență pe care le primim. Trebuie să vă ducem la secție.

– Da, și cine a sunat la secție, Sean? Îți spun eu cine – Lily, așa este? Lily v-a dat telefon, altfel cum ați fi știut exact unde să veniți?

– Asta e problema, Emma, îi răspunsese Sean. Lily nu mi-a dat telefon mie. A dat telefon la secție.

La secția de poliție, au avut voie să dea fiecare câte un telefon. Marina l-a sunat pe Jim, care a spus că avea să sosească imediat. I-a cerut lui Jim să o sune și pe Sheila Lester și să o roage să vină la secția de poliție ca să confirme că urma să evalueze coșurile. Emma i-a dat telefon lui Spencer Bracebridge. Apoi au fost conduse în sala pentru interogatorii, iar acum tot ce aveau de făcut era să aștepte.

– Vrei niște cafea, Emma? întrebă Sean.

– Dacă îmi dai, ți-o arunc în față, Sean Shreve, murmură Emma cătrănită.

Ușa se deschise spre hol și o polițistă o însoți pe Sheila Lester în sală. Când se așeză, apărură și Jim, discutând cu un bărbat care, după cum o lămură Emma pe Marina, era căpitanul Coffin. Cei doi bărbați rămaseră în hol, murmurând cu voci joase, până când sosi și ultima persoană. Spencer Bracebridge se grăbi să intre, îmbrăcat în pantaloni lungi cu buzunare laterale și un tricou polo, părând foarte îngrijorat.

– În regulă, oameni buni, spuse căpitanul Coffin intrând în sala care părea acum înțesată de lume. Așezați-vă cu toții. Haideți să vedem ce înțelegem din toată situația asta. Făcuți un semn către ofițerii care le arestaseră pe cele două. Riley?

Riley își deschise carnetelul și își dresă glasul:

– La ora opt și treisprezece minute, secția de poliție a primit un telefon de la Lily Fox, care anunța că la ora nouă va avea loc o spargere la adresa din Hyacinth Lane nr. 135. Domnișoara Fox a spus că a auzit două femei complotând să fure niște coșuri împletite. Eu și Sean Shreve ne-am deplasat la adresa indicată. Am zărit cele două

femei părăsind casa cu un număr de coșuri împletite, care sunt așezate aici, la capătul mesei. Am prins suspectii și i-am adus în arest.

Emma pufni:

– Suspecții!, iar vocea ei se auzi cu ecou.

Căpitanul Coffin se lăsă pe spate pe scaun.

– În regulă, Emma, de ce nu ne spui versiunea ta?

– Versiunea mea? Era albă de furie, iar pistruii îi ieșeau în evidență pe față. *Versiunea mea* este că am fost angajată de familia Bracebridge să-i citesc lui Millicent Bracebridge cinci zile pe săptămână. M-am atașat foarte tare de doamna Bracebridge și respect afecțiunea pe care o nutrește față de toate antichitățile și obiectele de familie specifice insulei Nantucket din casa ei. Am observat că aceste coșuri împletite – are șapte, toate foarte vechi – arătau diferit. Sunt aliniate pe pervazul ferestrei. Doamna Bracebridge are degenerescență maculară și nu vede foarte bine. Probabil că vede încă destul de bine cât să distingă forme, obiecte. Poate să spună, cred, că acolo sunt șapte coșuri, dar nu și dacă sunt cele originale sau nu. Oricum, nici măcar nu i-ar trece prin cap să se întrebe. Dar *eu* mi-am dat seama că cinci dintre ele sunt diferite. Am bănuțit că cineva fura coșurile și le înlocuia cu versiuni mai ieftine, mai noi. Dar n-am vrut să o îngrijorez pe doamna Bracebridge sau să-i spun lui Spencer despre asta până când nu eram sigură. Așa că i-am cerut Marinei s-o roage pe Sheila Lester dacă poate să le evalueze și ea a fost de acord, dar a refuzat să vină în casa familiei Bracebridge fără permisiune, așa că am spus că o să aduc eu coșurile la ea.

Căpitanul Coffin o întrerupse pe Emma:

– Și Marina este?

– Marina Warren. Este prietena mea, spuse Emma energic. A închiriat cabana noastră și ia lecții de la Sheila. A spus că mă ajută. Și asta făceam – le duceam

ca să fie evaluate și apoi le aduceam înapoi, totul fără s-o deranjăm pe doamna Bracebridge.

Căpitanul Coffin se aplecă peste masă:

– Sheila?

– Tot ce a spus este adevărat, confirmă Sheila.

– Ai putea să cercetezi coșurile și să ne spui părerea ta, dacă sunt sau nu vechi? Întrebă el.

– Cu ușurință, zâmbi Sheila Lester. Coșurile acestea nu sunt originale. Nu trebuie să verific baza pentru semnătură. Pot să-mi dau seama dintr-o singură privire. Nici măcar nu cred că sunt lucrate manual.

Căpitanul Coffin oftă:

– Ei bine, atunci, Spencer, ce crezi despre toate astea? Vrei să depui plângere?

– Sigur că nu! replică Spencer. Îi sunt recunoscător Emmei pentru că mi-a adus în atenție acest lucru și îi apreciez discreția. Am să discut cu bunica și am să-i spun despre coșuri. S-ar putea să o facă să devină mai realistă în legătură cu moștenirile de familie pe care le-a adunat în casă.

– Trebuie să fii conștient că cineva fură de la ea, Spencer, îi spuse căpitanul Coffin. Poate că nu aceste femei, dar cineva o fură.

– Da, domnule căpitan, și cred că știu cine, răspunse Spencer. Dar este o chestiune privată.

Căpitanul Coffin survolă cu privirea toate chipurile de la masă.

– Mai are cineva de spus ceva? așteptă el.

Puse ambele palme pe masă și le studie o clipă, apoi anunță:

– Bine, atunci, toată lumea e liberă. Puteți pleca.

Se ridică el primul.

Marina se întoarse spre Emma, dar aceasta se apropiase de Spencer.

– Spencer, îmi pare rău, murmură ea.

– Este în regulă. Hai să discutăm despre asta mai târziu.

Emma se întoarse spre Sheila:

– Îți mulțumesc foarte mult că ai venit! Îmi pare rău că ți-am stricat seara.

– N-aș fi lipsit pentru nimic în lume, zâmbi Sheila. Aplecându-se peste un scaun, o strânse în brațe: Draga mea, peste câțiva ani vom povesti cu haz această istorie.

Marina îi mulțumi Sheilei și se îmbrățișară și ele.

Ușa era deschisă și ieșiră cu toții din sală. După o consultare pe șoptite cu Spencer, Emma luă trei dintre coșuri și Spencer, pe celelalte. Trecând pe lângă ofițerii O'Hara și Shreve, Emma murmură:

– *Putulică!* Ofițerul Shreve roși.

Era trecut de ora unsprezece când toată lumea părăsi secția de poliție. Spencer îi duse cu mașina pe Emma, Marina și Jim înapoi la camioneta lui Jim, parcată tot aproape de reședința Bracebridge. Dacă ar fi fost singură cu Emma, se gândea Marina, ar fi izbucnit într-un hohot de râs eliberator și chiar isteric. Dar atât Spencer, cât și Jim erau sobri, iar Jim era clar că fierbea.

Când ajunseră la casa Bracebridge, Emma spuse:

– Spencer, chiar îmi pare rău. Nu am abordat corect toată problema asta. Încercam doar să...

– Este în regulă, Emma, o întrerupse el. Se întoarse spre Marina și Jim. V-aș rămâne recunoscător dacă ați păstra tăcerea în legătură cu această chestiune. Sincer, nu îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Mama mea se tot servește cu unele dintre moștenirile de familie de ceva vreme și trebuie să se oprească. Am să mă asigur că se oprește. Dar nu mi-ar plăcea deloc să o văd pe ea sau pe bunica făcute de rușine în public.

– Noi nu vom scoate nici o vorbă, rosti Jim solemn.

Lângă el, Marina dădu din cap aprobator și recunoscu în sine sa că îi plăcuse graba cu care Jim spusese „noi“.

Emma întrebă ezitând:

– Vrei să te ajut să le ducem înapoi?

– Ar fi minunat, spuse Spencer. După aceea, te duc eu acasă, Emma.

Apoi își urară noapte bună stângaci. Emma și Spencer se îndreptară spre casa Bracebridge cu brațele pline de coșuri.

Marina urcă în camioneta lui Jim și se uită la el. Profilul lui era foarte serios, fără urmă de zâmbet.

Marina inspiră adânc.

– Pari supărat.

Jim bătu toba cu degetele pe volan.

– Trebuie să te hotărăști, Marina, dacă ești alături de mine sau alături de Emma.

– Ce? Ce înseamnă asta?

– Sunt tatăl Emmei. Emma este femeie în toată firea, dar tot sunt tatăl ei. Este încă fiica mea.

– Ești supărat în legătură cu coșurile?

– Sigur că sunt! se răsti el. A fost prinsă la furat. Dacă n-ar fi atât de norocoasă ca să aibă pe cine să sune ca să vină s-o ajute, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla.

– Oh, Jim, te rog...

– Tu și Emma vă purtați de parcă toată chestia asta ar fi un fel de *poznă de copii!*

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, Jim, nu am comis o crimă. De fapt, era cât pe ce să descoperim o infracțiune. Trebuia să intrăm și să ieșim fără să știe nimeni de asta. Emma plănuia să discute în particular cu Spencer. Nu am fi fost prinse și arestate dacă Lily nu ar fi dat telefon la secția de poliție, și trebuie să recunoști că e destul de ciudat să-i faci așa ceva surorii ei!

Jim nu scoase nici un cuvânt vreme îndelungată. Merse într-o tăcere din care parcă ieșea fum, până ajunseră acasă. Jim parcă mașina în fața casei, opri motorul și se întoarse spre Marina.

– Și Lily este fiica mea.

– Știu asta.

–Nu-mi place să acord favoritisme vreunui dintre ele. Acum toate trei fetele sunt mari și încerc din răspuțeri să mă dau la o parte și să nu mă bag în disputele dintre ele. Sunt tatăl lor, Marina. Iar dacă o să te muți cu mine, trebuie să te hotărăști dacă te muți ca prietenă a fetelor sau prietenă a mea.

–De ce nu pot să fiu prietena tuturor?

–Marina, sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine. Tu ai cu zece ani mai mult decât Abbie, cu doisprezece ani mai mult decât Emma, și cu optsprezece ani mai mult decât Lily. Poate ar trebui să fii cu un bărbat mai aproape de vârsta ta.

–Oh, Jim! Marina rămase fără replică.

–Am nevoie să fii alături de mine împotriva fetelor, continuă el. Nici măcar nu pot să iau în calcul cum ar fi altfel. Te-ai gândit cumva dinainte ce se va întâmpla când Emma o va înfrunta pe Lily?

–Dar Lily *a greșit!* insistă Marina. S-a purtat ca o răsfățată, ca o turnătoare! Auzi la ea, să cheme poliția ca s-o aresteze pe propria ei soră!

–Mai degrabă a chemat poliția împotriva propriei surori și a ta, argumentă Jim cu voce joasă.

–Ce înseamnă asta?

–Gândește-te! Emma i s-a confesat lui Lily? A rugat-o pe Lily s-o însoțească pentru a lua coșurile? Nu. Emma și s-a destăinuit *ție*. A făcut echipă cu *tine*. Iar acum, când o să te muți în casă, vei fi de partea Emmei, împotriva lui Lily.

–Dar Lily...

–Dacă te muți în casă cu mine, va fi ca și cum Emma primește un aliat, iar Lily – un dușman.

–Of, Doamne! Marina își lăasă capul pe tetiera scaunului. E ca un fel de conspirație printr-un labirint medieval.

–Ei bine, asta e o descriere destul de corectă a ceea ce se întâmplă atunci când ai fiice. Atunci când ai copii, în general, presupun. Jim întinse mâna și mângâie umărul

Marinei, înmuindu-se: Nu vreau să spun că mereu este așa, chicoti el. Uneori sunt toate trei împotriva mea.

Marina își puse obrazul în palma lui.

–Nu vreau să spun că vei fi pusă în situația de a le disciplina, dar sunt mature acum. Vin și pleacă, își inventează propriile vieți. La sfârșitul verii, poate vor pleca toate sau poate vor rămâne acasă toate. Dacă te muți în casă cu mine...

–*Când*, îl corectă Marina, atingându-i ușor mâna cu buzele.

–Când te muți în casă cu mine, pot să pun pariu că va fi un fel de criză dramatică, probabil cu țipete și înjurături. Adu-ți aminte cât de nepoliticoasă a fost Lily când te-a văzut cu acel material care a fost al lui Danielle!

–A exagerat puțin.

–Știu asta. Și o iubesc la fel de mult pe cât le iubesc pe Abbie și pe Emma.

Marina își alese cu grijă cuvintele:

–Eu nu sunt sigură că pot să le iubesc pe toate trei fețele la fel.

–Nu-ți cer asta. Vreau doar să mă iubești pe mine cel mai mult. Vreau doar să înțelegi clar că trebuie să fii de partea mea.

Ea dădu din cap afirmativ:

–Pot să fac asta. Vreau să fac asta. Vreau să fiu de partea ta, Jim. Se dădu mai aproape de el: De fapt, chiar acum aș vrea să fiu... se aplecă și îi șopti cuvintele aproape de buze.

Casa era neobișnuit de liniștită. La capătul holului se vedea lumina de la bucătărie. Intrară și le găsiră pe Abbie și Lily stând la masă, amândouă evident epuizate.

–Ce se întâmplă? întrebă Jim.

Abbie rămăsese cu privirea pironită asupra mesei, fără să scoată un sunet.

Lily răspunse:

– Abbie l-a dus pe Harry, băiețelul de care are grijă, la bălci. El a căzut de pe un cal de la carusel, s-a lovit la cap și și-a julit fața. Amândoi au fost îngroziți. L-a dus la spital... Văzând teama de pe fața tatălui său, Lily adăugă repede: Harry este bine. Doctorii au spus că este bine. Și s-a comportat normal toată ziua, iar acum doarme și mama lui a venit la el.

– Vai, Abbie! Marina îi puse o mână pe umăr. Ce înfricoșător trebuie să fi fost pentru tine! Dar acum băiatul e bine, asta e important.

Abbie murmură cu voce ștearsă:

– Știu.

– Mama lui s-a purtat urât cu tine? A zis...

Jim o întrerupse:

– Marina, hai să mergem în cabană să luăm articolul acela despre care am discutat.

Nedumerită, Marina spuse:

– Ce articol? Dar când zări chipul lui, înțelese: Corect!

Ieșiră pe ușa din spate și merseră în liniște până la cabană. După ce intrară, Marina se întoarse spre Jim:

– Este vreo problemă? Am greșit cu ceva?

– Marina... Jim își trecu mâna prin păr și începu să măsoare cu pașii locul destul de mic, oprindu-se în celălalt capăt al camerei. Le-am auzit pe fete vorbind. Sunt aproape sigur că Abbie are o aventură cu tatăl lui Harry. Nimeni nu mi-a cerut părerea, Abbie nu a venit să-mi ceară sfatul, nu mi s-a confesat, și-apoi, este om în toată firea și Dumnezeu știe că și eu am făcut destule greșeli la viața mea. Dar nu-mi place ca Abbie să se combine cu un bărbat înșurat.

– Înțeleg. Marina traversă camera și se rezemă de Jim, punându-și brațele în jurul lui. Dumnezeule! Ce seară dramatică ți-au oferit toate femeile tale! Nu ești epuizat?

El își frecă nasul de creștetul ei:

– Aș vrea să te duc în pat chiar acum. Dar cred că mai bine așteptăm să ajungă și Emma.

Marina se opri. O parte din ea voia să se alătore Emmei când se întorcea acasă, să-i povestească lui Abbie despre aventura lor cu coșurile. Emma avea să fie furioasă pe Lily, dar ea ar fi calmat-o. Marina își și imagina scena cu ele toate stând în jurul mesei din bucătărie, râzând. Simțea că devenise parte din viața lor. I se părea pur și simplu firesc să fie cu ele.

Dar de fapt, Jim era cel cu care voia să fie, cel alături de care trebuia să stea. Îi ceruse să aleagă între el și ficele lui, iar ea înțelesese înțelepciunea acelei decizii.

– Hai să ne strecurăm pe ușa din față în sufragerie și să vedem dacă s-a terminat meciul celor de la Red Sox, îi sugeră ea zâmbind cu gura până la urechi.

– O idee strălucită! căzu de acord Jim. Își petrecu un braț în jurul umerilor ei și merseă împreună prin noapte spre ușa din față a casei.

capitolul 42

Abbie

După ce Marina și Jim pleacă, Abbie rămase la masă, paralizată de propriile emoții.

Lily se agita prin bucătărie dându-și importanță:

– Uite, Abbie, spuse ea, punându-i o cană în față. Bea asta!

– Nu mi-e sete.

Abbie nu se putea abține să nu-și deruleze neconținut în minte filmul zilei: Harry își scăpase căluțul de mare, Abbie își luase mâna de pe spatele lui doar o clipă, se aplecase, muzica se auzea foarte tare, caii făceau o mișcare domoală în sus și-n jos, în sus și-n jos, zgomotul groaznic al capului lui Harry izbindu-se de cal și al corpului lui lovind cu putere podeaua caruselului. Harry, moale în brațele ei.

Harry era însă în regulă. El era bine. Nu se rănise grav. Țsta era lucrul cel mai important.

Dar nu singurul lucru. Harry plânsese după mami a lui. Toată ziua, el vruse la mami.

Poate că a doua zi avea să ceară prezența lui Abbie. „Unde-i bona Abbie?” avea să întrebe. Abbie avea ochii în lacrimi. Dar atunci când s-a rănit, atunci când era speriat, el a vrut-o pe mami!

Cu adevărat groaznic era faptul că, în adâncul sufletului ei, propriile sentimente fuseseră rănite. Era geloasă, geloasă pe nevoia lui Harry de a o chema pe mama lui, geloasă pe poziția irevocabilă a lui Sydney în viața lui Harry, geloasă pe felul în care Sydney vorbise la telefon cu Howell în această seară, geloasă pe triumphiul

de bază mamă-tată-copil. Gelozia ei îi provoca o furtună de întrebări și temeri: ce drept avea Abbie să creadă că putea să pătrundă în mijlocul familiei lui Harry? Dacă într-adevăr îl iubea pe Harry – și îl iubea – atunci cum putea măcar să se gândească să provoace un divorț între părinții copilului? Doar știa prea bine cât de dureroasă poate să fie viața când tiparul normal al familiei este rupt. Singurul lucru logic, iubitor, corect pe care trebuia să-l facă era să se dea la o parte, să dispară din viața lui Howell și a lui Harry.

Lângă ea, Lily continua să sporovăiască veselă, ca o infirmieră bizară în pantofii ei cu tocuri înalte și cu minunata rochie de mătase.

– Bea ceaiul, Abbie. Ai nevoie. Și când ai mâncat ultima oară? Nu contează. Îți fac niște pâine prăjită cu scorțișoară.

Lily pregăti pâinea exact așa cum le plăcea surorilor ei, unsă cu unt, pudrată cu zahăr și scorțișoară, și o puse sub grătar câteva secunde, până când mirosul dulce se răspândi prin toată bucătăria și totul se topi într-o gustare crocantă și lucioasă. Pâinea prăjită răspândea un iz de alinare, avea gustul dragostei, o căldură tămăduitoare.

Când Lily puse mândră felia în fața ei, Abbie își dădu seama că, de fapt, îi era foame. Se uită la ceas. Doamne, era aproape de miezul nopții. Mușcă din pâine și aromele îi umplură papilele gustative.

– Mulțumesc, Lily, spuse ea. Și mulțumesc că ai plecat de la petrecere ca să vii să mă ajuți.

Lily zâmbi:

– Cu plăcere. Mă bucur că am putut să fac asta. Abbie...

Ușa de la intrare se pocni de perete și Emma intră ca o furtună în bucătărie. Când o zări pe Lily, făcu ochii cât cepele.

Emma rămase cu privirea pironită asupra ei:

– Ticăloasă mică ce ești! Nu-mi vine să cred ce ai putut să faci!

Vocea lui Lily deveni dintr-odată joasă și supusă:

– Îmi pare rău, Emma!

Abbie își lăasă felia de pâine pe farfurie și se uită de la o soră la cealaltă.

– Ce...

Emma scutură din cap.

– Să nu cumva să îndrăznești să faci pe copilul, cum faci de obicei, Lily! Nu mai ești de mult așa ceva! Nu mai ești un copil! Ești femeie în toată firea! O femeie care ia decizii. Iar tu ai hotărât să mă rănești cât de tare ai putut – și de ce? Ce ți-am făcut eu ție?

– Nu știu, îngăimă Lily, simțindu-se groaznic.

Abbie întrebă:

– Ce se întâmplă?

– A, nu știi? Când Emma se întoarse cu fața spre Abbie, pistruii îi ieșeau bine în evidență pe piele, de parcă ar fi fost desenați cu carioca neagră. N-ai auzit? Nu ți-a povestit Marina că noi două am fost *arestate* pentru că Lily a sunat la poliție?

– Ați fost *arestate*? Pentru ce? Abbie își tot muta privilegiile de la Emma la Lily, căutând o explicație.

– Eu și Marina am plănuit să scoatem pe furiș din casă coșurile împletite ale doamnei Bracebridge, pentru că eu eram aproape sigură că unele fuseseră furate și înlocuite cu altele noi. Emma scuipa în timp ce vorbea: Voiam să fiu sigură de asta înainte de a-i spune doamnei Bracebridge, sau mai degrabă lui Spencer, deoarece bănuiam că mama lui făcea asta și nu voiam să supăr pe toată lumea dacă se întâmpla să mă înșel. Iar Marina a spus că mă ajută să le cărăm, sunt foarte voluminoase, așa că am sunat-o pe Sheila și am stabilit o oră la care să mergem la ea să le evalueze. Eu și Marina ne-am dus acolo la ora nouă în seara asta – iar Lily a sunat la nenorocita de poliție să le spună că va avea loc un jaf la casa Bracebridge!

Abbie rămase cu gura căscată uitându-se la Lily:

– Doamne, Lily! De ce ai făcut asta?

Lily își mușcă buza și încercă parcă să se ascundă.

Emma continuă:

– Am fost duse la secția de poliție! A trebuit să mergem în partea din spate a mașinii de poliție, cu ușile acelea înfricoșătoare care nu se deschid din interior. A trebuit să o târâm pe Sheila în chestia asta, la fel și pe Spencer și pe tata. Ce fel de om e ăla care pune poliția pe urmele surorii ei? Întrebă Emma. Spune-mi, Lily, ce dracu' a fost în capul tău?

– Nu știu! Pieptul lui Lily începu să se ridice. Poate că am fost pur și simplu geloasă că ai ales-o pe Marina în loc să mă alegi pe mine. N-am crezut niciodată că o să vă aresteze. Am crezut că doar o să vă sperie puțin. Nu m-am gândit până la capăt. Chipul lui Lily se schimonosise de durere. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

– N-o să te iert niciodată pentru asta, Lily! N-o să mai am încredere în tine în viața mea!

– Hai, Emma, liniștește-te! Abbie se ridică de la masă, traversă bucătăria și își puse un braț în jurul lui Lily, care plângea acum. Las-o în pace, Emma. Calmează-te. Haide. Nu ești în închisoare, nu-i așa?

– Oh, *draguț*, Abbie, ia-i ei partea, protejează-o pe surioara ta. *Mica prințesă*. Emma se îndepărtă câțiva pași de Lily și o clipă își adună puterile. După un moment de tăcere, se confesă: Am fost atât de *îngrozită* în mașina aia de poliție. Am avut un atac de panică. A fost groaznic. Este *groaznic* să fii prins într-o mașină și să nu poți ieși; nu mă puteam gândi decât că dacă s-ar întâmpla un accident, n-aș putea să ies din mașină!

– Vai, Em, n-am vrut niciodată să se întâmple așa ceva! bâigui Lily. Nu am crezut că o să se întâmple nimic din toate astea.

– A fost atât de *răutăcios* din partea ta, Lily, spuse Emma, iar acum ea era cea care plângea. De ce ai vrea să-mi faci așa ceva? Probabil că mă urăști!

– Dar nu te urăsc, protestă Lily.

– Uite că *eu* te urăsc *pe tine*. Vocea Emmei era îngroșată de emoții. Se întoarse și ieși din bucătărie.

capitolul 43

Emma

Emma fusese de acord s-o ajute pe Marcia în afacerea ei de peisagistică în acest sfârșit de săptămână, așa că se sili să se ridice din pat la ora cinci și jumătate în dimineața de sâmbătă. Nu dormise bine și era o ușurare să vadă că se iveau zorii, dându-i prilejul să-și părăsească așternuturile fierbinți și răvășite. Era atât de supărată pe Lily încât i se încleștau maxilarele și îi scrâșneau dinții, și nu era mulțumită nici de Abbie.

Își turnă un pahar cu suc de portocale, îl dădu pe gât și se duse să aștepte la curbă, unde Marcia și Brian veniră să o ia cu camioneta lor verde. Se înghesui în cabină lângă Brian. Marcia conducea. În aer plutea miros de cafea și zahăr și, spre încântarea Emmei, Brian îi dădu o ceașcă specială de călătorie plină cu cafea fierbinte și o pungă de gogoși Downy Flake.

–Mulțumesc, oameni buni! murmură Emma. Am nevoie de asta!

–Păi, eu am nevoie de *tine*, spuse Marcia. Nu-mi vine să cred că fata pe care o aveam de ajutor, Karen, a plecat pur și simplu. Îmi promisese că lucrează cu mine toată luna august. În schimb, a plecat fără măcar să-mi dea un preaviz de o zi!

–Ca să nu mai spunem, adăugă Brian cu vocea lui baritonă, că toată lumea vrea ca grădinile să arate perfect și n-a mai plouat de o săptămână. Nu se gândesc că ar putea să-și ude grădinile singuri!

Emma își sorbi cafeaua, ascultând-o pe Marcia, conștientă de vocea joasă a lui Brian și de mușchii lui care

se atingeau de ea. Erau înghesuiți în cabină; n-aveau ce să facă. Nu o deranja deloc, iar el mirosea frumos a săpun Ivory și aftershave Barbasol. Sărind de la un gând la altul, Emma se întreba în sinea ei dacă frații și surorile aveau mai puține fricțiuni decât surorile între ele. Oare Brian ar fi încercat vreodată să-și bage sora în bucluc? Se îndoia de asta. Părea un tip de treabă.

Prima oprire fu la Wolf Lane. Brian tunse peluza, în vreme ce Marcia și Emma pliviră buruienile și udară florile. Ziua era fierbinte și umedă, iar un vânt enervant îi smulgea Emmei frunzele uscate din mâini și îi arunca rămurele în față. Umiditatea îi transformase părul într-o claie răzvrătită și când încercă să și-l strângă mai bine, i se rupse elasticul de păr. Transpirația îi spăla loțiunea de soare și știa că fața și umerii i se făceau roșii ca racul.

De fapt, știa că în primul rând era nervoasă pe sine însăși. În felul ei întortocheat, distorsionat, patetic, își dăduse voie ca atracția ei pentru Spencer Bracebridge să dea naștere unui scenariu de film polițist bizar și aberant. Își imaginase cum descoperia ea că acele coșuri împletite erau false și îi spunea lui Spencer, iar el era impresionat de prezența ei de spirit și de dragostea ei adâncă față de obiectele de artizanat specifice insulei și față de bunica sa multiubită...

Și ce? Apoi ce? Ce-și închipuise? Nu se gândise cât de îngrozit avea să fie Spencer dacă într-adevăr se dovedea că mama lui era cea care fura coșurile. Poate că o ura pe Emma pentru că o expusese pe mama lui în public și îi pusese pe toți într-o situație atât de dificilă. Emma era doar un *angajat* – cine credea ea că este, să încerce să se bage în viața unei familii atât de importante și de respectate pe insulă?

La următoarea oprire, Brian trebuia să tundă gardul viu din lemn câinesc cu mașina electrică de tuns, în timp ce Marcia și Emma scoteau plantele anuale de care proprietarul se plictisise și plantau flori în culorile alese de acesta.

Pur și simplu era nefiresc să scoată din pământ plante sănătoase, iar asta o făcu pe Emma să devină și mai posacă. Nu-i venea să creadă ce făcuse Lily. Nu-i venea să creadă că Abbie îi mai și luase partea. Nu-i venea să creadă că se gândise că Spencer Bracebridge ar putea vreodată să fie interesat de ea, și singura ei consolare era că nu-și dăduse niciodată voie să-și arate propriile sentimente față de el, nici în prezența lui, nici în fața lui Millicent, nici chiar în fața surorilor ei.

Telefonul ei mobil vibră în buzunarul pantalonilor scurți. Se uită la identitatea apelantului. Era numărul de la Millicent Bracebridge de-acasă. Îi sări inima. Poate că o suna Spencer...

– Alo?

– Emma Fox la telefon? Era vocea dădătoare de fiori a Sandrei Bracebridge.

Emma închise ochii, ca în fața unui tren care venea spre ea.

– Da.

– Te-am sunat ca să-ți spun că ești degrevată de toate îndatoririle pe care le aveai aici. Nu vreau să mai pui piciorul în casa asta, ai înțeles?

Emma înghiți în sec.

– Înțeleg, doamnă Bracebridge. Dar aș dori să-mi iau rămas-bun de la soacra dumneavoastră.

– Ai auzit ce-am spus? Nu vei mai veni în casa asta niciodată. Altfel, chem poliția să te dea afară cu forța.

Emma rămase perplexă. Ce naiba era cu toți de puneau polițaii pe urmele ei?

– Îți trimit plata prin poștă, încheie Sandra Bracebridge, și puse capăt discuției fără să spună la revedere.

Emma strânse telefonul atât de tare, încât fu surprinsă că nu se sparse. Voia să dea cu el de pământ, dar îl băgă su-părată la loc în buzunar și se aruncă sălbatic pe o azalee.

Ce naiba căuta ea pe insula asta?

Ce naiba căuta ea chiar și pe planeta asta?

Nimeni nu o alegea *pe ea!* Marina plecase cu tatăl ei. Abbie îi luase partea lui Lily. Duncan o părăsise pentru Alicia, firma ei de la Boston o dăduse afară și păstrase alte persoane, iar acum pierduse legătura cu Millicent Bracebridge și cu insula, ca să nu mai pomenească și de Spencer, pentru că nu avusese niciodată o legătură adevărată cu el.

Era o ratată absolută.

Pentru prima oară, înțelegea cum putuse mama ei să facă ceea ce făcuse, înțelegea de ce făcuse asta. Uneori, pur și simplu, era prea mult și nu se zărea nici o speranță la orizont. Atunci, cum putea cineva să meargă mai departe?

capitolul 44

Lily

Lily s-a trezit nefericită sâmbătă dimineată, întinsă pe burtă, ca un elefant.

Seara trecută, după ce surorile ei se duseseră la culcare, Lily îl sunase pe Jason ca să-i spună că rămânea să doarmă acasă. Ea și Emma se certaseră, îi explicase ea. Avea să-i dea amănunte mai târziu.

Sperase că dimineată Emma avea să fie mai puțin mârnoasă și mai iertătoare. Se mai certase cu Emma și altă dată. O noapte de somn bun avea s-o calmeze.

Dar casa era goală. Surorile ei plecaseră deja la muncă. Fără să pună de cafea.

Irascibilă, Lily făcu un ibric de cafea și bău un pahar de suc în timp ce se gândea la ziua care începea. Seara avea loc petrecerea în beneficiul Muzeului Salvamarilor, ultimul mare eveniment al verii. După acest weekend, familiile începeau să împacheteze și să se întoarcă acasă. Vremea era tot fierbinte și însorită, dar uraganele începeau să se învârtă în apropierea statelor din sud, amenințând să vină spre nord, să-și arunce umbra asupra țărmlui, întunecând cerul și aducând vânturi puternice care făceau călătoriile cu feribotul sau cu avionul inconfortabile și, uneori, chiar îngrozitoare.

Lunga vară idilică lua sfârșit. Gândurile tuturor se îndreptau spre toamnă.

Pentru Lily, totul se petrecuse prea repede. Simțea că abia acum începea să se simtă în elementul ei, învățase cum să se miște printre cei cu adevărat bogați ca și cum ar fi fost una de-a lor. Furtuna care se apropia, lumina

pâlpâindă a soarelui printre frunzele bătute de vânt o făceau să se întrebe cum avea să fie viitorul pentru ea.

Hohote ușoare de râs intrau pe geamul de la bucătărie. Lily se aplecă peste chiuvetă, curioasă.

Tatăl ei și Marina ieșeau din Căsuța de Joacă. Jim o ținea după mijloc, într-o prindere deopotrivă posesivă și sexuală. El cobora privirea spre ea, iar ea ridica privirea spre el, și s-au oprit chiar acolo, în mijlocul curții, unde îi putea vedea toată lumea, și s-au sărutat. Un sărut adevărat, cu trupurile lipite, ca-n filme.

Scârbos, se gândi Lily în sine sa. Și totuși nu-și putea desprinde privirea de la ei. Îngrozită, hipnotizată, se uita la cei doi care mergeau rezemându-se unul de altul spre camioneta tatălui ei.

Toți o plăceau pe Marina mai mult decât o plăceau pe ea. Era un gând copilăresc, dar Lily nu-l putea ignora. Eartha avea să plece la New York de-acum. Majoritatea petrecerilor se terminaseră. Oare Marina avea să se întoarcă în Missouri? Sau va rămâne aici? Și unde era locul lui Lily?

Pune-ți pantofii de femeie în toată firea și nu te mai văicări! își spuse în sine sa. Avea o grămadă de notițe de scris pentru revistă, așa că își scoase laptopul și carnetul de însemnări și se apucă de treabă. Asta o ajuta.

Îl sună din nou pe Jason. Lucra toată ziua la o terasă. Vorbi la telefon cu Carrie și apoi îi duse acesteia prânzul, iar acolo, sub impulsul momentului, se oferă să scoată o oră bebelușul la plimbare, pentru a-i da timp mămicii să tragă un pui de somn. Carrie fu încântată și recunoscătoare și, când împingea căruciorul pe trotuar, Lily se simțea utilă și generoasă și destul de mulțumită de ea însăși.

Casa era tot cufundată în tăcere când se întoarse. Avea timp pentru o baie cu spumă și suficient timp să-și aranjeze părul în șuvițele acelea lungi și netede, zdrobitor de atrăgătoare, care o făceau să arate ca o stea de cinema.

La petrecerea de binefacere făcu o serie fotografii și consemnă numele în carnețelul ei. Acum, la sfârșitul verii, o cunoștea multă lume. Oamenii *importanti*. Îi zâmbeau și-i făceau bezele și sporovăiau cu ea. Starea ei de spirit întunecată dispăru. De fapt, se simțea mai degrabă plină de farmec. Merse la Jason ca să-și petreacă noaptea acolo, păstrându-și dispoziția de zile mari.

Duminică, ea și Jason au dormit până târziu, apoi au petrecut o după-amiază leneșă pe plajă. Seara, pentru prima oară de săptămâni de zile, nu avea nimic programat pentru revistă. Jason a comandat pizza și i-a sugerat să se întindă, să se uite la televizor și să se relaxeze.

Dar subsolul era umed și cu miros de mucegai în urma verii pline de umezeală, iar ea deveni din nou capricioasă. Pantalonii scurți și tricoul îi păreau hidoase. Își verifică întruna telefonul și nimeni n-o suna, nici Emma, nici Abbie, nici Eartha. Ceea ce o făcea să se simtă atât de nedorită!

–Nu-ți mai verifica atâta telefonul! îi spuse Jason. Se duse desculț la frigider, scoase două beri reci și le desfăcu. Sorbi dintr-una din sticle și apoi se întoarse și i-o dădu ei pe cealaltă. Meriți o mică pauză.

–Aș vrea să-mi pot lua o pauză de la gândurile mele, spuse Lily, dându-și părul lung la o parte de pe ceafă și legându-l cu un elastic.

–Emma te va ierta, o asigură Jason. Știi asta. Sunteți surori. Iar contractul de închiriere al Marinei pentru cabană expiră în decembrie, corect?

Lily pufni:

–Asta nu înseamnă că va pleca în septembrie! Mă tem că nu va pleca niciodată!

–Bine, atunci, ce e așa de grav? Gândește rațional, Lily. Ar fi frumos pentru tatăl tău să aibă pe cineva în viața lui. O relație serioasă, cineva care să stea cu el.

–Eu stau cu el, îi aminti Lily.

Jason izbucni în râs:

–Draga mea, nu vrei să locuiești cu tăticu' toată viața. Ar fi trist!

De ce cuvintele lui o răneau ca o lovitură în plex? Lily nu-și mai înțelegea propriile sentimente.

–Știu asta. Doar că... parcă nu îmi găsesc locul nicăieri, Jason. Lily simțea că i se umplu ochii de lacrimi. Of, Doamne, mi-e atât de silă de mine însămi!

Se uită la ea o clipă, apoi se ridică și se duse în dormitor. Fata auzi sertarul de la dulap deschizându-se și apoi închizându-se. Jason se întoarse și se așeză lângă ea.

–Voiam să aștept o ocazie mai romantică, spuse el. Dar nu trebuie să facem toată chestia aia care a devenit clișeu, nu-i așa? Nu trebuie să-ți faci griji unde este locul tău, Lily. Locul tău este cu mine, urmă Jason, și scoase o cutie mică de catifea. Hai să oficializăm treaba asta!

Lily luă cutiuța, o deschise și văzu prins în catifeaua neagră cel mai mic inel cu diamant din lume. Rămase cu privirea pironită la el, în vreme ce întreaga planetă parcă se strângea în jurul ei, iar momentul acesta i se întipărea pe veci în memorie. Așa trebuia să și-l amintească mereu pe Jason când o ceruse de soție. Stând aici, în apartamentul lui închiriat la subsol, îmbrăcați cu haine vechi și lălâi, cu părul vâlvoi în cap, fără machiaj, cu o cutie de pizza și o sticlă de bere pe măsuța de cafea.

–Știu că diamantul este mic, explică Jason. Dar vreau să economisesc cât mai mult posibil ca să putem plăti avansul pentru o casă aici, într-o bună zi. Chiar mă gândeam că dacă Marina se mută cu tatăl tău, tu și eu am putea să ne mutăm în cabană, și am economisi banii de chirie și vom avea și mai mulți bani în curând.

Jason era atât de nerăbdător, cu ochii plini de dragoste.

–Ne cunoaștem doar de trei luni, Jason, rosti ea cu voce domoală.

–De fapt, ne cunoaștem de-o viață, spuse el. Ne iubim de trei luni. Nu mai suntem copii. Suntem destul de mari

ca să știm ce ne dorim. Pe cine dorim. Eu te doresc pe tine, Lily.

–Și eu te doresc pe tine, Jason. Dar...

Chipul lui Jason se luminează:

–Atunci, căsătorește-te cu mine!

Ea gândi cu voce tare:

–Mereu mi-am dorit o nuntă mare.

–Păi, putem să facem o nuntă mare. Îi luă mâna într-a lui: Lily, putem să facem orice fel de nuntă vrei, oricând vrei. O nuntă de Crăciun? O nuntă în iunie? Da, ce-ai zice de o nuntă vara, pe plajă, desculți pe nisip, cu oceanul de jur împrejurul nostru? Îi studie chipul: Lily, nu trebuie să hotărâm toate astea acum. Putem să plănuim exact ce vrei tu. Dar vreau să te simți în siguranță. Vreau să știi că ai un loc, și acesta este cu mine, oriunde sunt eu. Și știu că nu am mulți bani acum, dar suntem tineri, Lily. Suntem tineri și puternici, suntem muncitori. Te iubesc, Lily! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să te protejez. Vreau să am grijă de tine.

–Oh, Jason, îngăimă Lily neputincioasă. Ești atât de dulce. Ești cel mai dulce om din lume!

–Atunci, te căsătorești cu mine, Lily?

Ea zâmbi cu lacrimile curgându-i pe obraji:

–Sigur că mă căsătoresc cu tine, Jason!

–Atunci, hai să pecetluim înțelegerea, spuse el, și îi strecură inelul pe deget.

Ea ridică mâna. Dacă mișca degetele cum trebuia, diamantul cel mititel prindea reflexia luminii și strălucea.

capitolul 45

Marina

Duminică seara, Marina scoase plăcinta din cuptor, simțindu-se destul de mulțumită de felul în care marginile bezelei prinseseră un luciu caramelizat, iar crusta luase o nuanță perfectă de maro-auriu. Se apucase de gătit târziu în viață și descoperise că îi acapara multe dintre energiile creatoare pe care le pusese odinioară în muncă. Începea să se îngrașe, observase asta, dar nu o deranja. Și nici pe Jim nu-l deranja.

Zâmbi gândindu-se la Jim. Se pricepea să se bucure de ziua prezentă, iar ea începea să învețe de la el această artă. Și cu fiecare zi se lămurea tot mai mult câtă dreptate avusese Jim să discute cu ea despre ficele lui. Era aproape imposibil, se gândea Marina, să nu favorizezi mai mult pe una și mai puțin pe alta.

Mai devreme, trecuse în revistă casa goală, punând lucrurile în ordine după sfârșitul de săptămână. Dusese paharele și farfuriile înapoi la bucătărie, ziarele la coșul de hârtie pentru reciclat, și dăduse cu mătura și cu mopul pe podeaua din bucătărie. A pus o încărcătură de rufe la spălat, a scos altă încărcătură de rufe din uscător și le-a dus în camera lui Abbie. De acolo a luat vreo două prosoape din coșul de rufe, întrebându-se unde erau celelalte, și a ghicit imediat unde le era locul. Nu voia să-și bage nasul nepoftită, dar dintr-o singură privire a găsit majoritatea prosoapelor în camera lui Lily, unele încă umede de apă, aruncate pe un scaun, sau pe capătul patului, sau direct pe podea, amestecate cu grămezi de haine de care nu mai avusese nevoie. A adunat toate prosoapele, a spălat

și a uscat două mașini întregi de rufe, le-a împăturit și le-a pus la loc. Se gândi ce desfătare era să vii acasă după o zi de muncă istovitoare în grădină sau ca bonă, să faci un duș și să ieși într-un prosop pufos care te așteaptă. Încerca să nu o judece pe Lily, dar era greu.

Era aproape ora șase și toată lumea trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Cel puțin Jim. Marina tăie în felii castraveți, morcovi și dovlecei și le puse la un loc cu un sos de iaurt. Avea să se apuce de gătit peștele când ajungeau și ceilalți acasă – această rețetă îi lua exact douăzeci de minute. Devenea tot mai pricepută la gătit pește.

Merse în baia de la parter ca să se uite în oglindă. Arăta bine, bronzată, relaxată și fericită. Dacă putea să administreze o afacere, putea să aibă grijă și de o familie!

Ușa de plasă din spate se pocni, iar Jim strigă de bun găsit. Ieși din baie ca să-l întâmpine cu un sărut și o îmbrățișare. El luă o bere și se așeză la masă; peste câteva clipe își făcu apariția Abbie.

– Bună, Abbie. Tocmai mă pregăteam să deschid o sticlă de vin. Vrei un pahar? Marina ridică o sticlă de *Vino Verde*.

Abbie strânse din umeri și se prăbuși pe un scaun.

– Ar fi minunat. Mulțumesc.

Marina auzise de căzătura înfricoșătoare de pe carusel pe care o suferise băiețelul de care avea ea grijă, dar Abbie nu îi vorbise în legătură cu asta, iar Marina se abținea să-i ofere sfatul nesolicitat. La urma urmei, ea nu avea copii. Dar o întrista să vadă dispărând voioșia din privirea fetei.

Emma intră chiar atunci, părând chiar și mai tristă decât sora ei.

– Am timp de un duș scurt înainte de cină? întrebă Emma în timp ce-și dădea jos hainele de grădinărit. Petrecuse ziua cu Marcia la amenajat grădini și avea pielea plină de mizerie. Avea chiar și frunze în păr.

– Sigur! Marina adora faptul că Emma îi luase prezența ca pe un lucru firesc. Vrei să iei un pahar cu vin sus cu tine?

– Merci, Marina! Emma luă paharul și ieși cu picioarele goale din bucătărie.

Marina puse peștele în cuptorul încins și începu să așeze masa. Jim stătea relaxat pe scaun, povestindu-i lui Abbie despre un prieten de-al lor care se intoxicase atât de grav la contactul cu iedera otrăvitoare încât trebuise să se interneze în spital. Marina verifică vasul pus pe foc – apa fierbea – așa că se așeză lângă Abbie și împreună curățară boabele de pe vreo doisprezece știuleți de porumb dulce de Nantucket în timp ce stăteau de vorbă.

– Ce-ai făcut azi? o întrebă ea.

Abbie dădu din umeri.

– Mi-am petrecut ziua ajutând familia Fitzhug să împacheteze și să-și închidă casa. Tu ce-ai făcut?

– Mi-am terminat coșul împletit, anunță Marina. Este chiar arătos, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Ți-a plăcut să-l faci? se interesă Jim.

Marina își alese cuvintele:

– Necesită multă răbdare și muncă repetitivă. Să spunem că mă bucur că am făcut unul, dar nu cred că mai vreau să mai fac altul.

– Ei, râse Abbie, și eu care speram că o să-mi faci și mie unul!

Marina fu surprinsă să constate cât de mulțumită era să o audă pe Abbie glumind, în ciuda crizei prin care trecea, indiferent în ce constau problemele ei.

– Dragă, dacă îți dorești așa de tare unul, am să-ți fac! spuse ea.

Emma reveni în bucătărie îmbrăcată într-un tricou curat și pantaloni scurți, cu părul ud cârlionțat.

– Potrivire de timp perfectă! o anunță Marina. Dădu drumul boabelor de porumb în apa care fierbea, scoase peștele din cuptor și îl puse pe un suport special în mijlocul

mesei. Amestecă salata cu o vinegretă pe care o pregătise mai devreme, aruncă orezul într-un bol și scoase untiera pentru porumb. Numai bine era și porumbul gata. Organizase totul la secundă!

– Să o așteptăm pe Lily? întrebă Marina.

– Glumești? răspuse Emma.

– Nici măcar nu știm dacă vine la cină, interveni Abbie, mai sensibilă.

Se așezară în jurul mesei, mâncând porumbul fierbinte și zemos și peștele alb ca fulgii de nea, fără să rostească altceva decât niște murmure apreciative. Marina se simțea la fel de mândră de sine ca atunci când realiza o minunată prezentare de campanie pentru un client. Nu putea să le facă fetelor viața mai ușoară, dar cel puțin putea să le hrănească, iar plăcerea lor îi era ei hrană.

– Bună, tuturor! explodă Lily pe ușa din spate a casei, atât de exuberantă încât părea că aruncă raze de lumină în jur. Jason venea după ea, rânjind ca un copil.

– Bună, Lily. Scuze că am început fără tine, începu Marina.

– Oh, nu contează asta! zise Lily etalându-și mâna stângă. Jason m-a cerut de soție! Suntem logodiți.

– Extraordinar! Abbie sări de la masă și o îmbrățișă pe sora ei. Stai pe loc și lasă-mă să văd inelul! O, Lily, este splendid!

În timp ce Abbie îl îmbrățișă pe Jason, Lily o abordă pe Emma. Doar două zile trecuseră de la seara dezastruoasă de la secția de poliție, iar Abbie îi spusese Marinei cât de furioasă fusese Emma pe Lily. Marina aruncă o privire spre Jim ca să vadă dacă era îngrijorat.

Dar Emma luă mâna lui Lily și examinează inelul, răsucind mâna într-o parte și-n alta ca să prindă reflexia luminii. Se ridică și o îmbrățișă strâns pe sora ei.

– Asta este o veste spectaculoasă, Lily! Felicitări! Se întoarse spre Jason și îl sărută pe obraz: Bine ai venit în familia noastră neună!

„Chestia asta între surori, își zise Marina în sinea ei, este la fel de complicată și de neînțeles ca fizica particulelor.“

– Mersi, Emma. Lily execută câteva mișcări de dans, fericită. Se întoarse să-i arate tatălui ei inelul.

Jim se ridică și-și îmbrățișă fiica.

– Felicitări, Lily!

Apoi îi întinse mâna lui Jason:

– Felicitări, Jason!

– Vai, tată, sunt atât de fericită! Îl luă de mână pe Jason, zâmbindu-i. Trebuie să mergem să le spunem părinților lui! Și lui Carrie! Și...

– Așteaptă, Lily, spuse Emma. Când faceți nunta?

– Ei, nu știu, abia ne-am logodit. Lily ridică mâna și o răsuci, făcând diamantul să sclipească.

– Doamne, murmură Abbie. Vă dați seama că Lily va fi prima dintre noi care se mărită?

Lily izbucni într-un hohot de râs teatral, triumfător. Vorbeau toți în același timp la care biserică vor merge, dacă va fi o nuntă pe plajă, cine o va oficia. Marina stătea la masă, zâmbind și privindu-i și gândindu-se cât de ciudat era că nimeni nu observase că Lily nu binevoise să-i arate și ei inelul de logodnă.

capitolul 46

Abbie

Luni după-amiază Abbie intră în casa familiei Parker, se duse direct în bucătărie și îi găsi aici pe Harry și Howell terminându-și prânzul. Erau îmbrăcați la fel, în tricouri albe și pantaloni kaki cu buzunare. Când Howell o zări, între ei parcă licăriră artificii.

– Bună, Abbie! Vocea ascuțită a lui Harry era agitată. Tati a venit acasă aseară și mi-a adus o *caracatiță uriașă!*

Abbie se prefăcu speriată:

– Una adevărată?

– Nu, bonă Abbie! Ce glumeață ești! chicoti băiatul. Se foi pe scaun: Îți arăt...

– Mai întâi, termină de mâncat, Harry, interveni Howell, ciocnind cu degetul în marginea farfuriei.

– Ce-ți mai face tărtăcuța? întrebă Abbie așezându-se pe un scaun lângă copil și uitându-se pe capul lui. Cucuiul dispăruse. Rămăsese doar o cojiță de culoare vineție.

– Este bine, o informă Howell. Își mișcă genunchiul pe sub masă, astfel încât piciorul lui desculț atinse glezna fetei.

Atingerea aceea îi luă răsuflarea.

– Mami m-a dus acasă la Victoria! anunță Harry. Victoria are un pisoiaș! S-ar putea să ne luăm și noi un pisoie.

– Ar fi grozav, Harry, îi spuse Abbie.

Zâmbi prietenoasă către Howell și-și trase piciorul. Ținea să-și ducă la capăt hotărârea, singura decizie logică și responsabilă, chiar dacă inima ei, sufletul și sentimentele ei se îndreptau toate spre Howell, tânjind după atingerea

lui, după sunetul vocii lui, după trupul lui. Strânse pumnii sub masă, cu unghiile înfipite în carne.

–Cum a fost la conferință?

–Foarte bine. Nu am căzut din picioare de pe podium, discursul a fost urmărit de un public numeros, și nimeni nu a adormit și nici nu au ieșit valvâtej din sală în timp ce-mi prezentam lucrarea.

Abbie se forță să râdă și îi făcu cu ochiul lui Harry, care se uita la ea:

–De parcă îți și făceai griji de asta!

–Hei, răspunse Howell preluând și continuând jocul, ai vorbit vreodată în fața a trei sute de colegi, dintre care majoritatea abia așteaptă să te discrediteze?

Harry coborî pe jumătate de pe scaun:

–Tati, bonă Abbie, am terminat de mâncat.

–Poți să pleci de la masă, atunci, îi spuse Abbie. Se ridică: Hai să ne pregătim pentru plajă, puștiule!

Se ridică și Howell:

–Mi-ar plăcea să merg cu voi, dar am o grămadă de e-mailuri de care trebuie să mă ocup.

Abbie îi aruncă un zâmbet fals:

–Ne descurcăm noi!

Din cauza vântului care bătea cu putere dinspre nord-est, Abbie îl urcă pe Harry în SUV și merseră cu mașina la lacul Miacomet. Zona lacului era la adăpost și majoritatea vilegiaturiștilor trecuseră peste dune pe partea cu oceanul, așa că Harry avea o suprafață vastă de nisip liberă, pe care să se joace doar el. Și-a adus caracatița de cauciuc, iar Abbie i-a făcut culcuș într-o baltă mică, îngreunând-o la mijloc cu nisip și lăsându-i cele opt picioare să plutească în apă.

La ora trei l-a chemat în micul adăpost pe care-l încropise sub umbrela de plajă. Și-a mâncat gustarea de suc de fructe și biscuiți, apoi s-a ghemuit și a tras un pui de somn învelit cu un prosop de plajă. Abbie s-a întins lângă el, pe o parte, privindu-l. Era cel mai

captivant copil pe care îl văzuse vreodată și îl iubea cu un soi de dragoste pe care nu o înțelegea, dar după căderea de pe calul de la carusel, știa că se înșelase amarnic crezând că ar fi putut să însemne pentru el ceva mai mult decât o bonă. El avea deja o mamă. Și era un copil care avea nevoie de familia lui intactă. Care copil nu avea nevoie de asta?

Apoi veni vremea să strângă toate lucrurile de plajă și să se întoarcă acasă. Abbie îl spală rapid de nisip la dușul din curte, apoi îl aduse înăuntru.

Howell veni în hol și se aplecă să-și îmbrățișeze fiul.

– Bună, cum a fost la plajă?

– Bona Abbie a făcut caracatița să înoate! îi comunică puștiul.

– Bona Abbie este foarte isteță, spuse Howell, ridicând privirea spre Abbie. Poți să rămâi la cină?

Ea scutură din cap:

– Nu în seara asta.

Mirat, Howell se ridică:

– Serios? Ești sigură?

Ea se dădu un pas înapoi:

– Am o altă slujbă de bonă săptămâna aceasta. În fiecare seară. Așa că... mai bine plec. Sărutând creștetul lui Harry, spuse: Ne vedem mâine, amice!

– Abbie, așteaptă, zise Howell punându-i o mână pe umăr: Abbie... Dintr-odată deveni conștient că fiul său îl privea, așa că lăsă mâna jos. Totul este în regulă?

– Totul este bine! răspunse ea cu o veselie forțată. Pa, Harry! Și se grăbi să iasă pe ușă.

De fapt, chiar avea treabă în fiecare seară din acea săptămână. Copiii cu care stătea erau mai mari decât Harry și mai puțin fermecători. Slujba era, totuși, destul de ușoară. Tot ce trebuia să facă era să le pregătească floricele de porumb și să se uite la DVD-uri cu ei până când veneau acasă părinții lor, la ora unsprezece.

Acasă, o găsi pe Emma la masa din bucătărie, întinzând unt de arahide pe biscuiți.

– Bună! o salută.

– Bună! răspunse Emma.

Abbie se prăbuși pe un scaun.

– Arăți groaznic!

– Mă simt groaznic! mormăi Emma cu gura plină. Sandra Bracebridge m-a concediat.

– Vai, Emma. Păcat! De-asta erai așa de distrusă aseară?

– Da. Voiam să-ți spun, dar n-am vrut să-i stric distracția lui Lily.

– Din cauza coșurilor împletite?

– Nu mi-a dat nici o explicație, dar sunt sigură că ăsta e motivul. M-a concediat prin telefon. Nici măcar n-am voie să merg să-mi iau rămas-bun de la Millicent. Asta mă face să mă simt groaznic. Doamne, de ce nu se poate să meargă ceva bine?

– Of, Em. Vei găsi o mulțime de alte slujbe.

– De fapt, deja lucrez cu Marcia la peisagistică. Plătește bine și este plăcut să muncești în aer liber.

– Păi, atunci e bine, nu?

Emma dădu din umeri. Înșurubă capacul pe borcanul cu unt de arahide, își scutură mâinile de firimituri și se așeză pe un scaun în fața lui Abbie.

– Și tu arăți destul de rău.

Abbie spuse:

– O să-mi revin. Peste o clipă însă, izbucni în lacrimi: Sunt complet distrusă!

Emma începu să râdă:

– Tu? Te rog!

– Ce s-a întâmplat cu noi? întrebă Abbie. Am înnebunit cu toate vara asta? Vreau să spun, am lucrat cu o mulțime de copii până acum și nu am fost niciodată atât de fermecată de ei cum sunt de Harry. Și, cu siguranță, nu m-am îndrăgostit niciodată de nici unul dintre tătici până acum!

– Stai puțin, Abbie, prea iei lucrurile în tragic! Harry a căzut de pe cal, s-a lovit și a plâns după mami. Asta nu e ceva tragic, e ceva normal.

– Dacă ai fi văzut-o, Emma! Sydney e așa o bestie cu inima înghețată! Dar este *mami* a lui Harry. Scutură din cap cu putere: Ce naiba a fost în capul meu?

– Ce e în capul tău acum? replică Emma.

– Că am fost nebună să visez măcar că aș putea să fiu cu Howell și cu Harry. Mă retrag, mă dau înapoi. Mă îndepărtez de ei.

– I-ai spus asta lui Howell?

– Nu. Nu, nu am avut ocazia.

– Dar Abbie, dacă te iubește, dacă tu îl iubești pe el...

– Cred că mă iubește. Știu că eu îl iubesc pe el. Dar sincer, Emma, îl iubesc mai mult pe Harry. Iar Harry este inocent. Este vulnerabil. Este neajutorat. Și este fragil. Când a căzut, mi-am dat seama cât de îngrozitor ar fi pentru el dacă părinții lui ar divorța.

Emma bătea toba cu degetele pe masă. După o clipă, rosti:

– Nu prea sunt o adeptă a divorțului, știi asta. Dar în calitate de soră a ta, Abbie, trebuie să spun că nu te-am mai văzut niciodată îndrăgostită așa cum ai fost în vara asta de Howell. Nu-mi place să văd că arunci la gunoi sentimentele astea. Și mi-ai spus că nu-și iubește soția. Ar trebui ca Harry să trăiască cu niște părinți care nu se iubesc? Ce învață el din asta despre familii, despre viață? Nu lua o asemenea hotărâre atât de pripit. O mulțime de copii au părinți divorțați. Ar putea să fie minunat pentru Harry să îi aibă pe mama și tatăl lui, și apoi și pe tine, care îl iubiți cu toții.

– Nu vreau să fiu cea care le strică casa, spuse Abbie.

– Dar, Abbie, și *tu* contezi. Și fericirea ta contează.

Abbie se frecă la ochi.

–Cred că trebuie să mă culc. Se ridică, apoi sub impulsul momentului, se aplecă și-și îmbrățișă sora. Dar mulțumesc. Mulțumesc că ești aici!

capitolul 47

Emma

Acum, la sfârșit de august, nu mai era așa de multă muncă de făcut în grădinile caselor din Nantucket. Majoritatea necesitau doar întreținere – stropit, tuns peluza, plivit buruienile. Mulți dintre proprietari deja părăsiseră insula pentru zona continentală sau erau ocupați cu împachetatul bagajelor. Emma se întreba dacă Marcia angajase din simpatie, dar când a întrebat-o despre asta, ea a pufnit:

– Ești nebună? Crezi că aș putea să fac toate astea singură? Te rog, adună-te!

Era bine pentru Emma să se afle în preajma Marciei. Prietena ei era cinstită, nu absurdă, era deschisă și veselă. Era logodită cu un bărbat de pe insulă. Economiseau bani ca să-și construiască o casă și avea să mai treacă mult timp până când să și-o poată permite. Dar nu se plângea în legătură cu banii și, de fapt, nu prea se plângea de nimic. Ea și fratele ei păreau mulțumiți de viața lor. Emma îi invidia pentru asta.

Acum Marcia își scotea mănușile de grădinărit și se întindea ca să-și relaxeze mușchii spatelui.

– Bine. Am terminat aici. Emma, mă întâlnesc cu Brian și cu niște prieteni la Miacomet. Vrei să vii și tu?

Orele de lucru se scurtau acum, că nu mai era atâta agitație ca vara. Era doar puțin trecut de ora patru după-amiaza, însă Emma era înfierbântată, transpirată, obosită și tristă.

– Nu aș fi o companie prea plăcută.

– Hei, spuse Marcia, tot ce trebuie să faci este să te destinzi și să bei bere rece.

Emma se gândi la asta în timp ce-și duceau uneltele la camionetă. Bănuia că Marcia încerca să provoace înfririparea unui episod romantic între fratele ei și Emma și poate că într-un alt moment al vieții ei ar fi fost interesată. El era un băiat dintr-o bucată și de treabă, dar inima Emmei se afla în altă parte – inimă nebună! Totuși, nu voia ca asta să iște neînțelegeri între ea și prietena ei.

–Sunt frântă! murmură ea. Poate altă dată.

Marcia o lăasă acasă, dar în loc să intre, Emma își lăasă rucsacul în prag și-și luă bicicleta. Pedală departe de casă, pe aleile înguste și pe marginea drumurilor străjuite de copaci, până ajunse la Surfside Road. Aleea pentru biciclete era bună și trecu rapid pe lângă liceu, școala generală și vecinătățile împădurite.

Traficul era aglomerat pe sensul opus. Toată lumea se întorcea în oraș după o zi la soare, iar când ajunse la țărmul sudic al insulei fu surprinsă să constate cât de goală era plaja. Câțiva oameni erau întinși pe prosoape și în depărtare se zărea un grup de vehicule de teren adunate la un loc, dar era sfârșitul verii și sfârșitul zilei. Se bucura de asta. Voia să fie singură.

Își fixă bicicleta în rastelul anume prevăzut, își scoase sandalele și merse desculță pe dunele de nisip spre țărmul mării. Ajunsă la mal, lăasă valurile răcoroase să i se spargă de picioare, iar senzația era atât de plăcută, încât capitulă în fața acestei tentații și păși direct în ocean, răsuflând greu atunci când apa îi lovi coapsele, pantecele, pieptul. Se scufundă sub un val și înotă puțin. Valurile erau dure și înspumate de la o furtună recentă. Lupta cu ele era captivantă, dar știa cât de perversi erau curenții de dedesubt în acel loc, așa că se lăasă dusă înapoi spre plajă și-și croi drum, în siguranță, pe nisip.

După ce-și trase sufletul o clipă, o luă spre răsărit de-a lungul malului. Pantalonii scurți și tricoul atârnavu ude pe ea, iar briza îi dădea fiori. Norii acopereau amenințător soarele, făcând lumina să strălucească și să se stingă,

ca într-un dans dezordonat. Pescărușii țipau pe aripile vântului și se lăsau în jos, în căutare de mâncare lăsată de oameni pe țarm.

Pe această parte a insulei, oceanul se avânta liber și lipsit de orice opreliști tocmai din Portugalia, adunând o forță și o densitate pe care cu greu le găseai pe partea mai calmă, din nord, a strâmtorii. Aceasta era partea sălbatică, interzisă, misterioasă. Orice se putea ascunde în adâncurile ei. Balenele puteau să-și aibă adăposturile în apropiere – doar cu zece ani în urmă eșuase la Sconset o balenă mascul de peste 14 metri lungime. Chiar și aerul era diferit aici, mai electrizant, mai încărcat, nestatornic și înviorător.

De-a lungul anilor, Emma auzise multe povești despre turiști care veniseră pe insulă, iar apoi cursul vieții li se schimbase pentru totdeauna. Se lecuiau de dureri și tristeți, sau își găseau dragostea vieții. Alții veneau ca să se căsătorească, pentru că insula era romantică și plină de magie pentru cei care nu locuiau acolo.

Dar cei care *locuiau*, care crescuseră pe insulă? Oare exista vreun pic de magie și pentru ei?

Emma se gândi în sinea ei că întoarcerea la Nantucket îi făcuse bine. Atmosfera orășelului o încânta. Ritmul vieții era mai confortabil. Era bine să fie din nou împreună cu surorile ei, chiar și cu pârâcioasa de Lily. Era bine să se afle în preajma tatălui ei și precis era ceva miraculos în felul în care Marina îl făcuse să-și recâștige voința de viață. Bine, își spuse ea, deci exista un exemplu de locuitor al insulei care găsisese ceva magic. Tatăl ei găsisese dragostea cu Marina, iar dragostea era magică.

Poate că Marina era magică. Emma aprecia escapadele lor nocturne de înotat în mare, precum și atmosfera fermecată pe care Marina o împrăștiă în jur cu muzica ei, clopoțelii de vânt și pereteii vopsiți în albastrul cerului. Marina își revenise dintr-un divorț dureros; era un model

pentru Emma. Poate ar fi putut să o ajute pe Abbie să o scoată la capăt cu dragostea pentru Howell Parker.

Poate că Marina ar fi putut să o ajute pe Emma să supraviețuiască dezastrului cu Spencer Bracebridge. Era ironic, într-adevăr: în sfârșit, Emma trecuse peste drama cu Duncan – pentru că îl cunoscuse pe Spencer. Ce proastă fusese!

Obosită dintr-odată, Emma se întoarse. Valurile îi spălaseră deja urmele pașilor pe plajă.

Dar fluxul lăsase ceva în urmă: o pietricică bej în formă de inimă, lustruită de nisip și apă într-o sclipire mată. Emma o ridică și o ținu în palmă. Mama ei ar fi spus: *Marea îți trimite un semn.*

Dar de fapt, era doar o piatră.

Emma ridică brațul este cap, ca să o arunce piatra. Apoi ezită și o vârî în buzunarul pantalonilor scurți. Urcând dunele de nisip și întorcându-se la bicicletă, simțea cum o lovește de coapsă, un fel de mesaj într-o limbă pe care o putea interpreta cum dorea.

capitolul 48

Lily

Miercuri dimineață, Lily merse cu bicicleta acasă la Eartha, intră pe ușa principală, îl mângâie pe Godzy pe spate și se grăbi spre dormitor. Spre surprinderea ei, Eartha se ridicase din pat, se îmbrăcase și acum frunzărea o grămadă de haine.

– Dumnezeule, dragă! o primi ea pe Lily. Nu știu ce să iau înapoi cu mine și ce să las aici. Dintr-odată, se prăbuși pe o parte a patului. Totul este prea mult!

Părul blond al Earthei, ca întotdeauna la trezire, era ridicat în sus și puțin pe-o parte. Dintr-un anumit unghi, părea destul de asemănătoare cu Marie Antoinette, cu puful de păr galben ca vata de zahăr, dar de pe cealaltă parte părea absolut *bătrână*. Fără strălucirea bijuteriilor și a machiajului, atitudinea ei extravagantă nu atrăgea privirea. O săgeată de simpatie străpunse inima fetei.

Se aplecă să adune hainele.

– Când plecați?

– În mai puțin de-o săptămână, presupun. Dacă reușesc să-mi strâng toate lucrurile. Pur și simplu, este prea complicat. Am fost de acord aproape imediat să merg la Paris. Am niște prieteni acolo care deschid un restaurant.

– Pare distractiv!

– Sigur, puștoaico. Totuși... ca să-ți spun adevărul, uneori mă întreb dacă mai am energie pentru toate astea.

Trupul i se încovoie:

– Totul era mult mai amuzant când trăia soțul meu. Eu și Julius ne distram mai ceva ca într-un film cu Judy Holliday. Iar când veneam acasă, ne făceam o farfurie

de omletă și stăteam treji până răsărea soarele, și abia atunci mergeam la culcare. Și dansul? Julius l-ar fi făcut și pe Fred Astaire gelos! Și era atât de minunat în smoching!

Își șterse ochii:

– Fără el, pur și simplu nu mai e la fel.

Lily rămase în picioare, fără să știe ce să spună sau să facă.

– Iisuse, murmură Eartha. Ce e mai rău decât o damă bătrână și sentimentală? Dă-mi o țigară, Lily. Pachetul este acolo. Își suflă nasul și imediat o apucă un acces de tuse.

Lily se gândi în sinea ei: De ce nu? Cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să o concedieze, iar vara era aproape terminată.

– Eartha, cred că ar trebui să nu mai fumez.

Femeia pufni surprinsă:

– Așa crezi, deci? Păi, mulțumesc pentru avertisment, dar dă-mi țigările.

Lily ezită:

– Ați putea să vă lăsați, pur și simplu!

– Dă-mi o țigară și am să mă gândesc la asta.

Lily acceptă înfrângerea. Traversă încăperea, luă pachetul de Sobranie și i-l dădu.

– Vă aduc agenda și vom planifica exact când mergeți la Paris și cât plănuți să stați acolo. Asta vă va ajuta să hotărâți ce veți lua.

Eartha trase cu nesăț din țigară. Dând fumul afară, miji ochii spre Lily prin perdeaua de fum.

– Ar trebui să te iau pe tine.

Lily clipi din ochi:

– Poftim?

– Ar trebui să te iau pe tine. La naiba, da, ce idee! De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Lily! Ar trebui să te iau cu mine.

– La Paris? Lily crezu că i se oprise inima în loc.

–Da, la Paris. Mai întâi la New York, ca să mă ajuți să mă organizez acolo. Apoi la Paris pentru... da, cam șase luni ar trebui să fie de ajuns. Crăciunul la Paris este incendiar!

–Și așa fi, cum ar veni, menajera dumneavoastră? Întrebă fata.

–Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Eartha. Când te-am tratat eu ca pe o menajeră? Nu, ai fi, ei, la dracu', să zicem secretara mea socială. Asistenta mea. Ceva de genul ăsta. Își ridică capul curioasă: Vrei să știi cu cât ai fi plătită, corect?

–Păi, da, cred. Toate astea sunt atât de noi pentru mine...

–Și pentru mine sunt la fel de noi, puștoaico. Dar putem să improvizăm. Va trebui să-ți cumpăr haine noi și încă niște bijuterii. Și ești tânără, n-o să vrei să stai atârnată pe lângă mine tot timpul, mai ales că îmi place singurătatea din când în când. Nu știi cum să planific chestia asta cu ora. Dar în general, oh, nu știi, camera și avionul și hainele și altele, plus cinci sute de dolari pe lună salariu? Ți se pare rezonabil?

Pe Lily o lăsară picioarele. Căzu pe podea. Munții de haine se înălțau ca niște grămezi de mătase în jurul ei.

–Pare rezonabil, îngăimă ea, dar nu o ajuta vocea.

Eartha rămase cu privirile pironite asupra lui Lily o clipă fără sfârșit.

–Ce e ăla pe degetul tău?

Lily clipi des.

–A! Păi, este un inel de logodnă. În timp ce ridică mâna să i-l arate, se ura pentru că se simțea stânjenită de micimea diamantului.

–Deci, cine e tipul?

–Jason Clark.

–Povestește-mi despre el.

Eartha se întinse pe pat și se sprijini de perne.

– Păi, a crescut pe insulă. Tocmai s-a întors din armată. A fost în Irak, dar nu vrea să vorbească despre asta. Este tâmplar. Și-a luat licența de antreprenor constructor în această vară și e abia la începutul carierei lui în afaceri. Arată foarte bine. Și este foarte drăguț.

– Îl iubești?

– O, da, îl iubesc. Și el mă iubește.

– O să se supere dacă pleci șase luni?

Lily ezită.

– De fapt, nu știu.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi. Jason are douăzeci și patru.

Simțea că-i crește sufletul sub lumina arzătoare a interesului Earthei.

– Ne cunoaștem, cum ar veni, de-o viață...

Sună telefonul. Eartha îl ridică, verifică identitatea apelantului și răspunde:

– *Dragă!* făcu ea afectat în receptor. Doamne, seara trecută a fost ceva *divin!*

Lily așteptă o clipă, până își dădu seama că Eartha avea de gând să continue convorbirea. Se ridică cu grijă, parcă mergea pe nori! Totul era la fel. Și totul era atât de diferit! Mai luminos, poleit. *Fermecat.*

Nu văzu nici o ceașcă, farfurie sau tavă, așa că merse la bucătărie și pregăti un mic dejun ușor. Când se întoarse cu mâncarea, Eartha era tot la telefon, așa că puse tava pe masă și începu să adune hainele aruncate pe podea, să le netezească, să le împacheteze. Unele erau în mod evident haine de vară, fără mâneci și ușoare. Pe acelea le puse într-o grămadă. Altele erau rochiile pe care Eartha le purta seara, și le puse într-o altă grămadă. Era posibil ca Eartha să nu dorească să le poarte de două ori. Dar dacă avea să meargă într-un loc complet diferit, cu oameni care nu o văzuseră pe insulă, atunci le-ar fi îmbrăcat din nou, în special rochia de mătase neagră care îi venea atât de bine.

În timp ce lucra, își simțea capul ușor, plutind într-o senzație de amețală. Era cel mai *uimitor* lucru, ca visul ei să devină realitate. Avusese fantezii în care Eartha îi dădea haine și bijuterii, și așa se întâmplase. Visase cu ochii deschiși că va pleca de pe insulă în locuri mai strălucitoare și dintr-odată, ca un înger care zbura pe deasupra ei și-i lăsa un dar în poală, iată că se ivea această ocazie pentru ea. Era atât de amestecată, atât de *magic*... De fapt, nici nu-i venea să creadă. Îi era teamă să se entuziasmeze prea mult. Eartha putea fi capricioasă. Dacă se răzgândea?

Și dacă *nu* se răzgândea?

Se gândea că ar fi putut să-i explice lui Jason cât de mult își dorea asta. Șase luni departe unul de altul nu aveau să-i omoare, nu aveau să schimbe nimic din dragostea pe care și-o purtau. Poate că Jason și-ar fi făcut griji că Lily avea să găsească mai tentantă viața într-un oraș mare, sau că ar fi putut să se îndrăgostească de altcineva, ori să aibă o aventură. Trebui să recunoască, numai gândul de a avea o aventură cu un parizian îi făcea inima să-i tresalte. Dar dacă acesta era un conte sau ceva de genul ăsta? De ce să nu viseze la scară mare? Visurile ei păreau să devină realitate! Dacă era un conte cu un mic castel în afara Parisului?

Mai domol, își porunci Lily în sinea sa. Revino-ți! Gândește-te la asta: Cum ar fi să locuiești cu Eartha? În fiecare zi. Să nu poți merge acasă să te relaxezi și să te retragi într-un loc cunoscut? Oare în cele din urmă aveau să se calce pe nervi reciproc? Sigur că da. Doar oameni erau! Ce avea să se întâmple dacă Eartha o trimitea pachet acasă? Și ce dacă? Îi rămânea cel puțin experiența de a fi trăit la New York și la Paris. Ba chiar de a fi trăit *elegant*. Nu ar fi fost înghesuită într-o mansardă ca o angajată cu jumătate de normă sau ca un student în schimb de experiență. Eartha avea să stea în hoteluri de cinci stele și să se plimbe cu limuzina și să meargă la concerte și la operă.

Ea și Eartha se distrau bine împreună. E-adevărat, Lily era un fel de servitoare pentru femeia mai în vârstă, dar era în același timp și un fel de prietenă, și poate un pic mai mult de-atât. Ce era de fapt? Nu putea să fie asistentă medicală. Nici măcar nu știa regulile de prim ajutor. Dacă avea să meargă la Paris cu Eartha, era mai bine să învețe. Oare cuvântul „companion“ descria mai bine relația ei cu bătrâna doamnă? Probabil că da. În ultimele săptămâni, Lily ajunsese să nutrească o afecțiune prudentă, tulburătoare față de Eartha, și se gândea că probabil și Eartha simțea același lucru față de ea. Cu siguranță nu era genul de relație mamă-fică. Eartha nu avea nimic matern. De fapt, mai mult Lily era cea care avea grijă de ea. Dar desigur că Eartha o plătea pentru asta.

Oh, lucrurile erau atât de confuze!

capitolul 49

Marina

Cum sărbătorea familia Fox Ziua Muncii? se întreba Marina în sinea ei. Se odihnea pe șezlong sub mărul din curte cu o carte de bucate, un carnețel și un pix, ca să aibă impresia că făcea ceva. Ar fi fost o plăcere pentru ei, se gândi Marina, dacă pregătea o masă de sărbătoare bogată, cu o mulțime de gustări de care să se bucure toată ziua în timp ce stăteau și citeau sau discutau și o friptură care să se coacă îndelung, astfel încât aroma să plutească în aer. Ar fi vrut să facă și un desert special, ceva complicat, ceva cu ciocolată...

– Marina!

Emma traversa curtea grăbită. Se lăsă pe un scaun alături de ea.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să mă ajuți. Este vorba despre Abbie.

– Oh, dragă! Totul e în regulă?

– Nu, nu este! E atât de îndrăgostită de Howell Parker, și numai din cauza băiețelului – pe care îl iubește, apropo – a hotărât că nu poate să fie cu el.

– Nu sunt sigură că tatălui tău i-ar plăcea să mă bag.

– Glumești? Pentru numele lui Dumnezeu, Marina, s-ar putea să devii mama noastră vitregă. Știu că îl iubești pe tata și îi respecti părerile, dar asta nu înseamnă că trebuie să mergi la doi pași în urma lui și să nu scoți un sunet!

Marina zâmbi, dar nu spuse nimic.

– Abbie este atât de tristă, continuă Emma, cocoțată pe marginea scaunului, tensionată, fără să se poată relaxa. Urăsc s-o văd astfel. Și trebuie s-o înțelegi. Nu și-a permis

niciodată să se încurce cu vreun bărbat. Nu știi de ce. Uneori cred că e din cauză că mama noastră a murit. Poate că Abbie nu vrea să iubească pe cineva pentru că știe cât de tare doare când îl pierzi.

– Ești o adeptă cam ciudată a divorțului! spuse Marina alegându-și cuvintele. Știi cât doare ca un bărbat să te părăsească pentru altcineva. Și eu știu.

– Da, dar haide, Marina, uneori divorțul e un lucru bun. Din ce mi-a povestit Abbie, Sydney Parker este o bestie cu chip uman. Nu e drăguță nici măcar cu fiul ei. Iar Howell i-a spus lui Abbie că o iubește *pe ea*. N-o iubește pe Sydney. Iar tu ești un exemplu *perfect* al modului în care o femeie divorțată poate să-și refacă viața și s-o ia de la capăt. Uită-te la tine! Ai cunoscut un bărbat minunat.

– Asta e drept.

Emma nu avea atât de mult nevoie de un sfat acum, cât avea nevoie de cineva care să o asculte, își zise Marina în sinea ei. Iar ea putea să facă asta.

– Păi, Abbie a spus că Sydney este minunată. Așa că Sydney o să cunoască pe altcineva, iar Harry va avea o mulțime de oameni care să-l iubească. Iar Abbie și Howell vor fi împreună, iar Abbie deja îl iubește pe Harry, și Harry o iubește pe Abbie. Toată lumea are numai de câștigat.

– Asta e o versiune foarte simplificată a lucrurilor. Știi că dacă părinții lui Harry divorțează, asta îl va răni pe Harry.

– Nu sunt de acord! Dacă tratează lucrurile corect, el va fi bine!

Emma sări în picioare și măsură cu pasul locul de sub măr, înainte și-napoi.

– Marina, te rog, ascultă-mă. Cred că Howell Parker e iubirea vieții lui Abbie. Nu putem să stăm deoparte și să o lăsăm să-și distrugă șansa la fericire.

– Dar ce putem face?

–Nu știu. De asta am venit să discut cu tine. Cu siguranță putem găsi *ceva*. Marina, toată viața Abbie a avut grijă de alții. Măcar o dată, are nevoie de cineva care să o ajute pe ea.

Emma se aruncă din nou pe scaun.

–Cel puțin, stai de vorbă cu ea, bine?

Marina se întinse și o luă de mână:

–Bine. O să vorbesc cu Abbie. Dar spune-mi, Emma, *tu* ești bine?

Lacrimile se adunară în ochii Emmei.

–Oh, nici nu știu!

Își smulse mâna dintr-a Marinei și dintr-odată vocea ei începu să tremure.

–Vara asta pur și simplu a devenit prea ciudată. Cred că încă mă ustură concedierea Sandrei Bracebridge. N-am apucat să-i spun la revedere lui Millicent, și asta nu mi se pare corect.

–Și lui Spencer i-ai spus la revedere? Marina își dădu seama că nimerise un punct sensibil cu vorbele ei după cât de repede se înroșiră obrazii Emmei.

–Ei, asta nu contează. Probabil crede că sunt o idioată, din cauza șmecheriei răutăcioase a lui Lily.

–Nu s-a comportat ca atare la secția de poliție. De fapt, cred că mai degrabă este atras de tine.

–Sigur! pufni Emma. Scutură capul energic: N-am venit aici ca să mă văicăresc și să mă jelesc în legătură cu situația mea. Am venit pentru Abbie.

–Nu știu ce aș putea să-i spun care să schimbe lucrurile.

–Totuși... te rog, vorbește cu ea, bine? Cel puțin stai de vorbă cu ea.

–În regulă, căzu de acord Marina. Am să fac asta.

–Marina?

Din spatele ei vorbise un bărbat.

Sunetul vocii lui îi dădu fiori pe spate.

Se întoarse. O clipă, nu-i veni să-și creadă ochilor.

–Gerry? uimită, rămase cu privirea pironită asupra lui.

–Gerry? se auzi ca un ecou Emma, care se ridică în picioare.

Era ca și cum ar fi văzut mergând un pește pe stradă! Fostul soț al Marinei se afla acolo, cu părul lui blond și ochii albaștri înnebunitori. Era îmbrăcat cu un blazer lejer, pantaloni gri și pantofi comozi de piele cu șireturi. Marina fusese cu el când își cumpărase acel blazer.

Și ținea în brațe o legăturică semănând foarte bine cu un bebeluș.

Marina era paralizată de șoc. Fu recunoscătoare când Emma făcu câțiva pași, traversând cei câțiva metri care o despărțeau de fostul ei soț.

–Bună ziua! Eu sunt Emma Fox. Nu-i dădu mâna bărbatului. În schimb, se plantă între Gerry și Marina, cu mâinile în șolduri, suspicioasă.

–Eu sunt Gerry Warren. Soțul Marinei.

–Fostul soț, cred, îl corectă Emma.

Gerry nu-și lua ochii de la Marina.

–Aș vrea să stau de vorbă cu Marina între patru ochi.

–De ce? întrebă Emma.

Marina își regăsi vocea:

–Este în regulă, Emma.

–Bine! Emma făcu câțiva pași pe peluză spre casă, apoi se întoarse: *Tata* va fi acasă în curând!

–Știu, o asigură Marina. Nu-și putea lua ochii de la legăturica din brațele lui Gerry.

Bărbatul se apropie.

–Acesta este fiul meu, spuse el, și îi arătă copilul.

Marina simți ceva mișcându-se spre ea ca un val întunecat, un tsunami de informații importante, simțea cum îi stătea aninat deasupra capului, cum își întindea umbra deasupra întregii sale existențe. Tremura.

Respira convulsiv:

–Ce cauți aici? Ce vrei?

–Pot să mă așez?

–Nu.

–Marina, te rog, Marina... Vocea lui Gerry se frânse. Dara a murit.

–Poftim?

–Dara a murit. A făcut o infecție dar nu a spus nimă-nui la timp, infecția s-a răspândit ca un foc și a murit. Marina, Dara s-a dus! Gerry începu să jelească, fără rețineri, fără rușine.

Văzu că îl lăsau genunchii.

–Stai jos.

Îl luă de braț și îl împinse pe scaunul din fața ei.

Gerry se prăbuși pe scaun. Se așeză și Marina își trecu mâinile peste față. Ce făcea el aici, de ce îi spunea asta, de ce îi spunea că Dara a murit? Nu putea fi așa!

Cu bebelușul la piept, bărbatul suspină, se aplecă înainte, se frânse de durere.

–Of, Dumnezeule, Marina, Dumnezeule, este atât de îngrozitor, este atât de cumplit! Nu pot să cred ce s-a întâmplat! O iubeam atât de mult! Nu-mi vine să cred că nu mai este!

Un sunet înalt, ca un mieunat, umplu aerul. Gerry își trase nasul, se îndreptă de spate și îndepărtă bebelușul puțin de el.

–Îmi pare rău, Garfield, îmi pare rău, băiatul meu!

Marina clipi:

–I-ai pus fiului tău numele *Garfield*?

–Știi că așa îl chema pe tatăl Darei. Gerry dădu cu grijă la o parte păturica de pe fața fiului său. Ține-l, dacă vrei! spuse el, oferindu-i copilul.

Marina ezită, apoi luă bebelușul. Legătura caldă se foi în brațele sale, ghemuindu-se la pieptul ei. Cu un deget, desfăcu păturica pentru a-l vedea mai bine. Era atât de mic! Își mișca vioi capul, iar ochii lui prinseră privirea Marinei. Parcă se uita la ea cu uimire, exact așa cum se uita și ea la el.

Marina nu mai văzuse niciodată ceva mai prețios decât acest copil. Gânguri și îl mângâie ușurel cu degetul pe obraz, care era moale și neted ca suprafața apei.

– Bună, micuțule Garfield! șopti ea.

Bebelușul îi răspunse strângând buzele și făcând mișcări ca de supt.

Acel răspuns micuț, instinctiv, îi frânse Marinei inima.

– Oh! făcu ea, și un torent de emoții o copleși, ieșind la iveală din adâncul trupului ei. Cu ochii la mica făptură pe care o ținea în brațe, începu să plângă. Lacrimile ei cădeau pe păturică.

– Știu, spuse Gerry, știi. Vai, Marina, am iubit-o atât de mult! Nu pot să cred că s-a prăpădit!

– Nu știam că oamenii mor încă de infecții în zilele noastre.

– Doctorii mi-au spus că se întâmplă tot timpul. Nu că asta m-ar consola cu ceva, nu mă ajută cu nimic. Dara e tot moartă.

– Îmi pare rău, Gerry. Marina încercă să se oprească din plâns, dar nu putea decât să-și înfrângă dorința de a-și boci durerea. Nu voia să înspăimânte acest bebeluș inocent și neajutorat. Îmi pare atât de rău! Deja o pierduse pe Dara în această vară, când Gerry o părăsise ca să fie cu ea. Și poate că de fapt o pierduse pe Dara cu mult înainte, atunci când își începuse aventura cu Gerry. *Draga ei prietenă*, își spuse Marina în sinea sa. Să-și piardă viața atât de tânără – să piardă șansa de a trăi alături de micul ei bebeluș! Este groaznic, murmură ea.

Vedea cum emoțiile ei îl afectează pe bebeluș. Își înghiți lacrimile și îl răsuci pe copil astfel încât să stea cu toată lungimea pe genunchii ei. Îl legăna ușurel cu picioarele, și imediat acesta înregistră schimbarea. Părea mirat, dar mulțumit. Părul lui blond era aproape invizibil, răsucindu-se ca niște vârtejuri de lumină pe capul rozaliu. Marina desfăcu păturica și mai mult și îi studie

brațele și picioarele mici, genunchii mititei, unghiile ca niște scoici minuscule.

– Cel puțin, îl ai pe el. Iar asta e ceva!

Gerry își scoase o batistă albă din buzunar și-și suflă nasul.

– Știu. Știu. Și, Marina... Vreau să vii acasă cu noi. Vreau să te recăsătorești cu mine. Vreau să vii acasă cu mine. Vreau să fii mama lui.

capitolul 50

Abbie

Așa cum făcuse în atât de multe după-amiezi din acea vară, Abbie intră în casa familiei Parker, traversă holul și intră în bucătărie.

Howell se afla la masă cu o ceașcă de cafea și ziarul.

Fiul său nu era în bucătărie.

– Unde-i Harry? întrebă Abbie.

– Bună, Abbie! Howell își împinse scaunul și se ridică.

L-am trimis pe Harry de acasă cu altă bonă.

– Ah, spuse Abbie foarte încet. Atunci... eu trebuie să plec?

El păși spre ea și întinse brațele ca s-o cuprindă, dar ea se îndepărtă.

– Abbie. Nu, nu vreau să pleci. Harry este cu o altă bonă pentru ca eu să am puțin timp să stau de vorbă cu tine. Am încercat să te sun, dar nu-mi răspunzi și nici nu mă suni înapoi. Ce se întâmplă?

Abbie se mai îndepărtă câțiva pași, ca să aibă un scaun între ei. Chipul lui îngrijorat, intensitatea privirii lui o amețeau.

– Howell... Vocea i se frânse. Începu din nou: Howell, nu putem face asta. Nu e corect. Trebuie să ne gândim la Harry.

Howell își trecu mâna prin păr, transformându-l într-o dezordine aproape comică. După câteva clipe rosti:

– Abbie, vrei să stai la masă și să discuți cu mine, te rog? Te rog!

Ea dădu din cap afirmativ. Sufletul îi era atât de plin încât credea că o să se spargă. Se așeză pe scaunul cel mai

îndepărtat de Howell. Se așază și el și o clipă doar îi studie chipul.

– Te-ai schimbat, începu Howell stângaci. Ai încetat să mă mai iubești?

– Dumnezeuule, nu! Cuvintele porniră de pe buzele ei mai înainte de a le gândi. Închise ochii și se concentrează să se adune. După o clipă, îi deschise și încercă să fie calmă, limpede. Howell, nu cred că am să încetez vreodată să te iubesc. Dar când ai fost plecat, când s-a rănit Harry, mi-am dat seama cât de multă nevoie are de mama lui, cât de multă nevoie are de *amândoi* părinții. Apoi adăugă repede: Cât de multă nevoie are de *amândoi* părinții împreună.

Howell își frecă fața cu mâinile.

– Asta este unul dintre motivele pentru care te iubesc atât de mult, Abbie! Pentru că tu îl iubești pe fiul meu cu-adevărat. Se gândi o clipă, apoi continuă: Am să-l iubesc mereu pe Harry mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta. Mereu am să pun nevoile lui pe primul loc. Am să încerc mereu să fac ceea ce este mai bine pentru el. Sincer, cred că ce ar fi mai bine pentru el ar fi ca tu și cu mine să fim împreună.

– Oh, Howell... Abbie începu să protesteze, dar Howell o întrerupse.

– Nu, ascultă-mă, *ascultă* cu atenție ce spun, Abbie! Eu și Sydney suntem nefericiți împreună. Nu ne iubim, la naiba, de cele mai multe ori nici măcar nu ne plăcem unul pe altul. Intrăm în tot felul de combinații complicate ca să ne evităm. Asta nu se poate să fie bine pentru nici un băiețel, să aibă niște părinți care abia dacă pot să stea în aceeași încăpere.

– Când a căzut de pe carusel, Harry s-a bucurat atât de tare s-o vadă, *avea nevoie s-o vadă!*

– Iar tu te-ai simțit dată la o parte? Despre asta e vorba? Că n-ai putut să-l consolezi și să-l liniștești pe Harry la fel ca mama lui? Abbie, Harry te cunoaște doar de vreo două

luni. Pe Sydney o cunoaște dintotdeauna. Ea va rămâne mereu în centrul vieții lui. Eu sunt tatăl lui, și sunt doar pe margine, și sunt gelos uneori, dar nu cred că este atât de neobișnuit, de fapt. Copiii pur și simplu au nevoie de mama lor.

Abbie închise ochii o clipă.

– Știu, spuse ea cu voce joasă. Știu.

– Dar Harry nu are nevoie *doar* de mama lui. Are nevoie și de mine, și are nevoie de tine. Poate că nu pot să-i pup bubita ca să treacă, dar pot să-l învăț să arunce o minge de baseball. Și gândește-te la tot ce *l-ai învățat tu* pe Harry vara asta. Gândește-te cum, fiind cu tine, l-ai scos din carapacea lui. Asta îl face un băiat mai puternic. Știi asta, Abbie.

Cuvintele lui o făcură să zâmbescă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Sunt atât de confuză!

El zâmbi:

– Bine. Înseamnă că te gândești la toate astea. Nu pleci trântind ușa peste tot ce am putea avea împreună.

Abbie zise:

– Spune-mi un lucru: dacă plec, rămâi cu Sydney?

Din nou Howell își luă câteva clipe ca să se gândească cum să răspundă. În cele din urmă vorbi, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Abbie, în cei patru ani ai lui Harry, am avut o mulțime de bone. Vreo două dintre ele arătau la fel de bine ca tine și toate au fost competente cu Harry. Nu am râvnit la nici una și nu m-am îndrăgostit de nici una și nu am simțit față de nici una ceea ce simt față de tine. Deci până să te cunosc pe tine, nu mi-am pus serios problema s-o părăsesc pe Sydney. Viața mea este completă. Îmi place munca mea, și este importantă pentru mine și cred că ceea ce fac este important pentru ceilalți. Aș putea să-mi umplu fiecare oră din zi și din nopți cu munca mea, și uneori vreau să fac asta. Într-un fel, am fost prea ocupat,

prea preocupat ca să stau să mă gândesc dacă sunt sau nu fericit. Adică, fericirea nu este o opțiune pentru mine. Nu era o opțiune, până când te-am cunoscut pe tine și am aflat cum e să fii îndrăgostit. Să fii iubit.

– Spui deci că ai rămâne cu Sydney.

– Nu știu. Poate că da. De ce să mă despart de ea dacă tot nu pot fi cu tine? Apoi adăugă zâmbind trist: Nu știu dacă asta face lucrurile mai bune sau mai rele în mintea ta.

Abbie scoase un șervețel din buzunarul pantalonilor și-și suflă nasul:

– Nici eu nu știu. Să fiu sinceră, sunt cam derutată.

– Bine. Asta îmi dă speranță. Howell se aplecă înaintea, nerăbdător: Abbie, hai să-ți spun cum văd eu viața noastră împreună. Am putea avea o casă pe continent în afara orașului, pentru ca Harry să aibă o curte cu un leagăn și un coș de baschet și poate chiar și un câine. Îți plac câinii? Acolo am putea locui cu Harry. El ar putea să meargă la sfârșit de săptămână în oraș ca să stea cu Sydney. În timpul săptămânii, eu aș merge în oraș la birou, iar tu ai avea grijă de Harry. Howell îi urmărea cu atenție chipul în timp ce vorbea: Și știu cât de mult îți place să călătorești, iar eu va trebui să călătoresc mult, așa că atunci când trebuie să plec undeva, tu ai putea să mergi cu mine, iar Harry ar putea să rămână cu Sydney. Și am putea să călătorim și acolo unde vrei tu. Și, Abbie, vom putea să avem și propriii noștri copii. Frați și surori pentru Harry.

Abbie era buimăcită de cuvintele lui. După o clipă de tăcere, exclamă:

– Uau! Chiar știi cum să seduci o fată!

– Sincer, sper asta!

Abbie își permise să îi întâlnească privirea. Ochii lui străluceau de dragoste. Simți că dragostea lui o aștepta pe ea, ca imensitatea misterioasă a mării. Vârfurile degetelor o furnicau, inima îi bătea foarte tare și începu să tremure – se simțea ca și cum plutea la suprafața apei, așteptând

un val pe a cărui creastă să se ridice. Se simțea deopotrivă îngrozită, veselă și curajoasă.

Vocea îi tremura:

–Nu vreau să-mi câștig fericirea pe socoteala lui Harry!

–Îi vei oferi lui Harry și mai multă fericire, nu i-o vei răpi în nici un fel.

Și Howell tremura.

Ea se simțea parcă ruptă, să-l vadă pe bărbatul acesta pe care îl iubea cum devine atât de vulnerabil, cum îi arată cât de mult o dorește. Bucuria ei semăna atât de tare a durere – și era poleită cu teamă.

–Nu vreau să îl iau pe Harry de lângă mama lui.

–Nu îl vei lua. O va avea în continuare pe mama lui.

Și te va avea și pe tine.

–Mi-e frică, recunosc Abbie.

–Mie nu!

Howell se ridică. Veni la Abbie și-i luă mâinile într-ale lui.

–Poate că nici ție nu ți-e frică. Poate că ceea ce crezi că este teamă este, de fapt, speranță.

Ușor, îi strânse mâinile la piept:

–Asumă-ți riscul, Abbie!

Ea se ridică, zâmbindu-i – cum ar putea să nu-i răspundă cu un zâmbet la zâmbetul lui care aștepta atât de mult!

–Bine!

Când vorbi, vocea lui Howell era aspră:

–Abbie, asta înseamnă că va trebui să te căsătorești cu mine!

–Oh, Howell, da!

Abbie izbucni în plâns, își simțea lacrimile curgându-i și adunându-i-se sub bărbie, și se adăposti la pieptul lui cald.

Stătură împreună vorbind despre viitor până când se deschise ușa de la intrare și intrară Harry și o tânără femeie îmbrăcată cu un tricou pe care scria U. Mass.

În clipa în care Harry o zări pe Abbie, se repezi la ea, sărindu-i în poală:

– Ai venit! Bonă Abbie, ai venit!

Abbie îl strânse în brațe pe băiețel:

– Ce ai făcut în după-amiaza asta, Harry?

Harry atingea brățara de la mâna ei în timp ce vorbea, răsucind biluțele una câte una:

– Am fost acasă la Jennifer. M-a lăsat să mă uit la televizor.

Abbie zări o umbră de dezaprobare trecând peste chipul lui Howell. Era o zi frumoasă, însorită, nu genul de zi în care să ții un copil în fața televizorului. După ce Howell o plăti pe bonă și îi spuse un „mulțumesc“ rece, Abbie nu se putu abține să nu se simtă mândră că făcea lucrurile mai bine.

– Ascultă, îi spuse ea lui Harry, trebuie să mă duc acasă. Mai am o slujbă de bonă în seara asta. Dar îți promit că mâine sunt aici. Și vom petrece întreaga după-amiază împreună. Poate chiar te duc la o plajă pe care n-ai mai văzut-o până acum.

– Nu vreau să pleci, bonă Abbie! protestă Harry, ghemuindu-se în ea.

Howell se aplecă și-și luă băiatul în brațe:

– Nici eu nu vreau să plece, amice, dar trebuie. Și va veni mâine – iar eu am să vin la plajă cu voi.

Abbie îl sărută pe Harry de noapte bună și îi zâmbi și lui Howell. Merse acasă, cu capul și inima atât de pline, că abia vedea pe unde pășește. Era aproape speriată de fericirea ei. Putea să se încreadă în ea? Era adevărată?

Mergând spre ușa principală a casei, auzi sunete dinăuntru și, ciudat, se auzea și un bebeluș plângând. Doamne, într-atât era de surescitată că avea halucinații?

Deschise ușa și intră.

Peste plânsetul bebelușului răzbătea vocea Emmei:

–Nu plec, Marina. N-am de gând să te las singură cu el. Te-a părăsit, te-a rănit, te-a lăsat baltă. Ai venit aici, ești aici și n-am să te las să pleci.

Abbie intră în sufragerie. Îi trebuie câteva clipe pentru ca mintea ei să înțeleagă ceea ce îi vedeau ochii. Marina ținea în brațe un bebeluș! Un bărbat ciudat scotea într-o geantă de scutece. Iar Emma se plimba înainte și-napoi pe lângă canapea, dând din mâini și perorând.

–Ce se întâmplă aici? întrebă Abbie.

–Abbie! Emma aproape că se micșoră. Slavă Domnului că ai venit! Smulse geanta cu scutece de la bărbatul ciudat și luă bebelușul care plângea în brațele Marinei. I le dădu pe amândouă lui Abbie. Tu știi cum să schimbi scutecul unui bebeluș și cum să pregătești un biberon cu lapte. Eu trebuie să stau aici și să o apăr pe Marina de acest... acest *bărbat*.

Abbie luă bebelușul și îl puse automat pe umăr, lipindu-i burtica de corpul ei și punându-și obrazul pe căpșorul lui.

–Emma, calmează-te! Spune-mi ce se întâmplă aici.

–Bărbatul acela este fostul soț al Marinei, spuse sora ei. *Fostul soț*. Noua lui soție a murit și vrea ca Marina să se întoarcă și să aibă grijă de el și de bebeluș. Emma agăță geanta de scutece pe umărul lui Abbie. Iar eu nu am să las să se întâmple asta.

capitolul 51

Emma

–Și sună-l pe tata! îi spuse Emma lui Abbie. Spune-i să vină acasă.

–Emma, începu Abbie, dar bebelușul începu să plângă foarte tare, acoperindu-i cuvintele.

Emma se întoarse. Gerry stătea pe canapea lângă Marina și vru să o ia de mână.

O părțică rațională din creierul Emmei o avertiza că începea să își piardă controlul, dar o emoție mai intensă, un instinct de conservare mai puternic puse stăpânire pe ea.

Emma sări peste măsuța de cafea și se așeză între Marina și Gerry.

–Nu sta așa de aproape de ea, îi ordonă ea lui Gerry. Nu ai nici un drept să stai atât de aproape de ea. Nici nu ar trebui să fi aici!

Bărbatul era amuzat, aproape că râdea.

–Asta n-are nici o legătură cu tine!

–Are cea mai mare legătură... începu Emma.

–Pentru numele lui Dumnezeu! Gerry se ridică atât de brusc, încât aproape că o răsturnă pe Emma. Cu nasul practic în fața ei, el spuse, cu o aroganță stăpânită: Vrei, te rog, să pleci de-aici și să ne lași singuri? Asta este între Marina și mine.

Emma tremura de furie.

–Te înșeli! *Nimic* nu mai este între Marina și tine! Ți-ai pierdut dreptul la Marina. Ai părăsit-o. Ea o să se mărite cu tatăl meu. Este a noastră acum!

El nu se dădu înapoi nici măcar un centimetru. Era extraordinar de arătos, iar ochii lui albaștri erau extrem de atrăgători.

Rânji:

– De ce n-o lași pe Marina să decidă pentru ea însăși?

– Pentru că nu are legătură doar cu ea însăși, răspunse Emma înfierbântată. Face parte din familia noastră acum. Îl iubește pe tatăl meu. Iar când va veni acasă, ai să vezi tu ce om superior este și că merită dragostea ei mai mult decât un vanitos, un ipocrit de câine în călduri ca tine!

Gerry clătină din cap, absolut perplex. Se îndepărtă de Emma și i se adresează Marinei:

– Putem să mergem undeva să stăm de vorbă în particular?

– Nu! sări Emma strângând pumnii. Nu ai nici un drept!

– Emma! Marina se ridică și puse un braț în jurul ei, ținând-o strâns. Emma, este în regulă, Emma...

Ușa de la intrare se pocni de perete. Lily intră în cameră parcă în zbor, fericită și luminoasă, într-o rochie de vară cu puțin roz, cu părul ei roșcat încadrându-i chipul.

– Ghiciți ce mi s-a întâmplat! Eartha vrea să merg cu ea la Paris! Văzând un bărbat străin și arătos în sufragerie, făcu o reverență, ridicând mâna grațios: Bună! Eu sunt Lily Fox!

Gerry murmură:

– Dumnezeule Doamne! Câte sunteți!

Abbie reveni în cameră. Purta la piept bebelușul înfășat cu grijă și cu mâna liberă îi ținea sticlă la gură. El sugea nerăbdător.

– Oh, bine, Lily, ai venit! Mă pregăteam să fac ceai cu gheață pentru toată lumea, dar am rămas fără ceai și lămâi...

Lily rămase cu gura căscată:

– De unde ai bebelușul ăla?

Marina o lăsă pe Emma și se întinse să vadă bebelușul din brațele lui Abbie. Fața ei radia de o plăcere pe care Emma nu o mai văzuse până acum.

Sufletul Emmei se prăbuși într-o neagră tristețe.

– Oh, Doamne! șopti Emma. Desigur! *Desigur* că o să alegi un bebeluș. Cine o să ne aleagă pe noi?

Ieși de după măsuța de cafea. Orbită de lacrimi, trecu pe lângă Lily și Abbie și bebelușul cel perfect.

– Emma, stai! o strigă Marina.

Dar Emma nu se opri. Voia să iasă din această cameră. Voia să-i întoarcă spatele Marinei mai înainte ca aceasta să le întoarcă ea spatele lor.

O luă la fugă pe scări și intră valvârtej în camera ei. Închise ușa și se aruncă pe pat, unde se ghemui în poziția fetală, cu genunchii la piept. Suferea atât de mult că aproape nu mai putea suporta. O durere puternică, arzătoare, i se aprindea în piept.

O ura pe Marina. O *ura!* Voia ca Marina să moară, era mai bine ca Marina să moară pur și simplu, decât să îl părăsească pe tatăl ei pentru alt bărbat, dar desigur că Marina nu îl părăsea doar pe tatăl Emmei, ci îl părăsea pe tatăl Emmei și pe cele trei fiice respingătoare, greu de iubit, ale lui.

După ani de zile de singurătate, tatăl lor se îndrăgostise în sfârșit, își găsisse fericirea, iar acum Marina avea să plece, pur și simplu. Iar Abbie avea să renunțe la șansa ei la fericire, Lily avea să facă ce dracului voia, iar Emma și tatăl ei aveau să-și trăiască viețile, o fată bătrână și un văduv, două ființe respinse și ne iubite de nimeni.

Când se întorsese acasă la începutul verii, crezuse că a atins punctul culminant de nefericire. Dar se înșelase. Acea fusese doar o minoră ploaie de vară comparativ cu furtuna și durerea, sila de sine care o cuprindeau acum.

– Emma? Abbie intră în camera ei și se așează pe marginea patului. Ești bine?

Emma pufni:

– Sigur. Mai bine de-atât nici că se poate!

– Marina i-a luat pe Gerry – și pe bebeluș – la cabana ei ca să stea de vorbă.

– Să stea de vorbă. Sigur!

– Crezi că au să sară în pat împreună? Ai puțină încredere în Marina, Emma. Nu e proastă.

– Ai văzut cum îi curgeau balele după bebeluș?

– Păi, bebelușii sunt adorabili. Natura i-a făcut astfel. Dar nu e vorba că Marina îl alege pe bebeluș în defavoarea noastră, Emma. Ideea e dacă îl iubește cu adevărat pe tata sau încă îl mai iubește pe Gerry.

– El arată atât de bine!

– La fel și tata.

Emma voia să plângă. Se răsuci și se ghemui în poala lui Abbie:

– Nu vreau ca tata să sufere!

Abbie o mângâie pe cap.

– Nici eu nu vreau ca tata să sufere, Emma. Dar nu putem să facem nimic în legătură cu asta. Marina trebuie să decidă.

– O urăsc!

– Nu, nu o urăști. O iubești. Și eu la fel.

– Vreau să o înjunghii. Vreau să o înjunghii în picior.

Abbie izbucni în râs:

– Înțeleg cum gândești. Nu ești destul de nebună să o omori, dar ai vrea să o rănești.

– Aș vrea. Aș vrea s-o fac să sufere cât ne face și ea pe noi să suferim.

– Dar, Emma, nu a luat nici o decizie încă.

– Emma?

Ușa se deschise, și pentru o clipă Emmei îi sări inima de speranță, dar nu era Marina. Era Lily care intră în cameră.

Emma se răsti:

– Pleacă!

Lily spuse:

– Emma, Millicent Bracebridge e la telefon. Vrea să vorbească cu tine.

capitolul 52

Lily

Emma rămase cu privirea pironită asupra lui Lily mult timp. Apoi se ridică și întinse mâna după telefonul fără fir. Acoperi receptorul cu perna ca să-și dreagă glasul. Vocea îi suna surprinzător de normal atunci când spuse:

– Alo?

Abbie o apucă pe Lily de braț, o scoase din cameră și închise ușa în urma lor.

– Hai să mergem în camera ta! o îndemnă pe mezină.

Deschisără ușa dormitorului lui Lily. Uitase cât de dezordonat devenise acesta în ultimele zile ale verii. Păi, sigur că trebuia să caute rapid printre lucruri când plecase la Jason. Și totuși, era un dezastru.

– Of, Lily, se întoarse Abbie. Hai să mergem în camera mea.

Camera lui Abbie era la antipod. Toate hainele ei erau atât de bine rânduite și patul făcut atât de atent, parcă era o chilie de măicuțe.

– Stai la mănăstire, îi spuse Lily.

– Tu stai într-o cocină de porci, îi replică Abbie, fără răutate. Făcu un semn către scaunul de la fereastră, iar ea se aruncă pe pat. Ce spuneai despre Paris?

– Eartha m-a întrebat dacă pot să merg cu ea la New York și apoi la Paris. Vrea să stau cu ea vreo șase luni, poate mai mult. O să mă plătească cu cinci sute de dolari pe lună, plus cazare și transport gratis, *plus* sunt sigură că o să-mi dea și mai multe haine.

Abbie zâmbi:

– Sună ca un vis care devine realitate pentru tine, Lily!

Lily își ridică mâna cu inelul de logodnă:

– Dar ce mă fac cu Jason?

Abbie își scotea hainele în timp ce vorbea, iar mintea, de fapt, nu-i stătea la Lily, și nici măcar la Marina sau la bebeluș.

– I-ai povestit lui Jason despre sugestia Earthiei?

– Nu încă, eu...

– Păi mai bine vorbește mai întâi cu el. Abbie luă rochia care atârna pe un umerăș pe ușa dulapului. S-ar putea să nu fie nici o problemă. S-ar putea să se bucure pentru tine, pentru că ai ocazia să călătorești puțin înainte să vă așezați la casa voastră.

Un fel de panică o cuprinsese pe Lily:

– Dar dacă nu e așa?

– Atunci, va trebui să iei o hotărâre, nu-i așa? Abbie zâmbi: Cred că vei fi surprinsă cât de bine e pur și simplu... să te arunci!

Lily se uită țintă la sora ei:

– Abbie... ești bine?

Abbie zâmbi misterios.

– Sunt bine, draga mea. Trebuie să ajung la Farmer Street în douăzeci de minute și trebuie să fac un duș și să mă schimb. Vorbim mai târziu. Își puse halatul și o luă spre baie.

Lily se întoarse în sufragerie, dar constată dezamăgită că nu mai era nimeni acolo. Fugi să se uite pe geamul de la bucătărie și îi zări pe Marina și Gerry ducându-se spre Căsuța de Joacă, cu bebelușul. Se simțea oarecum aiurea să îi vadă plecând așa. Dacă Marina se întorcea acasă cu Gerry? Ce avea să se întâmple cu tatăl lor? Fusesse atât de fericit în ultima vreme, atât de prezent. Lily simți o dorință puternică să iasă din casă, să o apuce pe Marina de umăr și să-și ceară scuze pentru felul în care se purtase în legătură cu materialul mamei ei. Să-și ceară scuze pentru felul

în care se purtase toată vara. Pentru că nu-i arătase și Marinei inelul de logodnă. Era groaznic dacă Marina îl alegea pe Gerry în loc de tatăl lor din cauză că Lily o făcuse să se simtă nedorită!

Marina, Gerry și bebelușul dispărură în cabană.

Lily inspiră adânc. Acum trebuia să se ocupe de propria ei situație. Acum trebuia să îi spună lui Jason.

Plănuise să se întâlnească cu el la apartament în jur de ora șase. Nu ieșeau să ia masa în oraș; economiseau banii în vederea nunții. Pentru prima oară după mult timp, Lily nu avea nici o invitație de onorat. Vara era pe sfârșite. Oamenii se întorceau la muncă și să-și pregătească copiii pentru școală, liceu, facultate. Avea să mai fie un val de evenimente în jur de Ziua Muncii, dar seara asta, în această seară de vară, era liberă.

Merse acasă la Jason, intră și verifică dulapurile și frigiderul. O să facă spaghetti, se hotărî ea. Găsi o sticlă de vin ieftin, o deschise și își turnă un pahar ca să-l bea în timp ce gătea. Jason veni în timp ce ea tăia ingredientele pentru salată.

– Bună, iubito! strigă el. Miroase bine. Ca de obicei, se duse direct la duș.

Ieși după câteva minute, mirosind a săpun Ivory și a șampon, îmbrăcat în blugi curați și cu un tricou alb. Părul era încă ud, iar fața – maronie de la munca în soare. Lily îl sărută, iar el o sărută înapoi, pe-ndelete.

Petrecuse destule seri cu el până acum ca să știe că indiferent ce voia să discute trebuia să aștepte până după ce mâncau, așa că îi dădu o bere, amestecă salata și așeză masa. În timp ce mâncau, el povesti ce se mai întâmplase peste zi, iar Lily îi relată diverse nimicuri. Doar după ce terminară de mâncat rosti:

– Jason, mai e ceva ce trebuie să vorbesc cu tine.

El își scotea încă o bere din frigider.

– Păi, spune-mi!

– Eartha mi-a cerut să merg cu ea la Paris în vara asta.

– Ce tare, iubito! Jason se aruncă pe canapea și își puse picioarele pe măsuța de cafea atât de ponosită. Pentru cât timp?

Lily înghiți în sec:

– Cam șase luni.

– Șase luni? Își coborî picioarele și se întoarse cu fața spre ea. Șase luni?

Lily se grăbi să se așeze alături de el pe canapea.

– Jason, mă va plăti cu cinci sute de dolari pe lună! Plus cameră și transport, plus că o să-mi cumpere niște ținute noi *sublime!*

– La dracu', Lily, pentru ce îți trebuie haine scumpe? Ești frumoasă așa cum ești!

– Dar, Jason, îmi *plac* hainele scumpe – însă nu asta e ideea.

– Nu, ideea e că mai degrabă preferi să stai cu dama aia bogătașă și bătrână decât cu mine.

– Ideea este, Jason, spuse Lily încet, că nu am fost nicăieri.

– Ei bine, am fost eu, și dă-mi voie să-ți spun că Nantucket este la fel de bun ca orice alt loc! Înghiți în sec. Și dacă m-ai iubi, nu ai vrea să pleci. *Șase luni!*

– Dar te iubesc, protestă Lily.

Jason se ridică și începu să măsoare camera în lung și-n lat.

– Mă temeam eu că o să se întâmple și asta. Simțeam că trebuie să se întâmple.

– Despre ce vorbești?

– Femeia aia, Yardley, o să-ți facă poftă de luxul pe care nu voi putea niciodată să ți-l ofer eu.

– Nu e adevărat! insistă Lily. Nu înțeleg de ce ești atât de supărat! Vreau doar să mă distrez și eu puțin înainte de a ne așeza la casa noastră.

Jason o fixă cu privirea:

– Șase luni, Lily? Șase *luni!*

Arăta atât de bine, era atât de atrăgător, iar ea nu ar fi vrut niciodată să-l rănească. Lily traversă încăperea, îi cuprinse mijlocul cu brațele și se lipi de el.

– Jason, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Gândește-te câți bani voi câștiga!

Își frecă lent coapsa de a lui.

– Nu începe cu asta, mormăi Jason. Își puse mâinile pe umerii ei și o împinse ușor. Vrei prea mult, Lily. Vrei două lucruri diferite în același timp. Și nu se poate. Trebuie să alegi!

Îi întoarse spatele și ieși trântind ușa în urma lui.

– Nu pleca, îl imploră Lily, însă era deja departe.

Își trecu mâinile prin păr. Se așeză pe canapea și sorbi puțin vin, apoi se ridică imediat, fără să-și poată stăpâni emoțiile. *Se va întoarce*, își spuse în sinea ei, *sigur că se va întoarce. Îi trebuie doar puțin timp ca să se gândească la asta în timp ce face o plimbare!*

Deretică prin bucătărie, spală vasele și își făcu o cană de ceai. Încercă să se uite la televizor, dar atenția îi era în altă parte, se gândea întruna la ce voia să-i fi spus lui Jason, ce voia să-i spună chiar acum. Trecu o oră, apoi două ore, și începu să se sperie puțin. Unde era? Nu era cinstit din partea lui să-i întoarcă așa spatele, să o lase fără să discute lucrurile!

Și ce spusese? Că voia prea mult? Că voia două lucruri diferite în același timp? Că trebuia să aleagă?

Nu mai putea să stea în micul apartament. Își luă geanta și ieși pe ușă, oprindu-se o clipă ca să se gândească dacă ar fi trebuit să-i lase inelul de logodnă pe masă. Asta o să-l sperie! se gândi ea. Poate așa o să fie mai flexibil în legătură cu planurile lor dacă se gândește că poate s-o piardă.

Sau poate că va crede că logodna lor s-a terminat.

Păstră inelul pe deget și se grăbi să iasă în noaptea neagră.

capitolul 53

Marina

Marina deschise ușa cabanei și se dădu înapoi ca să-lase pe Gerry și fiul său să intre. În schimb, Gerry îi dădu bebelușul. Căldura trupului copilășului îi frânse inima.

– Mai bine îmi aduc bagajul. Șoferul de taxi l-a lăsat la capătul aleii.

Marina izbucni indignată:

– Ți-ai adus *bagaj*?

– Sigur că mi-am adus bagaj. Crede-mă, nu poți să călătorești nici măcar prin casă fără grămezi de chestii pentru bebeluș! Ca să nu mai spun că este un drum al dracului de lung până aici, în mijlocul pustietății! Gerry plecă.

Marina se cufundă pe canapea cu ochii la copilul care dormea. *Of, Dara*, își zise cu jale în sinea ei. Părinții și fratele Darei erau probabil distruși de durere. Singura lor alinare era prezența bebelușului.

Gerry se întoarse trăgând după el o valiză mare și un bagaj de mână. Le lăasă lângă masă și veni să se așeze lângă Marina. Împreună se uitară la copilășul adormit.

– Este atât de frumos! șopti Marina.

O năpădiră emoțiile – invidie, autocompătămire, confuzie, mirare și îndoială. Oare ceea ce-și dorise întotdeauna îi era acum, în sfârșit, oferit de Soartă? Cu siguranță, era un nou început. Lucrurile cu care era atât de familiarizată, cel pe care îl iubise atât de mult, toate o așteptau, împreună cu un bebeluș care putea fi al ei. Vechii prieteni, vechiul cartier, vechea ei viață. Dealurile verzi împădurite din Missouri, râurile și frumusețea pădurii,

ca și atracțiile mai civilizate ale marelui oraș, cu piețele elegante, muzeele de artă, sălile de concerte și parcurile.

Dar viața pe care o începuse aici, cu atât de multă trudă din partea ei, cu hotărâre și speranță, asemenea unei pânze complexe de păianjen optimist? Dar frumusețea prezentului, strălucirea oceanului albastru, a plajei aurii, farmecul orașelului? Mai mult decât toate, ce avea să se întâmple cu Jim? Îl iubea? Ar fi putut acea dragoste să se compare cu ce simțise odinioară pentru Gerry? Cu siguranță Jim era cel mai cinstit, cel mai de încredere bărbat pe care îl cunoștea. Îl iubea. Și se simțea în siguranță cu el.

Dar bebelușul ăsta... era atât de mic și de vulnerabil. Cum avea să supraviețuiască fără îmbrățișarea moale, maternă, a unei prezențe feminine constante? Gerry cu siguranță nu avea să stea acasă cu copilul. Avea să se ocupe în continuare de agenție. Agenția era totul pentru el. Și chiar cu toată dragostea din sufletul lui, putea să fie doar unul dintre părinți, nu amândoi. Marina își coborî privirea spre bebeluș, învelit într-o păturică subțire, și parcă își văzu viitorul: va legăna bebelușul, îi va da să mănânce cu biberonul, îl va purta la piept într-un marsupiu, îi va citi cărți, îl va plimba cu căruciorul, va bate din palme atunci când el va învăța să meargă de-a bușilea sau va mânca înghețată sau va merge în picioare... El nu ar cunoaște altă mamă. Ea ar fi mereu mama lui. Își vor aparține unul altuia. Ar putea să aibă grijă de el ca să fie sănătos, fericit și în siguranță.

Dar ceva dinăuntrul ei puse capăt acestui vis. Sentimentele ei erau confuze, se răsuceau într-un fel de vârtej care îi strângea inima ca-ntr-o menghină.

Luă cu grijă copilașul și îl puse în poala tatălui lui.

– Mă bucur că îl ai pe el, îi spuse lui Gerry.

– Marina...

– Este irezistibil, continuă Marina. Nu vei avea nici o problemă să găsești pe cineva care să îl iubească și care să te iubească și pe tine.

– Stai puțin, Marina, protestă Gerry. Nu te-ai gândit deloc la asta.

– Nu am nevoie să mă mai gândesc, Gerry. Îmi pare extrem de rău pentru Dara și pentru acest copilăș și pentru tine. Dar viața mea este acum aici.

Gerry pufni disprețuitor.

– Ești aici, de cât... de trei luni?

– Cam așa ceva.

– Cum poți să lași tot ce știi de-o viață ca să vii să trăiești aici, în mijlocul pustietății?

– Tu cum ai putut să mă lași pentru Dara? contracară Marina, dar fără agresivitate.

– Ei, haide, Marina, nu ți se potrivește să fii răzbunătoare. Sunt mult mai multe lucruri la mijloc decât orgoliul tău rănit.

– Nu este vorba despre orgoliul meu rănit. Poate că primăvara trecută era. Dar am trecut peste asta, Gerry. M-am schimbat. Și m-am îndrăgostit de altcineva.

– Te rog! Îl cunoști de atât de puțină vreme, cum este posibil să-l alegi pe el și nu pe mine, pe el, în defavoarea mea și a micuțului bebeluș? Până să răspundă Marina, Gerry se aplecă să așeze copilășul într-un colț al canapelei. Aranjă o pernă lângă el, pentru siguranță.

Se lăasă în genunchi în fața ei. Îi luă mâinile fine într-ale lui.

– Marina, te rog, ascultă-mă! Te iubesc! Încă te iubesc. Te-am iubit mereu. Nu știi ce m-a apucat, și am să regret toată viața că te-am făcut să suferi. Dar nu pot să regret că am iubit-o pe Dara – pentru că ni l-a dat pe Garfield. Nu vezi, Marina, că este unul dintre acele miracole întortocheate ale sorții? Dara ne-a dat nouă bebelușul ei.

Marina studie expresia chinuită de pe chipul fostului ei soț. Era atât de frumos! Era atât de priceput!

Cu grijă, își trase mâinile dintr-ale lui.

– Ce șmecher ești! Ce agent de publicitate!

– Vorbesc serios, Marina. Te iubesc. Te doresc. Am nevoie de tine, iar bebelușul are și el nevoie de tine. Te rog! Ochii îi înotau în lacrimi. Am zburat tot drumul până aici, Marina. Nu pot să plec fără tine. Știu că am făcut multe greșeli și îmi pare îngrozitor de rău, dar este un lucru atât de important la mijloc. Am putea fi fericiți, Marina.

Ea se ridică. Se îndepărtă de Gerry.

– Răspunsul este nu, Gerry!

Se ridică și el.

– Faci o greșală. Cel puțin, gândește-te la asta, bine? Acordă-mi această noapte.

– Sub nici o formă nu mă culc cu tine.

– Nu am vrut să spun asta. Vreau să spun, gândește-te în noaptea asta. Ia o decizie mâine-dimineață. Este prea important ca să te pripești așa.

Marina își strânse brațele la piept și închise ochii o clipă.

– Bine. O să reflectez în noaptea asta. Înainte ca Gerry să apuce să spună ceva, continuă: O să reflectez în noaptea asta în casa mare. Tu și fiul tău puteți să rămâneți aici. Făcu un semn spre bucătărioară: E mâncare din belșug. Poți să-ți pregătești singur cina. Din ușă, adăugă: Mă întorc dimineață cu decizia pe care am s-o iau.

Cu gândurile învălmășindu-i-se în cap, Marina se grăbi să traverseze peluza și intră în casă prin ușa din spate. Bucătăria era goală. Pe tăblița de deasupra telefonului, Abbie mângălise un mesaj: Slujbă de bonă până la ora unsprezece. Emma scrisese: La Millicent Bracebridge, vin acasă cândva diseară. Lily nu scrisese nimic, dar Emma își dădu seama după atmosfera liniștită din casă că și ea era plecată.

Își turnă ceva de băut și se așează într-un scaun de la masa din bucătărie. Simțea irascibilitatea invadând-o

pentru că îi permisesse lui Gerry să o facă să își amâne decizia. Și undeva în mijlocul tuturor emoțiilor ei turbulente, era șocată de moartea Darei. Trebuia să se gândească și la asta, să o plângă pe Dara.

–Pari gânditoare, spuse Jim, intrând pe ușa de la bucătărie. Mirosea a căldură și a rumeguș și avea nasul roșu de la munca în soare.

–Avem vizitatori, îl informă Marina. N-are nici o legătură cu fetele. Este fostul meu soț, din păcate. Gerry și bebelușul lui.

–*Poftim?*

–Stai jos. Am să-ți explic totul.

Jim luă o bere din frigider și se așează pe cel mai îndepărtat scaun. Mormăi, dar o ascultă în tăcere, în timp ce Marina îi povestește despre apariția surprinzătoare a lui Gerry, despre moartea Darei și despre bebeluș.

–I-am spus despre tine. I-am spus că acum viața mea este alături de tine.

–Dar e tot aici?

–Va pleca – amândoi vor pleca – mâine-dimineață. I-am comunicat deja decizia mea, dar mi-a cerut să mă mai gândesc peste noapte la asta, și de fapt, Jim, nu cred că este nerezonabil. Cred că sunt puțin șocată de moartea Darei. Și trebuie să recunosc, nimeni nu mi-a mai oferit până acum un bebeluș frumos, nou-nouț! Zâmbi, încercând să destindă momentul. Când Jim nu zâmbi și el drept răspuns, ea continuă: Dorm aici în seara asta. Dorm cu tine în seara asta. Gerry și bebelușul sunt în cabană.

–Ceea ce mi se pare ciudat, bombăni el.

–Oh, Jim, n-am știut ce să fac. Este luna august. Este trecut de ora șase. Are un bebeluș. Mă îndoiesc că ar putea găsi o cameră la un han pe toată insula, sau un loc într-un avion spre Boston...

–A reușit să ajungă până aici, îi aminti Jim. Cred că trebuie să recunoști, Marina. Nu ești sută la sută sigură

că vrei să fii cu mine. Brusc, se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă. Plec.

Marina era atât de șocată, încât izbucni în râs:

– Pleci? Ce vrei să spui? Jim, este *casa ta*.

– O să dorm în altă parte în seara asta. O să dorm pe barcă.

– Stai puțin, Jim, ascultă-mă. Marina se ridică. Nu mai fi atât de John Wayne, să-ți ridici gulerul și să pleci spre orizont, așa!

El se opri, cu mâna pe clanță.

– Ce vrei să spui?

– Nu se poate să pleci așa, tăcut și orgolios, acum! Știi că ești supărat că l-am lăsat pe Gerry să rămână, și poate că a fost o decizie greșită, dar totul s-a petrecut atât de repede și totul este atât de important, Jim, este atât de groaznic! Și nu poți pur și simplu să pleci și să mă lași singură acum. Îmi pare rău dacă te simți rănit de acel chiar și un procent din mine care ar putea să se gândească să se întoarcă acasă ca să îi fie mamă bebelușului aceluia, și despre asta e vorba, Jim, nu este vorba despre Gerry deloc, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Gerry. Important este că i-am spus că te iubesc pe tine, că mă mut aici ca să fiu alături de tine, că nu mă întorc la el, cu bebeluș sau fără. Nu asta este important?

Ea își ținu răsufarea, urmărindu-l.

După o clipă, Jim lăsă să-i cadă mâna de pe clanță.

– Bine. Rămân.

Marina traversă bucătăria și se sprijini de el, îmbrățișându-l. El nu o îmbrățișă la rândul lui, dar nici nu o îndepărtă de la el.

– De fapt, glumi ea, încercând să destindă atmosfera, speram să-l provoci la duel pentru mine!

Jim nu răspunse.

– Hai să ieșim să mâncăm în oraș, sugeră ea. Hai să cumpărăm cheeseburgeri și cartofi prăjiți și să vedem

apusul soarelui. Apoi venim acasă, ne băgăm în pat, și mâine-dimineață Gerry va fi plecat.

Jim dădu din cap aprobator.

– Bună idee!

Marina spuse:

– Doar să le las un mesaj fetelor.

capitolul 54

Emma

Emma se schimbă de pantalonii scurți și tricou într-o rochiță de vară înainte să plece la reședința Bracebridge. Era amuzant să facă asta, se gândi ea, de vreme ce doamna Bracebridge abia dacă mai vedea, dar Emma voia să arate cel mai bine pentru această discuție. Bătrâna dorea să stea de vorbă cu ea, numai atât îi spusese la telefon, însă Emma era destul de sigură că Millicent voia să audă de la ea povestea coșurilor împletite. Poate că avea să-i ceară să lucreze în continuare pentru ea. Așa spera.

Când ajunse la casa familiei Bracebridge, se opri să admire clădirea albă înaltă, cu simetria și eleganța ei grandioasă. Era una dintre cele mai importante case istorice de pe insulă, Emma știa asta, și se considera norocoasă că avusese șansa să lucreze aici, chiar și numai pe perioada verii.

Merse pe aleea pavată, ridică dispozitivul de argint pentru ciocănit, apoi deschise ușa și intra, strigând așa cum făcuse de atâtea ori până atunci:

– Doamnă Bracebridge? Sunt Emma!

O găsi pe Millicent Bracebridge pe locul ei obișnuit, așezată în scaunul cu rotile, lângă șemineu. Femeia purta o rochie bleu cu mâneci lungi și un șirag de perle la gât.

– Mulțumesc că ai venit, începu Millicent protocolar. Arată spre măsuța din dreapta ei: Vrei te rog să torni câte un pahar de sherry?

Emma turnă vinul dulce în paharele cu margine de platină și îi dădu unul lui Millicent, asigurându-se că bătrâna

Îl ține bine înaintea de a-și lua ea mâna. Apoi se așează pe canapeaua de vizavi.

– Mi se pare că am avut parte de o mică dramă, începuse Millicent, care s-a terminat cu demisia ta. Îți înțeleg decizia, dar sunt dezamăgită că nu te-ai deranjat să vii să discutăm mai întâi.

– Dar doamnă Bracebridge! obiectă Emma. Nu mi-am dat demisia! Nora dumneavoastră m-a *concediat*. Mi-a dat telefon și mi-a spus să nu mai vin niciodată în casă. Își dădu seama că aproape țipa, așa că își mai ponderă vocea. I-am spus că vreau să vă spun la revedere, dar ea mi-a zis că dacă încerc să vin, cheamă poliția și mă scoate cu forța din casă.

Lui Millicent îi căzu fața. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și adune gândurile, apoi vorbi cu demnitate.

– Casa asta se află în familia mea de douăsprezece generații. De peste două sute de ani aici locuiește un Bracebridge. Am sperat că unul dintre copiii mei va locui aici ca să preia conducerea casei, dar din nefericire, fiul meu a murit și nimeni altcineva nu vrea să locuiască permanent pe insulă. Nurorii mele i se pare plictisitor aici. Înțeleg. Istoria nu este pentru oricine. Făcu o pauză ca să ia o înghițitură, apoi continuă: Este greu pentru cineva atât de înrădăcinat în tradiții ca mine să-și dea seama că cineva din afara familiei prețuiește ceea ce am eu, și pe mine, mai mult decât ține la mine propria mea noră.

– Oh, murmură Emma, nu cred că...

Millicent inspiră profund.

– Nu trebuie să crezi asta. Știi asta. Poate că sunt oarbă, dar nu sunt oarbă. Râse scurt de propria glumă. Sunt conștientă de multe lucruri, Emma, de unele dintre ele cu siguranță că tu nu știi, chiar și cu vederea ta excelentă.

– Sunt sigură că sunteți...

– De exemplu, sunt sigură că nepotul meu te iubește.

Emma rămase fără grai.

– Îți imaginezi că se repezea să ia masa de prânz cu mine în fiecare zi înainte să apari tu pe-aici? zâmbi Millicent. Aș vrea să-ți pot vedea expresia acum. Apoi continuă repede, ca și cum nu tocmai îi oferise Emmei surpriza vieții ei: Ți-a trebuit un pic de curaj, ca să nu mai spun și o imaginație neobișnuită, ca să strecuri coșurile alea afară din casă așa cum ai făcut-o. Înțeleg că nu ai vrut să-mi spui, dar mă surprinde că nu i-ai mărturisit lui Spencer. Desigur, probabil că încercai să-i protejezi orgoliul. Ar fi știut imediat că mama lui era cea care le fura. A mai luat lucruri din casă și înainte. Într-un fel, ea crede că îi aparțin și că poate să facă ce vrea cu ele.

– Îmi cer scuze pentru felul în care am gestionat toată problema aceea, murmură Emma. Trebuia să-i spun lui Spencer. Dar voiam să fiu sigură înainte de a-i pomeni...

– Întrebarea este: acțiunile tale sunt o indicație a respectului și afecțiunii tale față de mine, sau față de obiectele acelea? Millicent sorbi din băutură. Aș vrea să cred că răspunsul este că te interesează ambele lucruri. Bătrâna se aplecă brusc în față, cu ochii la Emma, iar asta îi dădu Emmei sentimentul că femeia vedea direct prin ea. Nu ai destulă încredere în tine, draga mea. Poate că eu sunt oarbă, dar tu ești cea care nu vede! Ar fi foarte important pentru mine dacă aș ști că o persoană căreia îi pasă de istoria acestei case și de această familie s-ar ocupa de perpetuarea tradiției.

Emma se încruntă. Millicent se senilizase? Dintr-odată, nimic nu mai avea sens.

– Doamnă Bracebridge...

– Salut, buni! Ușa de la intrare se pocni și Spencer intră în cameră. Chipul i se luminează când o zări pe Emma. Bună, Emma. Nu știam că te gălesc aici.

Emma se uită la Spencer și pentru prima oară înțelese cât de fericit era să o vadă.

– Am fost plecat de pe insulă, o informă el. Se așează pe canapea lângă ea. Am obținut de la familia Falmouth o figurină de pe o balenieră.

– Mama ta a concediat-o pe Emma, îi spuse Millicent. Spencer se holbă consternat.

– Doamne, Emma, îmi pare rău! Se uită la bunica sa, apoi din nou la Emma. Știu că se simte prost în legătură cu chestia asta cu coșurile împletite. A mai luat și altă dată lucruri din casă când avea nevoie de bani, și noi am lăsat lucrurile așa...

– Dar să ia coșurile, asta a fost prea mult! rosti Millicent aspru. Și s-o concedieze pe Emma fără să discute cu tine sau cu mine – nu! Asta nu mai poate să continue așa! Se foi inconfortabil pe scaun. Voi doi chiar trebuie să rezolvați lucrurile astea ca să mă pot bucura și eu în liniște de câte zile mai am! Sună din clopoțelul pe care îl avea lângă sticla de sherry.

Aproape imediat apăru în ușă Patty LaFleur:

– Sunteți gata pentru mine, doamnă Bracebridge?

– Da, răspunse Millicent. În timp ce sora medicală împingea scaunul cu roțile afară din cameră, spuse: Închide ușa după mine, te rog.

O clipă fu liniște în sufragerie. Emma simțea că o apucă căldurile, simțurile îi devin alerte, gâtul i se usucă. Oare era posibil să fie adevărat ceea ce îi spusese Millicent, că Spencer era îndrăgostit de ea? Se simțea ușor amestecată, și nu era doar de la sherry.

– Bunica ta... începu ea.

– Emma, vreau să vorbim... spuse Spencer în același timp.

Râseră amândoi, iar Emma tresări când Spencer îi atinse mâna. Arăta atât de bine cu pielea de culoare deschisă, părul negru și ochii negri! Era elegant, strălucitor chiar, iar inima ei începu să bată de două ori mai repede.

– De fapt, nu vreau să vorbim, șopti el. Vreau să te sărut.

Ea se întorsese cu fața spre el pe canapea. Bărbatul se apropie de ea și îi atinse obrazul și gâtul, iar o senzație caldă i se răspândi prin tot trupul. Se aplecă și își apăsă gura pe a ei. La început mai ușor, apoi mai insistent. Ea îl sărută la rându-i și scoase un fel de scâncet din cauză că trupul ei se trezea și tânjea după al lui. O trase mai aproape, îi mângâie umerii, gâtul, apoi își coborî mâinile și o strânse tare lângă el. Ea se lăsă pe brațul canapelei, iar el era pe jumătate întins deasupra ei, o săruta pe gât, pe bărbie, pe urechi, apoi din nou pe gură. Emma își trecu mâinile prin părul lui strălucitor de negru și gemu când îi simți mătasea în palme.

Spencer o sărută pe sâni prin rochia de bumbac.

– Stai puțin, spuse ea, împingându-l ușor. Nu putem să facem asta pe canapeaua bunicii tale! Și cu ea atât de aproape!

Spencer găfâi:

– Pun pariu că buni știe exact ce facem aici și este de acord din toată inima! Se ridică, îngheșuindu-și cămașa șifonată în pantaloni. Dar ai dreptate, nu putem să facem asta aici. Hai să mergem la mine! spuse întinzându-i mâna.

Emma îl luă de mână.

capitolul 55

Abbie

Un vânt nervos mătură insula toată noaptea, și când veni dimineața, cerul albastru era ascuns de norii care abia lăsau să se întrevadă câteva raze răzlețe de soare. Era sezonul uraganelor, și furtunile din sud răsuceau vânturile și valurile în sus înspre nord, în zgomote infernale. Adesea sezonul de vară se termina astfel, cu o scădere bruscă de temperatură și o răcire a aerului. Era anotimpul schimbării.

Abbie auzi vântul toată noaptea – abia dacă putu să doarmă. Era atât de uimită de cele promise de Howell, de ceea ce îi promisese la rândul ei! Stătea întinsă în pat aproape stupefiată, întorcând pe toate fețele fiecare cuvânt pe care îl spusese el, fiecare gest pe care îl făcuse. Oare putea să se încreadă în această fericire? Dacă Howell se răzgândea? Atât de mulți oameni se îndrăgostesc nebunește vara pe insulă, doar ca să-și dea seama, odată ce se întorc la viețile lor reale, că acea dragoste nebună a fost, de fapt, doar o fantezie de vară. Nu credea că asta avea să se întâmple cu Howell. Avusese ocazia să o lase, să îi dea drumul; ea se oferise. Dar el voia ca ea să rămână. Voia ca ea să se mărite cu el. Voia să aibă copii cu ea. Frați vitregi pentru Harry. Abbie își luă perna în brațe, scâncind de bucurie.

La ora șase, renunță să mai aștepte somnul. Se strecură în vârful picioarelor în bucătărie și puse de cafea, mișcându-se încet pentru că știa că toți ceilalți dormeau. Se întorsese acasă de la slujba de bonă abia la miezul nopții, când toată lumea era deja în pat. Oare cum se rezolvase

situația Marina-Gerry? se întrebă în sinea ei. Spera, de dragul tatălui ei, că Marina se hotărâse să rămână la Nantucket, dar când se strecură afară ca să-și bea cafeaua pe terasa din spate, zări o luminiță aprinsă în Căsuța de Joacă. Zări chiar silueta unui bărbat. Gerry poate că încălzește un biberon pentru dragul lui bebeluș? Deci el și-a petrecut noaptea în cabană. Oare Marina unde a dormit?

Și unde avea să doarmă Abbie la noapte? Nu avea alte angajamente în acea zi, iar dacă suna vreun posibil client, puteau să preia slujba Emma sau chiar Lily.

Ea voia să fie cu Howell.

Așeză ușor ceașca de cafea pe blat, urcă scările în liniște și se îmbracă pentru ziua care începea. Scrise un mesaj cu creta pe tăblița din bucătărie spunându-le surorilor ei unde avea să fie și ieși în dimineața vântoasă de august.

Caprifoiul zbură în fulgi mari albi și înmiresmați, așezându-se pe gardurile vii și pe ziduri, în timp ce Abbie trecea pe străzi prin ploaia de flori, iar trandafirii își aruncau și ei petalele albe sau roșii în vânt. Se simțea un aer proaspăt, plin de arome și mișcare. O clipă, Abbie își făcu griji că ziua precedentă nu fusese decât un vis.

Când ajunsese acasă la familia Parker, zări lumină în bucătărie. Deci Howell se trezise. Știa că se trezește devreme dimineața. Ciocăni la ușă, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Howell deschise ușa.

– Abbie! o trase înăuntru ca și cum ar fi fost însăși viața lui cea de care se agăța. Abbie! O strânse la piept, iar ea îi simți pulsul. Abbie! repetă el. I-am cerut divorțul lui Sydney.

Abbie simți că îi tremură genunchii. *Deci era adevărat!*

– Dumnezeuule, Howell! Cum a reacționat?

Howell o conduse în sufragerie.

– I-am spus la telefon, ceea ce pare o lașitate din partea mea, știu, dar voiam să îi spun și *gata!* Desigur că a fost

furioasă. M-a făcut în toate felurile și m-a amenințat cu o mulțime de chestii...

– Oh, făcu Abbie, dintr-odată speriată.

– Este în regulă. E de înțeles. Trebuia să-și lanseze atacul; a fost ca un animal într-o capcană. Era vorba mai mult de orgoliul ei rănit decât de vreun sentiment de afecțiune pentru mine. Howell zâmbi trist: Crede-mă, mi-a prezentat limpede ca lumina zilei proasta părere pe care o are despre mine.

Se întâmpla prea repede, își zise Abbie în sine sa. I se învârtea capul.

– Nu am vorbit prea mult despre ce va fi – și mi se pare normal. Are nevoie de puțin timp ca să se calmeze și să se gândească. Howell se îndepărtă de Abbie, traversând încăperea, apoi reveni la ea, iar în timpul ăsta, gândurile i se organizau în minte. Probabil că o să mă dea afară din apartamentul nostru de la New York și crede-mă, aș fi fericit să plec de acolo, dar nu fără Harry. Harry începe școala săptămâna viitoare. Trebuie să stau puțin la New York, la muncă, desigur, dar cred că după aceea pot să mă întorc aici, iar Harry poate să vină să-și petreacă sfârșiturile de săptămână cu noi. Va fi un loc cunoscut pentru el, mai degrabă decât un apartament pe care încă nu-l cunosc nici eu. Și aici vei fi și tu, alături de el.

– Cât crezi că va dura divorțul?

Howell se încruntă:

– Sincer, Abbie, nu știi. Statul New York nu are procedura de divorț amiabil. De obicei, divorțul este lung și costisitor. Sydney trebuie să fie suficient de nebună ca să-mi asigure un un proces de coșmar!

– Oh, Howell. Aș vrea să nu trebuiască să fie așa!

Howell o luă de mână.

– Mă descurc!

– Tati? strigă Harry din capul scărilor și dintr-odată intră în bucătărie, mic și drăgălaș, în pijamaua lui cu dinozauri, frecându-se la ochi.

Atunci o zări pe Abbie.

– Bona Abbie! strigă puștiul fugind în brațele ei.

Abbie îl îmbrățișă strâns:

– Bună dimineața, Harry! Ce-ai zice de niște clătite la micul dejun? Se simțea atât de euforică, încât se gândi că ar fi putut chiar să invoce micul dejun printr-o vrajă.

– Ura!

Merseră în bucătărie. Abbie scoase untul și castronul pentru amestecat ingredientele. Harry se băgă sub masă, jucându-se cu caii.

– Trebuie să plecăm la sfârșitul săptămânii, știi, îi spuse Howell.

Inima lui Abbie începu să bată cu putere.

– Închideți casa?

– Cu siguranță nu!

– Harry, micul dejun e gata, îl anunță Abbie. Hai să-l punem și pe Tunet pe masă. Poate să se uite la tine cum mănânci. Vezi, am făcut o față veselă din coacăze. Puse mâncarea în fața lui.

Sună telefonul mobil al lui Howell. Se uită la număr, îi aruncă o privire lui Abbie, și răspuse:

– Bine. În regulă. Pe mai târziu!

Închise telefonul și spuse cu grijă:

– Harry, era mami. Și-a terminat treaba mai devreme.

Apoi îi spuse lui Abbie, zâmbind crispat: Femeia pe care o reprezenta la divorț s-a împăcat cu soțul ei, așa că Sydney are acum, dintr-odată, programul liber. Este în taxi, ajunge imediat aici.

capitolul 56

Marina

Marina stătea întinsă în pat cu brațul peste ochi ca să și-i ferească de lumina tot mai puternică. Nu știa dacă dormise vreun pic toată noaptea, sau doar stătuse întinsă, cu gândurile care i se fugăreau prin minte. Știa că pusese la grea încercare răbdarea lui Jim prin faptul că-i permisesese lui Gerry să-și petreacă noaptea la cabană, dar tot credea că fusese cel mai bun lucru pe care-l putea face în acel moment. Nu în fiecare zi îți oferă Soarta un bebeluș adorabil! Își amintea de câte ori plânsese, implorând Soarta sau pe Dumnezeu sau Natura să îi dea un copil! Niciodată nu-și imaginase așa ceva.

Auzi mișcare pe hol. Cineva cobora scările în picioarele goale. Lily sau Abbie, se gândi Marina – nu credea că Emma venise acasă în această noapte.

În sfârșit, Marina se strecură din pat. Jim continua să doarmă, cu fața spre perete, departe de ea. Își puse un tricou și pantaloni scurți și se strecură în vârful picioarelor la parter. Aproape că auzea pasările trezindu-se și ciripind când aprinse lumina de la bucatărie și tresări speriată să vadă că cineva era deja în bucatărie.

– Lily! Te-ai trezit devreme!

Lily stătea cu genunchii strânși sub bărbie și cu mâinile împreunate în jurul picioarelor.

– N-am putut să dorm.

Era îmbrăcată într-o rochie de vară roz cu buline care o făcea să pară chiar mai tânără decât era.

– Nici eu n-am putut. Fac niște cafea. Vrei?

Lily dădu din umeri.

–Cred că da.

Marina o fixă cu privirea:

–S-a întâmplat ceva?

–Eartha vrea să merg cu ea la Paris șase luni.

–O, e minunat, Lily!

–Da, mă rog, i-am spus lui Jason, iar el s-a înfuriat.

Marina turnă apă în aparatul de cafea, apăsă butonul de pornire și se așeză la masă în fața lui Lily.

–De ce?

–Nu vrea să mă duc. Și pur și simplu nu e cinstit! Îl iubesc pe Jason, chiar îl iubesc, și vreau să mă mărit cu el, dar nu voi mai avea o astfel de ocazie altă dată, să stau la Paris! Își scoase un șervețel din buzunar și-și suflă nasul.

–De ce nu vrea Jason să mergi?

–Zice că o să prind gustul luxului pe care el nu mi-l va putea oferi niciodată.

Marina se uită cu atenție la tânăra din fața ei.

–Și are dreptate?

Lily scutură din umeri.

–Nu! Poate. Nu știu. Suspină și recunosc: E adevărat că îmi place să port haine moderne și bijuterii autentice.

Marina zâmbi. În lumina matinală, Lily părea lipsită de experiență și novice. Își alese cu grijă cuvintele:

–Se pare că îți place munca de la revistă. Se pare că te simți bine pe la petreceri și în societate.

–Ce vrei să spui, că sunt superficială și vreau să parvin?

–Nu judec pe nimeni, Lily! Și mie îmi plac petrecerile. Și mie îmi plac hainele frumoase și bijuteriile...

–Atunci nu ar trebui să fii cu tata.

–Așteaptă, lasă-mă să termin! Sunt mai bătrână ca tine, Lily, și pot să zic că mi-am trăit partea din viață de petreceri și fru-fru și baloane de confetti. Acum nu îmi mai doresc atât de mult toate astea, nu am nevoie de ele, dar dacă nu le-aș fi avut niciodată, mi le-aș dori acum.

– Vrei să spui că sunt prea tânără ca să știu ce vreau?
întrebă Lily.

Marina se gândi o clipă:

– Da, da, cred că da.

Fata se îmbufnă:

– Jason a zis că vreau prea mult. A zis că trebuie să aleg.

– Și care sunt variantele între care trebuie să alegi?

Lily pufni:

– Păi, *evident*, Eartha sau Jason.

– Chiar așa? Asta sună destul de extremist. Nu există nici o cale de mijloc?

– Ce vrei să spui?

– Păi... poate mergi o perioadă mai scurtă de timp. Poate Jason vine și stă și el cu tine câteva săptămâni. Poate că vă puteți întâlni și puteți să vă distrați fără Eartha. La Londra, sau la Roma...

Uimită, Lily își lăsa picioarele să cadă pe podea și se ridică:

– Marina, astea sunt niște idei formidabile!

Încurajată, Marina continuă:

– Și poate că poți să le faci cunoștință lui Jason și Earthe. Invită-i aici la cină într-o seară.

Lily se strâmbă:

– Ah, nu știu ce să zic. Nu știu dacă vreau ca Eartha să vadă casa asta.

– Este o casă frumoasă, Lily. Aici ai crescut. Aici locuiește tatăl tău. Este o parte din tine.

Cafeaua era gata. Marina puse câte o ceașcă pentru fiecare, aduse o cană cu lapte și îi dădu lui Lily o linguriță.

– Doar dacă nu cumva, continuă Marina pe gânduri, doar dacă nu cumva vrei să lași toate astea în urmă. Nu e nimic rău cu asta, să știi. Și eu voi lăsa în urmă Kansas City. Ei, s-ar putea să mai merg în vizită din când în când, dar sunt pregătită să încep o nouă viață aici.

– Dar îl iubesc pe Jason! protestă Lily. Ne-am logodit ca să ne căsătorim!

– Asta înseamnă că ești dispusă să renunți la haine elegante și la bijuterii? întrebă Marina. Văzând conflictul de pe chipul fetei, adăugă pe un ton coborât: Poate că nu știi încă răspunsul la această întrebare. Nu e nimic rău în asta. Poate că ai nevoie să experimentezi un alt stil de viață înainte să te așezi la casa ta. Asta e o chestie deșteaptă. Nu vrei să te măriți cu Jason dacă nu ești sigură, iar dacă te iubește, trebuie să poată să îți dea drumul, să te lase să pleci, cel puțin pentru o vreme.

Lily se încruntă, cu nasul în ceașcă. Marina se lăsă pe spătarul scaunului și își sorbi cafeaua. Afară se luminase de-a binelea, începea o nouă zi. La etaj se auzeau pași pe podea și apa curgând la baie. Se trezise Jim. Marina avea propriile ei decizii de luat.

Lily se ridică:

– Mă duc să stau de vorbă cu Jason. Traversă bucătăria și vru să plece, apoi se opri și se întoarse. Mulțumesc, Marina. Pentru cafea și pentru sfaturi.

– Cu plăcere, zâmbi aceasta.

Lily plecă. Marina rămase pe scaun câteva clipe. Se simțea mulțumită de sine însăși. Făcuse treabă bună cu consilierea, își spuse în sine ea.

Jim intră în bucătărie, cu părul încă ud de la duș. Mormăi un bună dimineața, își turnă o ceașcă de cafea și se uită pe geam spre Căsuța de Joacă.

– Este tot aici, îl informă Marina ridicându-se și venind în spatele lui. Îl cuprinse cu brațele și se bucură să-l simtă atât de solid și puternic. Își culcă obrazul pe spatele lui, adulmecând mirosul cald, curat pe care îl emana bărbatul. Eu sunt tot aici, spuse ea.

Jim nu răspunse.

Ea continuă:

– Tocmai am vorbit cu Lily. A fost o discuție plăcută, în cursul căreia mi-am dat seama de ceva, Jim. Vreau

să mă căsătoresc cu tine, dar vreau și să mă implic în viețile ficelor tale. Au nevoie de părerea unei femei, iar eu dau sfaturi bune. Și îmi place să fac parte din viața lor. În regulă?

Jim se întoarse și o privi în ochi.

–Cred că aş putea să fiu de acord cu aproape orice. Nu vreau să plec din viața mea, Marina!

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute ușor pe buze.

–Iar eu nu vreau să trăiesc fără tine. Se dădu un pas înapoi: Așa că mă duc să-i spun lui Gerry că m-am gândit bine, toată noaptea, și decizia mea rămâne neschimbată. Rămân aici.

–Bine, spuse Jim. Haide să-i spunem.

–Nu trebuie să mergi la muncă?

–Glumești? Îl duc personal pe omul ăla la aeroport și îl urc în avion!

Marina râse și îl luă de mână, trăgându-l spre ușă. Traversară peluza împreună. Marina ciocăni la ușa cabanei.

–Intră, strigă Gerry dinăuntru.

Peste noapte cabana se transformase în creșă. Pe mobilă zăceau scutece noi și scutece folosite, pe bufetul de la bucătărie se aflau mai multe biberoane, iar valiza lui Gerry era deschisă, cu hainele revărsându-se, în vreme ce hainele pentru bebeluș se aflau pe canapea. Gerry era oarecum îmbrăcat, cu cămașa pe jumătate băgată în pantaloni, și sărise câteva locuri de pe față la bărbierit. Părea copleșit și dezorientat, iar când intră Marina pe ușă, chipul i se lumină. Apoi îl zări pe Jim și îi căzu fața.

Cei doi bărbați se studiau în tăcere.

–Jim, el este Gerry, fostul meu soț, spuse Marina încet. Gerry, acesta este Jim. Am venit să te ducem la aeroport.

–Marina, așteaptă! începu Gerry.

Marina îl întrerupse:

–Am făcut ceea ce mi-ai cerut, Gerry, m-am gândit peste noapte la hotărârea mea și sunt sută la sută sigură că vreau să rămân aici, cu Jim! Nu te-am invitat eu aici

și îmi pare foarte rău pentru Dara, dar știi că vei fi bine și, de fapt, Gerry, vreau doar să pleci. Pot să te ajut să-ți strângi bagajul?

Chiar în acel moment, bebelușul începu să țipe. Cei trei adulți se întoarseră cu toții spre copilul care stătea înfășat într-un colț al canapelei.

– Poți să schimbi copilul cât termin eu de strâns, o instrui Gerry.

Marina aproape că izbucni în râs. Gerry era un maestru al manipulării și nu pierdea nici o ocazie să lanseze o provocare. Și trebui să recunoască în sine sa că era o provocare. Totuși, strânse scutecele de pânză ale bebelușului, scutecele de unică folosință, salopeta micuță albastră și le așeză pe măsuta de lângă canapea. Se așeză și se aplecă deasupra copilășului, gângurind la el și zâmbindu-i.

– Bună, Garfield, sunt Marina. Am să-ți schimb scutecul.

Garfield ridică privirea spre ea, cu chipul lui serios, o studie cu mare atenție și apoi zâmbi, dând din picioare, iar legătura bruscă ce se înfiripă între ei făcu dragostea să-i înflorească în inimă într-un fel cum nu mai simțise niciodată până atunci. Ce băiețel fericit și bucuros! Ar fi putut să îl iubească atât de tare! Îi scoase scutecul folosit și se aplecă să îl sărute pe burtică. Bebelușul își ridică piciorușele voios. Aici începea noua lui viață, pură și neprihănită. Îi puse hăinuțele, apoi îl ridică pe umăr și îi simți greutatea dulce pe pieptul ei. Era conștientă de prezența celor doi bărbați în încăpere, amândoi purtând pe umeri propria poveste din trecut, propriul farmec, greutatea propriilor greșeli, pentru că nu există nici un adult fără pată. Copilașul se foi în brațele ei. Știa instinctiv cum să-i susțină gâtul. Își acordă un moment de plăcere și inspiră mirosul specific de bebeluș curat, îi simți căldura căpșorului. Închise ochii și se rugă în gând: *Dumnezeu să te binecuvânteze, băiețelule! Să ai o viață bună!*

Trebuia să se lupte cu ea însăși ca să pară relaxată și calmă, și se întoarse spre Gerry și Jim. Valiza lui Gerry era strânsă lângă el. Jim ținea ușa cabanei deschisă.

– Totul este gata, spuse Marina repezit.

Merseră până la camioneta lui Jim. Pe tot drumul spre aeroport, Marina stătu pe scaunul din dreapta, cu bebelușul în brațe.

Gerry se aplecă spre ea de pe bancheta din spate:

– M-am tot ținut să-ți spun, Marina, o informă el amabil, Colin Finster s-a cuplat cu Eloise.

Marina nu răspunse. Cu un an în urmă, ar fi râs de vestea asta, pentru că în urmă cu un an Colin și Eloise erau angajați de-ai ei. Dar toate astea se aflau la mare distanță acum și îi erau complet indiferente. Nu voia să împărtășească nimic cu Gerry în fața lui Jim.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Când ajunseră la aeroport, Jim parcă mașina în zona unde staționarea este permisă doar zece minute, în fața terminalului. Gerry coborî din vehicul, iar Marina îi puse în brațe bebelușul în timp ce ieșea și ea, după care Gerry i-l dădu înapoi și-și puse rucsacul în spate.

Marina își coborî privirea la copilașul pe care îl ținea la piept.

– La revedere, băiețelule, șopti ea.

Pruncul gânguri ușor. O apucă de deget în pumnișorul lui minuscul și o strânse cât putu el de tare. Asta fac toți bebelușii, își spuse ea, nu însemna nimic. Totuși, când i-l încredință lui Gerry, inima ei se cutremură și îi revărsă un val de suferință în sânge.

Nu voia să lase bebelușul să plece. Stăteau pe trotuarul de la poarta terminalului. În jurul lor, oamenii veneau și plecau, trăgând după ei bagaje, discutând zgomotos despre vara care se termina.

– Marina, spuse Jim încet, haide!

– Poate ar trebui să așteptăm... Marina simțea că i se rupe inima. Să ajutăm... până când pleacă avionul.

– A reușit să ajungă aici singur tocmai din Kansas City, îi aminti Jim. Cred că se poate descurca și pe drumul de întoarcere la fel de bine.

Ea dădu din cap aprobator. Jim avea dreptate, sigur că avea. Își smulse privirea de la bebeluș. Se uită la Gerry și asta o ajută, asta îi mai înmuie puțin regretul, îi ușură greutatea pe care o simțea pe suflet destul de mult încât să îl ia de mână pe Jim.

– Bine, spuse Marina. Hai să mergem. Pa, Gerry! Ai grijă de el!

Știa că Gerry stătea pe trotuar și se uita după ei, ținând în brațe bebelușul. Se întoarseră la mașină, iar Gerry rămase pe loc, așteptând. Marina nu-și dădu voie să se uite în urmă.

– Marina, murmură Jim. Poți să plângi.

– Mulțumesc, spuse ea, dar știi ceva? Aș vrea să mă ții puțin în brațe.

Jim opri mașina pe marginea drumului. Întinse brațele spre ea, iar Marina își desprinse centura de siguranță și se strecură cât putu de aproape de el, însă consola schimbătorului de viteze făcea îmbrățișarea destul de ciudată.

Totuși, era recunoscătoare să fie ținută în brațe atât de tare, să fie ținută în brațe atât de dragăstos, încât îi veni să plângă. Era recunoscătoare pentru bățile statornice de inimă pe care le auzea în pieptul lui.

capitolul 57

Lily

Lily intră în apartament cu cheia pe care i-o dăduse Jason.

– Bună! strigă ea.

Dar el plecase deja. De fapt, nu era surprinsă. Echipa lui începea munca la ora șase.

Frustrată, Lily făcu câțiva pași prin sufrageria mică, chibzuind ce să facă mai departe. Nu-i plăcea să lase lucrurile în suspensie așa, îi dădea de-a dreptul *mâncărimi*. La ce casă lucra el acum? Recunoscu față de sine însăși că nu prea era atentă la Jason atunci când îi povestea despre munca lui. Uneori, atunci când renova o casă minunată, o invita să îi facă un tur al locului, să tragă cu ochiul la felul în care trăiau cei foarte bogați, dar acum credea că lucra la o mică anexă a unei case modeste din Madaket. Da, acolo era!

Oare trebuia să meargă acolo? Era cale lungă, cam opt kilometri. Ar fi putut să ia bicicleta, dar asta însemna că avea să ajungă transpirată toată și obosită. Cine avea Vechitura astăzi? Oare putea să o ia fără să le enerveze pe surorile ei? Oare chiar trebuia să meargă? Oare Jason nu avea s-o urască pentru că apare așa pe șantier și îl întrerupe din treabă? Dar Lily se simțea atât de *nelalocul ei* cu felul în care rămăseseră lucrurile cu o seară în urmă. Se simțea groaznic, și ura acest lucru, și credea că asta era dovada faptului că într-adevăr îl iubea. Se simțea de parcă auzea o alarmă de incendiu. Nu voia să-l piardă. Trebuia să facă orice, totul, ca să-l păstreze aici, cu ea.

Simțea nevoia să-i spună asta chiar *în acel moment*.

Se grăbi să ajungă înapoi acasă. Camioneta tatălui său dispăruse, dar Vechitura era pe alee. Intră pe ușa de la bucătărie și rămase o clipă nemișcată, ascultând zgomotele din casă. Liniște. Deci toți erau plecați, cu toate că nu era sigură de Emma, poate că dormea încă. Lily urcă în fugă scările fără să încerce să păstreze liniștea; dacă Emma dormea încă, atunci era vremea să se trezească! Așteptă o clipă la ușa închisă de la camera Emmei, apoi o dădu de perete.

Camera era goală. Poate că Emma se trezise devreme și plecase la muncă deja. Dacă așa era, atunci probabil că Marcia trecuse și o luase, iar asta însemna că nu avea nevoie de mașină.

Lily se ocupă puțin și de machiaj, dar de fapt nu se machia prea tare dimineața. Se pieptăna și-și schimbă bluza cu una cu decolteu mai adânc. Apoi coborî scările în goană, apucă cheile mașinii și se repezi afară.

Mare parte din traficul de pe insulă se risipise, iar străzile erau aproape goale. Splinuțele galbene și florile movului de asteri mărgineau bătute de vânt străduțele înguste. Lumina se strecura printre nori, iar astăzi aerul era mai rece decât de obicei. Se simțea chiar un ușor iz de toamnă în atmosferă. În seara asta putea să folosească șalul de cașmir turcoaz pe care îl găsisese la magazinul cu prețuri reduse.

Prietena ei Carrie cumpăra mereu haine de la magazinul cu prețuri reduse. Își îmbrăca bebelușul cu haine de acolo; tot de acolo își făcuse garderoba cu haine de gravidă. Așa de mulți oameni donau obiecte de îmbrăcăminte, unele dintre ele erau noi-nouțe, era chiar o experiență satisfăcătoare să cumperi de acolo, dar Lily voia oare să trăiască tot restul vieții cu haine de la prețuri reduse?

Ce spusese Jason? Că era bine așa cum era. Lily zâmbi amintindu-și asta, și apoi imediat se încruntă, pentru că o întrebase și pentru ce îi trebuiau haine scumpe, de parcă asta era un fel de ciudățenie.

Vrei prea mult, Lily, îi spusese Jason. Trebuie să alegi.

Dar serios, nu vedea de ce. Trecu pe lângă intersecția cu Cliff Road, îndreptându-se spre Tupancy, cu priveliștile spectaculoase ale strâmtorii și își aminti de petrecerea de binefacere care avusese loc acolo. Atunci îl cunoscuse pe Jimmy Buffett! Iar el chiar *se uitase* la ea, și chiar dacă era în vârstă, era un tip „marfă“, iar ei îi plăcuse să se simtă tânără și dorită în topul ei micuț și strălucitor și cu cerceii care îi atârnavă la urechi.

Apoi trecu pe lângă șoseaua spre Dionis și casele minunate care se ridicau pe coama dealului, cu vedere spre strâmtoare. Nu fusese niciodată în vreuna dintre aceste case. Mereu își dorise asta, și poate, dacă avea să mai lucreze la revistă anul următor, o să intre, sau poate că Eartha o s-o invite să o însoțească la vreo petrecere acolo...

De ce trebuia să renunțe la toate astea ca să fie cu Jason? Dacă o iubea, de ce nu putea *el* să se schimbe? Dacă într-adevăr o iubea, atunci nu iubea și acea parte a ei care își dorea haine minunate?

Era atât de tare adâncită în gânduri, încât se trezi pe cale să iasă de pe șosea.

Jason n-ar fi putut niciodată să-și permită o astfel de casă-trofeu. Deși constructorii făceau o mulțime de bani, nu câștigau milioane și milioane. Lui Lily nu-i păsa de asta, nu avea nevoie de milioane și milioane. Dar își dorea să guste puțin din toate astea, doar câteva haine drăguțe, și voia să meargă la Paris înainte să se așeze la casa ei.

Ajunse la Madaket, micuța colonie de case și porturi de agrement înghesuite la capătul insulei. În loc să intre pe strada pe care știa că lucrează Jason, merse mai departe pe o străduță prăfuită care ducea la un port mic și întoarse, apoi intră pe o altă străduță care se termina într-o pădurice. Opri motorul și rămase acolo în liniște, încercând să se calmeze.

Ce avea să-i spună lui Jason? *Renunț la tot ca să mă mărit cu tine?*

Pur și simplu, asta nu i se părea corect. Dar nu voia să-l piardă și încercă să se gândească clar de ce îl iubea atât de mult.

În primul rând, *îl iubea și pace!* Se îndrăgostise cu toată ființa ei, total, fără scăpare, sexual și romantic, și avea încredere în asta, se încredea în indiferent ce forță era aceasta atât de puternică, încât îi adusesse lângă ea acest bărbat, această dragoste copleșitoare. Era real, important și diferit de orice cunoscuse până atunci. Era ceva *memorabil*.

Și era ceva potrivit. Dacă se dădea un pas înapoi din această pasiune, putea să enumere și celelalte motive pentru care îl iubea pe Jason. Era un om bun. Se putea baza pe el, era cinstit, amabil și amuzant, era de încredere și nu se juca cu sentimentele. Era în multe feluri, toate pozitive, ca și tatăl ei. Îi făcea plăcere să fie cu el. Alături de el se simțea acasă. Iar dacă se gândea să aibă un copil cu el într-o bună zi – simțea un fior de bucurie inexprimabilă doar dacă se gândea la asta!

Dar deocamdată nu era pregătită pentru un copil. Nu era pregătită să se așeze la casa ei, să cumpere aparatură electrocasnică și să lucreze zi de zi într-un magazin ca să-și poată plăti ratele la noua canapea sau o minivacanță. Era ceea ce era, tânără, probabil naivă, cu siguranță nu era pe deplin formată. Dar nu era doar o bucată de lemn modelată de puterea oceanului; avea ceva de spus cu privire la viitorul ei, la ceea ce avea să devină.

Nu voia să-l piardă pe Jason. Nu voia să se piardă nici pe sine însăși.

Porni din nou motorul mașinii, întoarse din trei mișcări și se îndreptă spre drumul de la marginea orașelului. Ajunse la o căsuță modestă cu vedere splendidă asupra Portului Madaket. Camioneta lui Jason era parcată pe alee, iar o altă camionetă se afla în spatele acesteia.

Parcă și ea mașina și ieși la lumina soarelui. Mirosul limpede de rumeguș plutea peste briza mării și auzi

ciocanele pocănind. Merse pe lângă partea laterală a casei spre anexa pe care o construia Jason, pe lângă o grămadă de rigips și schele cu bârne de lemn care așteptau să fie tăiate pe dimensiuni. Noua cameră fusese croită. Acum îi prindeau pereții.

Jason era sus pe o scară. Un tip din echipa lui, Patrick, o zări primul pe Lily.

– Bună, Lily! strigă Patrick.

Jason se uită în jur. Când o zări, zâmbi.

– Lily! Ce faci aici?

– Voiam să vorbesc puțin cu tine.

Jason coborî scara, își aruncă ciocanul pe o grămadă de placaj de lemn și veni spre ea.

– Mă bucur să te văd!

– Putem să mergem puțin mai încolo? întrebă Lily.

– Sigur. Își puse brațul în jurul umerilor ei în timp ce se îndepărtau de casă și se apropiau de plajă și de port, cu apa clipocind în lumina soarelui.

Ea se îndepărtă din strânsoare și se opri în fața lui.

– Voiam doar să-ți spun că te iubesc, Jason. Nu vreau să te pierd. Nu vreau să pierd relația noastră.

El îi zâmbi:

– Bine. Și eu la fel.

Lily inspiră adânc. Inima îi bubuia în piept, o simțea aproape în gât.

– Dar vreau să merg la Paris. Poate nu pentru șase luni... se grăbi ea să adauge. Poate doar pentru trei luni, sau două, trebuie să văd asta, și poate vei putea să vii și tu la Paris și să stai cu noi, și vom putea să avem o vacanță romantică împreună la Paris, și ai putea s-o cunoști pe Eartha, pentru că orice sunt eu, o parte din mine o place pe Eartha, este chiar minunată, Jason... Cred că ceea ce vreau să spun este că nu vreau să fiu nevoită să aleg, negru sau alb; vreau ca noi doi să reușim să rezolvăm cumva chestia asta. Putem s-o facem?

El o asculta cu atenție. Lily simți rezistența lui atunci când o menționează pe Eartha și Parisul, dar când tăcu, văzu că umerii lui se relaxează, doar puțin, iar falca nu îi mai tresare.

Jason spuse:

–Și eu te iubesc, Lily! Și vreau să poți vedea Parisul. M-am tot gândit. Am greșit să-ți cer să renunți la asta. Cred că mă tem că n-o să mă mai vrei dacă mergi la Paris...

–Oh, Jason! Am să te vreau mereu! Lily izbucni în lacrimi și încercă să îl ia în brațe.

El îi puse mâinile pe umeri și o ținu departe de el.

–Nu trebuie ca Patrick să fie martor la toate astea, o atenționează el blând. Mă bucur că ai venit aici, Lily. Îmi pare rău că am ieșit ca o furtună din casă aseară; a fost copilăresc din partea mea. Vreau să ne înțelegem, bine? Putem să facem fiecare câte un mic compromis, așa e?

Lily zâmbi:

–Așa e!

–Trebuie să mă întorc la treabă. Ne vedem diseară, acasă?

Ea dădu din cap afirmativ. Jason o sărută ușor pe creștet, își luă ciocanul și se urcă din nou pe scară. Ea se uită după el o clipă și simți că îi iubea silueta trupului puternic, forța brațelor, mușchii de pe spate. Acum îl vedea cum construiește ceva de la zero, doar cu muncă fizică. Se pricepea la asta, să construiască ceva de la zero. Și putea și ea să învețe asta.

Conduse mașina înapoi acasă și își lăsă gândurile s-o ia razna, dar inima îi era calmă acum.

capitolul 58

Emma

Zgomotul apei curgând o trezi pe Emma. Ieșind din oceanul viselor în care era cufundată în somn, începu să se trezească la realitate, simțind o imensă fericire care creștea înlăuntrul ei. Parcă nu-i venea să se trezească din visul fericit. Apoi deschise ochii... și visul era tot acolo. O cuprinse o fericire și mai mare.

Se afla în patul lui Spencer. Zgomotul era făcut de Spencer la duș. Își petrecuseră noaptea împreună acolo, la el acasă.

Suspînând de plăcere, Emma se ridică în capul oaselor, potrivindu-și pernele la spate. Când veniseră în ajun, nu prea fusese atentă la casa lui Spencer – putea să fie Taj Mahalul sau o cutie de frigider, iar ei nu i-ar fi păsat.

Acum își lăsa privirea să se preumbe prin cameră. Era o încăpere mică și cam ciudată, aranjată la al doilea nivel. Casa avea tavanele joase, fiind ca o cutie de bijuterii construită în secolul al optsprezecelea și renovată cu trecerea anilor. Ușa din față se deschidea direct într-un culoar îngust care dădea într-o încăpere lungă ce servea de living și loc de luat masa, iar o bucătărie la parter și o baie la etaj erau construite în partea din spate a clădirii, în ceea ce insularii numesc „umflătură“. Era casa lui Spencer. O cumpărase cu banii pe care îi moștenise de la bunici și, cum îi plăcea istoria, prețuia foarte mult această casă istorică.

Dormitorul era mobilat sumar cu un pat dublu, un birou vechi și un scaun, iar pe pereți erau atârnate câteva picturi ale unor artiști din Nantucket. La fereastra cu multe

ochiuri de geam nu erau atârinate perdele. Era deschisă, iar aerul proaspăt al dimineții pătrundea în cameră.

Noaptea trecută fusese uimitoare. Emma închise ochii și se cuprinse singură cu brațele, amintindu-și această noapte de vis. Când au ajuns la casă, s-au dus direct în pat, dar mai târziu, după ce au făcut dragoste, au dat iama prin frigiderul lui Spencer și și-au făcut sandviciuri calde, au stat de vorbă și iar au stat de vorbă, ca să se cunoască mai bine, și-au împărtășit planuri și visuri.

Mai târziu, în jur de ora două, s-au dus din nou în pat. Au făcut dragoste iar. Era foarte târziu atunci când, extenuați, mulțumiți și fericiți, au adormit în sfârșit.

Acum privirea Emmei căzu pe ceasul de pe noptieră. Era șapte și jumătate. Oh, Dumnezeu, Marcia probabil că venise ca să o ia la muncă. Sări din pat, își luă geanta de pe podea și scotoci după telefonul mobil. Formă numărul Marciei și auzi căsuța vocală.

Cu telefonul la ureche merse lângă fereastra mică, uitându-se afară la ziua luminoasă.

– Marcia? Sunt Emma. Îmi pare rău, nu pot să ajung la muncă astăzi. Îți explic mai târziu. Îmi pare rău.

– *Doamne Dumnezeu!*

Vocea femeii, atât de aproape de Emma, o făcu aproape să-și sară din propria piele, căci era în pielea goală. Emma rămase împietrită o clipă care i se păru o veșnicie, îngrozită, cu gura căscată la Sandra Bracebridge, care se afla în pragul ușii ca un arici uriaș. Mama lui Spencer purta o rochie Lily Pulitzer cu un desen geometric, iar la brațe, gât și urechi îi sclipeau câteva sute de grame de aur. Pe post de geantă avea un coș împletit, un model nou și modern, cu o bretea pe umăr.

– Ce faci aici? întrebă Sandra.

Emma simțea o dorință irezistibilă să izbucnească în râs pe măsură ce diferite explicații îi treceau prin cap. Începu cu un:

– Îmi pare rău!

Dar își dădu seama că, de fapt, nu trebuia să-și ceară scuze pentru nimic. Se duse înapoi spre pat, smulse cearșaful de deasupra și și-l înfășură în jurul corpului.

–Mamă? spuse Spencer intrând în cameră cu un prosop în jurul mijlocului, iar aburul venea în urma lui ca o aură. Ce faci *tu* aici?

Sandra Bracebridge își recăpătă postura beligerantă.

–Tocmai am vorbit cu bunica ta și trebuie să stau de vorbă cu tine. Evident, lucrurile au progresat mai mult decât este potrivit.

–Pentru numele lui Dumnezeu! Chipul lui Spencer se întunecă. În primul rând, mamă, nu este *potrivit* ca tu să apari așa în dormitorul meu, neanunțată! Am mai discutat despre asta și altă dată, este casa mea, nu a ta, și trebuie să mă suni înainte să apari aici.

Sandra rămase neclintită:

–Dacă erai în pericol, atunci aș fi putut să „apar aici“? Dacă ar fi luat foc casa, ai fi vrut ca eu să...

Spencer îi întoarse spatele mamei sale:

–Trebuie să mă îmbrac.

Mama rămase cu privirea asupra lui vreme îndelungată.

–Te aștept jos.

Spencer deschise un sertar al biroului, scoase de acolo o pereche de boxeri și îi îmbrăcă.

–Emma, îmi cer scuze. Mama nu s-a mai repezit așa la mine în casă niciodată. Lasă-ne câteva minute să discutăm și scap de ea imediat.

Își puse o pereche de pantaloni și o cămașă albă, traversă camera în picioarele goale și o sărută rapid pe Emma pe gură.

Împietrită, Emma se prăbuși pe marginea patului. Voia să facă un duș, însă voia și să audă ce avea Spencer să-i spună mamei sale, și curiozitatea învinse. Rămase nemișcată, aproape ținându-și respirația, și ascultă.

–Aș vrea să-mi dai cheia înapoi. Vocea lui Spencer era calmă, dar fermă.

– Fugi de-aici! Dacă ai nevoie să-și aduc ceva cât ești plecat de pe insulă...

– În cazul ăsta, am să-ți dau o cheie înainte să plec. Vreau cheia înapoi acum. Sau o să schimb încuietorile.

– De ce te porți astfel? Nu ai nici un drept să îmi vorbești așa!

– Am tot dreptul, mamă. Sunt adult. Asta e casa mea. Mi-am cumpărat-o cu banii mei. Eu...

– Foarte bine. Îmi cer scuze. Dar serios, Spencer, gândește-te și din punctul meu de vedere. Abia dacă am dormit azi-noapte, după ce am vorbit cu mama și mi-a spus că ai plecat cu fata aia.

– O cheamă Emma și am de gând să mă căsătoresc cu ea.

Emma aproape căzu de pe pat.

– Oh, Spencer, nu poți vorbi serios! E doar o fată de pe insulă, nu e de rangul tău.

– Slavă Domnului pentru asta! replică Spencer. Vocea Sandrei urcase cu câteva octave, dar el vorbea cu voce doamnă și rezonabilă. Mamă, am treabă. Trebuie să pleci!

– Spencer, sunt mama ta. Îmi fac doar griji pentru fericirea ta. Eu...

– Crede-mă, n-am fost niciodată mai fericit. Acum, te rog să pleci!

– Nu poți să mă dai afară așa!

– Te rog să pleci.

– Promite-mi că vii la mine diseară să bem ceva.

Singur!

– Nu pot să-ți promit asta. Am alt program.

– Bunica ta a provocat toate astea, nu-i așa? Millicent mereu încearcă să te întoarcă împotriva mea!

Acum, vocea lui era rece:

– Te rog să pleci.

Emma auzi tocurile Sandrei pe podea și apoi ușa de la intrare trântindu-se.

Spencer urcă scările câte două o dată.

–La naiba, femeia aia mă scoate din minți! Fratele și sora mea s-au mutat amândoi în cealaltă parte a țării și acum înțelegi de ce. Vrea să aibă ea controlul, este atât de enervantă, e ca o ciumă!

Emma zâmbi. Nu putea să se abțină să nu zâmbească întruna.

Spencer se uită la ea, apoi deodată zâmbi și el.

–Înțeleg că ai auzit conversația noastră. Se așează pe pat lângă ea și îi luă mâna. Presupun că n-a fost cea mai romantică cerere în căsătorie din lume!

–Dar poate cea mai neobișnuită, îl asigură Emma.

Spencer izbucni în râs. Apoi spuse, mai sobru:

–Nu vreau să te grăbesc, Emma. Nu vreau un răspuns imediat. Nu te condamn dacă nu vrei să te căsătorești cu mine. Știu că am cea mai ciudată, cea mai disfuncțională familie din lume. Pe mama ai văzut-o de ce e în stare. Și vreau să locuiesc pe insulă, ceea ce înseamnă că voi fi mereu în raza de acțiune a furiei mamei. Te sperie asta?

Emma vru să răspundă, dar întrebarea era una serioasă, așa că stătu o clipă pe gânduri. Nu discutase niciodată problemele spinoase legate de bani cu Duncan. Mereu pretinsese că se simte confortabil în preajma celor înstăriți, iar în cei câțiva ani cât locuise la Boston fusese sigură că avea să câștige sume frumoșele pentru ea și familia ei și că avea să facă parte din acel grup de aur.

–Cred cu toată puterea, rosti ea încet, gândind cu voce tare, că mama ta nu mă va accepta niciodată. Nu vin dintr-un mediu avut. Familia noastră nu are atâția bani câți aveți voi.

–Dă-mi voie să-ți amintesc că mama nici măcar nu are atâția bani câți pretinde, prin purtarea ei, că ar avea. De asta a încercat să fure acele coșuri împletite originale. Mereu încearcă să vândă ceva ca să aibă suficient numerar.

Emma dădu din cap aprobator.

– Totuși. Totuși... Spencer, cred că mi-e puțin frică de oamenii ca tine.

– Pentru că avem un nume de familie vechi? Sunt mândru că sunt un Bracebridge. Este unul dintre motivele pentru care știu atât de multă istorie. Dar în afară de asta – tata a murit. Mama e o snoabă îngrozitoare. Fratele și sora mea au plecat de aici și abia dacă ținem legătura. În plus, nu dau nici doi bani pe Nantucket. Mama se ceartă tot timpul cu bunica. De vreme ce fratele și sora mea m-au abandonat, mama își concentrează toată energia să-mi facă mie viața amară. Și mă tem că eu o iubesc pe bunica mai mult decât o iubesc pe mama. Se opri o clipă, apoi spuse zâmbind: De fapt, acum, că am înșirat toate lucrurile astea fermecătoare despre noi, înțeleg de ce-ți stârnim teama.

Era rândul Emmei să zâmbească:

– Stai liniștit, și eu am o familie destul de ciudată. Poate că fiecare crede că familia lui e ciudată. Izbucni în râs: Poate că fiecare familie chiar este ciudată.

– Nu poți să construiești o casă dreaptă din lemn strâmb, dar poți să construiești o casă confortabilă strâmbă, spuse Spencer. Buni spunea mereu asta. Casa în care locuiește buni va trebui să fie vândută când moare ea, iar banii vor fi împărțiți între frații mei și mine. Nu voi fi niciodată bogat, Emma, dar cred că voi avea un trai confortabil.

– Confortabil, repetă Emma. Își trecu degetul pe mâna lui. Îmi place asta, Spencer, îmi place să discutăm despre chestii reale. Dintr-odată, cum stătea acolo în pielea goală, doar cu un cearșaf în jurul corpului, își aminti: De fapt, și propria mea familie trece printr-o criză acum. Tata a întâlnit pe cineva, în sfârșit, o femeie foarte cumsecade care îl face fericit. Spencer, trebuie să fac un duș rapid și să mă întorc acasă.

– Mi-ar face plăcere să-ți cunosc familia. Adică, și în afara secției de poliție, zâmbi el.

– Oh, Doamne! făcu Emma.

Spencer se ridică.

– Tu du-te la duș, eu fac cafeaua.

capitolul 59

Abbie

Abbie îl duse pe Harry sus ca să-l ajute să se spele pe dinți și să se schimbe de pijama. Simțea că vrea să-l ia la subraț și să fugă cu el. Sau măcar să se ascundă în dulap. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se cu zgomot.

– A venit mami, îi spuse ea lui Harry.

– Mami! strigă Harry, și o luă la goană în jos pe scări.

Abbie îl urmă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Bună, Uriașule! În holul de la intrare, Sydney reuși o ghemuire admirabil de grațioasă, având în vedere cât de strâmt era costumul de pe ea și cât de înalte tocurile pantofilor. Harry alergă în brațele ei. Ea îl îmbrățișă și îl sărută pe creștet.

Apoi o observă pe Abbie pe scări.

– Ce cauți tu aici atât de devreme? întrebă ea.

– Sydney! Howell apăru în hol, cu un prosop de bucătărie în mâini. Trebuie să vorbim.

Sydney miji ochii. Se uită la Howell, apoi la Abbie, apoi din nou la Howell. Se ridică pe tocurile ei înalte, slabă ca un țâr.

– Deci asta se întâmplă aici! pufni ea disprețuitoare. De necrezut! Tu și bona aveți o mică aventură.

– Nu e o aventură, ripostă Howell, adăugând: și hai să nu discutăm în fața fiului nostru.

– Cred că *aventură* este cuvântul perfect pentru asta, îl șfichiui Sydney, și de ce să nu discutăm în fața lui Harry? Îmi imaginez că voi doi ați făcut o grămadă de lucruri în fața lui.

– Harry! Howell se întinse după mâna fiului său. O să avem o discuție de adulți, așa că te poți uita la televizor.

Băiețelul se trase, reticent.

Howell insistă.

– De fapt, îți voi da telecomanda. Poți să schimbi singur canalele.

Auzind aceasta, chipul lui Harry se luminează.

– Eu voi fi la bucătărie, anunță Sydney și se îndepărtă.

Howell îl conduse pe Harry în sufragerie și îl așeză pe canapea. Abbie inspiră adânc și o urmă pe Sydney la bucătărie. Soția lui Howell se rezema de bufet, cu brațele încrucișate pe piept și fața acră.

Sydney își fixă privirea asupra lui Abbie.

– Măi, măi, ce multilaterală ești! Trebuie să spun că mă surprinde că ai putut să-l atragi pe Howell. Nu prea ești o *femme fatale*.

Abbie nu răspunse. Încerca să înțeleagă mânia lui Sydney.

– E un clișeu, să știi, izbucni Sydney. Șeful își face de cap cu servitoarea!

Intră și Howell în bucătărie.

– Sydney, hai să nu vorbim așa.

– Da, ascultă cum vorbești tu! Atât de civilizată și rafinată! Poți să te prostesti cu bona, dar nu vrei să vorbești despre asta.

– Vreau să mă căsătoresc cu Abbie, declară Howell. O iubesc și cred că este potrivită pentru Harry.

Sydney dădea din cap ca un jucător de box lovit pe neașteptate.

– Vrei să te căsătorești cu ea? Dumnezeu mare, Howell, chiar ești plin de surprize! Apoi zâmbi triumfătoare: Iar ea este cea pentru care vrei divorțul? Sydney avea o voce cu adevărat remarcabilă, limpede ca un clopot și plină de siguranță. Howell, ești un fraier atât de mare! Eu sunt cea care vrea divorțul! Tu vrei să te furișezi prin spatele meu

cu o bonă. Dar eu am să mă căsătoresc cu următorul senator al statului New York.

Howell părea sincer uimit.

–Everett Candelli? Te întâlnești cu Everett Candelli?

–Ce? Dintr-odată, vocea lui Sydney era plină de veselie. Crezi că cineva atât de important nu ar putea să bage în seamă o avocată?

O, *Doamne!* Abbie se simțea ca un zmeu aruncat în sus, spre cer. O, *Doamne*, și Sydney vrea divorțul!

–Sunt impresionat, spuse Howell. Everett este un om remarcabil și un bun apărător al publicului larg. Mă bucur pentru tine, Sydney.

–Pe dracu' te bucuri! Ești doar eliberat că nu vei avea parte de un divorț urât și de un proces de custodie.

–Păi, recunosc Howell, și asta e adevărat.

–Tati, strigă Harry. Nu merge telecomanda.

Howell păru frustrat.

–Bine, puștiule, vin imediat. Și ieși din bucătărie.

Abbie își dădu seama că Sydney se uita insistent la ea, cu ochi mânioși. Își adună curajul și își găsi vocea. Rosti singurul lucru adevărat care conta pentru femeia din fața ei:

–Îl iubesc pe Harry. Vreau să știi asta.

–Ca și cum ai avea vreo idee ce înseamnă dragostea maternă! o taxă Sydney. Dulceață, ești așa de inocentă și nerăbdătoare! Ești o fetiță fără scăpare, nici măcar nu poți să-ți imaginezi ce înseamnă să fii mamă!

–De fapt, pot, începu Abbie.

–Să fii bonă nu e *nici pe departe* la fel cum este să fii mamă! explodează Sydney. Îți faci griji tot timpul, la dracu'! Vigilență, inteligență, toate intențiile tale bune, nimic nu contează! Nu se termină când mergi la culcare, nu se termină niciodată! O să fii atât de *copleșită* dacă îl iei pe Harry. Nu vei dormi noaptea, nu vei ști ce să faci când se îmbolnăvește, la dracu, *tu* nu poți nici să-l dai într-un *nenorocit* de carusel! E o muncă grea, uneori este fără

speranță și îți rupe inima! Te simți ca și cum nu faci nici-odată nimic bine! Dar uită-te la tine, tu crezi că știi cum e să fi mamă!

Abbie înțelegea furia femeii, și din respect pentru mama care era Sydney, spuse încet:

– Mama mea a murit când aveam cincisprezece ani. Eu le-am crescut pe cele două surori mai mici ale mele.

– Nu prea e același lucru! ripostă Sydney. Brusc se prăbuși într-un scaun și-și frecă fața cu mâinile. Dar este păcat. Trebuie să-ți fi fost foarte greu. Se uită la chipul lui Abbie vreme îndelungată, cu ochi critici. În cele din urmă, bodogăni: La dracu', ce știi eu? Te porți bine cu Harry. Pot să-mi dau seama că se simte iubit de tine. La naiba cu toată tărașenia asta, probabil că vei fi o mamă vitregă decentă.

– Voi fi, promise Abbie cu voce joasă.

– În regulă, fă-mi o favoare, îi ceru Sydney. Du-l undeva pe Harry ca să pot sta de vorbă pe îndelete cu Howell. Trebuie să punem la cale o mulțime de detalii.

Abbie ezită puțin, apoi spuse:

– Bine.

Howell și Harry se aflau tot în sufragerie, chinându-se cu telecomanda înțepenită. Ridicărea privirea amândoi spre ea, cu aceiași ochi, aceeași tunsoare și aceeași expresie plină de speranță, încât Abbie zâmbi.

– Știi ceva? spuse ea. Lasă televizorul, Harry. Te duc la mine acasă și o să-mi cunoști familia.

Howell părea ușurat.

– Bună idee! Apoi adăugă: Întoarceți-vă la prânz, bine?

Abbie dădu din cap afirmativ și îl luă pe Harry de mână.

– Bine.

Ieșiră în vântul de-afară. Starea de spirit și gândurile lui Abbie se răsuceau asemenea vântului, iar ea aproape că alerga, cu Harry de mână.

–O să-ți placă la mine acasă, Harry. Am multe lucruri frumoase să-ți arăt. Am scoici și păpuși și o pisică pe care o cheamă Cinnamon și o Căsuță de Joacă!

–Ești amuzantă astăzi, chicoti Harry.

–Harry, sunt absolut fericită! recunosc eu ea.

capitolul 60

Abbie, Emma, Lily și Marina și Harry, Spencer și Jim

Marina spuse:

–Sunt bine acum, Jim. Se retrase din îmbrățișarea lui, ușor rușinată că stăteau așa, pe marginea șoselei aglomerate spre aeroport, unul în brațele celuilalt ca o pereche de iubiți liceeni, în vreme ce jumătate dintre locuitorii din Nantucket treceau în viteză pe lângă ei și se holbau.

Însă îmbrățișarea lui Jim era foarte plăcută.

–Ești gata să mergi acasă? întrebă el.

Îi plăcea cum suna, să meargă *acasă*.

–Cu siguranță!

Jim demară și se îndreptă spre oraș. Conducea cu o mână pe volan, în timp ce ținea cealaltă mână în continuare pe coapsa Marinei.

–Cred că nu mă duc la muncă în dimineața asta.

–Serios? Marina se întoarse spre el și îl mângâie pe față. Se simțea așa de apropiată de el, atât de fericită de alegerea pe care o făcuse, ca și cum în sfârșit își lăsase trecutul în urmă și traversase intersecția spre viitor.

–Păi... Câteva clipe Jim păru că nu-și găsește cuvintele. Marina, înțeleg ce decizie ai luat acum. Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fi fost. Și, Dumnezeule, sunt atât de fericit că m-ai ales pe mine! Pe noi, viața împreună aici. Cred că ai fost foarte curajoasă. Nu cred că asta este o zi obișnuită și nu vreau să mă grăbesc la muncă.

Marina îl mângâie ușor pe față cu vârful degetelor.

–Jim!

El trase pe dreapta și opri motorul.

– În plus, tocmai am semnat un contract și am primit avansul pentru o renovare importantă a unei case vechi uriașe, așa că pot să-mi iau puțin timp liber și pentru mine. Se întoarse spre Marina și îi zâmbi. Și știi ceva? Sunt lihnit. Simt că n-am mai mâncat de zile bune!

Marina izbucni în râs:

– Și mie mi-e foame. Am cumpărat ouă ieri. O să fac omletă... proteine pentru energie! Era atât de *mulțumită* pentru că îi era atât de foame, foame, euforie, sănătate și cinste.

– De ce râzi? o întrebă Jim.

– De nimic, îi răspunse ea. De toate. Cred că par puțin cam nebună. Ultimele câteva ore au fost cam intense. Iar acum mă simt cu-adevărat bine!

Se ținură de mână spre casă. Mireasma caldă a cafelei plutea încă în aer, însă casa era liniștită.

– Fetele au plecat, constată Jim.

– Cred că Emma nu a fost acasă noaptea trecută, îi spuse Marina. Scoase un bol și ouă și simțea satisfacția faptului că oul se potrivea așa de bine în palma ei, că era atât de neted la coajă, atât de real și confortabil și hrănitor, acest lucru atât de simplu.

– Bună! se auzi odată cu ușa de la intrare trântită și, o clipă mai târziu, intră în bucătărie Abbie ținând de mână un băiețel.

– Bună ziua tuturor! Abbie îl ridică pe băiat în brațe. El este Harry. Harry, ei sunt tatăl meu, Jim. Și prietena lui tati, Marina. În timp ce toată lumea spunea bună ziua, Abbie se uită cu atenție la chipul tatălui ei și al Marinei. Deci, au plecat?

– Tocmai i-am dus la avion, o informă Jim.

Abbie scoase chiote de bucurie și încercă niște pași de salsa, cu Harry în brațe. El chicoti. Abbie spuse:

– Marina, mă bucur foarte tare!

Marina roși:

– Mulțumesc. Vrei niște omletă?

–Nu, mulțumesc, abia am mâncat clătite, îmi spuse Abbie. Îl așeză pe Harry pe podea. Poate, totuși, niște fructe. O să pregătesc un bol cu fructe, anunță ea, și deschise frigiderul.

Marina zâmbi și începu să spargă ouă aruncând conținutul în castronul pentru omletă.

Ușa din spate se deschise și intrară Emma și Spencer.

Emma rămase cu gura căscată și ochii larg deschiși:

–Marina! Ești aici!

Marina făcu cu ochiul:

–Da! Eu și Jim i-am dus pe Gerry și pe bebeluș la aeroport la prima oră.

–Aleluia! Toți se uitau la ei nedumeriți. Emma își adună curajul și spuse: Hei, toată lumea, el este Spencer. Spencer, ei sunt tata, Marina, sora mea Abbie și... Se ghemui lângă băiețel: Tu trebuie să fii Harry.

El păru uimit de clarviziunea ei.

–Eu *sunt* Harry! râse băiatul.

–Și n-am cunoscut niciodată un Harry mai Harry decât tine! Se ridică: Fantastic, Marina, pregătești micul dejun? Suntem lihniți!

–Imediat! Marina scoase o bucată de cașcaval și rase o grămăjoară ca să o pună peste ouă. Puse patru bucăți de pâine în prăjitor și scoase untul ca să se înmoaie. Scoase un pachet de șuncă din frigider și îl pregăti pentru microunde. Spuse: Emma, pui te rog niște suc în pahare? Jim, poți să mai faci niște cafea? Găsi gemul de coacăze și îl puse cu o linguriță în mijlocul mesei. *Sunt în elementul meu*, își spuse în sinea sa.

Cuptorul cu microunde scoase un clinchet.

–În regulă, toată lumea, micul dejun este gata! Luați-vă câte un scaun. Așeză feliile de șuncă pe un platou și puse pe farfurii câte o porție aburindă de omletă untoasă. Luă un al doilea rând de pâine prăjită, unse feliile cu unt și umplu încă un platou.

–Cred că și mie mi-e puțină foame, anunță Harry plin de speranță.

Jim spuse:

–Uite o șmecherie. Luă o grămadă de cărți de bucate și le puse pe un scaun, apoi ridică băiețelul pe teanc. Exact înălțimea potrivită, remarcă el, împingând scaunul aproape de masă.

Emma se uită în jur. Cu atâta lume de față, erau înghesușiți unul în altul, și îi plăcea asta. Îl văzu pe Spencer vorbind cu Marina și își zise în sine: *Poate că nu suntem cea mai ciudată familie din lume!*

Ușa din spate se deschise și Lily intră în bucătărie. Îi căzu fața.

–Nu mi-a spus nimeni că e petrecere!

Emma izbucni în râs:

–Lily, este doar micul dejun.

Marina făcu un semn spre scaunul de lângă ea.

–Ia loc, Lily. E destulă mâncare.

Mulțumită, dar confuză, se așeză.

–Unde-i Jason? întrebă Marina în timp ce îi dădea o farfurie.

–La muncă, spuse fata. Se aplecă spre Marina: Am vorbit cu Jason. I-am spus că putem să facem un compromis, ar putea să vină și el la Paris...

–Cine merge la Paris? întrebă tatăl ei.

–Păi, eu, tată! Omleta mirosea atât de bine, încât luă o gură înainte de a continua: Eartha mă ia cu ea la Paris. În toamna asta. Pentru șase luni. Iar Jason nu este prea încântat.

Tatăl ei părea perplex:

–Credeam că vrei să te măriți cu Jason.

–Păi, da. Dar *mai întâi* merg în Franța.

–Este minunat, Lily! spuse Marina.

–Știu! chicoti de bucurie Lily. Poate că puteți să veniți și voi în vizită. Tu și tata. Se uită în jurul mesei. Poate că *toți* puteți veni în vizită!

Emma strânse mâna lui Spencer pe sub masă.

– Poate că vom veni, îi spuse ea surorii sale. Este o posibilitate.

Harry coborî de pe scaunul său și se duse la rafturile cu comori de pe plajă.

– Bonă Abbie, ce e asta?

Abbie îngenunche lângă el.

– Sunt niște șmecherii pe care le-am găsit pe plajă. Asta e o piatră care ne-a plăcut. Iar aceea e o scoică. Poți s-o iei de pe raft. Când eram de vârsta ta, Harry, mă prefăceam că este un leagăn pentru micul meu trol.

Harry făcu ochii mari de uimire și încântare:

– Ai avut un mic trol?

– Da. Îi făceam din pietre. Să-ți arăt. Abbie luă o piatră mică și netedă de pe polița cu trofee și îi desenă o față cu o cariocă albastră. Harry o urmărea vrăjit.

– Ai mulți oameni în familia ta, bonă Abbie! spuse Harry, uitându-se la masa unde ceilalți mâncau, vorbeau și râdeau.

– Așa este, recunosc Abbie.

După o clipă, Harry rosti solemn:

– Bonă Abbie, îmi place familia ta!

Abbie făcu o pauză ca să se gândească la un răspuns. Voia să-i spună copilului că va face parte și el din familia ei, dar era prea devreme pentru acel anunț. Nu ar fi făcut altceva decât să-l deruteze. Așa că îl sărută pe obraz și spuse:

– Știi, Harry, și mie îmi place familia mea!

capitolul 61

Abbie, Emma, Lily și Danielle, într-un fel

A fost ideea lui Abbie.

În răcoarea serii, se urcară în Vechitură și se duseră pe plaja Surfside. Abbie conducea. Emma stătea pe locul din dreapta șoferului, cu un coș de picnic în brațe. Lily stătea în spatele Emmei. Nu purta centura de siguranță pentru că stătea aplecată pe marginea banchetei, încercând să îmblânzească părul lung și creț al surorii sale.

Era abia trecut de ora șapte, și când ajunseră în parcare de pe faleză mai văzură câteva mașini acolo. Chioșcul era închis. Aerul purta nuanțe din răcoarea începutului de toamnă.

Nu vorbiră deloc în timp ce coborâră pe plaja nisipoasă, cu toate că Abbie spuse cu voce tare, dar pentru ea însăși:

– De ce m-am obosit să mă încălț cu sandale? Se opri ca să și le dea jos.

Când ajunseră la plaja lată, rămaseră nemișcate, uitându-se la întinsul infinit al oceanului. Briza bătea dinspre sud-est, așa că valurile se rostogoleau dramatic, spărgându-se de mal în pume albe.

– Mamei i-ar plăcea asta, remarcă Emma.

Abbie aprobă dând din cap.

– Ai dreptate. Mereu i-au plăcut valurile mari, marea în furtună.

– Asta este încă un lucru pe care nu-l știam, oftă Lily.

– Ce îți amintești tu? întrebă Abbie. Îi întinse Emmei un capăt al vechii lor pături de plajă și împreună o întinseră pe nisip. Abbie fixă un colț cu coșul de picnic.

Lily spuse:

– Cel mai mult mi-o amintesc cum îmi cânta cântece de leagăn.

– Păi, iată, Lily! Abbie o încurajă dând din cap aprobator, în timp ce scotea paharele din coș. Asta este o amintire pe care noi nu o avem. Mama nu ne-a mai cântat cântece de leagăn de când eu aveam opt ani.

– Și mie la fel, făcu Emma, în timp ce se chinuia să scoată dopul sticlei de șampanie.

– Mie îmi cânta tot timpul cântece de leagăn, murmură Lily, și își roase buza amintindu-și.

Abbie zâmbi.

– Și aveai șapte ani. Tu erai ultimul bebeluș. Te adora, pur și simplu!

Dopul de la sticla de șampanie explodează cu un zgomot puternic, ca de pistol.

– Ura! făcu Emma, ridicând sticla. Paharele, toată lumea! Emma turnă șampanie în trei pahare.

– Declar oficial deschisă Prima Ceremonie în Memoria Daniellei Fox, anunță Abbie solemn.

Surorile își ciocniră paharele și băură.

Emma se uită la surorile ei.

– Bine. Cine începe?

– Tu, hotărî Lily. Pentru că Abbie și cu mine deja avem câte o amintire.

Emma fu de acord.

– Bine. M-am gândit și îmi amintesc cum mama ne făcea haine pentru păpuși...

– Așa este, așa făcea! exclamă Abbie.

– Doar că făcea haine *ciudate*. Nici una dintre prietenele mele nu a avut așa ceva. Pe una dintre păpușile mele Barbie a transformat-o în țigancă. Cu șaluri și o mulțime de paiete.

– Ce tare! se amuză Lily.

– De fapt, mi-era rușine, îi spuse Emma. Îmi plăceau foarte mult păpușile mele bebeluș. Voiam multe haine

de bebeluș. Nici măcar nu-mi plăceau păpușile Barbie, și oricum voiam haine la fel ca ale prietenelor mele: Barbie Malibu, Barbie Cenușăreasa.

–O, Doamne! se cutremură Abbie. Uitasem de asta! Vă aduceți aminte, mi-a făcut una dintre păpușile Barbie o Mamă Vitregă Rea Barbie! Cu un șal negru vechi și niște coșuri cu mere. Merele erau puncte roșii de scorțișoară.

–Mie nu mi-a făcut haine pentru păpuși! își aminti Lily.

–Nu, *tu* erai păpușa ei. Făcea haine și costume pentru tine, îți amintești? îi spuse Abbie.

Lily se gândi:

–Aveam un costum de prințesă.

–Da, corect. Cu o diademă! întâri Emma.

Cele trei surori rămaseră tăcute câteva clipe, pierdute în amintiri. Apoi Lily rosti cumpănit:

–Mama era chiar bizară.

–Era o *artistă*, o corectă Emma.

–Era *diferită*, insistă Abbie. Am fost de acord că vom spune adevărul aici. Și niciodată nu am vorbit despre lucrurile rele din trecutul nostru.

–Nu era chiar așa de rău, se grăbi Lily să protesteze. Nu ne-a lovit niciodată, de exemplu.

Abbie se uită la sora ei mai mică.

–Nu. Ai dreptate. Nu ne lovea niciodată și nici nu ne spunea lucruri urâte.

–Dar uneori se purta de parcă ne ura, spuse Emma încet.

–Nu, nu-i adevărat! protestă Lily.

–Bine, continuă Emma, poate nu cu tine, Lily. Tu erai atât de mică. Dar uneori spunea lucruri... Îmi amintesc că am venit acasă după prima zi în clasa a șaptea. Eram fericită pentru că începusem orele de franceză. I-am spus *Bonjour*, iar ea a avut o privire foarte tristă pe chip și mi-a spus: „Mereu am vrut să locuiesc în Franța. Dacă n-aș fi fost prinsă în casa asta de pe insula asta, aș fi putut

să merg în Franța. Acum nu voi mai putea să merg nicio dată!“ Dumnezeule, mă simțeam groaznic, de parcă eu îi distrusesem viața!

Abbie dădu din cap afirmativ.

–Asta era aproape de momentul în care a murit. A avut vreo doi ani chiar plini de depresii atunci! S-a luptat cu asta, însă depresia a învins-o.

Lily izbucni:

–Trebuia să ne iubească mai mult! Trebuia să dorească să fie cu noi! O iubeam! Și tata o iubea! De ce n-a fost de-ajuns pentru ea?

Abbie o liniști:

–Bine, Lily, ascultă ce spui. Tu ești cea care și-a amânat nunta ca să poată merge în Franța cu Eartha.

Lily își mușcă buzele.

–Hei, am căzut de acord să nu vorbim despre prezent și să nu ne criticăm una pe alta, interveni

–Nu criticam pe nimeni, doar spuneam.

–Mi s-a părut o critică, se îmbufnă Lily.

Emma schimbă subiectul.

–Nu vă sperie asta? Adică, vă gândiți vreodată că depresia se poate moșteni? Că poate să ne lovească dintr-odată?

–Mă gândesc mult la asta, mărturisi Abby. Dar poate ne ajută să ținem minte cât de rațional este tata. El este calm, mulțumit de viață. Mă gândesc că poate genele lui și ale mamei s-au amestecat. În orice caz, atunci când cad în depresie, pot să ies destul de repede din starea asta.

–Ea țipa la tata, rosti Emma, aproape în șoaptă.

–Îmi amintesc asta, spuse Lily. Era cam înfricoșător.

Emma continuă:

–Avea crize. Azvârlea cu lucrurile prin casă. Vă amințiți când a spart vaza pe care i-am dat-o noi de ziua ei? Nu fusese scumpă, dar eram mici, nu aveam prea mulți bani. Am fost atât de mândre când a pus-o în sufragerie

pe masa din față, unde putea s-o vadă toată lumea! Și atunci când a spart-o...

– Nu știa ce face, insistă Lily.

– S-a simțit groaznic a doua zi, spuse Abbie. A plâns și a plâns întruna. Ne cerea scuze iar și iar. A lipit-o la loc.

– A încercat s-o lipească la loc, explică Emma. Se spărse în multe bucăți și s-a tăiat la degete într-un ciob...

– Îmi amintesc asta, șopti Lily. Îmi amintesc de sânge.

Surorile rămaseră tăcute, cu privirea ațintită la valurile care se rostogoleau. Totul se rostogolea spre ele ca un nor întunecat, care păta apa cu indigo.

– Bine, murmură Abbie, trăgând aer în piept. De aceea am venit. Nu am mai făcut-o până acum și este greu, doare, dar cred că avem nevoie de asta. Așa că hai să spunem fiecare *cea mai rea* amintire pe care o avem despre mama.

După o clipă, Lily luă cuvântul:

– Cred că treaba cu vaza spartă a fost cea mai rea pentru mine. Tot incidentul. Felul în care țipa la tata. Zgomotul lucrurilor care se spărgeau. Tu ai venit și m-ai luat, i se adresă lui Abbie, și m-ai dus în Căsuța de Joacă. Pe mine și pe Emma. Eram deja *în pat*. În *pijama*. A fost înfricoșător să mergem noaptea așa la Căsuța de Joacă.

– N-am vrut să mai auziți toate astea, spuse Abbie.

– Și tata țipa, își aminti Emma. Asta a fost cel mai înfricoșător pentru mine. Tata era atât de bun cu ea, o asculta mereu, o întreba dacă și-a luat medicamentele, încerca să o facă să se calmeze. Dar atunci și-a pierdut răbdarea și a țipat la ea.

– *Ce vrei să fac?* recită Abbie cu voce joasă. *Ce dracu' aștepți să fac?* *Isuse, Danielle, îmi dau toată silința!*

– Am adormit în Căsuța de Joacă, vă amintiți? Emma se foi pe nisip, simțindu-se inconfortabil cu aceste amintiri. Tu ai dormit pe canapea, cu Lily în brațe. Eu am dormit pe podea.

– În dimineața următoare, mami ne-a servit clătite cu sirop de arțar cum voiam noi, zâmbi Lily trist. Ne-a promis că nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva!

– Păi, spuse Abbie amar, și-a ținut promisiunea.

Rămaseră din nou tăcute.

– O urăsc! spuse Lily. Eram doar un copil. M-a părăsit.

– Ne-a părăsit pe toate și pe tata, spuse Abbie.

– Dar voi erați mari! Eu eram atât de mică!

– Cred că era în agonie, rosti Abbie. Cu vocea foarte coborâtă, urmă: Odată am prins-o încercând să-și taie venele în cadă.

– Oh, Abbie, n-am știut niciodată asta, făcu Emma. Ce groaznic pentru tine!

– Tata era la pescuit. Era târziu. Trebuia să merg la toaletă, așa că am intrat în baie... Era dezbrăcată în pielea goală în cadă, cu un cuțit în mână. L-a lăsat jos când m-a văzut. Am strigat: „Mamă!“ Iar ea a răspuns: „E în regulă, Abbie“. Dar nu mă puteam mișca din loc. Eram ca paralizată. Aveam nevoie de tata să mă ajute. Eram terifiată.

– Ce ai făcut? întrebă Lily.

– Pur și simplu stăteam acolo ca o marionetă, înghețată de spaimă! Ca o căprioară în bătaia puștii. În cele din urmă, mama s-a ridicat cu apa curgând pe ea, și-a pus un prosop în jurul corpului și a ieșit din cadă. M-a ținut în brațe mult timp. Spunea: „Este în regulă, Abbie! Trebuie să mergi înapoi în pat. Ai școală mâine. Eu o să fiu bine. Mă duc și eu la culcare.“ Dar tot nu mă puteam mișca din loc. Uitasem de asta – eram ca de piatră. Nici nu puteam să vorbesc. Aveam cincisprezece ani. Știam că trebuie să fac ceva. Și eram stânjenită că mama era în pielea goală, căci prosopul îi tot cădea. Și îmi zâmbea fals și îmi spunea că totul este în regulă.

– Și ce s-a întâmplat? A venit tata acasă?

– Nu atunci. Mai târziu. Mama s-a șters în cele din urmă, și-a pus o cămașă de noapte și mi-a luat mâna într-a ei și a spus: „Hai, dulceță, hai să mergem la culcare

împreună și să ne ținem în brațe așa cum făceam când erai mică. O să te mângâi pe spate, cum îți făceam când erai mică.“ Așa că am reușit să merg și am stat în pat fără să mă mișc multă vreme. Nu am putut să adorm. Nici mama, îmi dădeam seama după cum respira. Dar era calmă. Când a venit tata acasă, m-am dus în dormitorul meu și am adormit.

Lily spuse:

– E groaznic, Abbie! Sorbi niște șampanie în timp ce-și făcea puțină ordine în gânduri. Eram atât de geloasă pe tine – și pe Emma – pentru că voi ați avut parte de mama mai mult decât mine! Mulți ani de zile. Dar voi ați avut și partea grea. Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

Vocea Emmei sună joasă și aspră:

– Vă amintiți, cu vreo două săptămâni înainte să moară, cum ne-am trezit într-o dimineță cu bijuteriile ei pe pernă, lângă noi?

– Oh, îmi amintesc asta! exclamă Lily. Eram atât de fericită. Mereu vrusesem brățara ei cu ametist. Am pus-o pe mână imediat. Nu mi-a trecut deloc prin cap că ne-a dat bijuteriile ei pentru că ea plănuia să... nu le mai folosească.

– Tu aveai șapte ani, îi aminti Emma. Dar eu aveam treisprezece și mi s-a părut înfiorător.

– Tata ar fi trebuit să o ducă într-un spital chiar în acea zi, spuse Lily.

– Nu este vina tatei, protestă Emma.

– Nu spun că este, se apăără Lily.

– Tata a încercat așa de mult să o convingă să se interneze pentru tratament, dar ea nici măcar nu voia să audă de asta.

– Bine. Abbie se îndreptă de spate, iar curajul îi reveni în voce. Cred că noi trei trebuie să facem un pact. Trebuie să ținem legătura una cu alta, oriunde suntem, și dacă una

dintre noi începe să dea semne de depresie, să luptăm și să țipăm până când primim ajutor.

– Asta este o idee bună, spuse Lily, dar cum îți dai seama dacă e o depresie gravă? Atunci când Emma a venit acasă vara asta, a stat în pat zile în șir.

– Iar tu mi-ai scris și eu am sosit îndată, îi aminti Abbie. Dar serios, aceea era o problemă conjuncturală.

– Cred că trebuie să discutăm cu soții sau colegii noștri de cameră sau oricine este cel cu care locuim în acel moment, sugerează Emma.

Abbie spuse:

– Corect. Cum ar fi, atunci când tu te căsătorești cu Spencer, el trebuie să ne sune pe mine și pe Lily și noi putem să vedem împreună ce e de făcut.

– Dar dacă eu îi spun lui Jason că s-ar putea să am gene de nebunie, poate că nu mai vrea să se căsătorească cu mine! se tângui Lily, panicată.

– Ei, haide, făcu Emma. Jason e nebun după tine.

– Totuși, ar trebui să-i spui despre asta, opină Abbie. În orice caz, nu cred că ar fi o surpriză prea mare pentru el. Toată lumea din oraș știe că mama era excentrică.

Cerul și oceanul se întunecau, devenind un câmp luminos de gri. Vântul se întetea, jucându-se cu colțurile păturii.

Lily tremură:

– Mi se face frig.

– Bine, spuse Abbie. Încă o amintire de la fiecare și apoi mergem.

– Eu îmi amintesc cât de mult îi plăcea vara, începu Emma. Practic, în momentul în care se oprea ninsoarea, ieșea afară și atârna lampioanele cu scoici și așeza scaunele pe terasa din spatele casei. Mergea să înoate în fiecare zi. Pur și simplu, trăia cu costumul de baie pe ea și cu o cămașă de-a tatei pe deasupra.

– Îi plăcea și Crăciunul, spuse Abbie. Punea colinde de Crăciun să se audă în toată casa și făcea cincisprezece

feluri de prăjiturile de Crăciun și *bûche de Noël* și mereu cumpăra cel mai mare brad pe care îl găsea.

– Și punea trei îngerași în vârful bradului, îngăimă Lily, înecându-se de plâns în timp ce vorbea. Mereu spunea că noi eram cei trei îngerași ai ei, așa că trebuia să aibă trei îngerași în brad.

– Uitasem asta, spuse Abbie, care începea și ea să devină plângăcioasă. Era o idee frumoasă, dar mereu părea destul de ciudat.

Emma ridică paharul:

– În memoria Daniellei Fox!

Surorile își atinseră paharele și sorbiră și ultima picătură de șampanie.

Rămaseră nemișcate câteva clipe, pierdute fiecare în propriile gânduri.

– Bine! Abbie își înfășură paharul într-un șervețel de hârtie și îl puse în coș. Să mergem.

Scuturând nisipul de pe pled și împăturindu-l, Lily întrebă:

– Vă gândiți vreodată că poate mama chiar este undeva acolo sus? Undeva? Și că ne poate vedea?

Emma chicoti:

– Este un gând frumos, Lily, dar uneori nu prea aș vrea să mă vadă mama!

Abbie își cufundă degetele de la picioare în nisip și spuse:

– Vă amintiți ce ne spunea mama când ne aducea aici la vânătoare de comori? Ne spunea să credem mereu în ceva *mai important!* Ne spunea să ne uităm la ceea ce avem în față și vom vedea că și un grăunte de nisip este un miracol. Că și un ciob de sticlă poartă un mesaj, că universul este plin de trucuri, indicii și semne.

Rămaseră cu privirea ațintită la apă. Soarele coborâse, luminând vârfulile valurilor cu puncte de lumină.

– Hai, le îndemnă Emma.

Urcară panta ducând coșul și pătura.

– Dar tu, Abbie? zise Lily. Tu crezi în altceva?

– Nu știu, Lily. Minteă îmi spune că nu e posibil, dar în sufletul meu, vreau să fie adevărat. Deci probabil cred, într-un fel vag și ambiguu. Abbie se întoarse să se mai uite la mare încă o dată.

Ceva străluci în apă. Ceva ca un licăr, ca o piele de om. Se uită insistent într-acolo.

– Ce este, Abbie? Lily se opri și se uită și ea.

– O, nimic, hotărî Abbie. Doar un licăr de lumină.

capitolul 62

Familia

Cu cât se apropia ziua nunții, cu atât era mai mare suspansul privind starea vremii. Jim verifica prognoza meteo pe iPhone la fiecare oră, dar tot ieșea și se uita și spre cer. Închiriaseră casa de pe plajă pentru ca mireasa și domnișoarele de onoare să aibă unde să se îmbrace și erau pregătiți, în caz de nevoie, să țină ceremonia înăuntru. Marina și fetele decoraseră sufrageria vastă de la parter cu lampioane din scoici și aveau găleți cu flori în așteptare, pentru orice eventualitate.

Zorii prevestiră însă o zi de aprilie luminoasă, senină și ireal de caldă. Se produsese o adevărată minune, iar nuntașii erau euforici, ca și cum această zi reprezenta un mesaj din partea naturii, și cine putea să spună că nu era așa? gândi Abbie.

Mai devreme, Jim, Howell, Spencer și Jason se duseseră pe plajă și așezaseră în semicerc, cu fața spre ocean, scaunele pliante albe împrumutate de la clubul de iahting. Abbie și Lily au făcut un altar din lemn și au pus buchete de lalele roz și narcise galbene de fiecare parte. Aleea ducea direct de la casă la altar prin iarba de pe plajă, și de-a lungul ei plasaseră vase de flori ici și colo.

Acum începeau să vină mașini și camioane care parcau pe marginea șoselei, iar invitații la nuntă îmbrăcați în culori vii își făceau apariția, în sandale sau în picioarele goale, înaintând pe nisip spre scaune. În casă, la etaj, se îmbrăca mireasa. Chitariștii cântau încetșor, iar sunetele piesei *The Water Is Wide* se înălțau în toată casa.

La parter, Abbie își strânse fusta cu amândouă mâinile și îngenunche lângă Harry:

– Poți să faci asta, Harry, îl încurajă ea. La fel ca aseară la repetiții.

Harry își răsuci un picior peste celălalt și părea nefericit. Și nu era din cauza sacoului albastru și a cravatei. Dimpotrivă, i se părea grozav să poarte haine de oameni mari, mai ales că era desculț. Doar că avea un atac de timiditate.

Abbie inspiră adânc și se uită în sus, întrebător, la Howell.

– Vom fi toți acolo cu tine, în față, amice! îl asigură acesta.

Harry se foi:

– Prea mulți oameni!

Era de înțeles. Cu o seară în urmă, la repetițiile de pe plajă, nu era prezentă jumătate din populația insulei Nantucket. Acum toate scaunele pliante erau ocupate, iar conversația și râsetele se înălțau în valuri spre ei.

– Am o idee, spuse Abbie. Ce-ar fi dacă Bill ar merge cu tine?

Privirea lui Harry se luminează:

– Da! Ar fi tare!

Howell dădu din cap:

– Nu sunt sigur că ar fi o idee atât de bună. Este doar un cățeluș.

– Dar Bill este atât de calm, îi aminti Abbie.

– Să-i întreb pe Marina sau pe Jim? se codi Howell. Ar putea să spună că, oh, nu știu, că e cam nebunesc.

– Sigur! Abbie îl luă pe Harry de mână. Întreabă-i și pe ei. Harry și cu mine mergem să-l luăm pe Bill.

Ea și Howell îi luaseră cățelușul lui Harry de Crăciun. Crezuseră că ar fi putut să-l ajute pe băiat să se simtă mai mare, mai responsabil, dacă avea un animal de care să aibă grijă, iar orfanul de la asociația de adopție a animalelor se dovedise foarte potrivit pentru noua lor familie

în formare. Harry îl botezase Bill. Era blajin, bun, nu se enerva ușor, avea pete albe și negre și o ureche căzută. Mereu părea mulțumit, chiar amuzat, de viața lui mărunță de câine. Atunci când Harry venea la Nantucket ca să stea cu Howell, întotdeauna avea voie să doarmă cu Bill în pat. Băiatul și câinele deveniseră cei mai buni prieteni.

Noul Jeep al lui Howell era parcat pe alee. Bill stătea strâns covrig pe scaunul din față, dormea, iar când Abbie deschise ușa, cățelușul ridică brusc capul.

– Haide, Billy Boy, i se adresă Abbie. Vei face o plimbare pe aleea principală.

Puse lesa la gâtul câinelui și i-o dădu lui Harry. Apoi, râzând, spuse:

– Stai puțin, Harry. Îngenunchind, își scoase o magnolie albă din păr și o puse la reverul hainei lui Harry. Perfect! comentă ea.

Îl luă pe Harry de mână și merseră înapoi spre casă. Acum putea să-i vadă pe invitații care se adunau pe terasa din spatele casei, la marginea plajei.

Emma se rezemă de Spencer în timp ce ieșeau pe terasă. El arăta minunat în smoching, în timp ce Emma părea, ei bine, impresionantă, în rochia ei de șifon albastru ca cerul pe care trebuise să o modifice ca să îi acopere burta în creștere.

– Mă legăn, spuse ea.

El îi cuprinse mijlocul.

– N-ai fost niciodată mai frumoasă ca acum!

Ea râse.

– Știi, înclin să cred că așa este. Iar tu nu ai fost niciodată mai chipeș!

Emma știa că mama lui Spencer înnebunise de furie pentru că Emma era însărcinată, iar ei nu erau căsătoriți, dar Millicent nu părea să fie afectată. În fond, atunci când, în noiembrie, își planificaseră nunta pentru vara

următoare, nu știuseră că Emma era gravidă și trebuia să nască în mai.

Emma și Spencer încercaseră să o convingă pe Sandra să vină la nuntă. În curând aveau cu toții să facă parte dintr-o mare familie, îi amintiseră ei, dar Sandra n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la furia ei, așa că refuzase să participe. Însă Millicent era acolo. Spencer o adusese el însuși la plajă și o așezase într-unul dintre rândurile din față, lângă Sheila Lester și soțul ei. Millicent se îmbrăcase de-a dreptul regal pentru nuntă, cu un costum de lână argintiu și o pălărie argintie cu borurile largi, cu pene, pietre prețioase și perle.

Emma și Spencer locuiau în casa cea mare cu Millicent pentru următoarele câteva luni. Bebelușul avea să se nască la spital, dar era o ușurare să știi că poți avea o soră medicală prin preajmă tot timpul noaptea, și ziua, când Spencer lucra. Emma lucra cu jumătate de normă pentru asociația istorică, o ajuta pe Millicent să-și facă ordine prin lucruri și să-și catalogheze enorma colecție de obiecte artisanale de Nantucket pe care, atunci când aveau să fie gata (din motive fiscale, îi spusese Sandrei), Millicent avea s-o doneze asociației istorice. Emma încă îi citea în timpul după-amiezilor. Uneori, alegea cărți contemporane despre sarcină, ceea ce o făcea pe Millicent să râdă în hohote.

–Doamne, spuse Spencer. Uite! Cred că Bill o să ia parte la nuntă.

Emma izbucni în râs.

–Îmi iubesc familia nebună! exclamă ea.

Lily se uită în oglindă pentru ultima oară. Marina vru-se ca domnișoarele ei de onoare să poarte culorile mării. Rochia lui Abbie era de un albastru aproape indigo, a Emmei era bleu, iar a lui Lily era turcoaz. Lily credea că rochia ei era de departe cea mai uluitoare. Purta cerceii lungi turcoaz pe care i-i dăduse Eartha și îl pusese pe Jason

să îi facă multe poze ca să-i trimită prin e-mail Earthei. Eartha fusese invitată la nuntă, desigur, dar era încă la Sarasota, își vizita prietenii. Nu voia să se întoarcă pe insulă până în iulie, când începea sezonul monden.

Zâmbind aprobator către propria imagine din oglindă, Lily se întoarce, își ridică rochia cu mâinile și ieși pe terasa din spatele casei. Se simțea precum Cenușăreasa când cobora scările, în felul în care își ținea fusta era ceva ce o făcea să se simtă ca o prințesă.

Jason o aștepta pe terasă, arătând ca un star de cinema în smoching. Ea era conștientă de privirile pe care i le aruncau lui Jason alte femei, de felul în care chiar unele dintre *prietenele* ei inventau tot felul de probleme gospodărești ca să-l cheme pe el să le ajute. Unele erau chiar măritate – dar majoritatea, nu. Lily știa că trebuia să nu mai tragă de timp și să ia o decizie. Jason nu avea să o aștepte veșnic. Se simțiseră bine în cele două săptămâni la Paris, dar el era un om al insulei, avea insula în sânge, în oase, în inimă și în suflet. Jason nu voia să părăsească insula, nici măcar pentru Lily.

Lily nu știa dacă avea o rezervă suficientă de dragoste. Parisul fusese o revelație, iar cele câteva săptămâni pe care le petrecuse cu Eartha la New York fuseseră derutante, provocatoare și excitante. Știa că avea nevoie să petreacă ceva timp trăind și lucrând la New York înainte să se așeze la casa ei cu Jason. Și poate că Jason avea să decidă că Lily nu îl iubea destul. Era o șansă pe care trebuia să și-o asume. Învăța – încet, cu multă anxietate și emoție – că putea să se descurce pe cont propriu.

Dar astăzi nu era vorba de Lily. Era vorba de Marina și tatăl lui Lily.

Marina băuse șampanie în ultimele două ore, încercând să se calmeze. Era atât de fericită, iar ziua era absolut orbitoare, îi era teamă că avea să izbucnească în plâns.

Hotărâseră – hotărâseră *cu toții*, pentru că fetele erau cel puțin la fel de interesate în ceremonie ca și tatăl lor – să facă nunta pe plajă. Fetele o ajutaseră să aleagă această rochie superbă, care îi scotea în evidență formele, un sarong de mătase de culoarea fildeșului. În picioare aveau niște sandale albe de piele extrem de fine. Părul îi era prins cu o diademă din scoici și mărgelă.

Și fetele arătau uluitor, toate îmbrăcate în culorile măriei. Era greu să te uiți la ele și să nu-ți dea lacrimile.

În numai o lună, Emma trebuia să nască. O rugase pe Marina să stea cu bebelușul ei patru după-amiezi pe săptămână, în timp ce ea lucra cu Millicent. În adâncul sufletului ei, Marina se gândea că era mai entuziasmată de bebelușul Emmei decât de propria nuntă, dar desigur că nu i-ar fi mărturisit asta lui Jim.

Iar acum, că Abbie locuia cu Howell, fuseseră câteva ocazii când îi ceruseră Marinei să stea cu Harry ca să poată să iasă la masă sau la un film, și desigur că toți, Howell, Abbie și Harry, veneau adesea la cină la ei. Marina învățase să gătească sănătos mâncare amuzantă, ca și prăjiturile și cupcakes pe care le decora de fiecare dată altfel. Harry începea să ia în greutate, așa cum avea atâta nevoie, iar Marina credea că măcar câteva sute de grame se datorau creațiilor ei culinare. Într-un fel amuzant, Marina devenea bunică fără să fi fost vreodată mamă.

Lily era singura fiică cu care Marina încă nu se simțea în elementul ei. Nu se „înțelegeau“ pe de-a-ntregul. Dar Marina reușise să câștige aprobarea lui Lily în urma faptului că îi dăduse ei hainele care îi fuseseră trimise din Kansas City pe insulă. O invitase pe Lily să i se alăture atunci când își desfăcuse pachetele cu toate costumele îngrozitor de scumpe, realizate de designeri renumiți. Lily saliva efectiv, și țipase de bucurie când Marina o anunțase că toate erau ale ei. Nu erau decât puțin purtate, iar tânăra arăta fantastic în ele.

Acum toți o așteptau. Jim, Spencer, Jason și Howell se duseseră pe alee spre plajă, unde stătea preotul în sutana albă, iar briza se juca cu tivurile rochiilor. Domnișoarele de onoare ale Marinei – Lily, Emma și Abbie – erau toate pe terasă, aplecate la nivelul micuțului Harry, susținându-l moral pentru expediția pe alee ca purtător al inelelor. Rochiile stăteau în jurul lor ca niște petale de flori albastre.

Marina ieși.

– Marina! strigă Harry. Uite! Bill o să mă ajute să merg pe alee.

– Ce idee bună! îi spuse Marina. Harry, sunt foarte mândră de tine!

– Pot să țin lesa cu mâna stângă și inelele în mâna dreaptă! o asigură Harry.

– Perfect! Marina făcu un semn cu capul spre cele trei surori care se aliniară pentru procesiune. Iată-ne, își spuse Marina în sinea sa, patru femei, un băiețel și un câine. Poate cea mai neobișnuită procesiune de nuntă, dar în fond, există atât de multe feluri de nunți pe pământ, și atât de multe tipuri de familii!

Chitaristul începură să cânte *Oda Bucuriei* a lui Beethoven. Toată adunarea se ridică în picioare. Se întoarseră, plini de așteptări – atât de fericiți! – spre Marina, care își înălță capul, zâmbi radioasă și își urmă familia în jos pe alee spre plajă. În timp ce mergeau, ea putea zări, chiar în spatele altarului, oceanul albastru strălucind în soare.

mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc următorilor: Karol Lindquist, o artistă a împletirii coșurilor de Nantucket, pentru multele învățături pe care le transmite; Libby Oldham, care știe istoria insulei Nantucket; Dionis Gauvin, care știe modă; Tricia Patterson, care știe de toate; Josh Thayer și Sam Wilde Forbes, cu care mă mândresc și care mă amuză; Adeline și Ellias Forbes, care-mi fac inima să tresalte de bucurie; David Gillum și Neil Forbes – iubiții celor pe care le iubesc – vă iubesc și eu. Vă mulțumesc, prieteni, pentru că îmi sunteți aproape, și ție, Charley, pentru că îmi ești alături.

Vreau să-i mulțumesc, de asemenea, lui Meg Ruley pentru îndrumare, perspicacitate și prietenie. Multe mulțumiri celor de la Ballantine: Junessa Vilorio, Kim Hovey, Katie Rudkin, Sarina Evans, Libby McGuire și Gina Centrello, și mai ales acelei zeite editoriale care este Linda Marrow.

În aceeași serie:

AMANDA QUICK
Alchimia dragostei

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste
scrisă de o celebră scriitoare americană!

Lira

prolog

Miezul nopții. Londra

Charlotte nu avea să afle niciodată ce o trezise de fapt în orele de dinaintea zorilor. Poate creierul ei somnoros percepușe scârțâitul unei scânduri din podea sau vocea înăbușită a cuiva. Oricare fusese cauza, deschise ochii brusc și se ridică în șezut. Era stăpânită de un sentiment de o urgență copleșitoare. O presimțire rece îi străbătu tot corpul.

Era noaptea în care menajera avea liber. În perioada aceea, tatăl ei vitreg, Winterbourne, nu se întorcea niciodată acasă înainte de răsăritul soarelui. Charlotte știa că ea și sora ei, Ariel, trebuiau să fie singure în casă. Dar cineva tocmai urcase scările și pășea pe coridor.

Aruncă deoparte cuvertura și se dădu jos din pat, tremurând, pe podeaua rece. Pentru un moment nu avu nici cea mai mică idee ce trebuia să facă mai departe.

O altă scândură din dușumea gemu. Se duse la ușă, o deschise câțiva centimetri și aruncă o privire pe holul întunecat. Două siluete învelite în mantii lungi dădeau târcoale printre umbrele dense de la capătul coridorului. Se opriră în fața ușii lui Ariel. Unul ținea în mână o lumânare. Lumina scoase la iveală trăsăturile obtuze, de chefliu, ale lui Winterbourne.

– Fiți rapid, zise Winterbourne cu un mârâit. Și apoi să ne vedem de drum. Răsăritul e aproape.

– Dar aș vrea să mă bucur de această plăcere rară. Nu mereu apare ocazia de a savura o virgină adevărată, urmașă a unei linii de sânge atât de bune. Paisprezece

ani ai zis? O vârstă bună. Am de gând să nu mă grăbesc, Winterbourne.

Charlotte își reprimă un țipăt de mânie și de frică. Glasul celui de-al doilea bărbat semăna cu un instrument muzical misterios, o combinație de grație și de putere chiar și când se rezuma la o șoaptă. Era un glas care putea împlânzi animale sălbatice sau, la fel de bine, cânta imnuri. Dar era cel mai înspăimântător lucru pe care îl auzise vreodată.

– Sunteți nebun? șuieră Winterbourne. Grăbiți-vă și terminați odată.

– Îmi datorezi o sumă mare de bani, Winterbourne. Cu siguranță nu te aștepti să încheiem socotelile prin a mă lăsa numai câteva minute cu micuța și foarte scumpa mea inocentă. Vreau o oră, cel puțin.

– Imposibil, mormăi Winterbourne. Camera fetei mai mari este aici, imediat, pe hol. Este o scorpie. Absolut neîmplânzită. Dacă o treziți, nu se știe ce va face.

– Este problema ta, nu a mea. Tu ești stăpânul în această gospodărie, nu? Trebuie să te descurci.

– Ce dracu' vreți să fac dacă se trezește?

– Încui-o în cameră. Leag-o. Pune-i un căluș în gură. Bate-o până își pierde cunoștința. Nu îmi pasă cum rezolvi problema atât timp cât ea nu se amestecă în plăcerile mele.

Charlotte închise ușor ușa camerei și își întoarse privirea în dormitorul luminat de razele lunii. Trase adânc aer în piept, își liniști simțurile cuprinse de panică și se repezi către un cufăr din apropiere de fereastră. Bâjbâi la încuietorea acestuia, deschise capacul și azvârli la o parte două pături de deasupra. Caseta ce conținea pistolul tatălui ei era pe fundul cufărului. Charlotte o luă, o deschise cu degetele tremurânde și apucă arma grea. Era descărcată. Nu avea ce face în această privință. Îi lipseau praful de pușcă și gloanțele. La fel și timpul necesar pentru a se prinde cum trebuiau potrivite toate într-un pistol.

Se duse la ușă, o deschise și păși pe hol. Știu în mod instinctiv că străinul care intenționa să o violeze pe Ariel era cel mai periculos dintre cei doi. Simți că el ar fi fost încurajat de orice semn de nervozitate sau de nesiguranță din partea ei și, mai ales, de orice umbră a panicii teribile care o străbătea.

– Stați pe loc sau trag, zise Charlotte încet.

Winterbourne se împletici de uimire. Flacăra lumânării pe care o ținea îi dezvălui gura deschisă.

– La dracu'! Charlotte.

Al doilea bărbat se întoarse mai încet. Mantia i se răsuci împrejur cu un foșnet ușor. Flacăra slabă a lumânării lui Winterbourne nu răzbătea până la trăsăturile lui. Nu își scosese pălăria, iar borul generos al acesteia, împreună cu gulerul înalt al mantiei, îi formau pe față umbre adânci.

– Ah, murmură el. Sora cea mare, presupun.

Charlotte își dădu seama că stătea în bătaia razelor lunii, ce se scurgeau prin fereastra ei prin ușa deschisă. Străinul îi putea vedea, probabil, conturul corpului prin cămașa de noapte de in alb. Își dori din tot sufletul ca pistolul pe care îl ținea acum să aibă un glonț și o încărcătură puternică de praf de pușcă. Niciodată nu urâse pe cineva așa cum ura această ființă. Și niciodată nu fusese atât de speriată.

În acel moment imaginația amenința să preia controlul în mod brutal asupra inteligenței. O parte din ea era convinsă că nu avea de-a face doar cu un om, ci cu un monstru.

Ghidată de instinct, Charlotte nu spuse nimic. Cuprinse cu ambele mâini pistolul, îl înălță cu o precizie deliberată, ca și cum ar fi fost încărcat, și îi trase piedica. Sunetul de neconfundat se auzi cu putere pe holul tăcut.

– La dracu', fato, ești nebună? Winterbourne se repezi înainte și apoi se opri la câțiva metri distanță. Pune jos pistolul.

– Ieșiți afară, zise Charlotte.

Nu lăsa arma să tremure. Toată atenția ei era concentrată la monstrul înfășurat în mantia neagră.

– Amândoi, ieșiți afară acum! repetă ea.

– Cred că intenționează să apese pe trăgaci, Winterbourne.

Vocea arunca miere și venin, însă dezvăluia și un grad înspăimântător de amuzament.

– Nu o să îndrăznească, zise Winterbourne, făcând însă un pas în spate. Charlotte, ascultă-mă. Nu poți să fii atât de proastă să crezi că poți împușca un om cu sânge rece. O să fii spânzurată.

– Așa să fie, rosti Charlotte ținând pistolul îndreptat spre el.

– Hai, Winterbourne, zise monstrul încet. Hai să plecăm. Fetișcana vrea să înfigă un glonț în unul dintre noi și înclin să cred că i-ar plăcea ca eu să fiu victima. Nici o virgină nu merită atâta bătaie de cap.

– Dar cum rămâne cu datoriile mele? întrebă Winterbourne cu vocea tremurândă. Mi-ați promis că o să le ștergeți dacă vă las să o aveți pe cea mică.

– Se pare că trebuie să găsești o altă cale de a-ți plăti datoriile.

– Dar nu am alte resurse, domnule, se tângui Winterbourne cu o voce disperată. Nu mai am nimic altceva de vândut ca să-mi pot acoperi pierderile față de dumneavoastră. Bijuteriile soției mele nu mai sunt. A mai rămas doar puțin argint. Iar casa aceasta nu este a mea. Sunt doar un chiriaș.

– Sunt sigur că vei găsi alte mijloace de a-mi plăti.

Monstrul se îndreptă agale către scări, fără a-și lua ochii de la Charlotte.

– Totuși, asigură-te că orice metodă ai găsi pentru a-ți acoperi datoriile, nu presupune ca eu să am de-a face cu un înger răzbunător, cu un pistol în mână.

Charlotte ținu arma ațintită asupra străinului în timp ce acesta cobora treptele. Evitând lumânarea lui

Winterbourne, bărbatul reuși să se mențină tot timpul în umbră. Ea se aplecă peste balustradă și îl urmări când deschise ușa de la intrare. Spre oroarea ei, se opri și se uită în sus la ea.

– Crezi în destin, domnișoară Arkendale?

Vocea lui pluti spre ea din noapte.

– Nu mă preocupă astfel de lucruri.

– Păcat. Întrucât tocmai ai demonstrat că ești una dintre puținele persoane care au puterea de a-l modela, ar trebui să dai mai multă atenție subiectului.

– Plecați din această casă!

– La revedere, domnișoară Arkendale. A fost cel puțin amuzant.

Monstrul se răsuci pe călcâie și, cu un ultim foșnet al mantiei, dispăru.

Charlotte putu să respire din nou. Se întoarse către Winterbourne:

– Și tu. Dispari, sau o să apăs pe trăgaci.

Trăsăturile lui aspre erau cuprinse de furie.

– Ai idee ce-ai făcut, nenorocito? Îi datorez o afurisită de avere.

– Nu-mi pasă că ai pierdut în fața lui. E un monstru. Iar tu ești un om care ar lăsa un copil inocent pradă unei bes-tii. Asta te face și pe tine un monstru. Ieși afară de aici!

– Nu mă poți da afară din casa mea.

– Ba exact asta intenționez. Pleacă, sau o să apăs pe trăgaci. Nu te îndoi de mine, Winterbourne.

– Sunt tatăl tău vitreg, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ești un ticălos demn de dispreț. Și, în plus, ești un hoț. Ai furat moștenirea pe care a lăsat-o tata pentru mine și pentru Ariel și ai tocat-o la jocuri. Crezi că am vreo urmă de loialitate față de tine după tot ce ai făcut? Dacă da, trebuie să fii nebun.

Winterbourne fu cuprins de mânie.

– Bani aceia au devenit ai mei când m-am căsătorit cu mama ta.

– Ieși din această casă!

– Charlotte, stai, nu înțelegeți care e situația. Cu bărbatul care tocmai a plecat nu mă pot juca. El mi-a cerut să-i plătesc datoriile de la jocuri în noaptea aceasta. Trebuie să-mi închei socotelile cu el. Nu știu ce-o să-mi facă dacă dau greș.

– Ieși!

Winterbourne deschise gura și apoi o închise brusc. Se uită neputincios la pistol și, apoi, cu un oftat plin de angoasă, se repezi în jos pe scară. Apucându-se de balustradă pentru a se sprijini, coborî treptele, apoi traversă vestibulul și ieși.

Charlotte rămase nemișcată în umbrele de la capătul scării până când ușa se închise în urma lui Winterbourne. Trase câteva guri de aer și lăsă încet pistolul jos. Pentru un moment, lumea i se păru că tremură și că se mișcă sub picioarele ei. Sunetul căruțelor ce treceau pe stradă era îndepărtat și ireal. Formele familiare ale holului și ale scării luară aspectul unei iluzii stranii.

Ușa de la camera lui Ariel se deschise la capătul coridorului.

– Charlotte? Am auzit voci. Ești bine?

– Da, răspunse Charlotte și ascunse repede pistolul la spate, astfel încât sora ei să nu-l poată zări.

Se întoarse încet și mimă un zâmbet nesigur.

– Da, sunt bine, Ariel. Winterbourne a venit acasă beat, ca de obicei. Ne-am certat un pic. Dar acum nu mai e. N-o să se întoarcă în noaptea asta.

Ariel rămase tăcută pentru un moment.

– Îmi doresc ca mama să mai fie aici. Uneori mi-e tare frică în casa asta.

Charlotte simți cum lacrimile îi înțepă ochii.

– Și mie îmi este teamă uneori, Ariel. Dar în curând o să fim libere. De fapt, o să apucăm drumul către Yorkshire mâine.

Se duse în fugă la sora ei, îi trecu brațul pe după umeri și ascunse mai bine pistolul în pliurile cămășii de noapte. Fierul rece îi îngheță coapsa.

– Ai terminat de vândut argintul și ce a mai rămas din bijuteriile mamei? întrebă Ariel.

– Da. Ieri am amanetat tava de ceai. Nu a mai rămas nimic.

În anul care trecuse de când mama lor murise în mod neașteptat, într-un accident de călărie, Winterbourne vânduse cele mai bune piese din bijuteriile familiei Arkendale și cea mai mare parte din argintăria masivă pentru a acoperi datoriile de la cursele de cai. Când sesizase ce se întâmpla, Charlotte începu să ascundă inele mai mici, câteva broșe și un pandantiv. În plus, dosise câteva piese din serviciul de argint pentru ceai. În timpul ultimelor luni le amanetase pe furiș.

Winterbourne își petrecea atât de mult timp în stare de ebrietate, încât nu băgă de seamă că multe dintre obiectele de valoare din gospodărie dispăruseră. Câteodată, când observa o lipsă, Charlotte îl informa că el însuși amanetase obiectul respectiv în timp ce era beat.

Ariel se uită în sus.

– Crezi că o să ne placă în Yorkshire?

– O să fie superb. O să închiriem o căsuță.

– Dar cum o să trăim?

Chiar și la vârsta fragedă de paisprezece ani, Ariel avea un uimitor simț practic.

– Banii pe care îi ai din lucrurile mamei n-o să dureze mult, adăugă ea.

Charlotte o luă în brațe.

– Nu te teme. O să mă gândesc eu la o modalitate de a câștiga bani pentru amândouă.

Ariel se încruntă.

– Sper că nu o să te simți obligată să devii guvernantă, nu? Știi ce lucruri cumplite pătesc femeile care aleg această meserie. Nimeni nu le plătește suficient și, de multe

ori, sunt tratate îngrozitor. Iar eu nu cred că o să mai pot sta cu tine dacă intri în serviciul vreunei familii.

– Poți să fii sigură că o să găsec o altă cale ca să ne întreținem, jură Charlotte.

Toată lumea știa că munca unei guvernante nu era una plăcută. Pe lângă salariile mici și tratamentul umilitor, existau riscuri din partea bărbaților din gospodărie, care socoteau guvernantele un vânat sigur. Trebuia să fie un mod mai bun de a se întreține pe ea și pe Ariel, se gândi Charlotte.

În dimineața următoare însă, totul se schimbă radical. Lordul Winterbourne fusese găsit plutind cu fața în jos pe Tamisa, cu gâtul tăiat. Se presupunea că fusese victima unui jaf la drumul mare.

Nu mai era necesar să fugă în Yorkshire, dar Charlotte simțea nevoia de a-și face o carieră. Primi vestea morții lui Winterbourne cu o mare ușurare. În același timp, știa că nu avea să-l poată uita niciodată pe monstrul cu vocea minunată și convingătoare pe care îl întâlnise pe coridor.

În aceeași serie au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tănuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steele, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steele, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steele, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*

27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieți la limită – vol. 1*
29. Nora Roberts, *Vieți la limită – Sfârșitul aventurii*
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, *O dorință de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, *O altă familie*
34. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă – vol. 1*
35. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă – vol. 2*
36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, *O femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpușilor – vol. 1*
40. Jacqueline Susann, *Valea păpușilor – vol. 2*
41. Mary Jo Putney, *Compromisul inimii*

Puteți comanda cărțile din lista de mai sus la

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Ești o împătimită a colecției CĂRȚI ROMANTICE?

**Revista Libertatea pentru femei
îți răsplătește fidelitatea!**

- ✓ Cumpără în fiecare săptămână Libertatea pentru femei împreună cu un roman de dragoste și savurează lectura unor povești romantice intense, adesea interzise.
- ✓ Strânge cel puțin 6 taloane de concurs diferite și noi **te premiem garantat!**
- ✓ Vezi pe verso detaliile campaniei promoționale.

TALON DE CONCURS

Nume _____ Prenume _____

Ocupația _____ Vârsta _____

Adresă _____

_____ Cod poștal _____

Telefon _____ Semnătură _____

Întrebarea săptămânii: Pentru ce își face griji Lily în romanul „Pași pe nisip“?

Prin semnarea acestui talon, sunt de acord să primesc, ocazional, materiale promoționale și oferte legate de promovarea titlurilor ce aparțin societăților comerciale membre ale grupului Ringier Romania.

**LIBER
TATEA**
*pentru
femei*

Lira

**Citești colecția
CĂRȚI ROMANTICE
și CĂȘTIGI GARANTAT
premiu spectaculoase!**

✓ Campania „Libertatea pentru femei îți răsplătește fidelitatea!” se desfășoară în revista Libertatea pentru femei, în perioada 6 februarie – 15 decembrie 2012.

✓ În fiecare carte romantică distribuită împreună cu revista Libertatea pentru femei, pe ultima pagină, vei găsi un talon de participare la concurs.

✓ Adună cel puțin 6 astfel de taloane diferite și expediază-le prin poștă.

✓ Detalii despre premiile puse în joc și regulile de participare la campanie, în pagina alocată concursului, din revista Libertatea pentru femei.